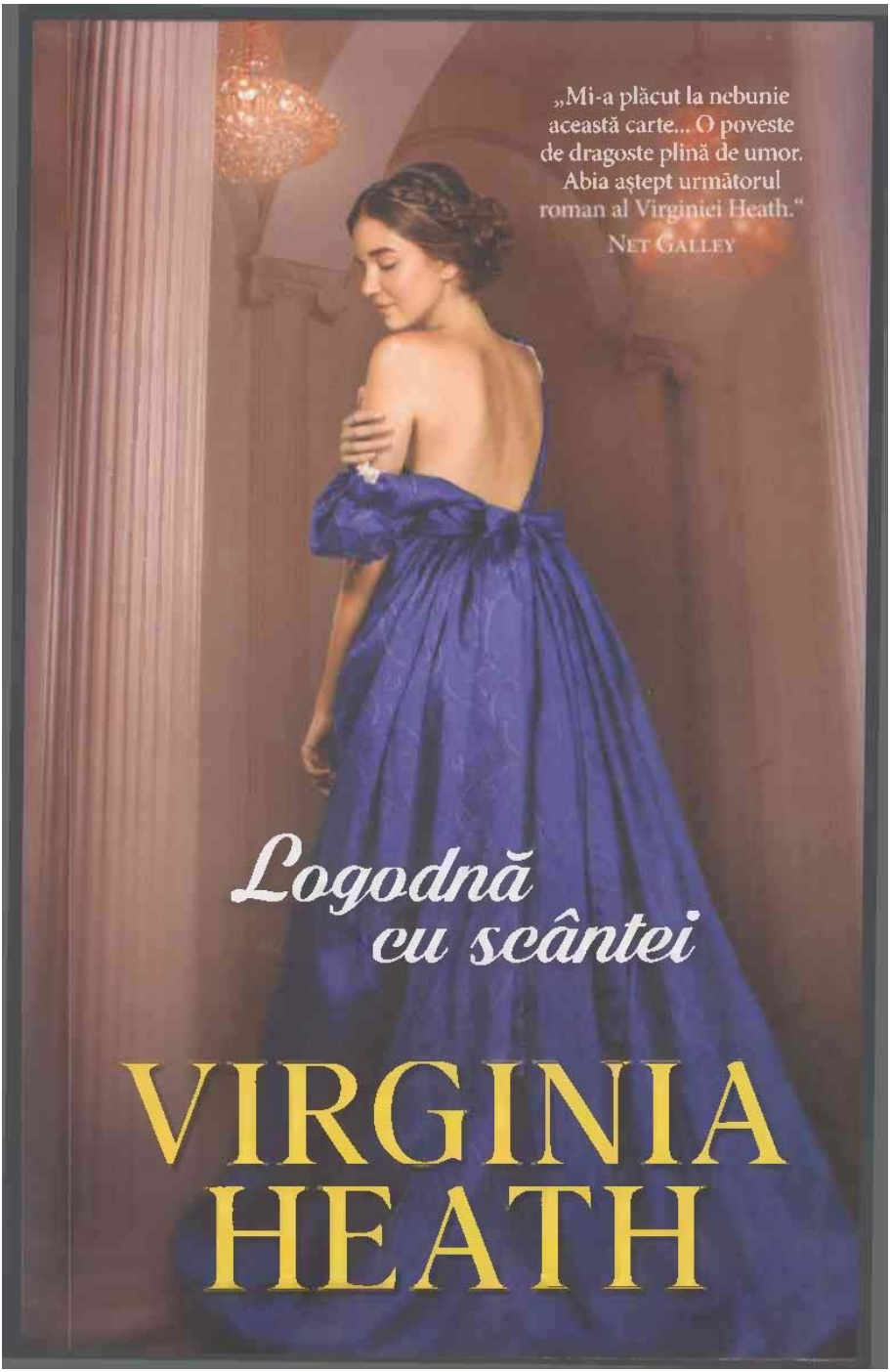
„Mi-a plăcut la nebunie
această carte... O poveste
de dragoste plină de umor.
Abia aștept următorul
roman al Virginiei Heath."
NET GALLEY
Logodnă
cu scântei
VIRGINIA
HEATH

VIRGINIA HEATH
LOGODNĂ CU SCÂNTEI
SERIA SURORILE MERRIWELL 1

***Never Fall for Your Fiancée by* Virginia Heath**

Copyright © 2021 by Susan Merritt
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Logodnă cu scântei
Virginia Heath
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HEATH, VIRGINIA
Logodnă cu scântei / Virginia Heath
Trad. din limba engleză: Dana Purgaru. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8566-7
I. Purgaru, Dana (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Dana Purgaru
LITERA
Bucureşti

Pentru Greg, greu încercatul domn H.
Mereu alături, gata să-mi pună la dispoziţie umerii lui
ori de câte ori mă îndeamnă să ating stelele

Capitolul 1

Sfârşit de noiembrie, 1825…

Problema cu minciunile este aceea că, dacă nu sunt bine ţinute în frâu, au tendinţa să-l dea în vileag pe cel care le rosteşte. Neadevărul rostit de Hugh, scăpat de sub control şi din cale afară de gogonat, era precum un câine mârâitor şi turbat, pe cale să-şi cufunde dinţii plini de spume în dosul lui, iar el nu putea face nimic ca să îndrepte lucrurile.

Aruncă din nou o privire lungă scrisorii, sperând, în van, că nu descifrase bine scrisul flamboaiant şi înclinat al mamei lui. Din păcate, însă, sărmanul de el era condamnat. Ea îşi rezervase bilet cu plecare din Boston pe data de întâi a lunii şi, dacă mareea, curenţii şi alizeul aveau să dea dovadă de moderaţie, urma să ajungă în Hampshire de Crăciun. Ceea ce însemna că Hugh îi primise scrisoarea mult prea târziu – aceasta fiind trimisă cu întârziere în mod intenţionat, bănuia el – ca s-o mai poată opri din drum, astfel încât mama lui, tatăl vitreg şi o sumedenie de necazuri se legănau acum undeva pe Oceanul Atlantic, din ce în ce mai aproape. Şi, mai rău – dacă se putea ca lucrurile să fie mai rele de atât – călătoria lor spontană şi întru totul nedorită n-avea decât un singur scop.

Îşi doreau cu disperare s-o întâlnească şi s-o cunoască mai bine pe logodnica lui, după ce ea îşi încheiase, în sfârşit, perioada de doliu.

Logodnica lui, care nu exista.

— Haide s-o spunem pe şleau, s-a zis cu tine!

Cel mai bun prieten al lui, Giles, moştenitorul cu totul flegmatic al unui ducat, era un etern pesimist, îşi îndesă în gură cel de-al optulea biscuit şi îl mestecă, pierdut în gânduri, cu ochii îndreptaţi spre tavan.

— Poate că ăsta e un moment bun ca să fugi. Să pleci într-un tur extins al continentului şi să revii abia după ce ai tăi au ridicat ancora. Tatăl tău vitreg e om de afaceri, nu?

Din experienţa mea, ştiu că toţi oamenii de afaceri sunt atât de îngrozitor de plictisitori, încât nu pot suporta să stea departe de afacerea lor un timp mai îndelungat.

— Dacă fug, la fel de bine pot să-i mărturisesc totul mamei. Lăsată nesupravegheată, va săpa şi va tot săpa până când va scoate la lumină întregul adevăr, iar atunci nu mai scap de gura ei. Să-ţi aduc aminte că am inventat-o pe Minerva doar pentru că mama m-a ameninţat că vine în Anglia ca să mă ajute să-mi găsesc o mireasă? Habar n-ai cât de tenace poate să fie femeia asta! De când a plecat să se mărite *din dragoste,* a devenit pur şi simplu obsedată de fericirea mea, explică Hugh, făcând o grimasă de dezgust. I-a intrat în cap că nu voi fi cu adevărat fericit decât dacă sunt încătuşat de femeia visurilor mele. Dacă femeia aia nu-i *Minerva,* îmi va găsi o înlocuitoare pentru ea mai repede decât ai zice în faţa altarului „Da, o iau în căsătorie!”

— Ei bine, măcar singurul tău părinte rămas în viaţă îşi doreşte să ai parte de o uniune fericită. Tata e hotărât să-mi bage pe gât o mireasă cu care să mă însor din interes şi, în ciuda afirmaţiilor mele contrare repetate, îmi prezintă cel puţin o dată pe săptămână câte o candidată corespunzătoare, deloc interesantă. Am ajuns să dezvolt o teamă iraţională de Hyde Park după ce tata mi-a alungat toată bucuria de a călări acolo. Iar Rotten Row era un loc atât de prielnic ca să cunosc domnişoare cu aceleaşi opinii ca ale mele!

Pentru Giles, „aceleaşi opinii” însemna că domnişoarele respective erau discrete, deschise la flirt, dispuse să îşi ofere fără pretenţii şi cu uşurinţă favorurile şi deloc dornice de complicaţii permanente. Unele dintre numeroasele motive pentru care Giles şi Hugh fuseseră întotdeauna prieteni la cataramă erau gusturile similare în privinţa femeilor şi aversiunea faţă de ataşamente definitive.

— Ştii că te compătimesc… dar putem, te rog, să ne concentrăm pe cea mai presantă problemă? *A mea.* În legătură cu ce voi face *eu.*

— Ei bine, dacă nu eşti pregătit să fugi, va trebui să suporţi consecinţele, băiete. Se spune că spovedania face bine la suflet. Asta dacă nu poţi să faci rost de o logodnică în următoarele câteva săptămâni.

Hugh socoti opinia lui Giles ca fiind una total nefolositoare.

— Da, vezi să nu! spuse el, ironic. Probabil că în Mayfair sunt cel puţin o sută de domnişoare corespunzătoare, care ar fi încântate să accepte logodna cu mine şi să fie târâte la ţară ca să-şi petreacă Crăciunul în mohorâtul Hampshire!

— De ce trebuie să fie corespunzătoare?

— Pentru că Minerva este corespunzătoare! Aşa am creat-o eu. Mama nu s-ar mulţumi cu o noră care să fie mai puţin de-atât. Şi, sincer vorbind, pentru că Minerva e rodul imaginaţiei mele, făurită ca să servească unui rău necesar, am făcut intenţionat din ea un fel de model de urmat, pe care orice mamă şi l-ar dori pentru fiul ei.

— „O, ce pânză încurcată ţesem atunci când exersăm înşelăciunea pentru întâia dată…”

Hugh îi aruncă prietenului său o privire încruntată.

— Chiar trebuie să citezi din piese de teatru tocmai atunci când mă aflu în toiul unei crize?

— Ador teatrul!

— Am venit la tine ca să-mi întinzi o mână de ajutor. Sunt în căutare de cuvinte înţelepte, care să mă călăuzească, fiindcă tu îmi eşti cel mai bun prieten. Dar până acum n-ai făcut decât să mănânci o farfurie întreagă de biscuiţi şi să-mi spui că sunt terminat.

— Eşti terminat, îl asigură Giles din nou, fluturând spre el un alt biscuit. Ţi-am oferit cele mai înţelepte sfaturi de îndată ce ai început parodia asta de farsă, acum doi ani. Dar tu le-ai ignorat, nepăsător, pe toate.

Iată încă o opinie a lui Giles care se dovedea a fi total nefolositoare.

— La vremea aceea, ai fost de acord că inventarea Minervei era o lovitură de geniu! ripostă Hugh.

— Într-adevăr. Pentru că era o lovitură de geniu, şi

încă una care m-a făcut foarte gelos. Ce bine ar fi fost dacă şi tatăl meu ar fi locuit peste ocean, ca să pot să-mi inventez şi eu o logodnică… Şi, trebuie şi recunosc, ai un talent aparte la scris proză exuberantă, talent care mie îmi lipseşte. Epistolele alea emoţionante pe care le-ai scris în timpul luptei îndelungate a Minervei cu tuberculoza, perioadă în care ai stat, vajnic, lângă patul ei şi i-ai citit, rugându-te în gând pentru un leac în timp ce blestemai capriciile sorţii, m-au făcut să lăcrimez, nu mă sfiesc să recunosc.

Resturile celui de-al nouălea biscuit dispărură înainte ca Hugh să apuce să clatine din deget în semn de reproş.

— Dar nu trebuie să uiţi că eu am militat întru totul pentru moartea ei tragică, adăugă Giles. Minerva îşi câştigase dreptul la ea cu vârf şi îndesat, sărmana. Tuberculoza e o boală atât de romantic de persistentă, încât tu ai fi putut juca rolul eroului cu inima frântă, iar perioada ei de agonie ţi-ar mai fi oferit cel puţin câteva luni. Cu toate astea, ai tărăgănat-o interminabil. În mod intenţionat şi contrar sfatului meu de bun-simţ, prin care îţi dădeam de înţeles că toate lucrurile bune trebuie să aibă un sfârşit.

— N-aveam cum s-o omor atunci! Dacă aş fi făcut-o, aş fi revenit fix în acelaşi punct, din nou vulnerabil la încercările agresive ale mamei mele de a-mi găsi o soţie. Era pregătită să-şi cumpere bilet pe un vapor, ca să vină să mă consoleze după ce Minerva se va fi sfârşit!

Însă Hugh îşi dădea prea bine seama că Giles nu se înşelase. În pofida faptului că proiecta cu meticulozitate un exterior frivol şi superficial pentru lumea din afară, Giles avea dreptate mai des decât se înşela, ceea ce era enervant. Hugh pufni în semn de capitulare. Întrecuse măsura, iar acum firavul lui castel din cărţi de joc risca să se prăbuşească.

— Bine, poate că vindecarea ei miraculoasă a fost o născocire puţin cam exagerată.

— Nu la fel de exagerată precum moartea neaşteptată a tatălui ei, în Cairngorms, anul trecut! Nu te-

am avertizat eu să nu-i scrii mamei tale atunci când eşti beat?

— Ba da, şi ai avut dreptate, însă mama m-a luat prin surprindere cu insistenţa ei de a se întoarce ca să ajute la planificarea nunţii şi am intrat în panică. Am făcut pe dracu-n patru ca s-o conving de adevărul minciunii mele.

Greşeli prosteşti adunate peste aberaţii, şi toate astea – doar ca să nu fie nevoit să aibă de-a face cu inevitabila privire dezamăgită a mamei lui. O ironie a sorţii pe care acum o simţea din plin.

— Anul trecut, minciuna asta mi-a stricat vizita de Crăciun în America, recunoscu el, iar apoi continuă, sperând că, dacă îşi recunoştea greşeala, asta avea să-l facă pe Giles mai înţelegător: Ar fi *trebuit* să te ascult. Eşti fericit acum?

— Nu-i aşa că retrospecţia e un lucru minunat? Deşi e clar că mama ta n-a fost convinsă, băiete, altfel n-ar veni acum. Şi n-ar face asta fără să-ţi fi dat acele preţioase avertismente de care aveai atâta nevoie. S-ar putea crede că soseşte aici cu unicul scop de a te prinde, încheie Giles rânjind şi, în mod clar, distrându-se enorm.

— Din nou… spusele tale îmi sunt prea puţin folositoare, concluzionă Hugh ridicându-se în picioare, ofensat. Dacă nu găseşti nimic mai bun de făcut decât să mă critici, eu plec şi mă duc să mă consult cu amicii mei care, spre deosebire de tine, sunt raţionali.

— Noi n-avem amici raţionali.

Încă o dată, Giles avea agasant de multă dreptate, deloc bine-venită în acel moment şi, pe deasupra, enervant de respingătoare.

— Dacă tot pleci, poţi să suni din clopoţel în drum spre ieşire? adăugă el ridicându-şi de pe burtă farfuria goală şi ţinând-o în sus. Se pare că cineva a mâncat toţi biscuiţii!

*

Hugh se duse la clubul White’s, ceea ce nu făcu decât

să-l deprime şi mai tare, fiindcă prietenii lui nu erau acolo. În schimb, la White’s se adunaseră toţi burlacii trişti, bătrâni şi arţăgoşi, care n-aveau nimic mai bun de făcut cu timpul lor decât să şadă în fotoliile confortabile şi să bombăne în legătură cu mersul lucrurilor pe lumea asta. Aşa că Hugh plecă, preferând ca, în loc să se ducă acasă, să rătăcească fără ţintă prin Piccadilly, pe o vreme extrem de friguroasă. Niciodată nu fusese bun la introspecţie pentru că, în ciuda vinovăţiei zdrobitoare care părea să-l urmărească precum molima, avea o fire optimistă. Introspecţia îl făcea melancolic sau plin de remuşcări, două emoţii care se ţinuseră scai de el începând cu acea dimineaţă, când Payne, majordomul lui de încredere, îi pusese pe masa cu micul dejun, lângă cele două ouă fierte moi, afurisita aceea de scrisoare de la mama lui. Acela fusese momentul în care Hugh realizase că se afla la un pas de a-i frânge acesteia inima.

Din nou.

La fel ca tatăl lui.

Misiva – şi comparaţia inevitabilă – îi tăiaseră pofta de mâncare. De fapt, nu mâncase nimic toată ziua. Mai era, oare, de mirare că nu reuşea să-şi pună mintea la lucru ca să găsească o soluţie? Deciziile monumentale şi planurile importante n-aveau ce căuta pe stomacul gol. Se hotărî să facă o vizită la Lion and Lamb de pe Conduit Street, un han la care i se garanta o masă consistentă şi cruţarea binecuvântată de prezenţa oricărei persoane importante din înalta societate, astfel încât putea să cugete în intimitate la dilema lui. O luă pe nişte străzi lăturalnice, înguste, ca să poată prinde viteză şi să mediteze.

Ce era de făcut?

Îşi dorea s-o fi omorât pe Minerva cu mult timp în urmă, întocmai cum spusese Giles. Logodnica lui închipuită fusese menită să fie o prezenţă temporară – o modalitate de a-şi ţine mama la distanţă, de a evita să se trezească cu ea pe cap şi de a-i răni din nou sentimentele, dar şi de a-şi acorda un mic răgaz. El ura certurile mai abitir decât introspecţia şi nu suporta să-i dezamăgească pe ceilalţi. Şi

ura mai ales să-i rănească. În special pe mama lui.

Cu excepţia obiceiului ei enervant de a face pe peţitoarea, Hugh o adora pe acea femeie, care nu merita să sufere în urma încurcăturii pe care o crease Hugh. Nu voia decât ca fiul ei să aibă parte de tot ce era mai bun şi se sacrificase neobosit pentru fericirea lui. Îi era atât de dedicată lui Hugh, încât, practic, el fusese nevoit s-o forţeze să se mărite cu dragostea vieţii ei – ceea ce, fără îndoială, o împingea să facă acelaşi lucru în privinţa lui Hugh. Se simţea vinovată fiindcă înşfăcase o mare porţie de fericire pentru ea însăşi; prin urmare, ca să-şi micşoreze sentimentul de vină, voia să-l vadă şi pe el fericit.

Ceea ce, în opinia ei, însemna căsătorie, deşi numai Dumnezeu putea să înţeleagă de ce. În pofida succesului aparent pe care mama lui îl avusese atunci când păşise pentru a doua oară în faţa altarului, amintirea primei ei căsnicii încă zăbovea în mintea lui Hugh şi avea să rămână acolo pentru totdeauna. Cum ar fi putut să fie altfel, când el şi tatăl lui semănau ca două picături de apă?

Sau aproape ca două picături de apă.

Dragul lui tată, ca şi taică-său înaintea lui, reuşise să doarmă liniştit noaptea, însă Hugh ştia că el, personal, nu putea s-o facă. Să fii cauza atâtor suferinţe… Fără să-şi dea seama, se cutremură şi se trezi clătinând din cap în timp ce mergea. Spre deosebire de tatăl şi de bunicul lui, care fuseseră afemeiaţi, el avea scrupule de ordin moral. Un bărbat ar fi trebuit să se căsătorească doar atunci când avea toate intenţiile să-şi onoreze jurămintele făcute în faţa altarului. Un astfel de demers nobil necesita, evident, două atribute pe care, din cauza strămoşilor săi, Hugh era destul de sigur că nu le poseda: ochi care să nu fie alunecoşi şi o inimă suficient de altruistă ca să fie capabilă de o mare dragoste.

În cei treizeci şi doi de ani de existenţă pe pământ, Hugh *iubise* foarte multe femei. Însă niciuna dintre ele nu reuşise să facă în aşa fel încât măcar unul dintre cele două organe nestatornice ale lui să se comporte precum cel al unui soţ bun. Pe lângă înclinaţia către minciună pe care o

avea în calitatea lui de bărbat din familia Standish, sângele acelei familii îl făcea să fie îndărătnic şi afemeiat, iar asta nu se putea schimba. Nu, într-adevăr, căsătoria nu era pentru el.

Oricât de mult îşi dorea să nu devină unul dintre acei burlaci trişti, bătrâni şi arţăgoşi care mergeau la White's doar pentru că n-aveau acasă pe nimeni la care să se întoarcă, Hugh se resemnase cu soarta lui. Era inevitabil să ajungă cândva aşezat, alături de Giles, într-un fotoliu de la White's, văicărindu-se în legătură cu mersul lucrurilor pe lumea asta. Până când unul dintre ei avea să moară…

Şi iată-l din nou melancolic, proiectându-şi în minte un viitor demn de milă, chiar dacă nu se afla nici măcar pe-aproape de senectute şi încă era un tânăr lipsit de griji, care se bucura de aventuri.

Sau, mai bine zis, se bucurase de ele. Avântul îi pierise întrucâtva în ultimul an şi de multe ori fusese nevoit să se forţeze să iasă în lume doar ca să menţină aparenţele în rândul acelor amici care încă erau dedicaţi unor astfel de lucruri. Asta îl îngrijora, fiind semnalul că senectutea se încăpăţâna să se apropie tot mai mult, în pofida fricii lui faţă de acele fotolii deprimante de la White's.

Hugh îşi promisese să depună mai multe eforturi ca să se bucure pe deplin de burlăcia lui; în ultima vreme însă, de cele mai multe ori găsise scuze. Avea tendinţa de a evita speluncile cărora le dedicase atât de mult timp pe vremea când o născocise pe Minerva, şi nici nu mai făcuse vreun efort să se avânte la vânătoare de femei. Tărăgănase lucrurile, sigur că da, însă adevărul incomod era că stilul lui de viaţă de burlac lipsit de griji nu mai era la fel de lipsit de griji ca odinioară.

În sinea lui, în cele mai adânci şi oneste cotloane ale sufletului, despre care îi plăcea să pretindă că nu existau – cu excepţia situaţiei în care era împins forţat spre introspecţie – Hugh ştia că se agăţase de Minerva ca să evite să recunoască în faţa mamei lui că aducea prea mult cu taică-său ca să se aşeze la casa lui. Iată un adevăr tragic, ce avea să frângă inima mamei. Iar el era foarte

atent să nu frângă inimi. Inimile frânte se vindecau, dar nu se reparau pe deplin. Hugh aflase asta pe propria piele, după ce a lui fusese ruptă în două atunci când descoperise, în cele din urmă, că tatăl lui, pe care îl venera şi pe care îl imitase întotdeauna, nu era tocmai marele domn pe care îl crezuse a fi. Şi, deşi fiul acceptase ideea că împărtăşea cu tatăl toate acele defecte, n-avea de gând să le folosească pe post de arme care să-i rănească pe alţii.

Dar, agăţându-se prea mult de convingerea că faptele lui erau juste şi evitând conversaţia care ar fi anulat necesitatea existenţei Minervei, Hugh stricase totul. Spera ca soluţia salvatoare să se materializeze în mod miraculos odată ce ar fi avut stomacul plin; altfel, era cu adevărat condamnat.

Tocmai se afla la jumătatea drumului către Sackville Street, când asistă la o altercaţie.

— Vă plătesc atunci când voi fi pregătit, doamnă, nu înainte de asta!

Un domn în vârstă stătea în capul treptelor din faţa unei uşi. Judecând după ţinuta lui, fie că dădea să iasă, fie că tocmai se întorsese. Mai jos, pe trotuar, cu spatele la Hugh, se afla o femeie. Ca şi acel domn, purta o haină groasă, de iarnă, care avusese parte şi de vremuri mai bune. Ţinuta doamnei era completată de o eşarfă groasă, de lână, şi de nişte mănuşi tricotate, desperecheate. Ambele păreau lucrate manual. Capul ei era cufundat într-o enormă bonetă de catifea.

— Domnule Pinkerton… banii aceia mi se cuvin!

Avea o voce frumoasă, sigură pe sine şi melodioasă. Matură, chiar. În plus, vorbea elevat, ceea ce, având în vedere ţinuta ei, îl surprinse pe Hugh. După croiala hainei, veche de cel puţin zece ani, el presupuse că acea doamnă era văduvă, cu o vârstă cuprinsă între treizeci şi patruzeci de ani, rămasă, probabil, cu mai mulţi copii pe care trebuia să-i hrănească singură. Pentru unii, lumea era un loc nemilos – lucru la care, atunci când lumea îi stârnea îngrijorare, Hugh cugeta adesea îndelung şi intens în clipele lui de introspecţie profundă.

Doamna îşi îndreptă spinarea şi-şi trase înapoi, cu mândrie, umerii plăpânzi. Hugh şi-o putea imagina privind de sus la acel bărbat şi se surprinse aprobându-i atitudinea.

— Am aşteptat deja patru săptămâni, domnule, iar de data asta, dacă nu mă plătiţi, refuz categoric să plec.

Domnul în vârstă îl observă pe Hugh privindu-l, iar chipul i se îmbujoră.

— Cum îndrăzniţi să mă acostaţi la uşa mea şi să-mi faceţi o scenă?

— Cum îndrăzniţi să mă angajaţi să fac o treabă şi să nu mă plătiţi după ce am făcut-o? A trecut o lună, domnule Pinkerton. O lună întreagă. Am aşteptat îndeajuns.

Hugh îşi simţi sângele fierbând. Ticălosul! Era evident că biata femeie avea mare nevoie de bani. Nu trebuia să ajungă să se umilească pe stradă ca să primească ceva ce, în mod clar, i se cuvenea.

— Pot să vă ofer ajutorul meu, doamnă? Se pare că v-ar prinde bine.

Ca să obţină un efect şi mai bun, se uită cu dispreţ arogant la acel bărbat.

Ea se întoarse, iar el realiză că nici vorbă ca ea să fi fost o doamnă, ci o domnişoară. Şi încă una foarte drăguţă! Cu adevărat drăguţă. Atât de drăguţă, încât lui Hugh i se tăie respiraţia.

— Vai, vă mulţumesc, domnule! Sunteţi un adevărat gentleman.

Ea se uită îndărăt, la mizerabilul care o escrocase şi căruia îi aruncă o căutătură plină de dezgust, ce-ar fi putut covăsi laptele.

— Domnul Pinkerton, aici de faţă, m-a angajat să creez o ilustraţie care să însoţească o reclamă şi, deşi a publicat reclama în *The Morning Advertiser,* în *The London Tribune...* de două ori... şi în *Times,* azi, încă n-am primit sumele pe care le-am convenit pentru munca mea. Îmi datorează nouă şilingi şi trei penny.

Hugh făcu un efort ca să-şi ia ochii alunecoşi, de Standish, de la chipul ei minunat.

— Şi ce aveţi de spus în această privinţă, domnule

Pinkerton?

— O voi plăti atunci când sunt pregătit şi nu înainte de asta.

— Aţi fost nemulţumit de lucrarea dumneaei?

Dându-şi seama că era provocat, bărbatul în vârstă se burzului.

— Am văzut mai bune de-atât.

— Dar aţi considerat că era suficient de bună ca să fie publicată în *The Times, The Morning Advertiser* şi în *London Tribune.*

— De două ori, adăugă cu hotărâre tânăra cea fermecătoare. Şi îndrăznesc să spun că anunţul i-a atras acestui domn o mulţime de comenzi noi. Mult mai valoroase, bănuiesc, decât cei nouă şilingi şi trei penny pe care a neglijat să mi-i plătească, fiindcă ilustraţia făcută de mine este una frapantă.

Ea scoase din poşetă un pătrat de hârtie rupt dintr-un ziar şi i-l înmână lui Hugh. În centrul imaginii se afla desenul complicat al unei sticle de medicament, pe a cărei etichetă erau inscripţionate cuvintele: *Tonicul hepatic patentat al lui Pinkerton.* În stânga sticlei era desenat un om tras la faţă, epuizat, care părea gata să leşine în orice moment, iar în dreapta, acelaşi om era revigorat şi în stare bună după ce luase doar o săptămână din poţiunea patentată a domnului Pinkerton. În partea de sus a reclamei, o îndrăzneaţă manşetă de ziar proclama: *Scăpaţi de oboseală pentru totdeauna cu tonicul lui Pinkerton.*

Deosebit de atrăgător!

— Ilustraţia asta e cu adevărat impresionantă. Până într-atât, încât chiar şi eu mă simt tentat să investesc în aşa ceva. Sunteţi o artistă talentată, domnişoară…

— Merriwell. Şi vă mulţumesc pentru compliment, domnule.

— Nu sunt expert în domeniu, domnule Pinkerton, dar găsesc că această ilustraţie splendidă merită din plin nouă şilingi… şi ceva.

Plin de hotărâre, Hugh îi aruncă o privire arogantă acelui om. Deşi se vedea clar că domnul Pinkerton era un

gentleman în sensul cel mai de bază al termenului, era la fel de evident că Hugh făcea parte din aristocraţie.

— Asta nu vă priveşte, domnule.

Poate că nobleţea lui Hugh nu era chiar evidentă, la urma urmei.

— Apelativul este „milord”, nu „domnule”.

Hugh nu-i mai atrăsese niciodată atenţia cuiva că nu i se adresase cu titlul său, pentru că ura să-i supere pe oameni, însă domnul Pinkerton o merita.

— Nu cumva refuzaţi să plătiţi fiindcă nu vă puteţi permite? Vă simţiţi strâmtorat din punct de vedere financiar, domnule?

Ridicase intenţionat vocea, iar câţiva trecători curioşi încetiniră pasul ca să tragă cu urechea.

— În acest caz, poate că domnişoara Merriwell vă va permite să vă plătiţi în rate uimitoarea datorie pe care o aveţi la ea.

Insulta avu cel mai splendid efect asupra domnului Pinkerton, a cărui faţă se făcu de un violet intens.

— Cum îndrăzniţi?!

Dar îşi scosese deja portofelul burduşit, prin care începu să cotrobăie, dornic să-i vadă plecaţi pe cei doi din faţa uşii lui. Hugh nu se putu abţine şi întinse mâna înmănuşată, iar apoi numără fiecare monedă care îi fu trântită în palmă.

— Iată, lua-v-ar naiba! Nouă şilingi!

Bărbatul în vârstă dădu să-şi bage portofelul înapoi în buzunar.

— Şi trei penny.

Hugh îi făcu cu ochiul domnişoarei Merriwell.

— Nu uitaţi de cei trei penny, domnule!

Monedele fură, practic, aruncate spre Hugh.

— Vă urez o zi bună amândurora! Nu voi mai apela la serviciile dumneavoastră, domnişoară Merriwell!

Domnul Pinkerton vârî, bâjbâind, cheia în broască, iar apoi se năpusti înăuntru şi trânti uşa.

După ce rămaseră singuri pe trotuar, Hugh zâmbi.

— Poftim.

Dădu drumul monedelor în mijlocul palmei ei înmănuşate.

— Am reuşit, în cele din urmă, spuse el.

Drept răspuns, ea îi zâmbi, iar el avu senzaţia că era scăldat în raze de soare lichide. Într-o clipită, faţa ei se transformă din extrem de drăguţă, în frumoasă. Ochii ei erau de-a dreptul splendizi. De un verde-închis, cu o formă care o amintea pe cea a ochilor de felină, tiviţi cu gene lungi şi negre.

— Vă sunt îndatorată, milord. Vă mulţumesc pentru intervenţia promptă. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Pentru puţin. Am o slăbiciune deosebită faţă de domniţele aflate la ananghie.

Oricât încerca să ignore asta, Hugh avea o slăbiciune pentru toate fiinţele aflate la ananghie, de la domniţe la câini vagabonzi, de la oropsiţi şi nevolnici la toţi orfanii de pe lume. O slăbiciune pe care n-avea s-o recunoască niciodată. Burlacii lipsiţi de griji şi uşuratici din oraş nu-şi pierdeau vremea bătându-şi capul cu asemenea prostii.

— Întotdeauna m-am imaginat un cavaler în armură strălucitoare.

Domniţele erau una, dar o conştiinţă socială necontrolată era cu totul altceva. Hugh avea să fie luat în zeflemea dacă se ducea vorba despre înclinaţiile lui filantropice.

— Ei bine, cu siguranţă că asta aţi fost pentru mine, spuse ea.

Din motive neştiute, asta îl făcu să se simtă înalt de trei metri.

— Am încercat totul ca să-l fac să plătească. Să-l acostez azi a fost ultima mea soluţie, povesti ea. Una care ar fi eşuat dacă n-aţi fi apărut la ţanc.

— O, mă îndoiesc! Păreaţi destul de hotărâtă.

— Nouă şilingi sunt nouă şilingi.

Ea ridică din umeri cu indiferenţă în timp ce spunea asta, ca şi cum principiul ar fi contat mai mult, însă el îşi dădea seama că nu era chiar aşa. Hainele ei apucaseră şi

zile mai bune, cizmele îi erau vechi şi tocite la călcâie şi nimeni n-ar fi acceptat să fie văzut în timp ce îşi cerea banii cuveniţi, nici chiar într-o astfel de zonă nepopulară din Mayfair, dacă n-ar fi avut cu adevărat nevoie de bani.

— Dacă se duce vorba că permit ca o datorie să rămână neplătită, atunci pot foarte bine să lucrez şi gratis.

Ea îşi puse cu grijă banii în poşetă şi zâmbi din nou.

— Vă mulţumesc încă o dată, milord cavaler. Vă doresc să aveţi parte de o zi excepţional de frumoasă!

Ea avea să plece, iar Hugh nu voia asta.

— Aşadar, sunteţi artistă?

— Nu sunt deloc artistă. Creez gravuri în lemn.

— Gravuri în lemn?

— Plăcuţe cu imagini sculptate în ele… ştiţi… pe care tipografii le folosesc în procesul de tipărire.

Ea mimă cu braţele ceea ce el presupuse că era o presă tipografică.

— Cred că sunt un fel de gravor. Personalizez modele după specificaţiile clientului… flori, manşete de ziar… săruri minerale pentru tratarea indigestiilor.

— Este o ocupaţie de nişă.

— Este.

Zâmbetul ei părea resemnat.

— Foarte de nişă.

— Ei bine, în mod cert n-am cunoscut niciodată un gravor, iar numele meu este Hugh, domnişoară Merriwell.

Îi întinse mâna.

— Hugh Standish, conte de Fareham.

Ea îi strânse mâna, iar el, în mod bizar, ar fi vrut să i-o ţină pe a ei într-a lui o veşnicie.

— Eu n-am mai cunoscut niciodată un conte, aşa că suntem egali. Iar numele meu e Minerva.

Pământul păru să se oprească în loc. Sigur nu se oprise?

— Minerva?

— Ştiu… sună un pic cam pretenţios. Tata s-a crezut savant. Şi-a botezat toate fiicele după zeiţe romane. A mea este zeiţa înţelepciunii şi a artelor, aşa că presupun că, într-

un fel, mi se potriveşte.

— Până astăzi, n-am mai avut niciodată norocul să întâlnesc o domnişoară pe care s-o cheme „Minerva”, spuse Hugh, iar apoi se surprinse zâmbind larg în timp ce micii lăstari ai salvării îi înfloreau dintr-odată în suflet. Ce potrivire perfectă, de bun augur! încheie el.

Capitolul 2

— Ce s-a întâmplat cu adevărata Minerva?

Ea spera ca expresia să-i rămână mai degrabă suspicioasă, aşa cum era de aşteptat, decât una plină de durere în timp ce încerca să ignore noroiul rece ca gheaţa care i se infiltra în pantof. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un reprezentant al nobilimii să se ofere să te plătească să te dai drept logodnica lui timp de o lună, locuind la marea lui moşie din Hampshire. De fapt, era o cerere atât de bizară, încât numai o idioată n-ar fi fost precaută în faţa unei asemenea propuneri – iar Minerva nu era idioată. Mai ales în privinţa bărbaţilor. Era însă mai puţin precaută decât i-o dicta bunul-simţ, fiindcă el îi oferise douăzeci de lire sterline pentru deranjul ei.

Douăzeci de lire!

O recompensă regească.

Cu siguranţă că asta însemna mai mulţi bani decât avusese vreodată în mâini şi mai mult decât cei nouă şilingi şi trei penny câştigaţi cu greu şi care stăteau acum cuibăriţi în poşeta ei tocită de trecerea vremii. Însă cei nouă şilingi n-aveau s-o ţină mult. Cinci dintre ei îi datora proprietarului drept chirie, ca să prevină iminenta ei evacuare, iar un alt şiling era pentru luna următoare, în avans. Al şaptelea urma să fie cheltuit la Depozitul de Arte al lui Ackermann, din Strand, fiindcă un gravor în lemn, chiar şi unul sărac şi

care lucra doar ocazional, avea nevoie de peniţe, de cerneluri şi de dălţi mici şi ascuţite. Asta însemna că-i rămâneau doar doi şilingi şi trei penny pentru luxuri precum mâncarea, până când primea o altă comandă, lucru care, în condiţiile actuale, putea să se întâmple după câteva săptămâni.

În ciuda faptului că lucra în schimbul a jumătate din cât percepeau rivalii ei, Minervei îi lipseau relaţiile care s-o ajute să obţină un loc de muncă stabil. Din vina ei. Ani întregi lucrase pentru aceeaşi tipografie de lângă St. Paul's. Bătrânul domn Morton îi dădea o mulţime de comenzi datorită preferinţei clienţilor lui din înalta societate, în special doamne, care îi adoraseră desenele pe care ea le crease pentru cărţile de vizită.

Ilustraţiile complicate folosite în afişe şi reclame aduceau mai mulţi bani, însă astfel de comenzi erau puţine şi răzleţe, în timp ce cărţile de vizită însemnaseră principala ei sursă de venit. Fusese o vreme când câştigase bani din belşug, dar nu reuşise să-şi cultive o clientelă mai extinsă, fiindcă nu avusese nevoie. Însă totul se terminase odată cu moartea domnului Morton, a cărui afacere înfloritoare se închisese iute după aceea, cu aproape un an în urmă. De atunci, ea se căznise să găsească de lucru, în lipsa unui susţinător respectabil care s-o recomande.

Era sigură că, dacă şi-ar fi permis să-şi facă publicitate, şi-ar fi dublat veniturile peste noapte. Oamenii luau foarte în serios reclamele, mai ales pe cele frapante – ceea ce era punctul ei forte.

— Nu există nicio Minerva *adevărată.* Am scornit-o eu.

Cavalerul ei în armură strălucitoare arăta încântător de sfios în timp ce recunoştea acest lucru. Sfiala îi stătea bine. Deşi probabil că arăta bine oricum. Cu chipul şi cu fizicul lui, i-ar fi stat bine şi îmbrăcat în pânză de sac.

— În ce scop?

Un bărbat atât de atrăgător, şi nu unul oarecare, ci un conte aflat, fără îndoială, în posesia unei averi impresionante – asta, dacă hainele lui impecabil croite erau luate drept etalon – desigur că n-ar fi avut dificultăţi în a

găsi, în locul unei femei care s-o facă pe logodnica, una care să accepte bucuroasă să-i fie logodnică de-adevăratelea. El, în mod sigur, n-avea găuri în pantofi. Cu înălţimea lui, cu umerii lui minunat de laţi, cu părul blond-nisipiu cu şi ochii albaştri, scăpărători, era exact aşa cum îşi imaginase ea că ar fi arătat în realitate un cavaler în armură strălucitoare. Dacă ar fi avut vreodată motive să deseneze unul, lordul Fareham ar fi fost, fără îndoială, modelul ei. În palton, era impresionant; în zale, ar fi fost devastator. Trebuia să recunoască în sinea ei că înfăţişarea lordului era un alt motiv pentru care zăbovea în prezenţa lui. Ochiul ei de artistă era atras de perfecţiunea masculină.

El oftă, apoi făcu o grimasă.

— Poate că-ţi vei spune că sunt vrednic de milă, dar mi-e teamă că am inventat-o pe această Minerva ca să pun capăt încercărilor neobosite ale mamei mele de a-mi găsi o pereche.

— Pare puţin cam exagerat.

De ce i-ar fi trebuit o peţitoare unui astfel de bărbat? Cu siguranţă că femeile se aruncau la picioarele lui. Simplul fapt că păşea alături de el îi făcea pulsul s-o ia razna, iar asta nu i se întâmpla numai ei. În ultimele cinci minute, Minerva numărase cel puţin trei priviri admirative pe care alte femei i le aruncaseră lordului. Asta însemna o medie de o femeie căreia el îi pica cu tronc la fiecare nouăzeci de secunde – iar strada nu era cine ştie ce aglomerată. Probabil că, atunci când se afla în mulţime, el avea parte de cel puţin o privire admirativă pe minut.

— Exagerat?

Hugh se opri brusc şi se întoarse cu faţa către ea. Femeia neraţională din interiorul ei, căreia el îi căzuse cu tronc, aproape că oftă înainte de a-şi reaminti că, din principiu, n-avea încredere în niciun bărbat şi că, dintr-un motiv întemeiat, n-o făcuse vreme de mulţi ani.

— Ai familie, domnişoară Merriwell?

— Am, într-adevăr. Două surori mai mici.

Iar ea bănuia că avea pe undeva şi un tată rătăcitor. Care, după câte ştiau ele, putea fi şi mort. O parte din ea

spera că aşa era, fiindcă cel puţin asta îi oferea acelui tată o scuză pentru că le abandonase, însă o parte mai mare nu se aştepta la nimic altceva şi niciodată n-o făcuse. Tatăl ei nu fusese niciodată un părinte demn de încredere. El preferase cârciuma Dog and Duck, aflată sub camerele mizerabile în care trăia familia lor, iar, ca să vină acasă, el urca pe treptele umede şi şubrede doar dacă rămânea fără bani sau dacă cineva îl căra sus.

— Surorile tale te aduc vreodată la exasperare?

Mereu! De cele mai multe ori, Minerva le-ar fi putut omorî, bucuroasă, pe amândouă.

— Din când în când, milord. Aşa cum au familiile tendinţa s-o facă.

— Atunci, înţelegi cum cei mai apropiaţi membri ai familiei te pot împinge la limitele răbdării şi te pot face să acţionezi mai pripit decât ai face-o în mod normal. Mama mea e o astfel de persoană. O ador… desigur! Este o femeie minunată. Bună, generoasă, bine intenţionată. După ce tata a murit, ea m-a crescut singură şi pot să spun că-i datorez totul… Dar uneori aş fi în stare…

Oftă, vizibil copleşit.

— S-o strângi de gât?

El rânji, lăsând la vedere un şir de dinţi de un alb perlat şi făcându-i cunoştinţă cu două foarte încântătoare şi imorale gropiţe, de-o parte şi de alta a gurii lui. O, Doamne, ce chipeş era!

Periculos de chipeş. Cu el, Minerva avea nevoie de toată puterea ei de a se stăpâni.

— Chiar aşa. Este o femeie formidabilă, obişnuită să obţină tot ce-şi propune şi care pare să creadă că aş fi mai fericit cu o soţie alături.

— Şi te opui în totalitate ideii mamei tale?

Ea începu să meargă din nou, în caz că i s-ar fi reflectat pe faţă acel efect ciudat pe care el îl avea asupra pulsului ei şi pentru că, stând pe loc, lăsa noroiul să-şi croiască drum dincolo de bucata de material cerat pe care o folosise ca să-şi astupe gaura din cizma stângă.

— Evident! sună răspunsul lui Hugh, care părea

surprins de întrebarea ei. Viaţa mea e minunată aşa cum e. De ce aş vrea să mă încătuşez alături de o femeie care n-ar face decât să mă cicălească?

— Nu toate femeile sunt cicălitoare, milord.

— Foarte adevărat… dar eu sunt genul de bărbat care ar pune la grea încercare chiar şi răbdarea celei mai cumpătate femei, şi care, în cele din urmă, şi-ar transforma soţia într-o cicălitoare. E la fel de inevitabil ca faptul că noaptea vine după zi.

Acel zâmbet ştrengăresc al lui făcea să se nască cele mai ciudate senzaţii înlăuntrul ei.

— Mama n-a fost niciodată cicălitoare. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru faptul că ea a ajuns să fie astfel. Vezi tu, eu sunt prea frivol… prea egoist. Aş fi o dezamăgire desăvârşită ca soţ şi ca tată.

— Din experienţa mea, spuse Minerva, care într-adevăr avea o bogată experienţă din acel punct de vedere, mulţi bărbaţi sunt soţi şi taţi dezamăgitori.

Ca şi iubiţi dezamăgitori.

— Nu pare să fie o barieră pentru ca ei să devină soţi şi taţi, conchise ea.

— Din nou, foarte adevărat… Însă, spre deosebire de acei bărbaţi, eu sunt foarte conştient de neajunsurile mele şi sufăr îngrozitor din pricina sentimentului de vinovăţie. Dacă i-aş face viaţa mizerabilă sărmanei mele soţii, nu mi-aş ierta-o niciodată, ca să nu mai vorbim despre ce fel de model aş fi pentru orice urmaş al meu.

Preţ de o clipă, el păru trist, însă expresia pricinuită de acea emoţie se stinse atât de iute, încât Minerva se gândi că totul fusese, poate, doar rodul imaginaţiei ei.

— Fiii riscă să ajungă la fel, iar oricărei fiice i-ar pieri pofta de viaţă înainte de vreme, spuse el.

Era o perspectivă neconvenţională. În multe privinţe, una revigorantă.

— Eviţi orice responsabilitate, constată Minerva, dându-şi seama că şi ea şi-ar fi dorit s-o poată face.

— Ori de câte ori e posibil, fu răspunsul lui.

După ce recunoscu asta, el făcu o pauză, părând din

cale afară de dezamăgit de propria persoană. Sclipirea din ochii lui de un albastru-închis se estompă, iar ea îi simţi lipsa pe dată. Apoi, într-o clipită, sclipirea reveni, iar ochii lui străluciră din nou ştrengăreşte.

— Şi se spune că prea multă muncă şi niciun pic de joc îl fac pe Jack un băiat foarte plicticos… iar eu aş detesta să devin plicticos, domnişoară Merriwell. Pur şi simplu nu-s făcut pentru căsătorie. E nevoie de un anumit nivel de angajament şi de altruism, de care eu nu-s capabil. Sunt mult prea superficial şi mă bucur că aşa stau lucrurile.

Făcu o pauză şi îi aruncă o privire piezişă, tulburată.

— Bănuiesc că-ţi par un tip răsfăţat şi indulgent cu propria persoană.

— Nu-i treaba mea să te judec.

El rânji şi, încă o dată, Minerva simţi cum pulsul i se iuţea.

— Atunci, vei fi prima femeie care nu face asta. E foarte frumos din partea ta.

Ea îi zâmbi. Nu se putea abţine. În ciuda numeroaselor lui defecte mărturisite, sărise în mod altruist în ajutorul ei, când nimeni altcineva n-o mai făcuse de foarte multă vreme.

Nu că ar fi tentat-o să accepte oferta lui ridicolă.

— Ca regulă, Lord Fareham, cred că nimeni n-are dreptul să-i judece pe alţii până când nu se pune în pielea lor.

Deşi îi plângea de milă oricui ar fi fost suficient de prost încât să se pună în pielea ei, în cizmele în care intra apa sau în traiul de pe-o zi pe alta. Din păcate, bănuia că era nevoie de mai mult de douăzeci de lire pentru schimbarea unei astfel de situaţii.

— Nu te învinovăţesc pentru că doreşti să eviţi responsabilitatea, fiindcă prea multă responsabilitate poate să doboare o persoană.

Aşa cum i se întâmplase ei. Însă răspunderea de a întreţine două surori mai mici, cu tot ceea ce presupunea asta, îi fusese băgată pe gât. Din cauza părintelui ei iresponsabil, din ziua în care împlinise nouăsprezece ani

fusese atât mamă, cât şi tată pentru acele fete. Nu avusese nici o altă alegere decât să ducă greul şi să facă ceea ce era necesar până când fetele aveau să se mărite.

Oricât de mult îşi iubea surorile, cel puţin o dată pe săptămână Minerva îşi închipuia cât ar fi fost de bine să fie responsabilă doar pentru propria persoană. N-ar fi însemnat asta un lux? Pantofi noi, câteva rochii noi, peniţe şi dălţi de calitate mai bună pentru gravurile ei. Un loc al ei în care să stea şi să fie lăsată în pace. Câteva ore de linişte solitară în fiecare zi… Cerea atât de mult?

În schimb, trăiau înghesuite cu toatele în trei camere minuscule şi fiecare penny câştigat era alocat necesităţilor. Parcă voind să-i amintească de una dintre acele necesităţi, stomacul îi chiorăi în semn de protest faţă de absenţa micului dejun, pe care ea nu şi-l permisese în dimineaţa aceea. Şi nici cu o dimineaţă în urmă, din cauza domnului Pinkerton. Cu douăzeci de lire putea să cumpere micul dejun, masa de prânz şi cina pentru toate trei timp de un an.

O, Doamne! În ritmul ăsta, ar fi fost în stare să-i înşface lordului mâna cu totul, dornică să-i accepte propunerea scandaloasă, sedusă doar de prezenţa lui şi de perspectiva ademenitoare a pâinii prăjite cu unt.

Minerva îşi luă o mină neimpresionată şi uşor suspicioasă.

— Tocmai îmi explicai modul în care tentativele de peţitoare ale mamei tale au devenit intolerabile.

— Intolerabile şi sufocante! Am îndurat cât am putut de mult. Ani de zile mi-a băgat pe gât câte o tânără lady după alta. Oriunde mă duceam, orice făceam, era cineva acolo… fluturând din gene. Până şi propria-mi locuinţă a devenit o cameră de tortură.

Ea adulmecă un iz din apa lui de colonie şi se simţi extrem de tentată să se aplece mai mult ca să tragă mireasma pe nări.

— Am suferit la ceaiuri nesfârşite şi la mese interminabile, făcând conversaţie cu domnişoare hotărâte, mult prea dornice să-şi înfigă adânc ghearele în mine. Şi

pot să-ţi spun că unele dintre acestea au fost *destul* de tenace. Au recurs la tot felul de drăcovenii, domnişoară Merriwell! Maşinaţiuni inimaginabile, la care mama a fost adesea complice. Faptul că am reuşit să rămân singur este, sincer vorbind, un miracol în toată puterea cuvântului. Acum aproape doi ani, dintr-un impuls de moment, pe când mă aflam la capătul puterilor din cauza dragei mele mame, am inventat-o pe Minerva ca să pun capăt lucrurilor.

— Înţeleg.

Cu toate că ea nu înţelegea. Ca el să-şi inventeze o logodnică, chiar şi în acele condiţii dificile, părea destul de exagerat. Şi părea foarte puţin plauzibil să fi putut păstra acel şiretlic nedescoperit atâta vreme. Mai ales că mama lui, evident, voia să-l vadă căsătorit. Cu siguranţă că i-ar fi verificat spusele, nu? Şi ar fi căutat-o pe logodnica aceea imaginară.

— Să înţeleg că mama ta nu pleacă niciodată din Hampshire?

Asta ar fi putut explica de ce n-o întâlnise încă pe Minerva lui.

Puţin probabil, dar posibil, îşi zise ea. Şi o luă din nou de la capăt, crezând ceea ce era incredibil. Oare de ce continua ea să-i acorde circumstanţe atenuante, când trista-i experienţă o învăţase că bărbaţii erau, de obicei, foarte superficiali? O întrebare stupidă, din moment ce ştia deja răspunsul: douăzeci de lire şi nişte umeri laţi, încântători din punct de vedere estetic. Două adevăruri ruşinoase care, probabil, o făceau superficială, deşi întotdeauna se mândrise că avea o gândire profundă.

— Mama locuieşte la Boston. Cel din America, nu cel din Lincolnshire. Ţi-am spus că tatăl meu vitreg e american?

— Chiar şi locuind în America, ea a făcut mai departe pe peţitoarea?

Asta chiar că era o ispravă neverosimilă, care nu dădea deloc credibilitate poveştii lui, în ciuda umerilor.

— Mama e o femeie hotărâtă, domnişoară Merriwell. Şi o romantică. Singura ei misiune e să mă vadă aşezat la

casa mea, iar distanţa dintre noi n-a descurajat-o câtuşi de puţin. Pe când se afla în Anglia, cel puţin puteam să fiu atent la ce se întâmpla, sau puteam să scap cu mult timp înainte, dacă aflam despre planurile ei, mărturisi el, strâmbându-se. După ce a plecat, intrigile i-au devenit mult mai imprevizibile. Campania ei care urmărea să mă încătuşeze a continuat şi mai abitir prin corespondenţă şi, datorită cercului larg de cunoştinţe de aici, din oraş, a reuşit să recruteze o armată de lingăi care să-i continue activitatea începută cu ceva timp în urmă. La câteva luni de la plecarea ei, m-am trezit asaltat de invitaţii şi de vizite surpriză zilnice, din partea fiecărei doamne respectabile din societate sau a câte unui domn aflat în ascensiune pe scara socială, dornic să-şi mărite vreo fiică. Am fost acostat la evenimente şi hărţuit dacă mă aventuram afară din casă.

— Sărmanul de tine!

Problemele oamenilor bogaţi şi cu titluri erau atât de diferite de ale ei! Ca să poată face schimb, Minerva şi-ar fi dat chiar şi nişte dinţi mai din spate. Cu siguranţă că traiul în lumea lui era mai atrăgător decât cel din lumea ei. Haine elegante. Mobilier confortabil. Servitori care îţi îndeplineau fiecare capriciu…

— După ce noile ei tactici au eşuat, mama m-a ameninţat că avea să se întoarcă singură, sacrificându-şi propria fericire până când *noi găseam* împreună mireasa perfectă. Ştia că vinovăţia pe care, inevitabil, aveam s-o simt, urma să devină insuportabilă. Şi mai ştia şi că aveam să detest apropierea pe care, fără îndoială, ar fi creat-o între noi o vizită izvorâtă dintr-un asemenea sacrificiu de sine. Din principiu, un gentleman ar trebui să se răzvrătească întotdeauna împotriva unui părinte… nu crezi?

— Poate că o mică răzvrătire te asigură că-ţi eşti propriul stăpân.

Cât de minunat trebuia să fie să-ţi permiţi luxul rebeliunii? Tatăl ei rătăcitor nu-i oferise o asemenea opţiune.

— Exact! Doar că… Recunosc, în cazul meu, principiul răzvrătirii a scăpat destul de mult de sub control. Iar atunci

când mama m-a ameninţat că avea să-şi cumpere un bilet pe vapor ca să se întoarcă în Anglia, am intrat în panică. Am inventat-o pe Minerva... o tânără lady de viţă nobilă, care mă scosese din existenţa mea superficială şi egoistă şi care îmi arătase că viaţa înseamnă mai mult de-atât.

Gesticulă spre Minerva de parcă ea s-ar fi potrivit cu exactitate acelei descrieri, iar apoi făcu din nou o grimasă.

— Ca şi tine, domnişoară Merriwell, am un talent legat de peniţă... doar că al meu este proza, mai degrabă decât desenul. Cunoscând înclinaţia mamei mele pentru romantism, i-am declarat că nu era nevoie să se grăbească spre casă, fiindcă săgeata lui Cupidon mă străpunsese, în sfârşit, iar inima mea era pierdută fără speranţă. Cu detalii *exuberante,* i-am povestit că salvasem dintr-o trăsură scăpată de sub control o domniţă aflată la ananghie şi că mă îndrăgostisem imediat de ea în clipa în care privisem în ochii ei ameţitori. Asta a fost o poveste foarte convingătoare şi, dacă pot spune astfel, emoţionantă, dar nu una de care să fiu deosebit de mândru.

— Oare inventarea acestei Minerva a însemnat un gest de disperare?

Ea ştia totul despre disperare. Un astfel de sentiment le ademenea pe tinerele fără de noroc să se gândească serios ca, pentru douăzeci de lire amărâte, să se dea drept logodnica unui gentleman.

— Aşa a fost... Un gest care se voia a fi doar temporar. Dar, spre încântarea mamei mele şi odată cu încetarea imediată a tuturor tentativelor ei de peţit, mi-am permis să mă las puţin dus de val. Am înflorit minciuna ca să menţin statu-quo-ul.

— Doi ani întregi?

Trebuia să fi existat ceva intrinsec diferit în felul de-a fi al bărbaţilor faţă de cel al femeilor, se gândi ea. Ceva ce le permitea celor dintâi să acţioneze în mod egoist, mai degrabă decât să procedeze aşa cum se cădea.

— Am fost sedus de libertate, domnişoară Merriwell. Libertatea e un drog îmbătător.

El rămase cu privirea aţintită în gol, oferindu-i ochiului

ei de artistă, uşor impresionabil, oportunitatea de a contempla profilul lui magnific şi de a zăbovi un pic mai mult decât ar fi trebuit. Apoi Minerva pufni, nemulţumită la lipsa ei temporară de raţiune. Ultima dată când se lăsase impresionată de ochi sentimentali şi de umeri laţi, povestea se terminase foarte prost.

— Dar, din păcate, cu toată tragerea mea de timp din scrisori, plină de înfloriturі literare, mama mea cea cutezătoare a decis recent că toate astea erau de ajuns. A rezervat un bilet către Anglia, ca să ajute cu pregătirile de nuntă. Mă simt absolut deplorabil în legătură cu întreaga poveste. Am minţit-o în tot acest timp, ceea ce îi va frânge inima. N-am vrut niciodată s-o rănesc…

Părea sincer întristat. Fermecător de pierdut. Minerva era uimită de faptul că încă era atrasă de el şi de istorisirea lui.

— De aceea am nevoie de tine. Dacă te dai drept logodnica mea, mama nu va mai trebui să afle niciodată adevărul îngrozitor, adică întreaga mea înşelătorie.

— Dar, perpetuând minciuna, oare nu vei prelungi, pur şi simplu, agonia?

— N-am nicio intenţie s-o perpetuez. N-am nevoie decât ca tu să fii Minerva mea vreme de câteva săptămâni. Cel mult o lună, astfel încât mama să aibă ocazia să te cunoască, să vadă că planurile de nuntă sunt în picioare, iar apoi… spuse el, după care făcu o pauză şi ridică din umeri, încruntându-se într-un mod deloc încurajator. Apoi vom găsi o cale convingătoare ca să punem imediat capăt logodnei noastre prelungite, iar mama mea îmi va fi alături şi-mi va alina suferinţa.

Şi iată realitatea neplăcută a situaţiei! Momentul în care Minervei i se reamintea faptul că acele douăzeci de lire veneau în schimbul a ceva total necinstit.

— Vrei ca eu să joc rolul personajului negativ, în timp ce amândoi o minţim? întrebă ea.

— N-am elaborat încă toate detaliile.

— Bineînţeles!

În pofida atracţiei seducătoare a celor douăzeci de

lire, o minciună rămânea o minciună, indiferent de forma ei. Poate că cei din familia Merriwell trăiau la limita sărăciei, dar aveau principii morale. Cel puţin unii dintre ei.

— Nu-i pot face ceva atât de dureros unei străine, Lord Fareham. Mama ta n-a făcut nimic care să mă rănească, iar acţiunile mele o vor face să sufere, fără îndoială, dacă descoperă înşelătoria noastră. Nu voi fi părtaşă la una ca asta!

Odată ce luase acea nobilă decizie, Minerva se răsuci pe călcâie, dar apoi îşi aminti că el o ajutase în problema legată de domnul Pinkerton.

— Mulţumesc pentru ajutorul de mai devreme. Îţi doresc o zi cât se poate de frumoasă şi mult succes în privinţa încurcăturii în care ai intrat!

Astfel, Minerva îşi luă rămas-bun şi de la visul efemer legat de cele douăzeci de lire. Fusese minunat atâta vreme cât durase.

Iar asta se aplica şi întâlnirii ei cu lordul Fareham.

Pentru scurtă vreme, plimbându-se alături de el şi îndrăznind să viseze la tot ce avea să facă folosindu-se de banii lui, se simţise în al nouălea cer.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş oferi patruzeci de lire?

Minervei îi şovăi pasul. Patruzeci de lire aveau să le achite chiria vreme de cel puţin doi ani şi să le ofere o însemnată rezervă de bani pentru câteva luxuri. Sau puteau să se mute din Clerkenwell, din acel apartament deprimant, şi s-o ia de la capăt într-un cămin mai frumos. Într-unul mai mare. Într-unul cu perspective, aflat într-o zonă mai bună a oraşului. Cu patruzeci de lire, Minerva putea să facă reclamă în ziare talentelor pe care le avea, să-şi extindă clientela dincolo de colţişorul ei de oraş, sporindu-şi capacitatea de a trăi decent din ilustraţii.

Patruzeci de lire deschideau posibilităţi. Unele care le-ar fi putut schimba vieţile ei şi celorlalte două surori.

Capitolul 3

— Mie tot nu-mi place.

Diana rostise aceeaşi propoziţie de cel puţin douăzeci de ori de când plecaseră din Londra.

— Totul e foarte puţin convenabil. Potenţial periculos şi, sincer, greşit, dacă vrei să ştii părerea mea.

Minerva nu voia să ştie. Voia să citească sau să privească pe fereastră la peisajul rural verde şi luxuriant care gonea pe lângă ele. Ar fi făcut orice ca, până când ajungeau la casa lui, să evite să se gândească la planul în care el le implicase şi care era ridicol, dar, fără tăgadă, profitabil.

Urma să se dea drept logodnica unui aristocrat, ca să-l ajute pe acesta să nu fie prins cu o minciună monstruoasă. Minerva n-avea nevoie de căutătura încruntată a Dianei în spaţiul închis al trăsurii ca să se simtă stânjenită în legătură cu ceea ce aveau să facă, pentru că-i era foarte ruşine că fusese de acord cu aşa ceva. Deşi, în apărarea ei fie spus, o făcuse numai pentru că situaţia era disperată.

Cea mai disperată, de fapt.

În cazul în care neaşteptatul cavaler în armură strălucitoare nu s-ar fi ivit la momentul potrivit şi n-ar fi reuşit să stoarcă cei nouă şilingi şi trei penny din mâinile dolofane ale domnului Pinkerton, probabil că în acel moment surorile Merriwell ar fi dormit pe străzi. Participarea la mica lui minciună nevinovată avea să le ofere siguranţa că nu ajungeau pe străzi în următorii ani, iar scurtul interludiu în care urma să trăiască în mijlocul luxului nu strica nici el.

Diana îşi încrucişă braţele pe piept şi se încruntă.

— Draga mea soră, oare când anume ne-am coborât atât de jos?

„Când ai fost concediată de la secţia de împrumut a bibliotecii, fiindcă i-ai răspuns cu aceeaşi monedă unui client, iar noi nu ne mai permiteam să plătim chiria!” îşi zise Minerva în sinea ei, ţâfnoasă, dar n-o spuse.

Având în vedere situaţia lor în general, nu era deloc corect să dea vina doar pe Diana. Dacă s-ar fi aflat în

pantofii uzaţi ai surorii ei atunci când acel domn o făcuse „idioată fără creier”, probabil că, înainte ca bunul-simţ să intre în acţiune, Minerva ar fi procedat la fel. Surorile Merriwell erau prea sincere şi prea încăpăţânat de mândre. Când viaţa nu-ţi lasă nimic altceva, eşti nevoit să fii aşa. Şi, în ciuda faptului că fusese cel mai recent cui în coşciugul surorilor Merriwell, răbufnirea Dianei nu era nici pe departe singurul lucru care pricinuise căderea lor iute, din ce în ce mai jos pe panta alunecoasă a lipsurilor, către sărăcie extremă. Nu era vina Dianei nici că Minerva îşi vânduse integritatea unui bărbat chipeş, dar dubios, pentru suma princiară de patruzeci de lire.

Patruzeci de lire sterline care, spera ea, aveau să atenueze ruşinea pe care o simţea înlăuntrul ei pentru că fusese nevoită să-şi vândă integritatea.

Vee îşi muşca, agitată, buza, amintindu-i Minervei că sora ei mai mică, indiferent de cât de matură şi de studioasă părea la suprafaţă, n-avea decât şaptesprezece ani.

— Ca să nu mai vorbim de faptul foarte nepotrivit… că trei fete singure, neînsoţite, merg să stea pe moşia de la ţară a unui burlac, spuse mezina.

Vee era obsedată de decenţa rafinată despre care citea cu ardoare în cărţi, cu toate că numai Dumnezeu ştia de ce, având în vedere posibilităţile lor materiale reduse şi certa lipsă de speranţă în privinţa găsirii unor pretendenţi potriviţi. Vee îşi coborî privirea spre mâinile ei înmănuşate.

— N-avem decât cuvântul lui şi pe cel al acelui majordom, că acest gentleman ar fi contele de Fareham.

— A avut purtarea unui conte.

Nu că Minerva ar mai fi întâlnit vreodată unul, desigur. Conţii erau puţini şi locuiau departe de acea parte a Londrei în care se găsea locuinţa celor trei surori. Clerkenwell găzduia un număr din ce în ce mai mic de ceasornicari şi de negustori onorabili, ceva mai mulţi pierde-vară şi hoţi de buzunare, precum şi o proporţie considerabilă de nespălaţi. Era însă o zonă ieftină, iar cerşetorii nu puteau alege.

— Indiferent dacă e conte sau nu, e suficient de bogat ca să-şi permită trăsura asta splendidă… şi unde mai pui că asta-i trăsura lui *de rezervă!*

Minerva realiza că exista pericolul să se arate puţin prea copleşită de capcanele averii lui, în loc să fie, ca de obicei, sora mai mare raţională şi cu capul pe umeri – deşi una care reflectase un pic prea mult, în intimitate, la ochii expresivi ai lordului Fareham. Le aruncă o privire calmă surorilor ei şi le prezentă situaţia la rece:

— Îmi dau seama că amândouă dezaprobaţi decizia mea. Şi eu o dezaprob, la rândul meu. Cu toate astea, având în vedere situaţia lamentabilă în care ne aflăm acum, vă spun sincer că doar o proastă ar fi refuzat propunerea lui atât de profitabilă.

Vee se încruntă.

— Mi-aş fi dorit doar ca tu să ne fi permis să-l cunoaştem mai întâi, Minerva. Atunci ne-am fi putut da cu părerea despre caracterul lui. Poate că ar fi trebuit să-l inviţi acasă la ceai…

Minerva se surprinse strâmbându-se la gândul ca el s-o vadă în mediul ei real, cu mobilierul sărăcăcios, de mâna a treia, cu zugrăveala cojită de pe pereţi şi cu izul persistent al mahalalelor de afară.

— Nu prea puteam să-l aduc acasă, nu? Lord Fareham locuieşte în Mayfair!

Faptul că îl invitase pe majordomul lui fusese şi aşa un lucru destul de rău. Acesta îşi plimbase privirea prin încăpere, iar apoi şi-o aţintise, plină de milă, asupra Minervei.

Într-o clipită, Vee uită din nou că avea şaptesprezece ani şi îi aruncă, prin ochelari, o privire îngrozită surorii ei.

— Nu-i nicio ruşine să fii sărac, Minerva!

Era o vorbă pe care, în anii în care crescuseră ele, tatăl lor o rostise adesea, o vorbă pe care surorile ar fi crezut-o dacă el nu le-ar fi abandonat, fără remuşcări, atunci când situaţia devenise prea grea ca să-i mai convină. Ceea ce se întâmplase să coincidă cu faptul că Minerva atinsese o vârstă la care putea ajunge în pielea lui cea

lipsită de orice valoare. Ticălosul o antrenase pentru asta!

— Nici nu-i vreo bucurie să fii sărac, Vee. Doar nefericire… după cum bine ştim.

Cu fiecare anotimp care trecea, Minervei îi era tot mai greu şi, la fel ca Diana şi Vee, se maturizase dincolo de vârsta ei reală.

Îmbătrânită, obosită şi din ce în ce mai consumată sub povara corvezilor nesfârşite ale vieţii.

Iată un rechizitoriu trist asupra celor douăzeci şi patru de ani de existenţă ai ei!

— Cu toatele muncim cât putem de mult, zi de zi, şi totuşi abia dacă reuşim să facem rost de cele necesare subzistenţei, adăugă Minerva.

Dacă soarta lor n-avea să se schimbe dramatic, chiar şi Vee urma să fie nevoită să lucreze zi după zi ca să-şi câştige traiul. Cu toată degradarea continuă a situaţiei lor, Minerva o protejase cât putuse de mult, dându-i ocazia să continue să studieze. Ea spera ca mezina să aibă, astfel, un viitor mai bun, însă pentru Vee totul avea să se sfârşească brusc de îndată ce ar fi intrat în clasa muncitoare şi ar fi devenit, la rândul ei, o mână de lucru care s-ar fi mutat din loc în loc, fără să aibă niciodată o speranţă de mai bine. Vee trebuia să se maturizeze foarte iute, fiindcă dacă se întâmpla altminteri, de acea mezină blândă, studioasă şi sensibilă avea să se profite în mod grosolan.

— Apreciez sincer toate îndoielile voastre referitoare la propunerea lordului Fareham, pentru că e ciudată şi din cale-afară de ieşită din comun. Îmi dau seama că ceea ce fac e discutabil din punct de vedere moral, dar vă spun de pe acum că voi juca fericită rolul logodnicei lui, până la Paşte, dacă va fi nevoie. Mă îndoiesc că e posibil ca traiul pe proprietatea din Hampshire a unui conte, în timp ce mă dau drept altcineva şi sunt plătită generos pentru asta, poate fi la fel de dificil ca vieţile pe care le ducem noi în clipa de faţă. Intransigenţa morală nu aduce mâncare pe masă şi nici nu ne oferă un acoperiş deasupra capului!

— Probabil că aşa e, spuse Vee, deşi continua să fie îngrijorată, pe bună dreptate, şi, sincer vorbind, cine o

putea învinovăţi?

Ultimele zile fuseseră un fel de vârtej. Miercuri, sora ei mai mare plecase de acasă ca să se certe cu domnul Pinkerton, fiindcă ele trei aveau nevoie în continuare de un acoperiş deasupra capului. Joi, aceeaşi soră o forţase, practic, să urce în trăsura unui bărbat ciudat şi să se îndrepte toate trei spre coasta de sud, pe baza a puţin mai mult decât o promisiune, aceea de a trăi sub un alt acoperiş. Cel al unui burlac destul de scandalos şi întru totul fermecător. Dacă Vee sau Diana ar fi venit acasă şi ar fi anunţat-o pe Minerva că urma ca ele trei să se dea drept potenţiala familie a unui ticălos care pretindea în mod fals că era logodit, sora cea mare ar fi sărit ca arsă. Faptul că se aflau amândouă acolo, cu toate că bombănind, era rezultatul direct al poziţiei nefericite a Minervei în postura de cap de familie, fapt pentru care surorile ei o respectau şi o compătimeau în egală măsură.

— Mi-aş dori doar să ştim mai multe despre caracterul lui, spuse Vee.

— Dacă e un criminal? întrebă Diana, care, dintre ele trei, avea imaginaţia cea mai dezlănţuită. Şi dacă toate astea nu sunt decât un şiretlic întortocheat, pus la cale ca să-şi hrănească setea nesăţioasă de a ucide?

— Petreci mult prea mult timp la ziarul ăla.

Diana încerca de mult timp să propună articole în speranţa ca unul dintre ele să fie publicat într-o bună zi, dar proprietarul fiţuicii nu făcea decât să-i dea o sumă derizorie ca să corecteze, în fiecare săptămână, ortografia şi gramatica ziariştilor săi de sex masculin care erau mai puţin talentaţi, înainte ca publicaţia lui reprobabilă să meargă la tipografie.

— Eşti convinsă că toată lumea pune la cale lucruri rele.

La doar douăzeci şi doi de ani, Diana era mai cinică în privinţa lumii chiar decât Minerva.

— Prefer, pur şi simplu, să privesc viaţa printr-o lentilă clară, neobstrucţionată, mai degrabă decât prin cea naivă, colorată în roz, pe care, evident, o foloseşti tu. Ce s-a

întâmplat cu tine, Minerva? Chiar crezi că ţi-e mai bine pe post de însoţitoare *plătită* a unui bogătaş? Încă nu pot să pricep la ce te-ai gândit atunci când ai fost de acord să te pui într-o asemenea postură absurdă.

Înainte de plecarea lor, Diana se apucase să facă, pe fugă, unele investigaţii la ziar, iar relatarea ei despre reputaţia lordului Fareham fusese – iar Minerva nu putea nega asta – o importantă sursă de îngrijorare. El avusese îndeajuns de multe apariţii în fiţuicile de scandal, din pricina stilului său de viaţă *uşuratic* şi presupus destrăbălat. Astfel, Minerva ajunsese să se îndoiască de faptul că lordul Fareham era copleşit de responsabilităţile titlului său de conte, aşa cum, într-un mod atât de convingător, pretindea el. Prin urmare, Minerva îl retrogradase, în mintea ei, la nivel de cavaler cu defecte şi, probabil, nici măcar cavaler. Mai degrabă bandit, sau poate chiar ticălos. O atitudine mai prudentă decât contemplarea afurisiţilor lui de ochi! Ea era mai bine pregătită să facă faţă unui ticălos. Expertă, de fapt.

— Contele tău nu-i altceva decât un desfrânat. Un desfrânat care se însoţeşte cu alţi desfrânaţi şi se destrăbălează, spuse Diana agitând un deget înspre Minerva. Te-a ademenit în Hampshire ca să te seducă, ascultă la mine. Reputaţia ta va fi complet distrusă.

— Pare un deranj inutil pentru ceva ce ar fi putut să facă la fel de uşor la Londra.

Sora ei făcu ochii mari, aşa că se corectă de îndată:

— Nu cu mine, desigur! N-am nicio dorinţă să mă las sedusă de el şi nici nu sunt de acord, în principiu, cu astfel de lucruri.

Pe lângă sănătoasa ei neîncredere în toţi bărbaţii – aristocraţi sau oameni de rând –, Minerva nu era proastă. Un conte nu s-ar fi uitat niciodată la o femeie ca ea pentru mai mult decât o aventură la repezeală. Poate că nu era cine ştie ce partidă, dar avea mult prea mult respect faţă de propria persoană ca şi permită una ca asta. Nu că ar fi fost tentată. El era mult prea superficial şi, în ciuda privirii ei îndrăzneţe, de artistă, avea standarde înalte. Sigur că

avea. Sau era, pur şi simplu, extenuată. Oricum ar fi fost, pentru ea bărbaţii nu mai prezentau, în general, prea mult interes.

— Singura relaţie pe care mi-o doresc cu lordul Fareham… şi pe care vreau ca el s-o aibă cu mine… este una de *afaceri.* Iar în ceea priveşte distrugerea… reputaţia mea nu face nici cât o ceapă degerată pentru alţii, indiferent de ceea ce fac sau nu fac. De fapt, asta e valabil şi pentru oricare dintre voi. Poate că ne considerăm fiicele unui gentleman şi, prin urmare, suntem oarecum deasupra vecinilor noştri oropsiţi, dar n-avem decât cuvântul tatei care să ne garanteze că el *a fost* un gentleman. Iar noi ştim cu toatele că nimeni nu poate ţese o poveste mai bine decât *dragul* de tata.

Minerva le zâmbi surorilor ei ca să atenueze lovitura pe care era necesar să le-o aplice.

— În ochii întregii lumi, suntem nişte nimeni. Nişte nimicuri, încă trei suflete zbuciumate, fără chip, asuprite, într-un oraş plin până la refuz cu altele asemenea. Nimănui nu-i pasă ce facem şi nimeni nu-şi va mai aminti faptele noastre reprobabile mai mult decât şi le va aminti pe cele bune.

Vee se bosumflă.

— Asta e o afirmaţie foarte cinică, una cu care, întâmplător, nu sunt de acord. Ceva se va schimba în bine. Mereu se întâmplă câte ceva care schimbă lucrurile în bine.

— Chiar crezi că se va întâmpla ca un gentleman adevărat să treacă într-o zi prin Clerkenwell şi să privească dincolo de hainele tale zdrenţuite şi peticite, la doamna bine-crescută de dedesubt? Dacă da, atunci sunt bucuroasă să fiu eu cea care îţi spulberă ideile romantice prosteşti, fiindcă vei fi dezamăgită, Vee. Viaţa reală nu-i un basm.

Minerva obişnuia să îndrăznească să viseze la astfel de prostii, până când realizase că visele nu se adevereau niciodată – în schimb, ajungeau să fie zdrobite. Era amuzant cum faptul că devenise părinte peste noapte o făcuse să privească lumea în mod pragmatic. Anumitor oameni le era sortit să trăiască vieţi dificile, iar viaţa lor, a

surorilor Merriwell, era atât de dificilă încât nici măcar tatăl lor nu reuşise să facă faţă. Şi nu se descurcase mai bine nici tânărul de care ea crezuse, prosteşte, că se îndrăgostise. Oferindu-i-se trei fete Merriwell la preţul uneia, el rupsese, în grabă, toate legăturile. Asta n-o mai întrista pe Minerva – încă o durea uneori, atunci când se simţea cumplit de singură –, dar îşi învăţase bine lecţia.

— Nu avem nimic altceva în afară de noi înşine, spuse Minerva strângând mâna mezinei şi dându-şi seama că era nemiloasă, lucru care o frustra. Ăsta e motivul pentru care fac un lucru atât de îngrozitor. Îl fac pentru *noi.* Fiindcă e lucru sigur că, dacă nu ne ajutăm singure, nimeni altcineva n-o va face. N-am putut să refuz patruzeci de lire! Ia gândiţi-vă la tot ce putem face cu o astfel de sumă! Mâncare decentă, un acoperiş mai bun deasupra capului, pantofi noi. Ochelari noi şi drăguţi pentru tine, Vee, şi poate chiar o rochie nouă – sau chiar două – pentru fiecare.

— Doar dacă nu suntem ucise! exclamă Vee, plină de pesimism, anulând, prin asta, pledoaria Minervei. După părerea mea, un bărbat care e capabil să menţină o asemenea minciună faţă de propria mamă timp de aproape doi ani e în stare de orice. La urma urmei, cine ar suspecta un conte de crimă, mai ales atât de departe de Londra? După cum ai spus pe bună dreptate, Minerva, suntem nişte nimeni. Nişte nimicuri. Fără chip şi uşor de uitat. Ţinta perfectă. Probabil că el, afişând o atitudine cavalerească, fermecătoare, de om săritor, abordează tot timpul tinere aflate la ananghie şi sărace, atrăgându-le în lumea lui odioasă cu promisiunea unor bani câştigaţi uşor, iar apoi… continuă ea trecându-şi degetul peste gât, te mutilează în somn înainte de a-ţi îngropa în grădina lui rămăşiţele aduse într-o stare care să le facă de neidentificat. Sau le îngroapă în pădurea lui. Toate moşiile provinciale luxoase îşi au propriile păduri. Trebuie să trăiască undeva şi acele biete potârnichi şi căprioare pe care le împuşcă aristocraţii. Pun rămăşag că vizuina plină de nelegiuiri spre care ne îndreptăm e înconjurată de pădure. Şi e convenabil de izolată.

Vee se încruntă.

— De ce poate fi convenabilă izolarea?

— Pentru ca nimeni să nu ne audă ţipetele.

Minerva îi aruncă Dianei o privire încruntată şi, simţindu-se în defensivă, apelă la statutul ei, sperând ca surorile să înceteze s-o mai bată la cap, fiindcă nesiguranţa pe care o simţea şi conştiinţa ei făceau asta suficient de mult.

— Fetelor… nu vreau să tratez cu superficialitate ciudăţenia situaţiei sau potenţialele ei pericole. Nici nu vreau să fiu mercantilă sau insensibilă, dar realitatea – sumbră, din păcate – nu poate fi schimbată. *Noi* avem mare nevoie de bani, iar *el* are mormane de bani, pe care, în mod evident, este fericit să-i împartă în schimbul unui dram de necinste. Mărturisesc că, atunci când am acceptat să-l ajut, nu m-am prea gândit la altceva în afară de cele patruzeci de lire. Da, m-am gândit în primul rând la acele patruzeci de lire sterline şi la promisiunea unei vieţi mai bune pentru noi trei.

Şi poate că ochii lui şi modul ciudat în care el o făcea să se simtă avuseseră, de asemenea, o anumită influenţă. Fusese minunat ca, măcar o dată, să fie ea cea care era salvată.

— V-am târât şi pe voi în aventura asta fiindcă ştiam că aveaţi să vă faceţi griji pentru mine dacă plecam doar eu. În cazul în care preferaţi să nu vă implicaţi în aşa ceva, e de ajuns să mi-o spuneţi, credeţi-mă că înţeleg pe deplin. Dacă vreţi, pun să fiţi lăsate la următorul han, de unde puteţi lua poştalionul până acasă.

Minerva îşi vârî mâna în poşetă şi scoase de acolo cei doi şilingi de argint şi cei doi penny murdari, ţinând acel mărunţiş în palma întinsă, ca să le reamintească surorilor ei situaţia reală a avuţiei lor actuale. Pentru o clipă, toate trei rămaseră, tăcute, cu ochii aţintiţi la monede.

— Sau poate că aveţi voi o idee mai bună despre cum să facem rost de banii ăştia atât de iute, fiindcă numai Dumnezeu ştie că, dacă lucrurile continuă aşa, vom ajunge cu toatele la sapă de lemn, căutându-ne adăpost pe sub

poduri înainte de sfârşitul iernii.

Desigur că niciuna dintre surori n-avea ideea despre care vorbise Minerva.

— Acum, vă rog frumos să încetaţi cu văicăreala şi cu critica. Haideţi să profităm la maximum! Măcar pentru faptul că, pe lângă traiul îndestulat, până şi iarba e mai verde în Hampshire.

Vizitiul bătu în acoperişul trăsurii, punctând izbucnirea Minervei şi pecetluindu-i concluzia.

— Standish House!

Apoi trăsura cea luxoasă întoarse, iar roţile ei bine unse huruiră pe pietrişul aleii. Acum nu mai puteau să dea înapoi. Minerva trase aer în piept cu încetineală şi adânc, sperând ca astfel să-şi calmeze fluturii pe care îi simţea în stomac. Însă asta nu funcţionă deloc. Privi pe fereastră şi nu văzu nimic altceva decât un drum mărginit de copaci rămuroşi şi deşi.

— V-am zis eu că proprietatea e înconjurată de păduri! exclamă Diana, care ţinea la ideea ei precum un câine ce avea un os de ros. Nimeni nu ştie unde suntem, aşa că nimeni nu ne va veni în ajutor, conchise ea trecându-şi din nou, ameninţător, un deget peste gât.

— Dacă e nevoie, tata va veni ca să ne salveze, spuse Vee, veselă, lăsându-şi surorile înlemnite de uimire.

— Am lăsat adresa noastră la Dog and Duck, în cazul în care el vine acasă de Crăciun şi întreabă de noi.

Diana îi aruncă o privire Minervei, obişnuitul lor schimb de priviri ori de câte ori mezina îşi făcea iluzii că tatăl lor avea să se întoarcă. Privirea aceea spunea: „Ocupă-te tu de asta, fiindcă eu nu voi face altceva decât să spun ceva jenant”. Nimic mai adevărat: Diana era întotdeauna directă, iar o astfel de atitudine nu făcea decât s-o supere pe Vee, care era mult prea sensibilă.

— Dragă, tata nu vine acasă de Crăciun, spuse Minerva.

— De unde ştii? A scris să spună că nu vine?

Era de-a dreptul tragic să aibă un astfel de dialog, dar, pe vremea când tatăl lor le părăsise, Vee era foarte

mică de vârstă, iar acum încă mai nutrea suficient de multe speranţe copilăreşti ca să creadă că el vorbise serios în ultima scrisoare pe care le-o trimisese, cu mulţi ani în urmă. *Ne vedem curând* fusese pentru ea promisiunea reîntoarcerii, nu o modalitate prin care el îşi semna misiva în care le aducea la cunoştinţă fără menajamente că avea să fie plecat pentru o scurtă perioadă – ceea ce se întâmpla frecvent – înainte ca absenţa lui să devină una definitivă. Speranţa că tatăl lor avea să se întoarcă fusese principalul motiv pentru care rămăseseră în Clerkenwell, în apartamentul strâmt şi muced în care locuiseră împreună cu el. Nici pomeneală ca Vee să vrea să audă despre mutat, cât timp tatăl lor se putea hotărî să se aventureze înapoi în locul oribil în care le abandonase. Cu toate astea, mutarea era una dintre priorităţile Minervei de îndată ce ar fi intrat în posesia celor patruzeci de lire. Lipsa de perspective din Clerkenwell le omora cu zile. Oricât de mult o cocoloşiseră şi o protejaseră pe Vee, fiind cea mai mică dintre ele, trecuse amar de vreme de când toate trei ar fi trebuit să se desprindă definitiv de moştenirea îngrozitoare pe care el le-o lăsase.

— Nu ne-a scris de cinci ani, Vee. Poate că e timpul să accepţi faptul că n-o va face niciodată.

— Ba sigur că ne va scrie. Imediat ce va putea.

Cea mai mică dintre surorile Merriwell îşi întoarse cu încăpăţânare capul spre peisajul care trecea pe lângă ele, gestul acela fiind modul ei de a pune capăt conversaţiei nedorite. Dintr-odată, făcu ochii mari.

— O, Doamne! Văd casa! E imensă!

Toate trei îşi lipiră feţele de fereastră, ca să surprindă prima imagine a locuinţei lor din următoarele câteva săptămâni.

— Nu-i aşa că-i frumoasă? Practic, e un palat! se minună Diana, care, în ciuda tuturor obiecţiilor ei, nu putea să nu zâmbească larg în faţa unei asemenea privelişti.

Aşa era, într-adevăr. Un vast conac simetric, de piatră albă, construit după regulile arhitecturii palladiene[1], se

1 Stil arhitectural european, inspirat din lucrările arhitectului veneţian

profila pe cerul crepuscular, cu care făcea un puternic contrast. Ferestrele străluceau deja de la lumânările dinăuntru, care îşi împrăştiau lumina pe coloanele înalte. Minerva nu mai văzuse ceva asemănător. Şi nici nu se mai simţise atât de depăşită de situaţie. Atunci când lordul Fareham îi spusese că avea o moşie în provincie, ea nu şi-ar fi putut imagina niciodată, nici în cele mai nebuneşti visuri, aşa ceva. Ceea ce avea înaintea ochilor era ca de pe altă lume, una pe care ea n-o înţelegea şi cu care avea prea puţin în comun. Şi totuşi, avea şi fie nevoită în curând să pretindă că toate astea n-o intimidau câtuşi de puţin şi ei era logodiţi cu chipeşul proprietar al acelei splendori, cu acel fermecător aristocrat, în faţa unui public format din cele mai apropiate şi mai dragi persoane din viaţa lui.

„O, Doamne!”

Privirea îi căzu, instinctiv, pe cea mai bună rochie a ei. Era veche şi decolorată, în ciuda panglicii noi pe care o cumpărase într-un gest nesăbuit, sperând să-i îmbunătăţească aspectul şi s-o ridice, cât de cât, la înălţimea acelei farse. Toată panglica din lume n-ar fi putut transforma o asemenea vechitură într-o rochie potrivită cu traiul la Standish House. Fluturii din stomacul Minervei se transformată în crampe de panică, asemenea unor păsări care dădeau din aripi în timp ce ea se forţa să înfrunte realitatea pe care o evitase încă de când îşi vânduse sufletul pentru patruzeci de lire.

Ce naiba fusese în mintea ei?

Capitolul 4

Hugh auzi trăsura sosind şi ignoră nervozitatea care îl chinuise de când îi propusese acel plan domnişoarei Merriwell.

— E aici!

Se surprinse încremenind locului şi îndreptându-şi

Andrea Palladio (1508-1580)

haina, fiindcă habar n-avea ce să facă în clipa aceea cu mâinile.

— Ar trebui să le salutăm, îi spuse el lui Giles.

— Nu văd de ce trebuie să mă mişc. Sunt oaspeţii tăi, la urma urmei! Îţi aparţin, la fel ca toată această bătaie de joc. Deja mi-am exprimat protestul faţă de toată nebunia asta.

Dar, cu faţa luminată de un zâmbet larg, Giles se desprinse încetul cu încetul de pe scaunul pe care îl ocupase în cea mai mare parte a zilei.

— Totuşi, sunt curios să văd dacă ea e atât de drăguţă pe cât ai descris-o. Căci dacă e, atunci mă intrigă. Ce tânără domnişoară atrăgătoare ar consimţi, pentru mizerabila sumă de patruzeci de lire, să se dea drept logodnica unui derbedeu?

— Patruzeci de lire nu-s o sumă mizerabilă.

Era, probabil, mai mult decât câştiga domnişoara Merriwell într-un an, dacă haina ponosită pe care o purta ea putea fi luată drept etalon, iar asta era una dintre principalele cauze ale vinovăţiei care-l ţinea treaz. Îi făcuse o ofertă pe care ea n-o putuse refuza. Ce-i drept, o ofertă de-a dreptul scandaloasă, şi totul – fiindcă el voia să-şi salveze, în mod jalnic, pielea. Ca să accepte aşa ceva, sărmana domnişoară Merriwell trebuia să fi fost disperată peste măsură. Iar, din pricina asta, el se simţea ridicol de vinovat.

Payne, majordomul lui, îi povestise că ea şi cele două surori ale ei trăiau într-un apartament extrem de înghesuit şi de sărăcăcios, într-o zonă foarte pauperă a oraşului, ceea ce-l tulburase şi mai mult. Ea se afla, evident, într-o situaţie dintre cele mai dificile. Şi totuşi, avea darul vorbirii, se purtase cu demnitate manierată şi, de bună seamă, era foarte inteligentă şi din cale-afară de frumoasă. Cum decăzuse familia ei până când ajunsese într-o asemenea situaţie dezastruoasă – asta era ceva ce conştiinţa lui socială râvnea să afle. El bănuia deja că ea avea să plece cu mult mai mult de patruzeci de lire în buzunar. Unele dintre grijile pe care şi le făcea cu privire la situaţia ei erau

atenuate de faptul că ştia că ea n-avea să moară de foame.

— Giles, mai e nevoie să-ţi amintesc că tu ai sărit imediat să-ţi oferi serviciile, iar ţie nu ţi-am dat niciun gologan?

— Bineînţeles c-am făcut-o! Îmi place o farsă bună, iar asta e sortită să aibă un sfârşit dezastruos. N-aş rata-o pentru nimic în lume!

— Ceea ce-mi spui tu e prea puţin liniştitor.

— Pentru că sunt prietenul tău drag, e treaba mea să-ţi spun purul adevăr, băiete. Deşi, evident, din acelaşi motiv îţi voi fi alături indiferent de consecinţele inevitabile. Sunt sigur că, din restul cercului nostru enervant, poţi să faci rost de un idiot care să-ţi ofere orbeşte asigurări, dacă asta îţi doreşti. Dar un prieten vrednic de numele ăsta trebuie să-ţi atragă atenţia asupra capcanelor. Şi cine altul în afară de mine să fie alături de tine şi să contemple cu un ochi critic ruinele vieţii tale după ce prostia asta ajunge la final? Ştii că nimic nu-mi oferă mai mare plăcere decât să-i zic cuiva „Ţi-am spus eu!”

Prietenul lui luă ultima bomboană din bolul de pe bufet şi o băgă în gură, iar apoi continuă:

— Că tot veni vorba de „ţi-am spus eu”, de ce nu mi-ai zis niciodată că proprietatea ta cea neinteresantă din Hampshire e, de fapt, o moşie prosperă? Credeam că suntem prieteni.

— Faptul că e prosperă n-o împiedică să fie neinteresantă, se apără Hugh, deşi el n-o considera cu adevărat astfel, moşia aceea fiind refugiul lui, cu toate că nu putea spune exact în faţa a ce. Ca prieten al tău, n-am făcut decât să te scutesc de amănuntele despre lucrurile neinteresante din viaţa mea.

Şi să ţină secret orice amănunt legat de acea proprietate.

— Totuşi, tu… cu arendaşi şi recolte… ai reuşit să administrezi toate astea în mod responsabil…

Subiectul era mult prea personal şi, probabil, spunea prea multe despre el, astfel încât Hugh prefera să nu vorbească despre asta, aşa că ridică din umeri şi ocoli

răspunsul pe care-l aştepta Giles.

— Eu doar semnez tot felul de documente.

După expresia nedumerită care i se ivi pe faţă, prietenul lui cel isteţ nu părea prea convins.

— Înseamnă că semnezi o mulţime de documente, băiete, din moment ce moşia ta întrece grămezile de vechituri enervante din Shropshire ale tatălui meu de modă veche. Locul ăsta e modern, continuă Giles aruncându-i lui Hugh o privire suspicioasă. Impresionant de modern…

În condiţiile în care avea nervii atât de întinşi, aceea nu era o conversaţie care să-i cadă bine lui Hugh. Din fericire, Payne apăru ca prin minune în dreptul uşii, chiar la momentul potrivit, scutindu-l să mai explice faptul că fusese crescut să-i pese de lucruri precum administrarea moşiei părinteşti, şi că părea să nu se poată debarasa de astfel de deprinderi. Iar incorigibilul său prieten ar fi găsit, fără îndoială, că aşa ceva era de-a dreptul hilar.

— Domnişoarele Merriwell au sosit, milord. Să le conduc înăuntru?

— Da!

Dintr-odată, întreaga situaţie păru copleşitoare, iar ideea de la care pornise totul i se revelă lui Hugh ca fiind extrem de nesăbuită. De ce îi târâse pe toţi în Hampshire, când întotdeauna ideea de cămin nu făcea decât să evoce trecutul?

— Da, desigur, invită-le aici, adăugă el.

Pe dată, trei tinere cu ochii măriţi de uimire îşi făcură apariţia în salon, însă Hugh n-avea ochi decât pentru una dintre ele. Minerva era la fel de frumoasă pe cât şi-o amintea. Poate că în acea zi i se arăta şi mai frumoasă, fiindcă îşi scosese boneta, iar el avea pentru prima dată ocazia să-i vadă părul. Era atât de închis la culoare încât părea brunet, iar cocul gros şi răsucit de la ceafă sugera că era foarte lung. În mod bizar, pe Hugh îl mâncau degetele din pricina dorinţei de a-l atinge. Şuviţe lăsate libere, uşor cârlionţate, încadrau chipul Minervei, scoţându-i în evidenţă paloarea de alabastru a tenului şi contrastul uimitor al acelor ochi verzi şi frumoşi.

Ochi care îi susţineau privirea lui Hugh cu o îndrăzneală pe care el o admira.

Ochi care îl atrăgeau aşa cum n-o făcuseră alţii înainte. Ce naiba se întâmpla, de fapt?

Fără haina groasă şi lipsită de formă pe care o purtase la prima lor întâlnire, ea avea o siluetă frumoasă. Pieptul strâns în corsaj.

Dar încântător de rotunjit, o statură delicată, însă nu minionă, şi – din cât se putea distinge din felul în care croiala simplă a rochiei îi mângâia formele – nişte picioare minunat de lungi. Lui Hugh îi plăcea faptul că statura ei era mai înaltă decât cea medie, îi plăcea şi mai mult faptul că avea părul demodat de închis la culoare, în timp ce înalta societate prefera blondele. Una peste alta, ea nu semăna deloc cu nicio tânără pe care el o văzuse înainte, şi era exact aşa cum şi-o imaginase pe Minerva cea inventată. Originală. Unică. O femeie pe care orice bărbat ar fi fost mândru s-o aibă la braţ.

Sau în braţe.

Dar se holba la ea! Vizibil. Poate chiar cu jind.

Hugh se întoarse, tulburat, spre prietenul lui, iar în clipa în care văzu admiraţia din ochii lui Giles, avu pornirea subită de a-şi înfige degetele în el, ca să-l împiedice să se uite la ea. Ceea ce nu era deloc corect faţă de Giles şi, pe deasupra, îl făcu să intre în panică de-a binelea. De obicei nu era într-atât de posesiv.

— Domnişoară Merriwell… mă bucur atât de mult că te afli aici! Permite-mi să ţi-l prezint pe bunul meu prieten, Giles Sinclair, Lord Bellingham.

— Moştenitorul ducelui de Harpenden? întrebă una dintre surorile Minervei, încruntându-se.

— Am aflat totul despre *dumneavoastră* din ziare. Chiar vinerea trecută a fost publicat un articol.

Evident, asta îl încântă pe Giles.

— Chiar aşa? M-au prezentat drept o canalie?

— Una mare de tot!

— Minunat! Cred foarte mult atât în presă, cât şi în bârfe, iar, pe deasupra, îmi place să fac tot ce-mi stă în

puteri ca să distrez masele.

— Ar trebui să vă fie ruşine.

Minerva se foi şi îi aruncă lui Hugh o privire rugătoare.

— Diana are opinii ferme în legătură cu orice. Şi simte nevoia să-şi exprime frecvent aceste opinii.

— Sunt întru totul de acord, spuse Giles, care chiar vorbea serios. Ce rost are să ai o opinie dacă n-o împărtăşeşti niciodată?

Aceste vorbe părură să-i placă enorm surorii celei colţoase.

— Exact asta cred şi eu, Lord Bellingham.

Înainte ca sora ei care vorbea fără menajamente să apuce să mai spună ceva, cea mai mare dintre domnişoarele Merriwell interveni, părând stânjenită:

— Suntem încântate de cunoştinţă, nu-i aşa, Diana? spuse ea încruntându-se la tânăra a cărei vârstă nu putea fi cu mult mai mică decât a ei.

Cu toate că şi Diana era extrem de drăguţă şi avea părul închis la culoare, Hugh observă, cu ochii lui cei alunecoşi, că fetei îi lipsea strălucirea surorii ei, adică acea nevăzută putere de atracţie care îl făcea pe el să se holbeze.

— Domnişoara Diana… numită după zeiţa vânătorii, fără îndoială, spuse Hugh, iar apoi făcu o plecăciune şi se întoarse spre prietenul lui. Domnul Merriwell le-a numit după zeiţele romane. Nu-i aşa că-i încântător? făcu el întorcându-se într-o clipită spre Diana. Vi se potriveşte numele la fel de bine ca în cazul domnişoarei Minerva?

— Sper foarte mult că da, Lord Fareham, răspunse ea. Fiindcă am spirit de luptătoare.

— Care este arma dumneavoastră preferată? întrebă lordul Bellingham în timp ce lua mâna Dianei şi depunea pe ea, fără pic de ruşine, un sărut prelung.

Ea îşi retrase mâna şi se încruntă.

— Cuvintele tăioase şi argumentele fără replică, milord. Iar dacă ele nu reuşesc să rănească în mod corespunzător, prefer orice obiect ascuţit sau greu care îmi e cel mai la îndemână.

— Îmi place de ea, spuse Giles, înghiontindu-l în coaste pe Hugh. Domnişoară Diana, cred că ne vom înţelege de minune, câtă vreme promiteţi să nu vă măsuraţi niciodată cuvintele cu mine.

— De asta puteţi fi sigur, domnule.

Hugh îşi dădea deja seama că Diana avea să creeze probleme.

— Iar aceasta este sora mea mai mică, domnişoara Vee Merriwell.

Minerva lăsa impresia că mai avea puţin şi-şi sugruma sora cea sinceră, dar îşi ascunse supărarea sub un zâmbet chinuit, deşi privirea încruntată pe care i-o aruncă Dianei era destul de înspăimântătoare. Desigur, Giles se distra pe cinste şi părea hotărât să continue să se dueleze cu Diana, ca şi ea, de altfel. Ca să-i scoată pe toţi din încurcătură, Hugh făcu un pas înainte şi strânse mâna celei mai tinere dintre domnişoarele Merriwell. Spre deosebire de celelalte două, mezina era blondă, dar în spatele ochelarilor ei nepotriviţi avea aceiaşi ochi verzi, ca de felină, ce păreau cu totul copleşiţi şi îngrijoraţi.

— Nu-mi aduc aminte de nicio zeiţă romană cu numele de Vee. Sau de oricine altcineva cu numele ăsta. Ce neobişnuit! declară Hugh zâmbind şi încercând s-o ajute să se destindă.

— Ea îşi detestă numele, spuse Diana cu mai mult decât o doză de maliţiozitate. Crede că e necuviincios. Aşa că noi îi spunem „Vee”, pe scurt…

Minerva se încruntă.

— Mulţumesc, Diana…

— Dar, de fapt, este „Venus”. Zeiţa frumuseţii şi a iu…

— Am zis *mulţumesc,* Diana!

Minerva intervenise iarăşi înainte ca sora ei cea slobodă la gură să apuce să termine de vorbit, mezina fiind mult prea ruşinată ca să reacţioneze altfel decât roşind, lucru pe care îl făcea cu atâta vigoare, încât devenise purpurie la faţă, sărmana. Hugh înţelese că trebuia să-i sară în ajutor.

— Înţeleg cum vă simţiţi pentru că v-aţi ales cu un nume pe care-l dispreţuiţi, domnişoară Vee. Al doilea prenume al meu e „Peregrine”. Nu-i aşa că-i îngrozitor? Dar unde îmi sunt manierele? Veniţi… luaţi loc!

Hugh zâmbi, oferindu-şi braţul, iar Vee îl acceptă surâzând timid, la rândul ei, şi lăsându-l s-o salveze din bătaia puştii.

— Payne ne va aduce nişte răcoritoare. Cred că sunteţi epuizate după călătorie. Londra e incomod de departe de Hampshire.

După ce se aşezară, vălul greu al stânjenelii se lăsă peste toţi cei prezenţi, făcând ca atmosfera să devină apăsătoare. Conversaţia de complezenţă părea nelalocul ei. La fel, însă, şi abordarea fără menajamente a subiectului înşelătoriei puse la cale. Cum trebuia discutat, la prima întâlnire, cu logodnica falsă şi cu familia ei? Atâtea lucruri de făcut şi atât de puţin puţin timp disponibil! El voia să înceapă imediat. Pentru orice eventualitate.

— Cum a fost călătoria?

— Foarte plăcută, milord. Trăsura pe care ne-ai pus-o la dispoziţie a fost deosebit de confortabilă.

— Splendid!

Hugh măsură din priviri rochiile uzate ale surorilor şi încălţările lor tocite.

— Mă bucur mult să aflu asta, adăugă el.

Mai aveau încă o conversaţie incomodă de purtat. Anticipând că garderoba surorilor n-avea să se ridice la standardele necesare, el tocmise mai multe croitorese, care aveau să ajungă a doua zi, ca să le ia fetelor măsurile pentru haine noi, corespunzătoare. Trebuia ca întreaga garderobă să fie croită şi cusută cât se putea de repede. Iar veşmintele noi nu erau singurul lucru de care aveau nevoie domnişoara Merriwell şi surorile ei. Hugh planificase o mulţime de lucruri în ultimele două zile. Făcuse liste, dăduse nenumărate instrucţiuni şi chiar pregătise notiţe cu tot ceea ce trebuia să ştie logodnica lui temporară. Anticipase toate astea, dar nu pricepea cum de nu-i trecuse prin cap să se gândească şi la câteva propoziţii pline de

tact, cu ajutorul cărora să abordeze subiecte dificile. Şi cum de nu prevăzuse reacţia ciudată şi copleşitoare pe care el o avea în prezenţa Minervei?

— Iar hanul la care aţi înnoptat… A fost satisfăcător?

— A fost minunat, milord.

Minerva afişă un zâmbet forţat.

— Şi foarte confortabil.

— Excelent!

Hugh se chinui să găsească ceva mai inteligent de spus. Ceva…

Nu.

Trist, dar nu găsi nimic altceva. Ceasul aurit de pe şemineu ticăia mai tare ca oricând.

— Excelent! repetă Hugh.

Se părea că asta era limita vocabularului său din ziua aceea. Începea să-l năpădească un acut sentiment de jenă, aşa că se uită spre Giles în speranţa că acestuia avea să i se facă milă de el. Prietenul lui, însă, îi aruncă o privire deliberat lipsită de expresie, însă în ochi i se reflecta amuzamentul.

Excelent.

— Asta e prima vizită pe care o faceţi în Hampshire?

— Da, milord. Peisajul pe care l-am văzut de la fereastra trăsurii a fost de-a dreptul minunat!

Încă o întrebare tâmpită, la care i se răspunsese pe cât se putea de bine. Lui Hugh îi venea să intre în pământ. Nici domnişoara Merriwell nu părea să se simtă mai confortabil, dar, din fericire, îşi dădea silinţa. Sora ei cea guralivă se uita urât, cea timidă avea privirea coborâtă în poală, de parcă întreaga ei viaţă depindea de asta, iar Giles abia reuşea să-şi stăpânească râsul. Auzind clinchetul de ceşti de ceai în depărtare, Hugh aproape că strigă:

— Vin răcoritoarele! Excelent.

Probabil avea să deteste tot restul vieţii nenorocitul acela de cuvânt. De-abia rezistă pornirii de a-şi întâmpina majordomul ca pe o mană cerească.

— Mai cu viaţă, Payne! Probabil că doamnele sunt înfometate.

Majordomul îşi dădu ochii peste cap şi începu, ajutându-se de un cleşte, să servească sendvişurile delicat porţionate, în timp ce privirile tuturor erau îndreptate, mai insistent decât era necesar, asupra servitoarei care turna ceaiul. Apoi, imediat ce majordomul şi servitoarea plecară, se apucară cu toţii să ciugulească din sendvişuri. Minerva fu singura care nu începu să mănânce, ci aruncă o lungă privire mâhnită la farfuria din faţa ei.

— Sendvişuri cu ou, spuse Giles uitându-se cu poftă la unul şi făcându-i cu ochiul Dianei. Cât de potrivit! Credeţi că ţin cojile la bucătărie? Dacă da, poate că ar fi bine să-l chemi înapoi pe Payne şi să-i spui să le împrăştie pe covor, ca să călcăm cu toţii pe ele.

— Pot să vorbesc deschis, Lord Fareham? întrebă Minerva îndreptându-şi umerii.

— Aleluia! răspunse Giles. Eu aşa aş vrea. Cineva trebuie s-o facă.

Ea îl ignoră, continuând să se uite ţintă la Hugh cu minunaţii ei ochi verzi ce erau învolburaţi de o emoţie pe care el n-o putea înţelege, dar care reuşi să-l pună pe jar.

— Mi se pare că suntem cu toţii stânjeniţi de Marele Nespus. Prin urmare, voi fi eu cea care va vorbi, ca să putem respira din nou. Ea părea să vadă direct în sufletul lui Hugh. În momentul de faţă, eşti îngrozit de faptul că ai fost suficient de nesăbuit şi că ai ajuns într-o situaţie atât de dificilă, încât a trebuit să recurgi la angajarea mea… a unei străine… ca să mă dau drept logodnica ta. Iar eu sunt îngrozită de faptul că am atât de mare nevoie de bani, încât am fost de acord cu aşa ceva.

Răsuflă adânc, îşi relaxă umerii şi-şi ridică mâinile.

— Iată! Gata. Acum, că am recunoscut ce anume ne stânjeneşte, sunt sigură că ne vom simţi cu toţii mult mai bine.

Cu toate că ea nu părea a fi mai bine, ci agitată.

Foarte agitată.

— De fapt, Lord Fareham… aş putea să-ţi vorbesc… între patru ochi?

— Da… desigur. Urmează-mă.

Cu un sentiment de primejdie iminentă, Hugh ieşi din salon împreună cu ea şi o conduse la el în birou. Încercând să facă astfel încât să se relaxeze amândoi, luă loc într-un fotoliu şi o invită şi pe ea să-i urmeze pilda. Dar Minerva nu se aşeză. Şi nici nu rămase pe loc. În schimb, începu să se plimbe, descriind cercuri haotice pe covorul persan.

— E totul în regulă?

— Nu, Lord Fareham! Absolut nimic nu *e* în regulă. Am făcut o greşeală îngrozitoare venind aici. Se opri brusc şi gesticulă, cu pasiune, spre pereţii lambrisaţi. Eu n-am niciun pic de experienţă cu *acest* gen de viaţă, milord. Niciuna. N-am văzut niciodată o asemenea grandoare şi nicidecum nu m-aş putea preface că mă simt confortabil în mijlocul ei. Nu sunt deloc în apele mele şi ai făcut o greşeală îngrozitoare atunci când m-ai angajat să te ajut.

Dintr-un motiv inexplicabil, lui Hugh îi veni s-o tragă aproape de el, să-şi îngroape buzele în părul ei şi să-i murmure cuvinte liniştitoare.

— Nu sunt de acord cu spusele tale.

Hugh încercă să aibă un ton din care să nu se ghicească panica ce-l cuprinsese. Nu putea s-o lase să se retragă, aşa cum nu-şi putea permite să-i adulmece părul seducător. Consecinţele unor astfel de lucruri ar fi fost de neimaginat.

— Mama se aşteaptă să cunoască o lady manierată, nu neapărat o aristocrată cu sânge albastru, iar tu, cu siguranţă, ai felul de a vorbi şi purtările unei doamne bine-crescute. De fapt, cred că mama n-ar avea nimic de obiectat în privinţa lipsei de sânge aristocratic din venele tale. De când s-a căsătorit cu un american, a început să aibă idei extrem de liberale cu privire la clasă şi pretinde că detestă snobismul. Americanii sunt foarte egalitari. Nu că mama mea ar fi fost o snoabă. E o persoană cu picioarele pe pământ. Ca şi mine.

Minerva îl privea cu ochi mari, ca şi cum ar fi fost nebun.

— Lord Fareham, deşi îmi laşi impresia unui bărbat lipsit de orice ifose, pot să te asigur că nimic din ceea ce

văd în jurul meu nu-mi arată că traiul pe care-l duci ar fi unul „cu picioarele pe pământ”.

Ea mai merse o dată în cerc pe covor.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum. Cum să mă fi gândit că trăieşti într-un loc ca *ăsta?* spuse ea, iar apoi expresia îi deveni, brusc, îndurerată. Dacă aş fi ştiut că trebuia să mă dau drept o femeie care locuieşte într-un palat, n-aş fi fost niciodată de acord cu propunerea pe care mi-ai făcut-o.

— Înţeleg că, la prima vedere, Standish House ar putea părea puţin copleşitoare… dar, la urma urmei, e doar o casă. Făcută din cărămizi şi mortar, ca oricare alta.

— Doar o casă?! se miră ea, fără să pară deloc convinsă. Atunci, uită-te la mine! Arăt eu ca una care ar putea fi logodnica unui conte?

Fiindcă ea îşi ţinea mâinile încleştate pe fuste, Hugh presupuse că trebuia să se uite la hainele ei, însă privirea lui nu voia să se dezlipească de la faţa ei – pe care simţea nevoia bruscă de-a o atinge. Ca să nu cedeze ispitei şi s-o facă pe Minerva s-o ia la sănătoasa ţipând, el îşi strânse mâinile la spate. Apoi, dându-şi seama că semăna, probabil, cu un amiral sever care-şi inspecta flota, şi le desfăcu, ridicându-şi-le cu palmele ţinute în afară.

— Draga mea domnişoară Merriwell, nu prea pot să-mi dau seama ce anume vezi tu atunci când te priveşti în oglindă, dar pot să-ţi spun că eu văd o femeie foarte frumoasă, inteligentă şi stăpână pe sine.

Prea frumoasă. O sirenă de-a dreptul, şi încă una care-i afecta discernământul.

— Asta s-a numărat printre primele mele impresii atunci când am dat unul peste altul… chiar înainte să te aud vorbind. Ai ceva, domnişoară Merriwell. Ceva care te face să ieşi în evidenţă printre semenii tăi.

— Chiar aşa?

— Într-adevăr. De fapt, eşti exact genul de femeie pe care mi-aş dori-o drept logodnică în realitate, dacă m-aş hotărî să am de-adevăratelea o logodnică. În mod alarmant, acea clarificare păru spusă mai mult pentru sine însuşi

decât pentru ea. Aşadar, ai însuşirile esenţiale pe care ţi le cere rolul tău. Restul nu e decât o faţadă. Iar ceea ce ţine de pura aparenţă e uşor de aranjat. Croitoresele vin mâine-dimineaţă, la prima oră, şi am plănuit cu meticulozitate următoarele zile, ca să mă asigur că tu şi surorile tale veţi fi întru totul pregătite.

Ea şovăia, iar Hugh îşi dădea seama de asta văzându-i expresia şi se simţea foarte ruşinat de el însuşi.

— E târziu şi eşti obosită. Îţi spun din proprie experienţă că oboseala face ca orice situaţie să pară mai rea decât e cu adevărat, continuă el, dându-şi seama că acele cuvinte liniştitoare erau rostite pentru amândoi. După o masă bună şi o noapte odihnitoare, sunt convins că întreaga afacere nu va mai părea nici pe jumătate atât de descurajantă.

— Poate…

— Nu-i loc de „poate” în privinţa asta. Şi nu-i nicio grabă. Ce-ar fi să-i spun lui Payne să vă conducă pe toate trei în camerele voastre? Vă va trimite acolo tăvi cu mâncare, vă va pregăti băi fierbinţi, aşa că vă veţi putea relaxa astă-seară. Apoi putem să ne întâlnim de dimineaţă, când vă veţi simţi cu toatele mai bine.

Dinţii ei începură să muşte uşor buza de jos; deşi gestul acela îi distrăgea atenţia, Hugh îşi dădea seama că indecizia ei era un semn foarte bun. Dar apoi se simţi imediat vinovat fiindcă gândea astfel.

— Haide să vedem cum te simţi după câteva zile petrecute aici, timp în care poţi să te acomodezi cu casa şi cu oamenii din ea. Mai avem *cel puţin* două săptămâni până să sosească mama. Asta, dacă luăm în calcul slaba posibilitate ca vânturile oceanice să bată cu putere. De fapt, probabil că avem la dispoziţie chiar trei săptămâni. Ceea ce ne oferă suficient timp ca să ne asigurăm că eşti întru totul pregătită şi obişnuită cu grandoarea de la Standish House, pledă el, pregătit să implore dacă ar fi trebuit. Te rog… să rămâi săptămâna asta, iar, dacă la sfârşitul ei încă mai simţi că nu eşti în stare să mergi mai departe, atunci poţi să pleci, cu binecuvântarea mea şi cu

cele patruzeci de lire în buzunar.

— O… nu le-aş putea lua *pe toate* patruzeci.

Minerva clipi iute, evident stânjenită de faptul că nu-şi permitea să caute la dinţi calul de dar.

— Pentru că n-aş onora înţelegerea noastră…

— Atunci, jumătate. O săptămână. Douăzeci de lire. Şi fără resentimente.

— Am bătut atât amar de drum, Excelenţa Voastră…

— Se presupune că suntem logodiţi, aşa că trebuie să-mi spui Hugh… *Minerva.*

Ce minunat suna numele ei pe buzele lui! Şi mai neliniştit de propriile reacţii neobişnuite, Hugh întinse mâna ca să bată palma cu Minerva în caz că ea se răzgândea, dar apoi, atingând-o, îşi regretă pe loc decizia. Fără bariera mănuşilor, îi simţea mâna perfect. Percepea căldura degetelor ei peste tot, mai ales de-a lungul coloanei vertebrale, unde se petrecea ceva ciudat, aproape ca o furnicătură. Pentru ca senzaţia aceea să nu i se răspândească în tot corpul, Hugh se retrase iute şi-şi duse mâinile la spate, fără să-i pese că ar fi putut aduce cu un amiral bătrân şi scorţos, îşi încleştă pumnii în speranţa că senzaţia ciudată avea să dispară iute, lăsându-i nervii surescitaţi să revină la normal.

Dar asta nu se întâmplă.

Se decise să-şi îndrepte privirea, politicos, asupra ochilor ei. Iar apoi se trezi înecându-se în aceştia, aşa că-şi coborî privirea spre buza plină de jos, pe care ea continua să şi-o atingă cu dinţii. Hugh simţi un puseu de poftă atât de intens, încât abia mai putu să respire şi aproape că scoase un geamăt sonor. Cuprins de disperare, făcu doi sau trei paşi înapoi, extrem de conştient că se holba în continuare, dar neputând să se oprească.

Atunci când, în cele din urmă, ea clipi, el reuşi să tragă o gură liniştitoare de aer, pe care se chinui să-l expire prin corzile vocale neobişnuit de încordate, reuşind să scoată pe gură un cuvânt hidos, groaznic, în tăcerea ce devenise de-a dreptul chinuitoare:

— Excelent!

Capitolul 5

— Pesemne că vei avea nevoie de asta. Pentru documentare. În cazul în care familia mea întreabă despre boala ta.

— *Boala mea?*

Minerva luă cartea şi privi în jos, la copertă, pe care citi titlul *Tratat complet de afecţiuni pulmonare,*

— Doamne… ce-am avut?

Trecuse mai bine de o oră din prima lecţie *Cum să fii Minerva* şi deja se simţea copleşită. Hugh nu se rezumase la a spune câteva minciuni. Construise o lume întreagă.

— Tuberculoză.

— Tuberculoză?!

El dădu din cap, sfios.

— Aveam de gând s-o omor pe Minerva, iar o moarte lentă mi s-a părut mai potrivită.

— Vrei să mă prefac că am tuberculoză? întrebă ea clipind, uluită. Ăsta-i marele tău plan de a pune capăt logodnei? Dacă voi fi nevoită să mor în timp ce mama ta e aici, trebuie să recunosc că-ţi pui o mulţime de speranţe în capacităţile mele de a juca teatru.

— Sigur că nu. Ar fi absurd.

Hugh strânse din buze ca să nu râdă. Purtarea lui degajată o făcea pe Minerva să uite complet că avea în faţă un conte. Însă, după cum subliniase el, trebuia ca ei doi să pară că erau nu numai logodiţi, ci şi îndrăgostiţi nebuneşte. Prin urmare, atitudinea ei formală de la început nu-şi găsea locul în relaţia lor. Mai mult decât atât, Minerva bănuia că el nu era genul de om care să se dea în vânt după formalităţi.

— Ţi-ai revenit în mod miraculos, chiar înainte de Crăciun.

— Mi-am revenit. Îl privea fix, nevenindu-i a crede. După ce am avut tuberculoză. Boala care-i ucide pe toţi.

— Nu pe toţi… El bătu cu degetul în carte şi-i făcu pe

dată cu ochiul. M-am documentat. Ca să fii un mincinos convingător... şi trebuie să te avertizez că toţi bărbaţii Standish sunt... e imperios necesar ca minciunile să fie bazate pe fapte reale. Există câteva cazuri în care pacientul sfidează prognosticul sumbru. Ce-i drept, nu multe, astfel încât am dat de înţeles că am bănuit posibilitatea ca medicii care te-au consultat la început să-ţi fi diagnosticat greşit boala. Tipul nou la care am apelat, din Elveţia, a fost un dar divin, îl creditez cu salvarea ta din ghearele morţii. De fapt, odată ce ai început tratamentele prescrise de el, schimbarea a fost aproape imediată. Am o altă idee despre cum să pun capăt logodnei care, vei fi uşurată să afli, nu presupune moartea ta.

— Sunt numai urechi.

— Vei fugi cu Giles.

Minerva deschise gura ca să vorbească şi, pentru că nu reuşi să scoată niciun sunet, o închise. El îi văzu expresia uluită şi rânji.

— Şi, lucrul cel mai bun, nimeni n-a anticipat aşa ceva, deci niciunul dintre voi nu va trebui să se prefacă îndrăgostit nebuneşte de celălalt. La câteva zile de la venirea mamei mele, tu şi Giles veţi pleca în toiul nopţii. Eu mă voi trezi că primesc o scrisoare emoţionantă, scrisă de mâna ta, care îţi exprimă frământările intense, sentimentele copleşitoare faţă de cel mai bun prieten al meu, precum şi modul în care aţi încercat amândoi să luptaţi cu atracţia, dar... iar asta-i partea cea mai bună după ce ai fost la un pas de moarte şi ţi-ai pierdut tatăl... ai ajuns la concluzia că viaţa e prea scurtă şi prea preţioasă ca să n-o trăieşti la maximum alături de bărbatul pe care inima ta îl doreşte.

— Eu şi domnul Bellingham le vom lua cu noi şi pe surorile mele?

— Asta ar fi stupid. Cine fuge cu un alai după el? Nu... după ce pleci tu, Diana şi Vee, şocate, vor fi trimise acasă în grabă, cu o trăsură, pentru ca eu să-mi pot plânge de unul singur durerea pe care mi-a provocat-o trădarea voastră.

— Ăsta-i arhetipul eroului torturat! Complet absolvit de vina pentru orice faptă reprobabilă.

— Ştiu! Genial, nu-i aşa? Brusc. Trist. Ador patosul! Finalul ăsta trage o linie decisivă sub întreaga relaţie.

— Relaţiile.

— Poftim?

— Mama ta se va aştepta ca, în urma acestei trădări, să pui capăt prieteniei tale cu Giles.

Hugh îndepărtă acea afirmaţie printr-un gest al mâinii.

— A, mă gândesc eu la ceva pe tema asta!

— Totul e nebunie curată. Îţi dai seama?

El aprobă cu un zâmbet prietenos, probabil că de felul celor care îl băgau tot timpul în bucluc.

— Ţi-am zis că am poleit puţin lucrurile.

— Cred că ai făcut mai mult decât să le poleieşti, Hugh.

Oftând încet, Minerva privi la numeroasele notiţe pe care le luase. De ce i-ar fi păsat de cât de ridicol era planul lui, sau de cât de complicate îi erau minciunile? Recompensa financiară o seducea precum cântecul unei sirene. Patruzeci de lire magnifice dacă reuşea, douăzeci de lire bine-venite dacă rezista săptămâna aceea. Indiferent de circumstanţe, aveau să fie cele mai uşor dobândite douăzeci de lire din viaţa ei. Îi promisese lordului să-i acorde toată atenţia ei vreme de cel puţin o săptămână şi avea de gând să merite banii oferiţi de el.

Dacă era dispus să continue cu toată prostia aceea, în loc să cadă în genunchi şi să-şi implore mama să-l ierte, atunci, fie! Iar în cazul în care farsa eşua, ceea ce era probabil să se întâmple, eşecul n-avea să se datoreze faptului că ea nu-şi dăduse toată silinţa.

— Cred că e o soluţie la fel de bună ca oricare alta, spuse Minerva în timp ce-şi înmuia peniţa în cerneală şi o ţinea pregătită. De dragul coerenţei scenariului, spune-mi, te rog, care a fost perioada aproximativă a suferinţei mele?

Ca şi în cazul unei gravuri bune, diavolul se ascundea întotdeauna în detalii.

— Starea ta a început să se deterioreze în primăvara lui ’24. La începutul toamnei, m-am temut de tot ce putea fi mai rău.

— Dar apoi mi-am revenit în mod miraculos, chiar la timp ca să sărbătoresc Crăciunul.

— Era pe la începutul lunii noiembrie, din câte îmi amintesc, pentru că erai suficient de întremată ca eu să plec de lângă patul tău de suferinţă şi să merg să-mi vizitez mama la Boston.

— Şi cât timp ai fost plecat?

— Trei luni. Mi-ai scris în fiecare săptămână.

El deschise sertarul de la biroul lui şi scoase un pachet de scrisori legat cu o panglică.

— În cazul în care te întrebi… Giles a fost autorul şi a luat în serios cererea mea de a scrie o scrisoare de dragoste pe săptămână.

El aşeză pachetul în faţa Minervei, iar ea făcu o grimasă.

— Şi, ca de obicei, s-a distrat pe seama mea, adăugă Hugh.

Intrigată, ea luă epistola de deasupra, de sub panglică, şi o deschise.

Dragul meu Hugh, mă prăpădesc…
De cât de mult te iubesc!
Prezenţa ta-mi stârneşte un tremurat,
Te vreau acasă înapoiat.
Singurătatea m-a epuizat,
Absenţa ta-mi dă dureri de ficat.

— Spune-mi că n-ai arătat-o pe vreuna dintre astea mamei tale!

— Nu în mod direct… Deşi, mărturisesc, am lăsat una sau două dintre ele prin dormitorul meu. În cazul în care mama era curioasă. Şi sunt destul de sigur că era. Din când în când.

El rânji şi o bătu uşor pe mână, ca s-o liniştească. Din fericire, atingerea lui nu-i făcu pulsul să crească vertiginos,

aşa cum se întâmplase seara trecută, ci doar i-l înteţi uşor, dar nici pe departe nu i-l făcu să bată cu o viteză îngrijorătoare.

— Nu toate scrisorile au rânduri care să rimeze şi nu toate poeziile sunt atât de îngrozitoare precum e asta, pe care n-aş fi lăsat-o pentru nimic în lume la îndemâna mamei. Frunzăreşte întreg teancul ca să-ţi faci o idee, iar apoi nu va mai trebui să-ţi pângăreşti privirea cu ele.

Ea aşeză pachetul de scrisori deasupra cărţii voluminoase despre afecţiuni pulmonare şi-şi concentră atenţia asupra feţei lui, ceea ce îi venea mult mai uşor decât să încerce să-i înţeleagă epopeea fantezistă. Hugh avea un chip de o frumuseţe pe drept cuvânt captivantă.

Trăsături excelent proporţionate. Ochii aceia albaştri şi sclipitori…

„Concentrează-te la cele patruzeci de lire, nu la ceea ce te atrage la el!”

Atracţie care o zăpăcise prea mult, încă din momentul acela ciudat de seara trecută, când – ea fiind, desigur, copleşită, peste măsură de obosită şi de uluită – o simplă atingere a mâinii lui o redusese la tăcere. Şi o făcuse să se simtă puţin cam ciudat, deşi un lucru atât de inofensiv n-ar fi trebuit să stârnească nimănui reacţii de o asemenea profunzime, nu? Dar o serioasă deliberare lăuntrică o ajutase să treacă prin filtrul raţiunii acel moment ciudat şi să nu-l considere mai mult decât ceea ce însemnase de fapt, aşa că se culcase mult mai împăcată. Doar emoţiile stârnite de sarcina care o aştepta – nicidecum gândurile despre el – o împiedicaseră să doarmă dusă. Iar în acea dimineaţă, curiozitatea pe care i-o stârnea casa, mai degrabă decât cea legată de gazda ei, o împinsese să pornească în explorare, fără să bănuiască faptul că şi lordul Fareham se trezea cu noaptea-n cap, lucru care, ţinând cont de reputaţia lui, o luase prin surprindere. Dar acum fiind odihnită, mai calmă şi mai liniştită, apropierea lui nu mai avea un efect atât de neobişnuit. Minerva putea să-i admire chipul frumos şi să fie, în acelaşi timp, stăpână pe minţile ei.

— Te-ai întors în ianuarie? îl întrebă ea.

— Da. La sfârşitul lui ianuarie. Evident, povestea spune că în perioada în care eu am fost plecat, tu ai fost în convalescenţă.

— Am înţeles. Ce s-a întâmplat apoi?

— Abia mă întorsesem de câteva zile, când mama mi-a scris pe nepusă masă, propunându-mi o nuntă în iunie. Probabil că s-a pus pe compus nenorocita aceea de scrisoare imediat după ce m-a petrecut până la vapor. Astfel, am aflat că era pe punctul să-şi cumpere şi ea un bilet ca să vină în Anglia.

— O, Doamne! De ce bănuiesc o altă amânare?

Toate acele minciuni şi tot acel efort trebuie să fi venit dintr-o fire foarte superficială, egoistă, dar, în ciuda faptului că Minerva nu simţea simpatie pentru situaţia dificilă în care el ajunsese, nu putea să nu-l placă.

Hugh n-avea nici cea mai vagă idee despre lumea reală, despre problemele cu care oamenii reali se confruntau zi de zi. Pentru el, totul putea fi rezolvat cu bani – a căror valoare bineînţeles că n-o înţelegea cu adevărat. Nu era vina lui, la fel cum nici ea n-avea vreo vină fiindcă era săracă, însă el n-ar fi rezistat în lumea ei nici măcar cinci minute. Faptul că ea rezistase câteva ore într-a lui reprezenta o dovadă a faptului că ea avea o mai mare tărie de caracter. Hugh zâmbi din nou, ceea ce îi făcu ochii să joace în cap într-un fel cu totul fermecător, iar Minerva se trezi zâmbind, la rândul ei, fiindcă lordul Fareham era, în ciuda tuturor neajunsurilor – pe care ca trebuia să şi le tot reamintească – extrem de agreabil, în felul lui tâlhăresc.

— Mă cunoşti deja atât de bine!

— Ce-ai făcut, Hugh?

— Tatăl tău s-a stins în timp ce eu eram încă pe vas şi, astfel, orice perspectivă a unei nunţi în vară a pierit odată cu el. Trebuia respectată perioada de doliu.

— Care, ce coincidenţă, se încheie la scurt timp după Crăciun! Evident, mama ta nu-i proastă.

Ceea ce nu prevestea nimic bun pentru planul lui Hugh. În multe privinţe, dacă nu reuşea să facă faţă acelor

lecţii, Minerva i-ar fi făcut o favoare punând capăt farsei înainte ca mama lui să vină şi să-l salveze de propria lui nebunie.

Sau poate că ea ar fi trebuit să asiste la acea farsă până la sfârşitul tragic, să vadă cum totul eşua în mod catastrofal şi să se bucure de faptul că el ar fi învăţat, în sfârşit, o lecţie oportună despre viaţă. Caz în care cele patruzeci de lire ar fi fost câştigate în mod onorabil.

— Mama nu e deloc o persoană răbdătoare.

— Bănuiesc că, dacă te suportă pe tine, are o răbdare de sfânt. Întotdeauna ai fost atât de dificil?

— Să nu îndrăzneşti s-o iei pe mama mea drept candidată la titlul de sfântă! Femeia asta e un pericol umblător şi, crede-mă, am fost împins în situaţia asta.

El oftă pentru un plus de efect, prefăcându-se forţat de împrejurări, dar apoi strică totul cu încă un zâmbet ce îmboldi pulsul Minervei s-o ia la galop. Era ceva dezarmant la un bărbat care era foarte conştient de toate defectele lui, fără ca totuşi să-şi ceară scuze pentru ele.

— Şi înainte s-o spui tu din nou… da, ştiu că totul e o prostie. Şi nici nu cred că am prea mari şanse de reuşită.

— Nu?

Hugh clătină, resemnat, din capul lui împodobit cu păr auriu.

— Giles zice că şansele sunt de trei la una. Dar ce pot să spun? Sunt un etern optimist. Trebuie să merite o încercare… şi deja sunt încurajat de faptul că înveţi atât de repede.

— Am avut mereu talent la înţelegerea rapidă a informaţiilor şi la memorarea lor. Mai degrabă aptitudinile fizice sunt cele care-mi lipsesc. Sunt îngrozitor de necoordonată şi de stângace.

— Cum poţi să spui aşa ceva, când eşti o artistă atât de bună?

Acel compliment minunat îi încălzi inima Minervei.

— Am dexteritate, dar pot să te asigur că e singurul meu talent de felul ăsta. Sunt nevoită să te avertizez că nu pot să dansez, aşa că asigură-te că nu mi se va cere asta

niciodată. Am două picioare stângi şi un echilibru îngrozitor, n-am absolut deloc ureche muzicală şi sunt lipsită de orice pricepere la aşa ceva. Cred că de vină e înălţimea mea. Am membrele atât de lungi, încât atunci când le mişc pe ritm e nevoie de o veşnicie pentru ca restul corpului să le ajungă din urmă.

El îşi dădu capul pe spate şi râse. Sunetul profund, intens, avu un efect ciudat înlăuntrul ei.

— Am notat. Cu toate că nu mă pot gândi la un motiv pentru care ai avea nevoie de abilitate în mişcări atâta vreme cât locuieşti la Standish House. Îşi luă ceaşca goală şi o privi, încruntat. Crezi că mai putem să bem nişte ceai înainte de micul dejun? După ce aruncă o privire la ceasul de pe poliţa căminului, se ridică, hotărât, şi trase de clopoţel. Toate discuţiile astea mi-au uscat gâtul.

— Apropo de sfârşituri tragice… cum a murit dragul meu tată?

Minerva se lăsă pe spătarul fotoliului şi-şi încrucişă braţele pe piept, ştiind că povestea avea să fie foarte distractivă. O fi avut Hugh multe defecte, dar era un povestitor genial.

— Se plimba prin Cairngorms.

— În ianuarie!

— Dă, chiar aşa… şi a făcut-o ignorând sfatul familiei lui dragi. Dar era un om căpos, după cum tind să fie scoţienii… Ţi-am spus că eşti pe jumătate scoţiană?

— Ca în multe alte privinţe, ai neglijat să mă informezi în legătură cu detaliul ăsta.

Trecuse doar o zi şi deja îi plăcea să-l tachineze – evident, doar într-un mod platonic, inofensiv. Tachinarea nu însemna flirt. Poate că uneori se apropia puţin de aşa ceva, dar ea ajunsese să fie mult prea raţională ca să-i mai poată suci capul un bărbat ca el, sau oricare alt bărbat. Paza bună trecea primejdia rea. Şi chiar dacă Hugh n-ar fi pus-o în gardă avertizând-o că era superficial, ea, la douăzeci şi patru de ani, avea o vastă experienţă în acea privinţă. Suficient de multă încât să nu se lase fermecată prea mult de niciun bărbat.

— Are vreo importanţă faptul că acest pretins tată al meu era scoţian?

— Doar în privinţa faptului că el a fost în Scoţia ca să-şi viziteze familia. Scoţienilor le place să se adune de Hogmanay[2], iar el îşi petrecea întotdeauna prima lună din an împreună cu familia Landridge.

Familia Merriwell fusese prezentată tuturor servitorilor – cu excepţia lui Payne – sub numele de „Landridge” – acela pe care Hugh i-l dăduse Minervei celei fictive în ziua în care se presupunea că o salvase din trăsura scăpată de sub control.

— „Landridge” nu pare un nume tipic scoţian. De fapt…

Minerva îşi frunzări notiţele în căutarea detaliului care o frământa, iar apoi bătu cu degetul în dreptul paragrafului respectiv.

— Ai zis că provin din acea ramură a familiei Landridge care locuieşte la Chipping Norton şi ai inventat asta pentru că… şi citez direct… nicio persoană din înalta societate n-are ce căuta la Chipping Norton, aşa că nimeni nu va putea pune la îndoială genealogia Minervei.

— Şi, crede-mă, pentru acel detaliu *relevant* am stat nedormit o grămadă de vreme, până când am găsit în bibliotecă o carte fascinantă despre istoria Scoţiei. Mulţumită ei, l-am făcut pe tatăl tău fiul unui Landridge englez şi al unei tinere scoţiene din clanul MacPherson… un clan, aş putea adăuga, ai cărui strămoşi se trag din Cairngorms. Chiar şi Hugh chicotea la auzul amănuntelor ridicole ale poveştii pe care o inventase. Mama e înnebunită după astfel de detalii, o asigură el pe Minerva.

— Ce s-a întâmplat la Cairngorms?

— Vremea de ianuarie a fost foarte aspră acolo. Pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă proaspătă şi se spunea că încă mai avea să ningă, în ciuda prognozei sumbre, tatăl tău s-a aventurat afară ca să-şi facă plimbarea zilnică, convins că avea să se întoarcă înainte de începerea furtunii ameninţătoare. Dar, din păcate…

---

2 Denumirea ajunului Anului Nou la scoţieni

Hugh clătină din cap, iar ochii lui albaştri sclipiră de amuzament.

— I-au găsit trupul trei zile mai târziu, după ce a trecut viscolul. Îngropat sub câţiva metri de zăpadă. Îngheţat bocnă. O tragedie absolut *mortală.*

— Încep să cred că s-ar putea să fii nebun.

Dar Minerva râdea. Cum ar fi putut să n-o facă? Poate că era el un şarlatan incorigibil, însă era amuzant.

— Reacţionezi astfel fiindcă auzi toate astea dintr-odată, iar intriga nu e cu mult diferită, în rezumat, de un roman de Ann Radcliffe…

— Cărţile doamnei Radcliffe sunt mult mai credibile decât *Greutăţile şi necazurile domnişoarei Minerva Landridge.*

— Dar imaginează-ţi capitolele care se deapănă de-a lungul ultimului an şi jumătate, spuse el, vesel, trecând peste remarca ei ca şi când nici n-o auzise. Crede-mă, povestea a decurs fără cusur. Ca în toate romanele de ficţiune bune şi, aş putea adăuga, la fel ca în viaţă, au existat scurte perioade dramatice şi luni în care nu s-a întâmplat mare lucru. Eu nu fac decât să-ţi expun cele mai importante momente.

— În care există o grămadă de amănunte nerealiste.

— Orice s-ar întâmpla şi, cel mai important, indiferent de multele încercări şi necazuri pe care destinul le-a pus pe umerii Minervei… mama e ferm convinsă de sinceritatea *mea.*

— Pentru că bărbatul Standish e un mincinos atât de convingător?

El dădu din cap în semn că da. Pentru o secundă, păru din nou resemnat şi oarecum pierdut. Ceea ce o făcu pe Minerva să nu mai aibă remuşcări fiindcă îi lua patruzeci de lire. Sau fiindcă îl plăcea indiferent de defectele pe care, de altfel, recunoştea şi el că le avea.

— Eu dau vina pe ereditate.

Apoi rânji cu îngâmfare, făcând-o să creadă că doar îşi imaginase că-l plăcea.

— Mama întreabă de tine în fiecare scrisoare.

— O, Doamne!

— Numai o pesimistă ar spune asta.

În timp ce se aducea tava cu ceai, Hugh se opri din vorbit şi se uită cu atenţie la Minerva pe când ea turna în ceşti. Privirea lui pătrunzătoare o făcea să nu se simtă în apele ei. Sarcina banală de a turna ceai semăna cu un test. Nu pentru că el se uita la ceainic, ci mai degrabă pentru că se uita la ea. Niciodată până atunci nu se simţise atât de timorată. Oare turna greşit? Oare el îi evalua limbajul? Comportamentul? Cea mai bună rochie a ei, care oricum era lamentabil de inadecvată? S-ar fi crispat toată dacă n-ar fi oprit-o mândria ei încăpăţânată.

— Sărmanul meu tată! Şi sărmana de mine! Să scapi din ghearele morţii şi să pierzi o persoană dragă atât de repede după aceea… Soarta poate fi foarte crudă.

— Ştiu. Dar, în ciuda tuturor nenorocirilor care te-au lovit, ai fost magnifică. Curajoasă. Stoică.

— Nu crezi că ar trebui să fiu şi eu candidată la titlul de sfântă? După toate suferinţele mele, te mai am şi pe tine pe cap…

— Sincer vorbind, e un mister pentru mine cum de nu eşti. Ai fost stâlpul familiei tale în ultimul an. Un reazem solid. Fără tine, mama ta n-ar fi făcut faţă suferinţei.

— Am o mamă? Interesant! Ea cum e?

— Din fericire, m-am exprimat întotdeauna vag atunci când a venit vorba despre detaliile privitoare la familia ta.

— În cazul tău, asta e de-a dreptul nefiresc!

Ea suflă în ceai înainte de a risca să soarbă.

— Ştiu. Dar, evident, am avut un presentiment. Măcar acum, când o vom cunoaşte, o putem lua aşa cum e.

Minerva se înecă în clipa aceea cu ceaiul.

— S-o cunoaştem? Doar nu mi-ai angajat o mamă!

— Ţi-am spus că am plănuit totul cu meticulozitate.

Părea nerezonabil de mândru de el însuşi.

— Unde mai pui că e actriţă profesionistă! Giles e un mare admirator al teatrului. A recomandat-o personal pe femeia asta, iar convenienţele dictează ca tu să ai o însoţitoare.

Iată un aspect care, până atunci, nu-l deranjase pe niciunul dintre ei. Tinerele sărace din Clerkenwell n-aveau cum să-şi permită luxul respectării convenienţelor.

— Oare se cade să primeşti recomandări de la un bărbat care a scris cuvintele „Absenţa ta-mi dă dureri de ficat” pe post de vers şi care se mândreşte cu faptul că e un ticălos desăvârşit?

Astfel de vorbe părură să-l ia prin surprindere.

— Giles nu m-ar sabota în mod intenţionat… Sau eu nu cred, cel puţin, că ar face-o.

Hugh medită la asta preţ de o clipă, iar apoi alungă acel gând ca pe o muscă ce i-ar fi dat târcoale prin dreptul feţei. Iată încă una dintre diferenţele care existau între ei. Minerva învăţase să se aştepte la ce era mai rău de la oameni, însă el nu avusese motive să deprindă o astfel de lecţie.

— Oricum, mama ta ajunge săptămâna viitoare şi, dacă nu se ridică la înălţimea aşteptărilor, putem să-i dăm papucii cu mult înainte de venirea mamei.

— Chiar eşti un optimist incorigibil.

Îl invidia. Fusese şi ea plină de optimism cândva, înainte ca viaţa să i-l alunge.

— O spui ca şi cum ai dezaproba asta.

Minerva ridică din umeri, plină de dârzenie.

— Un pic de optimism e bine-venit… atunci când e cazul. Însă eu sunt mai degrabă o realistă.

Una căreia încă îi plăcea să viseze din când în când, dar care realizase de la bun început că visele erau zadarnice.

— De ce?

El o privea cu interes. Aproape ca şi cum i-ar fi păsat cu adevărat. O făcea să fie mai sinceră cu el decât şi-ar fi dorit.

— Pentru că, din experienţa mea, soarta – ca şi viaţa, în general – e aproape întotdeauna nemiloasă. Nu toată lumea se bucură de un trai lipsit de griji, aşa cum e al tău.

Indiferent de reacţia la care se aşteptase ea, Hugh o dezamăgi. Dintr-odată, trăsăturile lui deveniră grave. Se

uită adânc în ochii ei, de parcă ar fi încercat să vadă lumea aşa cum era cu adevărat dincolo de cuşca lui poleită. Apoi, acea privire serioasă deveni tulburată.

— O, Minerva…

El întinse mâna şi o găsi pe a ei, un contact liniştitor şi neliniştitor în acelaşi timp. Ea se surprinse privindu-l în adâncul plin de compătimire al ochilor, extrem de conştientă de modul în care atingerea lui îi încălzea atât pielea, cât şi inima.

Pentru o clipă, acel lucru simplu îndreptă întreaga situaţie.

Apoi, exact la fel ca în seara precedentă, o simplă atingere deveni profundă. Aproape ca şi când ar fi existat o conexiune între ei, intensă şi ciudat de apăsătoare. Minerva nu recunoştea acea emoţie. Părea a fi una nouă.

Preţioasă.

Prietenie… presărată cu atracţie incontestabilă, cu dorinţă şi cu încă ceva…

— Ce se întâmplă aici?

La auzul vocii Dianei, Minerva îşi retrase mâna cât putu de repede şi, fâstâcindu-se, se ascunse în spatele ceştii de ceai. În timp ce sorbi, speră că făcea o treabă suficient de convingătoare încercând să nu pară absolut deloc mişcată de acel moment ciudat de electrizant şi de emoţionant – dar prefăcătoria nu-i reuşi câtuşi de puţin.

Ce fusese asta?

Ea nu obişnuia să se poarte în prezenţa bărbaţilor precum o prostănacă neajutorată, nici măcar în acea unică împrejurare în care făcuse imprudenţa să-şi lase inima să se îndrăgostească, şi nici nu i se întâmplase vreodată să se uite la un bărbat ca şi cum în ochii lui răsărea şi apunea soarele. Era sigură că aşa ceva nu i întâmplase până atunci. Surorile ei se aflau acum la o distanţă de doar câţiva metri, şi totuşi n-o auzise intrând pe niciuna dintre ele.

Camera, mobila şi toată judecata i se evaporaseră în secunda în care pielea lui o atinsese pe a ei.

— Hugh mă informa cu privire la câteva detalii importante pe care trebuie să le cunosc.

— Eu cred că te informa cu privire la mai mult de-atât.

Diana îl privea încruntată.

— Am citit şi despre *dumneavoastră* în ziare, Lord Fareham, şi n-am fost deloc plăcut impresionată. Nu voi tolera nimic *necurat,* declară ea întorcându-se, acuzatoare, spre Minerva. Credeam că voi doi aveţi doar o relaţie de afaceri!

— Este o relaţie de afaceri! se apără Minerva, care simţea cum i se înroşeau vârfurile urechilor. Şi, ca de obicei, te-ai grăbit să tragi concluzii bazate pe nimic. Exact aşa cum ai făcut şi în trăsură, atunci când l-ai acuzat pe Hugh că ar fi un criminal!

Fusese o lovitură sub centură, dar în astfel de circumstanţe era mai bine să-şi pună sora cu botul pe labe decât să simtă în continuare că-i crăpa obrazul de ruşine sub greutatea privirii ei. Se pare că, până la urmă, reacţia pe care o avusese seara trecută la atingerea lui Hugh nu fusese o excepţie.

Hotărî că, având în vedere starea ei actuală, era mai prudent să nu-l mai atingă niciodată pe Hugh.

— Aţi crezut că sunt *criminal?*

Cel puţin, vorbele Minervei avuseseră darul de a-i distrage atenţia lui Hugh.

— Diana are o imaginaţie bogată, spuse ea.

Însă era evident că şi a ei era la fel, din moment ce putea să citească atât de multe într-o atingere nevinovată. Continuând să simtă cea tulburare, Minerva îşi ascunse mâna vinovată sub picior, în speranţa că senzaţiile ciudate aveau să dispară.

Din fericire, el râse.

— Permiteţi-mi să vă alung suspiciunile, domnişoară Diana. Din câte ştiu, n-am omorât niciun suflet şi n-am intenţii imediate de a schimba această stare de fapt. Şi, ca să se ştie, nu a existat *nimic* necurat. *Chiar* discutam despre trecutul logodnicei mele fictive.

În cazul în faptul că o ţinuse pe Minerva de mână avusese vreo urmare asupra lui, Hugh reuşea să ascundă bine asta, ceea ce făcea ca Minerva să se simtă şi mai

prosteşte, fiindcă ea încă simţea efectul acelei atingeri. Dacă voinţa ei de fier n-ar fi intervenit, chipul i s-ar fi colorat precum o sfeclă.

— Pot să vă asigur că nimic necorespunzător nu s-a petrecut şi nici nu se va petrece.

— Iar eu ţin să vă asigur, *domnule,* că poate aţi fermecat-o pe sora mea mai mare, care de obicei are capul pe umeri, dar că pe mine nu m-aţi prostit!

— Atunci, domnişoară Diana, mă voi strădui să vă impresionez cu acţiuni şi fapte, şi poate că în timp veţi admite că nu intenţionez s-o ucid pe niciuna dintre voi.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi respecta, Hugh, spuse Minerva înainte să poată să-şi pună frâu gurii. Dacă laşi să treacă măcar câteva zile, vei regreta această afirmaţie pripită. Iar tu, Diana… cere-i scuze lordului Fareham. Nu poţi acuza oamenii de orice prostie care îţi trece ţie prin cap.

În special pe conţi – chiar şi pe cei indolenţi – atunci când ei erau cei care ţineau băierile pungii.

Expresia de pe chipul Dianei nu trăda nicio urmă de remuşcare.

— Îmi cer scuze.

— Iar eu le accept.

— Vii la micul dejun, Minerva?

Plimbându-şi privirea ei de la unul la altul, Vee, întotdeauna diplomată, oferi o ramură de măslin şi puse capăt situaţiei subit stânjenitoare.

— Payne spune că e aproape gata, milord, adăugă fata.

— Excelent!

Hugh se ridică şi întinse mâna ca s-o ajute pe Minerva. Apoi, sub privirea pătrunzătoare, intensă şi suspicioasă a Dianei, se răzgândi. În schimb, spre imensa ei uşurare, îşi duse mâinile la spate, stânjenit, şi afişă un zâmbet de circumstanţă.

— Mergem? întrebă el, făcând un gest politicos prin care le invita pe cele trei fete să i-o ia înainte. Noi patru avem multe de discutat.

Vee se îndepărtă, recunoscătoare, însă Diana se simţi datoare să-şi pună din nou gazda la punct:

— Sunteţi avertizat, Lord Fareham, m-am autointitulat gardianul surorii mele pe durata şederii noastre aici şi am de gând să fiu cu ochii pe dumneavoastră ca un uliu. Fără flirturi sau seducţii câtă vreme sunt eu de pază!

— Diana!

Văzând indignarea Minervei, el rânji, arătând ridicol de chipeş şi din cale afară de pus pe şotii.

— E o provocare, domnişoară Diana? Pentru că *iubesc* provocările!

Capitolul 6

— Lingura cu scobitura rotundă se foloseşte exclusiv la mâncatul supei, explică Payne, care mânuia piesele celei mai bune argintării ale lui Hugh de parcă ar fi fost nişte săbii. Indiferent dacă vreţi sau nu s-o mâncaţi, *niciodată* nu se cuvine să refuzaţi supa.

— Cine nu cunoaşte diferenţa dintre lingura pentru supă şi o lingură pentru desert? întrebă în şoaptă Giles, care stătea aproape de şemineu, lângă Hugh, distrăgându-i acestuia din urmă atenţia de la Minerva, la care se uitase fără întrerupere în ultimele zece minute. Eşti sigur că sunt fiicele unui gentleman?

— Eu cred că Minerva se descurcă bine.

Ca şi în ultimele cinci zile, ea făcea o treabă foarte bună. Mărturisise că-i lipseau graţia sau capacitatea de a face lucruri practice, dar cu siguranţă că n-avea nevoie de lecţii despre cum să se descurce atunci când lua masa în public. Se comporta la fel ca o lady, iar mişcările ei aveau o graţie subtilă, pe care lui îi plăcea s-o privească. Faptul că ea insistase asupra acelei lecţii se datora mai mult faptului că voia să-şi ajute surorile.

— Femeia asta are o minte brici. Nu trebuie niciodată să i se explice de două ori, adăugă Hugh.

Îi plăcea acest lucru la ea. Îi plăcea şi faptul că el niciodată nu ştia cu siguranţă ce avea să spună Minerva în următorul moment. Era ageră la minte şi vorbea deschis. Hugh nu-şi amintea ca o altă femeie să-l fi făcut să râdă mai mult, în pofida faptului că toate interacţiunile lor se petreceau acum sub privirea vigilentă a Dianei, care era şi mai directă. Asta nu-i plăcea în mod deosebit. Avea un milion de lucruri despre care voia s-o întrebe pe Minerva, în cazul în care mai rămâneau vreodată singuri.

— Nu mă refeream la Minerva, prostănacule! şopti Giles. Ştiam că te uiţi la ea... nu că te-aş învinovăţi pentru asta, continuă el, aruncându-le din nou o privire celor trei femei care stăteau aşezate la mijlocul mesei lungi, impunătoare. Minerva e frumoasă ca un tablou şi e o prezenţă încântătoare. Ea se descurcă bine. La fel ca şi vulpiţa aceea colţoasă de Diana. Cea mai mică e cea care mă îngrijorează. De când a venit, pare ca o căprioară veşnic speriată. Mama ta nu va fi niciodată convinsă de ea.

Giles avea dreptate. Vee se chinuia.

— E mult prea tânără. Practic, e încă o copilă. Dar dacă seamănă cu surorile ei, are mintea ascuţită şi le va prinde din urmă.

Doar că, oricât de bine se descurca în timpul lecţiilor, în clipa în care trebuia să pună lucrurile în practică, sărmana Vee încremenea şi părea să fi uitat tot ceea ce învăţase.

De parcă ar fi fost nevoie de o nouă dovadă că aşa stăteau lucrurile, instrucţiunile lui Payne răsunară prin încăpere:

— Înclinaţi vasul astfel, domnişoară Vee! o îndemnă el pe fată, iar apoi degetele lui învelite în mănuşi albe potriviră cu grijă într-ale ei toarta delicată a vasului, înclinându-l, uşurel, spre centrul mesei. Iar acum, folosind *doar* marginea lingurii, scufundaţi-o cu grijă în supă suficient de adânc ca s-o umpleţi, continuă el, evident încântat de noul său rol, privindu-şi, pe rând, elevele dornice să-i imite gesturile. Aşa, domnişoară Diana! Splendidă treabă, domnişoară Minerva! Cu mai puţină

exuberanţă, domnişoară Vee… Nu e nevoie să intraţi în panică. E doar supă… Scoatem noi pata de pe faţa de masă… Perfecţiune, doamnelor… Acum duceţi cu grijă lingura la buze şi gustaţi. Sorbitul, chiar şi încet, e total inacceptabil. Mâncatul supei trebuie să se facă fără niciun zgomot.

— De ce nu e niciodată acceptabil să refuzi felul ăsta de mâncare?

Diana reuşise deja să stăpânească arta mistică a supei şi era evident plictisită – gata să meargă mai departe şi vizibil lipsită de răbdare faţă de nervozitatea surorii ei mai mici. Minerva, în schimb, îşi petrecea mult prea mult timp purtându-se cu Vee precum o mamă. În ritmul ăsta, aveau să piardă încă o oră, poate chiar mai mult, cu nimicuri.

— Atunci când am exersat mâncatul felului principal, aţi zis că putem să alegem ce vrem şi că nimeni nu ne va judeca. De ce nu se întâmplă la fel şi cu supa?

— Cine poate şti? răspunse Payne. E suficient să spunem că supa e sacrosanctă. Dacă nu vă place însă, e acceptabil s-o plimbaţi în farfurie folosindu-vă de lingura corespunzătoare, aşa.

Dându-şi aere şi cu gesturi exagerat de graţioase, Payne mişcă uşurel lingura în farfuria de Sèvres.

— Excelenţa Sa, spre exemplu, urăşte supa albă şi o amestecă, pur şi simplu, până când comesenii termină de mâncat acest fel.

Trei perechi asemănătoare de ochi verzi se aţintiră de îndată asupra lui Hugh, dar el nu dorea să privească decât o singură pereche dintre cele trei. Şi nici nu voia să analizeze de ce anume voia s-o facă. În orice caz, nu în profunzime. Doar la suprafaţă.

Atracţie.

Palpabilă, viscerală şi carnală.

Recunoştea semnele, dar n-avea de gând să acţioneze în consecinţă.

În ciuda portretului nimicitor, pe jumătate fidel, pe care i-l făcuse domnişoara Diana cu o zi în urmă, precum şi

a laturii lui neastâmpărate şi rebele, care lua ameninţarea Dianei drept o provocare, sora Minervei n-avea nici cea mai vagă idee despre filonul nobil din adâncul sufletului lui, care îi ghida afurisitele de principii. Nici Giles n-avea habar. Poate că domnişoara Minerva Merriwell era o ispită delicioasă şi o companie întru totul încântătoare, dar se afla la Standish House pentru că el o rugase să-l ajute. Orice s-ar fi întâmplat cu farsa lor, el n-ar fi abuzat niciodată de ea, trădându-i încrederea. Nu suporta ideea de a o dezamăgi sau de a o răni astfel. Stabiliseră un parteneriat de afaceri, iar el n-avea de gând să se transforme într-unul dintre factorii din pricina cărora destinul ei, şi viaţa în general, erau nemiloase.

Vorbele pe care Minerva le rostise cu privire la greutatea traiului de zi cu zi îl obsedaseră încă din clipa în care ea le rostise. Simţise pornirea imperioasă de a se întinde spre ea şi de a-i lua mâna, înainte de a fi prins ţinând-o. Hugh încă nu avusese parte de nici un singur moment de intimitate cu Minerva, ca s-o întrebe ce anume îi îmboldise pe amândoi. Indiferent de cele întâmplate, voia ca scurta ei şedere la Standish House să rămână o amintire frumoasă. Într-o viaţă pe care el o bănuia a fi în mare parte lipsită de bucurie, ea merita măcar atât.

Frumoşii ei ochi de smarald îl priveau cu amuzament.

— Urăşti supa în general, Hugh, sau doar *supa albă?*

— Doar pe cea albă.

El scoase un oftat dramatic şi-şi ridică nasul în sus precum clienţii snobi de la Almack, care de altfel îl dezaprobau mereu, ceea ce o făcu pe cea mai tânără domnişoară Merriwell să chicotească.

— E fadă, pur şi simplu, spuse el. Dar *pur* şi *simplu* nu trebuie refuzată.

— De ce?

— Fiindcă în prezent supa albă e *de rigueur* şi, prin urmare, toată lumea trebuie măcar s-o accepte, dacă nu s-o şi mănânce.

— Iar expresiile franţuzeşti precum *de rigueur* sunt, la rândul lor, *de rigueur,* adăugă Giles pe faimosul lui ton

plictisit. Expresiile astea trebuie introduse din abundenţă în toate conversaţiile, pentru ca vorbitorul să pară corespunzător de au *fait* cu actuala modă lingvistică. Cei mai plictisitori dintre aşii conversaţiei de la momentul actual sunt aproape întotdeauna vorbitori fluenţi de franceză.

Vee făcu ochii mari, iar Hugh îi zâmbi cu amabilitate.

— Nu-i daţi atenţie, domnişoară Vee. Vă ia peste picior. Nu trebuie să vorbiţi franţuzeşte. Nici nu trebuie să fiţi plictisitoare. Pur şi simplu, fiţi fermecătoare, aşa cum sunteţi în mod normal, iar tovarăşii dumneavoastră de masă vor fi încântaţi.

— Oare, punând pe masă ceva ce nu vă place, nu cumva irosiţi, de fapt, mâncarea bună? Când foarte mulţi dintre cei mai puţin norocoşi mor de foame? întrebă Diana, care părea iarăşi gata să se ia la trântă cu el.

Dintr-un motiv inexplicabil, ea era hotărâtă să nu-l placă, oricât de mult se străduia el s-o farmece. Cu toate astea, trebuia să admită că punctul ei de vedere era valid, şi chiar îi provoca junghiuri de vinovăţie ori de câte ori se gândea la existenţa lui privilegiată. După ce descoperise că atât destinul, cât şi viaţa, în general, fuseseră nemiloase cu Minerva, Hugh se simţea mai vinovat decât oricând în legătură cu privilegiile lui. Salvatorul din el voia să pună capăt nedreptăţilor care o făceau pe Minerva să sufere, fiindcă ea merita să fie fericită.

— Servitorii ştiu că trebuie să-mi dea doar un pic din chestia aia, îi răspunse el Dianei. Din politeţe, adăugă, făcând un efort ca să-şi ascundă jena şi jurându-se în sinea lui să scoată cât mai repede din meniu acea pretenţioasă supă albă. Se pare că oaspeţilor mei le place felul ăsta de mâncare. Iar în ceea ce priveşte risipa… avem toată grija în privinţa asta aici, la Standish House. Mare parte din resturile de la bucătărie ajung hrană pentru porci. În rarele ocazii în care bucătăreasa găteşte prea multă mâncare, pentru un bal sau pentru un banchet… adăugă el, exasperat că vorbele acelea erau despre şi mai multe privilegii,… excesul e împărţit întotdeauna servitorilor sau

nevoiaşilor din parohie.

Adevărul nu-l făcu să se simtă mai bine. Cine ar fi crezut că o simplă lecţie despre eticheta de la masă avea să-l facă să se simtă atât de rău în legătură cu faptul că era proprietarul mesei?

— Payne, cred că doamnele au învăţat lecţia supei, conchise el. Trecem mai departe?

Majordomul luă mai întâi farfuria Minervei.

— Mulţumesc, Payne, spuse ea.

— Domnişoară Minerva, şi eu vă mulţumesc pentru că-mi mulţumiţi. Însă nu se cade ca, în timpul mesei, să le mulţumiţi servitorilor.

— De ce?

Payne îi aruncă o privire glacială lui Hugh, încântat că Minerva îi făcuse jocul şi că-i pasase mingea aceea tocmai lui, răzvrătitului, iar apoi se prefăcu a vorbi în şoaptă, asigurându-se, în acelaşi timp, că vocea îi era auzită:

— Pentru că *superiorilor noştri* le place mai degrabă să considere că servitorii sunt invizibili, decât să admită că sunt pur şi simplu nepoliticoşi atunci când îi ignoră.

Hugh întâmpină acea remarcă la fel ca pe toate criticile pe care i le aducea irascibilul său majordom – relaxat. Sub tot aplombul lui de faţadă, nutrea o imensă slăbiciune pentru acel netrebnic şi-i admira caracterul.

— Nepoliticos e să-ţi admonestezi *superiorii* în faţa oaspeţilor, Payne. În oricare altă gospodărie, doamnelor, Payne ar fi concediat pe loc. Faptul că a supravieţuit şi că mai e şi plătit regeşte, în pofida lipsei lui de politeţe, e o dovadă a generozităţii *mele* ca angajator.

— Faptul că nu m-a concediat în cei zece ani în care am avut *neplăcerea* să-l slujesc e o dovadă a mulţimii de aiureli la care sunt martor… sau a aberaţiilor pe care mi se cere să le îndrept în chip miraculos. Iar printre prostiile respective includ şi acest fiasco, unul care e îndeajuns de grav ca cineva să se apuce de băutură. Să-şi mintă mama! Iar asta, vreme de doi ani încheiaţi! Eu şi Excelenţa Sa ştim că sunt foarte bine plătit tocmai ca să se evite situaţia în care aş fi tentat să-mi ofer serviciile unor angajatori mai

buni.

Majordomul adună restul farfuriilor, iar apoi se aşează la loc, în capul mesei.

— Acum… să repetăm lecţia despre folosirea corectă a cuţitelor şi furculiţelor. Iată care e cuţitul pentru carne, şi iată-l şi pe cel pentru peşte. Nu folosiţi niciodată cuţitul care nu se cuvine, doamnelor…

— Singurul mod imaginabil în care cred că e posibil ca bătaia asta de joc s-o păcălească pe mama ta e să scapi de cea mai tânără Merriwell, murmură Giles, care poseda talentul de invidiat de a şopti fără să-şi mişte buzele. Nu poţi s-o trimiţi undeva? Acasă, poate?

— Minerva nici n-ar vrea să audă de aşa ceva.

Încă din clipa în care el îi făcuse propunerea, ea i-o spusese foarte clar: fie toate trei, fie niciuna. Însă manierele chinuite ale sărmanei Vee erau foarte îngrijorătoare. Dacă avea să se comporte astfel în faţa mamei lui cu ochi de vultur, toate planurile de până acum aveau să se ducă naibii.

— Câţi ani are? Nouăsprezece?

— Şaptesprezece.

— O, Doamne! Trimite-o acasă, la familia ei, Hugh. Dacă nu din alt motiv, măcar din bunătate. Copila ar fi uşurată, îndrăznesc s-o spun.

— Nu cred că are acasă pe cineva la care să se întoarcă, mărturisi Hugh, ştiind că asta nu făcea decât să complice lucrurile. Am impresia că surorile Merriwell sunt singure pe lume.

Cu ocazia vizitei lui la locuinţa lor modestă din acea zonă deloc primitoare a Londrei, Payne nu mai văzuse pe nimeni altcineva din familie. Nici ele nu pomeniseră de existenţa altcuiva…

— Ai impresia? Ce răspuns e ăsta? De ce naiba nu le-ai întrebat? Nu te mândreai tu cu documentarea ta meticuloasă? Având de luat o decizie atât de importantă precum alegerea unei *Minerve* potrivite, tu te-ai bazat doar pe faptul că pe ea chiar o cheamă Minerva?!

— Sigur că nu!

Alegerea lui Hugh nu fusese influenţată doar de numele ei. Domnul Pinkerton avusese şi el o influenţă. Şi atitudinea ei. Felul în care se purtase. În care vorbise. În care îl atrăsese.

— O, Doamne! gemu Giles, ridicându-şi ochii la cer. Tu *chiar* ai ales-o doar pentru numele ei! Vai, omule… măcar eşti sigur că sunt fiicele unui gentleman?

— Au purtarea unor fiice de gentleman.

Se pare că asta era o altă întrebare la care Hugh nu putea răspunde. El trebuia să îndrepte imediat acel neajuns, fiindcă voia să ştie. Despre ea. Îl intriga. Îl consuma. Mult mai mult decât se cuvenea.

— Eşti terminat, spuse Giles.

— Asta zici tot timpul.

— Mă gândesc serios să mă spăl pe mâini de tot dezastrul ăsta.

— Dar n-o vei face. Te distrezi prea bine în momentul de faţă.

— Îmi va face plăcere să-ţi zic „Ţi-am spus eu!”

Cu un aer războinic, Giles îşi încrucişă braţele pe piept, iar apoi făcu un gest spre uşă, unde un valet discret încerca să le atragă atenţia.

— Cred că a sosit.

— Vezi tu… încă o piesă din planul meu se încadrează perfect la locul ei. Vino… s-o cunoaştem pe mama cea nouă a Minervei!

*

— E mai simplu să-mi spuneţi „doamna Landridge”, iar fetele să-mi zică „mamă”, din moment ce am intrat deja în pielea personajului.

Actriţa avea vârsta potrivită, părea corespunzător de manierată şi, în acelaşi timp, mămoasă. Era alegerea perfectă pentru interpretarea rolului mamei Minervei. Brusc, ea îl luă de braţ pe Hugh şi îl trase mai aproape.

— Fac asta cu fiecare rol pe care mi-l asum, milord. Fiecare. Rol.

De asemenea, îi plăcea să rostească apăsat fiecare „r”.

— Ăăă…

Hugh nu cunoştea mai nimic despre teatru sau despre registrele de interpretare. Poate că astfel de teatralisme erau ceva obişnuit.

— E foarte bine de ştiut.

— După umila mea opinie… şi după preţioasele opinii ale unora dintre cei mai entuziaşti critici ai mei… imersiunea totală conferă o portretizare de calitate superioară.

Mâna actriţei îl eliberă pe Hugh ca să fluture, apoi, în aer. Dintr-un motiv inexplicabil, vocea ei era excesiv de puternică, aproape ca şi cum ar fi îndreptat-o către zei scandând de pe scenă, nu de pe canapeaua cu dungi galbene din salonul lui Hugh şi aflându-se la niciun metru distanţă de acesta.

— Când am jucat-o pe Lady Macbeth, spre exemplu, în timpul unui sezon extins de pe Drury Lane, cu un succes imens, am înnebunit de-a dreptul vreme de aproape trei luni. Chiar m-am apucat de somnambulism.

— Da? „Oare asta nu e cam exagerat?” se întrebă el în gând. Câtă dedicaţie!

— Actoria e o artă, domnul meu, una care necesită multă dăruire din partea unei persoane ce doreşte să primească genul de distincţii la care râvnesc eu.

Zâmbi cu nostalgie unei amintiri legate, fără îndoială, de trăiri fericite, nu de experienţa de a fi nebună vreme de trei luni.

— Toţi spectatorii piesei au mărturisit că nu asistaseră niciodată la o interpretare atât de tragică şi de cutremurătoare ca a mea… Pe deasupra, am fost şi *extrem de convingătoare.* De atunci încoace, din câte ştiu, nimeni n-a fost nici măcar pe aproape s-o joace mai bine pe Lady Macbeth. Cu toate astea, nimeni nu înţelege cu adevărat esenţa jocului meu. Lucretia DeVere se cutremură şi-şi strânse mâinile în dreptul pieptului planturos. Vedeţi dumneavoastră… Am *devenit* ea, Lord Fareham… Cu

fiecare tendon, cu fiecare fir de păr, cu fiecare fibră a fiinţei mele... Am fost însăşi soţia neînţeleasă a lui Macbeth! *Ăsta* e secretul meu.

— Înţeleg.

Hugh se întoarse spre Giles şi clipi, neştiind prea bine ce să înţeleagă din vorbele ei. În acelaşi timp, se întreba dacă recomandarea prietenului său fusese în mod intenţionat cea a unui nebun, făcută pentru că Giles voise să se amuze, pur şi simplu. În schimb, acesta din urmă aproba cu gesturi mai degrabă entuziaste decât prudente, părând nespus de fascinat de femeia ciudată care-i stătea alături.

— A fost un triumf, spuse el. Am văzut piesa de patru ori consecutiv. Prestaţia dumneavoastră, doamnă DeVere, m-a emoţionat până la lacrimi.

— Ce băiat dulce!

Femeia cea stranie strânse braţul lui Giles ca şi cum acesta tocmai i-ar fi dat luna de pe cer.

— Dar mă cheamă doamna Landridge, dragă. Văduvă, mamă a trei fiice fermecătoare. Încă plângând pierderea iubitului ei soţ.

În ochii femeii se iviră lacrimi adevărate.

— Dar încântată că bunul Dumnezeu a cruţat-o pe draga mea Minerva şi că ea şi-a găsit fericirea pe care o merită.

Ea îl fixă pe Hugh cu ochi umezi, în timp ce buza de jos îi tremura.

— *Ce* comoară a găsit în tine, domnule! Toate acele luni în care ai stat neclintit lângă patul ei... toate acele luni în care ai refuzat să renunţi! Niciodată două suflete nu s-au meritat mai mult unul pe celălalt decât preţioasa mea Minerva şi bărbatul pe care îl voi numi în curând, cu mândrie, fiul meu.

Mâna ei dolofană îl cuprinse pe Hugh de obraz şi îl făcu chiar şi pe el să se emoţioneze puţin.

— Te *ador!* îi strigă ea.

— Ei...

— Ţi-am zis că e convingătoare, interveni Giles.

— Într-adevăr. Foarte.

Chiar şi ridicarea şi coborârea iute a pieptului ei masiv transmiteau cumva în acelaşi timp atât patosul, cât şi bucuria.

— N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea, spuse Hugh, simţind începuturile unui zâmbet în colţul buzelor. Cred că s-ar putea să meargă.

— Însă va merge doar *dacă* putem rezolva problema legată de Vee.

Capitolul 7

— Domnii vă aşteaptă în salon, doamnelor, spuse Payne, aruncându-i Minervei o privire insinuantă. Am impresia că se află aici o persoană pe care Excelenţa Sa este nerăbdător s-o cunoaşteţi toate trei.

Încă din clipa în care îl întâlnise, Minerva îl plăcuse pe bătrânul majordom viclean, care, de când sosiseră ele la Standish House, se dovedise a fi de-a dreptul un dar providenţial. El o ajutase să se orienteze în acea casă enormă şi derutantă şi, în tot acel timp, o pregătise pentru orice lecţie pe care Hugh şi lordul Bellingham voiau să i-o predea. Payne avea un talent straniu de a-i fi aproape în clipele în care regulile etichetei o depăşeau, oferindu-i indicii în mod subtil şi apoi topindu-se în fundal, Dintr-un anumit motiv – pe care Minerva n-avea de gând să-l cerceteze –, Payne îşi dorea ca ea să reuşească. Mulţumită lui, era capabilă să afişeze o mină încrezătoare. Suficient ca să le ofere şi surorilor ei încredere în acea afacere în care le trăsese după ea.

Payne părea să aibă un talent deosebit s-o tempereze pe Diana, care se purtase aproape exemplar timp de cinci zile, după muştruluiala jenantă la care îl supusese pe Hugh atunci când îi prinsese ţinându-se inocent de mână. Nu că

scena aceea ar fi părut deosebit de inocentă. Păruse... îngrijorător de încântător. Iar, în timp ce făcea tot ce putea ca să fie solidară cu Minerva, Diana, la rândul ei, lua lecţiile în serios şi învăţa totul cu mare repeziciune.

Vee, pe de altă parte, era un motiv de îngrijorare pentru amândouă surorile mai mari. Ea nu se acomodase cu grandoarea casei lui Hugh şi nici nu se ridica la înălţimea noilor cerinţe cărora trebuia să le facă faţă ca să devină o Landridge. Dar n-avea decât şaptesprezece ani. Abia. O asemenea vârstă era una dificilă. Nici copil, nici femeie, şi totuşi luptându-se să fie independentă şi să-şi facă vocea auzită.

— Domnişoară Minerva, mai aveţi nevoie de timp ca să vă pregătiţi surorile?

În mod evident, Payne ştia că ea încă nu abordase faţă de ele subiectul falsei lor mame. Nu îndrăznise.

— Da, te rog, Payne. Spune-i Excelenţei Sale că vom veni curând în salon.

Cele trei surori rămaseră singure în sufrageria imensă, iar Minerva trase aer adânc în piept şi zâmbi, veselă.

— Cred că ne descurcăm strălucit. Nu-i aşa că-i distractiv?

— Situaţia de acum e mult mai bună decât munca adevărată.

Degetele Dianei pipăiră, fără ca ea să-şi dea seama, dantela de pe manşeta noii ei rochii albastre. Una de care fusese din cale-afară de copleşită în acea dimineaţă, când primul lot din pretinsa lor garderobă sosise direct de la modistă. Lână, respectând anotimpul, dar de o consistenţă atât de fină şi de moale încât la fel de bine putea să fie şi in, după felul în care cădea, în pliuri delicate, până la podea. La fel ca în cazul rochiei îndrăzneţe, în dungi, a Minervei, corsajul mulat al Dianei avea o răscroiala decoltată, care făcea minuni cu siluetele lor. Rochia lui Vee era similară, într-o nuanţă uşor pastelată, dar nu avea decolteu. Noii ochelari cocoţaţi pe nasul ei îi veneau mult mai bine faţă de cei urâţi pe care Minerva se chinuise să-i

plătească.

— Se pare că, în general, o ducem mult mai bine, iar mâncarea e excelentă.

— Nu-mi pasă de traiul bun de aici! Nu aparţinem acestui loc. Aş prefera să fiu acasă, spuse Vee, care susţinea asta încă din prima noapte pe care şi-o petrecuseră la Standish House.

— Vom fi acasă curând, dragă… în cel mult câteva săptămâni… dar ne vom întoarce acolo mult mai bogate decât am fost vreodată. Gândeşte-te doar la toate cărţile pe care ţi le vei putea cumpăra!

— Poate.

— Niciun „poate”! Între timp, eu mă bucur nespus să fiu altcineva. Asta îmi aminteşte de micile spectacole pe care obişnuiam să le punem în scenă pentru tata. Îţi aduci aminte?

— Poate că aşa-i.

Expresia lui Vee se lumină. Orice referire la trecut o înveselea mereu, nu că tatăl lor egoist ar fi asistat vreodată mai mult de cinci minute la vreunul dintre acele spectacole înainte de a dispărea din nou ca să bea la Dog and Duck, ca să joace cărţi pe undeva sau ca să-şi petreacă noaptea cu vreo femeie uşoară pe care se întâmpla s-o adulmece la momentul respectiv.

— Întotdeauna ai fost foarte bună la rolurile tale. Eu îţi făceam măşti din hârtie, iar Diana reuşea mereu să ne îmbrace în cearşafuri, astfel încât improvizaţia ei să semene cu oricare dintre costumele de care aveam nevoie. Şi repetam ore în şir. Ca şi acum. Doar că în prezent avem recuzita şi scenariul. Şi ia ghiceşte… vor apărea şi alte personaje!

— Da? Cine?

— Fiindcă Minerva inventată de *Hugh* are o mamă, el a angajat o actriţă adevărată care să joace rolul ei.

Până în acel moment, Minerva îi mărturisise asta doar Dianei, ştiind că Vee nu putea să facă faţă la prea mult dintr-odată.

— Nu-i aşa că-i amuzant? sugeră ea.

— Deci cu falsa noastră mamă ne întâlnim acum? întrebă Diana, care de data asta îi zâmbi lui Vee, încercând s-o susţină pe Minerva. Ce palpitant! Mă întreb cum este.

— Eu nu vreau s-o cunosc, declară mezina, îngrozită. Am avut o mamă. A murit. Să-i spunem altcuiva „mamă” ar fi o lipsă de respect faţă de memoria adevăratei noastre mame.

Nu că Vee chiar ar fi avut amintiri legate de adevărata lor mamă, care murise pe când mezina avea doar doi ani. Minerva abia împlinise nouă, aşa că până şi amintirile ei se estompaseră de-a lungul timpului. Îşi putea aduce aminte de chipul mamei lor, dar nu şi de vocea ei. Mai mult decât atât, în timp ce unele amintiri disparate erau foarte limpezi, atâtea altele rămâneau neclare, fiindcă Minerva trăise mai mulţi ani fără ea decât alături de ea. Îşi aducea aminte de o femeie fragilă, pe care viaţa o epuizase. Una care plângea mult şi se ciondănea mereu cu soţul ei. Una care, la rândul ei, pretindea că fusese fiica unui gentleman.

— Doar ne prefacem, Vee… asta nu înseamnă deloc lipsă de respect. Ea e mama fictivă a domnişoarei Venus Landridge, nu a ta. Joci un rol. Ţi-am spus povestea pe care a inventat-o lordul Hugh. Tatăl nostru *fictiv* a murit recent, continuă ea, amintindu-şi că în urmă cu o zi făcuse greşeala să omită cuvântul „fictiv”, iar sora ei izbucnise imediat în lacrimi. Şi ne-a lăsat singure cu mama noastră *fictivă,* devenită, bineînţeles, văduvă. Hugh n-avea cum să-şi convingă mama că aveam să locuim aici neînsoţite, de vreme ce ea ştie că noi avem o mamă. Tu eşti obsedată de decenţă, Vee… *Ştii* că aşa ar sta lucrurile.

— N-o fac!

— Nu ţi-a păsat atunci când ţi-am spus că tatăl nostru fictiv a murit.

— Nu mi-a păsat fiindcă ştiam că, dacă nu vreau, n-aş fi nevoită să-i rostesc numele. Aş putea să dau din cap şi să par tristă, ceea ce şi sunt, însă nu i-aş spune niciodată „tată” unui alt bărbat.

— Şi dacă reuşim să ne descurcăm fără ca tu să fii nevoită să-i spui „mamă” femeii acesteia?

Nu era ideal, dar, din moment ce era puţin probabil ca Vee să poată face şi altceva decât să şadă în prezenţa mamei lui Hugh şi să semene cu o copilă copleşită, era o cale bună de urmat.

— Ce idee excelentă! exclamă Diana cuprinzând-o pe Vee pe după umeri.

— Vorbeşte doar când mama lui Hugh ţi se adresează direct şi nu rosti niciodată cuvântul „mamă”! Haide, Vee… poţi să faci asta. Am ajuns atât de departe, iar Minerva are dreptate. Fără banii lordului Fareham, riscăm să ajungem nevoiaşe într-un an.

— Mai bine nevoiaşă decât să-i spun „mamă” unei străine!

— O, pentru Dumnezeu, Vee! exclamă Diana, a cărei răbdare nou descoperită fusese de scurtă durată. Nu te mai purta ca un copil! Uneori trebuie să strângem pur şi simplu din dinţi şi să suportăm!

Exasperată, o fixă cu privirea pe Minerva, sugerându-i fără vorbe să înceteze s-o mai cocoloşească pe mezină.

— Vee, i-am promis lordului Fareham să-i ofer cel puţin o săptămână, timp în care el să beneficieze de deplina noastră cooperare. Te rog să faci măcar atât, Vee… pentru am mare *nevoie* de tine.

— N-o fac!

Cu coada ochiului, Minerva surprinse privirea mânioasă şi frustrată pe care Diana le-o arunca amândurora. Îşi ieşi din fire, atât din pricina încăpăţânării de neclintit a lui Vee, cât şi din pricina neputinţei ei de-a o disciplina.

— Ba o vei face!

Oricât de mult ar fi vrut Minerva să evite să se comporte ca un părinte cu surorile ei, şi mai ales ca unul sever, era evident că în ziua aceea Vee avea nevoie de unul. Pentru binele lor.

— Da, o vei face, fiindcă oricât de mult ai prefera tu să fii nevoiaşă, te asigur că singurele două rude care ţi-au mai rămas nu vor asta! Şi până când tatăl tău bun de nimic se întoarce – dacă se mai întoarce *vreodată* –, eu port

povara de a fi capul acestei familii şi, prin urmare, fie că-ţi place, fie că nu, trebuie să faci ce-ţi spun eu!

— Tata nu-i un om care să nu fie bun de nimic!

— Atunci, unde se află el acum, Vee?

Minerva nu aşteptă să vadă dacă vorbele ei îşi atinseseră ţinta. Ieşi din sufragerie, aşteptându-se ca surorile ei s-o urmeze. Nu se opri şi nici nu-şi întoarse capul decât atunci când ajunse la uşa salonului. De-a lungul acelui scurt drum, remuşcările de după răbufnirea ei începură să ia locul furiei. În spatele Dianei mergea Vee, care mai avea puţin şi îi dădeau lacrimile, fapt ce o răni pe Minerva în adâncul sufletului. Dar n-avea ce face. Deşi ura să rănească sentimentele fragile ale lui Vee, aceasta din urmă trebuia să înveţe că lumea nu se învârtea în jurul ei. Poate că fusese doar un copil pe vremea când tatăl lor îşi luase tălpăşiţa, dar şi Minerva, la rândul ei, abia devenise femeie şi habar n-avea cum să-şi crească surorile. Necesitatea o silise să înveţe repede. Dacă ea reuşise să facă asta şi, implicit, să renunţe la propria viaţă, cu siguranţă că Vee nu murea dacă făcea acel unic compromis.

Fără să mai rostească un cuvânt, Minerva bătu la uşă şi intră. Pe dată, Hugh sări în picioare. Întotdeauna sărea în picioare atunci când ea îşi făcea apariţia în încăpere. Ei îi plăcea acel gest minor, grijuliu.

— Doamnelor! V-o prezint pe doamna Agatha Landridge... mama voastră văduvă, abia sosită de la Chipping Norton.

O femeie mai în vârstă, cu şuviţe argintii în părul blond şi cu o faţă durdulie, le zâmbi şi se grăbi să ajungă la Minerva.

— Dragile mele! Ce plăcere să vă cunosc! Şi ce fiice frumoase am! exclamă femeia, întorcându-se spre Hugh şi împungându-l cu degetul. Aţi omis să-mi spuneţi cât de frumoase sunt, milord. Presupun că ochii verzi şi statura înaltă le vin de la tatăl lor, continuă ea, iar, din anumite motive, buza de jos îi tremură în clipa în care pomeni numele lui. Mi-e teribil de dor de el, încheie ea.

— Mamei tale îi place să se *imerseze pe deplin* în fiecare personaj pe care îl joacă, spuse Hugh, ai cărui ochi albaştri, sclipitori, întâlniră privirea Minervei. Prin urmare, pe întreaga durată a convieţuirii noastre la Standish House, a anunţat că va fi doamna Agatha Landridge *tot* timpul. Proaspăt rămasă văduvă şi încă foarte îndureratăă.

Ciudata femeie o cuprinse pe Minerva într-o îmbrăţişare exuberantă, parfumată, care o făcu pe aceasta din urmă să clipească şi să-i arunce lui Hugh o privire cam năucită.

— Dar credeam că a trecut un an!

— Ce înseamnă un an atunci când o persoană îşi pierde dragostea vieţii ei, Minerva? Pierderea soţului meu m-a distrus. Mă îndoiesc că-mi voi mai reveni vreodată.

Noua ei mamă îi dădu drumul şi o cuprinse în acelaşi mod pe Diana.

— Draga mea… începu ea, făcând un pas înapoi şi ţinându-şi cea de-a doua „fiică” la distanţă de un braţ. Uită-te la tine! La fel de frumoasă ca şi draga mea Minerva!

Apoi ochii înlăcrimaţi ai falsei mame se îndreptară spre Vee, care stătea lângă uşă, precaută, şi părea gata să ţâşnească afară în orice clipă.

— Tu trebuie să fii Venus a mea…

— Nu sunt a ta!

Vee bătu din picior, apoi o luă la fugă şi se făcu nevăzută pe coridor.

Noua lor mamă păru şocată de o astfel de izbucnire şi, cu mâna ei micuţă, începu să-şi facă vânt în dreptul pieptului.

— Ştiam că numele ei e un subiect sensibil…

— Nu e vorba de numele ei! pufni Diana, iritată. E vorba de situaţie. Crede că a pretinde acum că avem o mamă e o lipsă de respect faţă de memoria răposatei noastre mame.

— Îmi pare foarte rău! Ar fi trebuit să-i spun despre asta mai devreme. Acum, când am reuşit s-o fac să înţeleagă despre ce e vorba, mi-am dat seama că lui Vee îi trebuie timp ca să se acomodeze… bâigui Minerva, care îşi

promisese în sinea ei că avea să-i frângă gâtul mezinei după ce punea mâna pe ea, dacă aceasta din urmă se mai încăpăţâna ca un copil. Mă duc să-i vorbesc. Va fi mai bine după ce se calmează.

Hugh şi lordul Bellingham schimbară o privire stranie. Una care sugera că nu erau prea încrezători.

— Nu… las-o singură o vreme, ca să aibă timp să se gândească. Tu şi Diana o puteţi pune la curent mai târziu cu lecţia din după-amiaza asta. Oricum, probabil că vom face mai multe progrese fără ea… Poate că îi e dor de casă? De restul familiei?

— Care rest al familiei? răspunse Diana înainte ca Minerva şi apuce s-o facă. Nu suntem decât noi trei.

Minerva observă compasiunea apărând pe faţa chipeşă a lui Hugh.

— Şi tatăl vostru s-a dus?

— S-a dus de multă vreme.

Da, acel pierde-vară! Dar Minerva nu voia să discute despre asta într-un moment în care se aflau de faţă mai mulţi oameni. În schimb, se întoarse către noua şi ciudata ei mamă.

— Presupun că ar trebui să ne cunoaştem…

*

Oricine a zis că „haina îl face pe om” referindu-se doar la bărbaţi, nu ştia mare lucru despre femei. Minerva arăta ca o prinţesă, abia recunoscându-şi reflexia din oglindă, dar, chiar şi aşa, se simţea ca o impostoare. Una care urma să se confrunte cu cel mai rău coşmar al ei.

— Eşti gata, Minerva?

Vee, pe de altă parte, nu-şi putea ascunde încântarea. După izbucnirea nepoliticoasă din ziua precedentă şi după discuţia încordată pe care o avusese apoi cu surorile ei, mezina Merriwell rămăsese pe poziţie – asta, până când trei costume de călărie îşi făcuseră apariţia în cel de al doilea lot de îmbrăcăminte care sosise de la modistă. Acele haine impresionante fuseseră însoţite de un mesaj de la Payne,

care le informa că Excelenţa Sa era de părere că stătuseră închise în casă prea mult timp şi că ar fi trebuit să facă un drum până în sat, călare, în a doua parte a dimineţii. Având înaintea ei acea perspectivă interesantă – şi fiindcă întotdeauna îşi dorise să înveţe să călărească – Vee se îmblânzise, jurând să facă un efort mai mare şi să nu se mai simtă ofensată de toate nimicurile.

La polul opus, Minerva nu intenţionase niciodată să înveţe să călărească.

De fapt, toată viaţa se ferise să se afle la mai puţin de şase metri de un cal şi reuşise să păstreze acea distanţă, acceptând, ca excepţie, numai siguranţa oferită de o trăsură şi de un vizitiu capabil.

Caii erau creaturi mari, imprevizibile şi iuţi. Sincer vorbind, o îngrozeau. Pentru Minerva, a sta cocoţată pe spinarea unui cal era definiţia iadului. Poate că dacă ar fi avut înzestrările necesare unei bune călăreţe – mai exact, echilibrul şi constituţia atletică graţioasă de care avea nevoie ca să stea bine în şa –, provocarea din acea zi n-ar fi fost deloc o provocare. Însă cu membrele ei slăbănoage şi lungi, cu totala ei lipsă de coordonare şi temându-se că, din cauza stângăciei ei înnăscute, ar fi putut să cadă şi să-şi frângă gâtul, ar fi preferat mai degrabă să aibă de-a face cu inchiziţia spaniolă decât să petreacă o oră călare.

— Grăbeşte-te, Minerva! Domnii aşteaptă! o îndemnă Diana, care ajunsese şi ea s-o zorească. Lord Bellingham spune că, după ce învăţăm elementele de bază, mergem călare un kilometru şi jumătate, până în sat. Un sat englezesc de modă veche! Abia aştept să-l văd. Întotdeauna mi-am imaginat că voi ajunge să locuiesc într-un sat, nu în vechea noastră Londră împuţită. Se pare că unele părţi din satul ăsta sunt medievale.

Era evident că doar Minerva ura ideea acelei ieşiri. Însă pentru că Vee zâmbea, în sfârşit, şi pentru că nicio vorbă acră sau pesimistă nu mai ieşise de pe buzele Dianei încă de la cina din seara trecută, sora cea mai mare se gândi că nu putea fi ea cea care să le strice distracţia.

— Luaţi-o înainte. Ne vedem acolo.

Avea nevoie de un minut ca să-şi liniştească nervii. Cu puţin noroc, Hugh avea să-i aleagă un cal de talie mai mică şi docil, sau unul atât de bătrân încât să fie întrecut până şi de o ţestoasă şi, pe deasupra, îndeajuns de scund încât inevitabila cădere să n-o doară.

Să n-o doară prea tare.

Având senzaţia că soarta îi era pecetluită, Minerva înfipse încă un ac nou de pălărie în obiectul ciudat, împodobit cu pene, pe care-l purta pe cap. Arăta mai degrabă ca o decoraţiune decât ca o pălărie, dar era din cale-afară de drăguţă şi fusese confecţionată ca să completeze magnificul ei costum vişiniu de călărie. Cel puţin, asta era ceva ce putea să aprecieze.

Fusta de catifea grea era mai lungă în spate decât era ea obişnuită, însă ţesătura putea să fie numită pe drept cuvânt uimitoare, iar croiala era sublimă. Mai ales corsajul strâmt, împodobit cu brandenburguri şi cu douăzeci de nasturi lucitori, de alamă. Iar costumul era nou-nouţ! Minerva nu mai avusese niciodată o haină care să nu fie la mâna a doua.

Se privi în oglindă şi trase aer adânc în piept. Dintre toate provocările cu care avea să se confrunte în postura de falsă logodnică a unui conte, cea de acum nu era deloc cea mai dificilă. După cum o asigurase Hugh cu o seară în urmă, orice activitate care îi ţinea ocupaţi în timpul vizitei mamei lui avea să ajute ca timpul să treacă mai repede şi să-i distragi atenţia acesteia din urmă. Cu cât era mai distrasă, cu atât scurtul lor timp petrecut împreuni avea şi fie mai uşor.

În timp ce călărea, Minerva nu trebuia să mintă, să pretindă că era altcineva sau să-şi amintească amănunte din cine ştie ce poveşti din trecut. În plus, toate doamnele de viţă nobilă ştiau să călărească, iar Hugh îi spusese mamei lui în repetate rânduri că el şi Minerva obişnuiau să se bucure împreună de galopul peste câmpuri. Acum ea se gândi că, cel puţin, el îi promisese solemn că n-avea să fie nevoie ca ea să călărească în galop, şi nici măcar să meargă la trap. Tot ce trebuia să facă era să-şi aşeze fundul

pe şa şi să şi-l ţină acolo.

Cât de greu putea fi?

Capitolul 8

Vee şi Diana nu păreau să aibă nevoie de ajutorul lui Giles ca să urce pe cai, fiindcă el le prezentase mişcările de bază, iar doamna Landridge, pe de-a-ntregul *imersată,* se strecurase între caii blânzi ai celor două fete ca să le ofere „fiicelor" ei instrucţiuni despre nobila artă de a călări ca o doamnă. Minerva nu sosise încă. Hugh tocmai era pe cale să trimită un îngrijitor ca s-o cheme, când ea îşi făcu apariţia dintr-odată la marginea padocului, arătând atât de frumoasă încât lui i se opri respiraţia.

Femeia aceea avea o siluetă splendidă! Una pe care acel costum îndrăzneţ de catifea venea magnific.

Porni spre ea puţin prea entuziast, apoi se stăpâni şi încetini pasul în caz că Giles ar fi stat cu ochii pe el. Prietenul lui deţinea deja suficientă muniţie şi fără să afle că Hugh o găsea pe Minerva diabolic de atrăgătoare şi că nutrea fantezii scandaloase cu ea, unele care aveau enervantul obicei de a se trezi la viaţă în timp ce el dormea.

— Iată-te! Tocmai voiam să trimit o echipă de căutare.

Părea tulburată. Mai tulburată decât o văzuse vreodată, iar în ochii ei ca de felină, ce priveau cu îngrijorare la cai, se citea agitaţia.

— Care dintre ei e al meu?

— Iapa castanie de acolo, răspunse el arătând către mânza frumoasă care aştepta, răbdătoare, pe pavaj. O cheamă Crăiţa şi, înainte de a mă întreba, află că nu, nu eu i-am pus numele. Mama a făcut-o. Haide cu mine, s-o cunoşti.

O luă pe Minerva de cot, aşteptându-se să-l urmeze, însă ea rămase încremenită locului.

— Nu e puţin cam… ăăă… de talie mare?

Hugh o văzu uitându-se mai întâi la frumosul ponei sur pe care el i-l rezervase lui Vee, iar apoi la Crăiţa.

— Eşti înaltă, Minerva, şi ţi-ar atârna picioarele pe jos dacă ai sta călare pe un cal mai mic.

Privirea Minervei rămase aţintită la cal.

— Spui asta de parcă ar fi ceva rău… pentru animal, zise ea privindu-l, în sfârşit, în ochi. Vrei să spui că l-aş strivi pe unul mai mic?

— Nu mi-aş permite aşa ceva.

Hugh zâmbi şi o luă de braţ, îndemnând-o să înainteze – ceea ce ea făcu fără nicio tragere de inimă – şi încercând să ignore plăcerea pe care i-o provoca acel contact aparent inofensiv.

— Draga mea Minerva, e perfect normal ca, dacă n-ai călărit niciodată, să fii puţin temătoare în faţa unui cal. Dar crede-mă, Crăiţa, în ciuda mărimii ei *gargantueşti,* e cel mai docil cal de pe lume. Dacă vrei, poţi să şi adormi în şa, fără nicio grijă.

— *Dacă* pot să stau în şa! N-am niciun pic de echilibru şi…

— Şi faci ca toate astea să pară mai grele decât sunt. Călăritul nu e ca dansul. Nu necesită decât să stai aşezată… ceva ce, îndrăznesc să spun, ai făcut în cea mai mare parte a vieţii tale, fără să conştientizezi asta vreodată. Haide să te urci în şa, după care te vei convinge singură.

Cu o seară în urmă, după cină, avuseseră o lungă conversaţie despre călărie. Lui i se păruse că Minerva era mai degrabă şovăitoare decât speriată atunci când îl abordase pe coridor şi încercase să invoce o mulţime de motive care arătau că n-avea de ce să înveţe să călărească. De fapt, judecând acum după trăsăturile ei încordate şi după ochii măriţi, falsa lui logodnică – netemătoare, de felul ei – părea mai degrabă speriată decât şovăitoare. Poate că mai mult îngrozită decât speriată. Era prima dată când ea se poticnea la vorbă, iar asta îl făcuse să se simtă… ciudat.

— Vei fi surprinsă de cât de repede vei învăţa. Pur şi simplu, nu trebuie decât să stai cu spatele drept. Uită-te la

surorile tale.

Aproape ca şi când el i-ar fi cerut să acţioneze la un semnal, Diana îşi îmboldi iapa la trap – care era la fel de mare precum cea a Minervei –, iar pe chipul ei frumos apăru un rânjet atunci când reuşi să dea ocol iute padocului. Apoi Vee o urmă cu uşurinţă.

— Călăresc de nici cinci minute şi uită-te la ele! Sincer vorbind, Minerva, nu e mare lucru. Dacă te ajută, gândeşte-te la Crăiţa ca la un scaun înalt şi robust. Odată ce eşti în şa, te ţii de frâie şi le foloseşti ca să struneşti calul. Toţi caii mei cunosc limbajul subtil al frâielor.

Hugh întinse mâna şi mângâie botul Crăiţei.

— Haide… mângâi-o. Nu muşcă.

Sfioasă, ea imită gestul şi mângâie uşurel calul. Crăiţa nici nu clipi.

— Iată… vezi? E foarte docilă!

Un grăjdar care aştepta în apropiere veni, grăbit, cu butucul pentru încălecat, pe care îl aşeză jos. Hotărâtă, Minerva puse piciorul pe el, îl puse şi pe celălalt, iar apoi rămase pe loc.

— Nu sunt mult mai dificile şeile pentru călărit pe o parte… când călăreţul atârnă într-o lateralã şi nu deasupra calului?

— Deloc. Nu atârni pentru că… ăăă… şezutul tău e tot deasupra, pe cal.

În timp ce se gândea la fundul ei, Hugh apucă mânerul şi trase tare de el, ca să demonstreze cât de ţeapăn era.

— E perfect sigur. Ai încredere în mine.

— Spune bărbatul care probabil că n-a călărit în viaţa lui pe o parte!

Aici îl prinsese în capcană, aşa că el trecu peste acele vorbe.

— Odată ce eşti în şa, poţi să te stabilizezi şi ajutându-te de frâie. Cred că e mai bine să-ţi arăt după ce te urci pe cal, conchise el făcând un gest cu capul spre şa. Aşa că ţine-ţi rochia cu mâna dreaptă şi… sus cu tine!

Ea îşi adună fusta grea cu o mână, îşi ridică, stângace,

piciorul, aproape împiedicându-se, iar apoi se răsuci cu faţa spre el, dezorientată şi destul de panicată.

— Şi, mai exact, *cum* ajung sus?

— Ce-ar fi ca astăzi să lăsăm încălecatul pe altă dată şi să te salt eu în şa?

Hugh nu aşteptă un răspuns, ci îi cuprinse, cu vioiciune, talia. Pipăindu-i formele feminine, rămase încremenit. Deodată, braţele ei îl cuprinseră pe după gât, ceea ce îl blocă şi mai mult. Minerva se agăţa de el atât de strâns, încât n-avea încotro şi îi simţea pe gât apăsarea moale a pieptului, care se ridica şi cobora odată cu respiraţia ei precipitată; cu ochii la înălţimea buzelor ei, era incapabil să privească în altă parte, din pricina grămezii de catifea vişinie care i se adunase lângă obraz. Nu că ar fi dat mare atenţie catifelei cât timp mâinile lui mari îi cuprindeau aproape în întregime talia, şi cât timp simţea parfumul senzual pe care îl răspândea pielea gâtului ei, în dreptul locului în care îi bătea pulsul.

Efectul incendiar asupra corpului său fu instantaneu şi, în ciuda dimineţii reci de iarnă, pielea îi luă foc.

— S-ar putea să fie nevoie să-mi dai drumul, ca să pot să te ridic.

Ea îşi slăbi strânsoarea, însă doar puţin.

— Poate că ar fi mai bine să-ţi pui mâinile pe umerii mei.

Vocea lui sună sugrumat, nu pentru că ea îl strângea, ci mai degrabă fiindcă poziţia lor intimă îi stârnise, dintr-odată, gânduri indecente. Picioarele ei lungi erau lipite de pieptul lui. Dacă nu acţiona iute, o parte a corpului său avea să fie lipită, neintenţionat şi umilitor, de coapsele ei.

— Îmi pare rău! Până acum, n-am mai fost săltată în braţe. După cum ai spus şi tu – pe bună dreptate –, sunt departe de a fi uşoară. Promiţi să nu mă scapi?

— Draga mea domnişoară Merriwell, deşi bărbaţii Standish nu sunt deloc demni de încredere în tot ceea ce fac şi, ca regulă generală, nimeni n-ar trebui să aibă încredere în ei, te asigur că bărbaţii Standish n-ar scăpa pentru nimic în lume o doamnă din braţe. Nici măcar pe

una deloc uşoară. Te rog să ai încredere în mine.

În cele din urmă, ea se depărtă uşor şi-şi aşeză palmele pe claviculele lui, privindu-l drept în ochi şi făcându-l să-şi dorească s-o sărute şi să-i alunge, astfel, încruntătura.

— Totul e foarte nou pentru mine!

Şi pentru el era la fel de nou. Şi, cu siguranţă, deloc amuzant. Pielea înfierbântată parcă nu i se mai potrivea bine pe trup, în timp ce inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept, iar mâinile ar fi vrut să hoinărească pe trupul ei, ca să-l descopere. Pentru propria sănătate mintală, şi în caz că uita să se comporte într-un mod onorabil, Hugh nu mai zăbovi asupra a ceea ce avea de făcut şi o aruncă efectiv pe Minerva în sus, în graba lui de a-i da drumul.

Minerva scoase un ţipăt uşor atunci când ateriză în şa, apoi, în disperarea ei de a apuca frâiele, fu cât pe-aci să cadă de pe acea blestemăţie, forţându-l pe Hugh să-şi folosească trupul ca s-o sprijine în timp ce ea se lupta ca să-şi recapete echilibrul. După cum chiar ea o spusese, nu era deloc uşoară. Însă se dovedea a fi întru totul tentantă, lucru de care el era mult prea conştient. Nu se obosi să-i explice cum trebuia să-şi treacă un picior pe după oblânc şi i-l aranjă el însuşi, cu degete neobişnuit de stângace şi chinuindu-se să rămână imperturbabil, încercând să-şi imagineze că era un membru oarecare, nu piciorul ei ridicol de lung şi de frumos. Însă încercarea lui de a rămâne rece eşuă lamentabil. De când îl atrăgeau picioarele? Sau parfumul? Sau pălărioarele caraghioase?

— Iar acum trebuie să-ţi vâri celălalt picior în scara şeii.

Piciorul liber flutură în aer, neputincios, scoţând la iveală o frântură de gambă învelită într-un ciorap de mătase. El se întinse şi apucă, ferm, membrul ofensator de glezna acoperită de cizmă, îl îndesă fără nicio ceremonie acolo unde trebuia să se afle, iar după aceea sări înapoi, foarte tulburat şi derutat de toată întâmplarea.

Erau doar nişte picioare, pentru numele Domnului! Cu

greu se justifica o asemenea reacţie disproporţionată, din moment ce el vedea picioare în fiecare zi. Majoritatea oamenilor deţineau două. Şi nici nu era vreun tinerel care nu pusese vreodată mâna pe o femeie! Atinsese zeci, peste tot, văzuse nenumărate perechi de membre de femei dezgolite şi nici măcar o dată nu avusese o asemenea reacţie, cu niciuna dintre ele.

Poate că era bolnav?

Asta trebuia să fie!

Acum îşi spuneau cuvântul toată tensiunea provocată de vizita iminentă a mamei lui şi toată acea farsă complicată. Fusese zdruncinat fie de asta, fie de actualele circumstanţe. Din atât de multe motive, Minerva era fructul oprit; prin urmare, era de înţeles de ce nestatornicul şi afemeiatul lui sânge de Standish îl îndemna să muşte din acel fruct. Totul ţinea de ereditate. Asta trebuia să fie, din moment ce găsea ademenitoare până şi gambele acelei femei afurisite!

Cel mai bine era ca, fără prea multă analiză interioară, să accepte asta pur şi simplu şi să meargă mai departe.

— Adu-mi calul! îi ceru el grăjdarului.

Şi cel mai bine era să se grăbească să facă ceva, ca să-şi alunge gândul de la întreaga situaţie.

Grăjdarul îl aduse pe Galileo, iar Hugh se aruncă pe spatele animalului, în timp ce Minerva stătea ţeapănă pe Crăiţa, cu ochii măriţi de groază, deşi n-avea niciun motiv s-o facă.

— Dă-mi voie să-ţi arăt cum se ţin frâiele…

*

Atunci când ea spusese că-i lipsea cu desăvârşire talentul pentru orice activitate fizică, nu minţise. Hugh nu văzuse în viaţa lui o asemenea tentativă dizgraţioasă şi stângace de a călări. Toată afacerea ar fi fost comică, dacă n-ar fi avut o importanţă crucială. Mama lui era o călăreaţă pasionată, iar el făcuse prostia să-i spună că şi Minerva era

o călăreaţă entuziastă. Şi nu exista nici cea mai mică şansă ca viitoarea soacră să nu-i propună viitoarei ei nurori o partidă de călărie pe zi, ca să-şi pună sângele în mişcare.

Faptul că Minerva nu căzuse de pe sărmana Crăiţă era un miracol în sine. Şi, cel puţin, stătea dreaptă în şa.

Aproape dreaptă.

În plus, atitudinea ei trecuse de la groază, la sperietură. Pentru o femeie care se mişca în mod normal cu o economie dureros de hipnotică, care putea să aducă la viaţă calităţile de întinerire ale *Tonicului hepatic patentat al lui Pinkerton* folosindu-se doar de o pensulă şi de nişte cerneală încăpute pe mâna ei talentată şi graţioasă, acea Minerva călare pe Crăiţa putea fi la fel de bine un cuier pentru pălării. Postura ei era foarte rigidă, cu toate cele patru membre încremenite în unghiuri drepte, ciudate, în timp ce amândoi înaintau, greoi, către sat. Mai rău de-atât, ea încă nu înţelegea că trebuia să se salte în acelaşi timp cu pasul calului. În schimb, sărea din şa când şi când, însă o făcea rigid, fundul ei delicios zdruncinându-se odată cu fiecare mişcare ce părea provocată din exterior.

Giles şi ceilalţi o luaseră înainte de multă vreme, la insistenţa lui Hugh, care fusese de părere că prietenul lui se bucurase mult prea mult de spectacolul bizar oferit de Minerva. Aşa că se străduise de unul singur s-o însoţească, răbdător, în jurul padocului, sperând în zadar ca ea să înveţe ceva, în cele din urmă. Dar, din păcate, singurul lucru de care părea să fie capabilă acum era să stea dreaptă ca o vergea şi să arate ca un cuier pentru pălării, uşor intrat în panică.

Acum, din fericire, erau singuri, dar înaintau cu prudenţă pe străduţa ce ducea spre sat. Cu puţin noroc, aveau să ajungă înainte ca prăvăliile să se închidă, însă Hugh nu voia să fie nerăbdător.

— Ţi-am spus că sunt incapabilă de astfel de lucruri, spuse Minerva pe un ton trist şi smerit. Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Prostii. Te descurci splendid, răspunse el zâmbindu-i încurajator. Poate că dacă te concentrezi mai puţin şi te

relaxezi mai mult…

— Dacă mă relaxez, cad de pe cal.

Crăiţa dădu din coadă, nerăbdătoare. Pentru o clipă, Minerva se clătină destul de tare, după care îşi luă o mină atât de nefericită, încât el se simţi groaznic. Cine ar fi crezut că avea s-o înfrângă un lucru atât de simplu precum călăria?

— Sunt sigură că acest cal mă urăşte!

— Nu te urăşte. Treaba e că… începu el privind cum ea stătea în şa precum un bloc de granit şi oftând în faţa acelei privelişti. Caii sunt creaturi sensibile, reluă el, creaturi care se lasă conduse de noi. Trebuie să te relaxezi, astfel încât şi Crăiţa s-o facă.

— Şi cum, mai exact, se relaxează cineva pe spatele unui cal nevrotic?

Tonul ei tăios o făcu pe Crăiţa să pufnească şi să-şi roadă zăbala.

— Pentru început, ai putea să-ţi relaxezi mâinile. Uită-te la mine, o îndemnă Hugh, care se asigură că stătea, practic, tolănit în şa. După cum poţi vedea… ţin cu fermitate frâiele pentru cazul în care trebuie să preiau iute comanda, spuse el mai departe, scuturând frâiele, pentru efect. Dar muşchii braţelor şi încheieturile îmi sunt moi. Ca să ştie că eu deţin controlul, Galileo nu trebuie să simtă zăbala strânsă în partea din spate a gurii, pentru că avem încredere unul în celălalt.

Hugh îşi demonstră punctul de vedere trăgând uşurel de frâie cu mâna stângă, iar calul lui răspunse imediat, distanţându-se puţin de Minerva şi urmându-şi drumul pe străduţă.

— *Relaxează-ţi braţele,* Minerva!

Ea respiră adânc.

— E mai bine?

Nu, nici măcar puţin.

— Un pic… dar tot semeni cu o femeie cu două mături ţepene înfipte în mâneci.

Minerva privi în jos la braţele ei, perfect drepte şi ridicate aproape orizontal. Făcu un efort conştient ca să le

îndoaie.

— Crezi că groaza asta se va potoli?

Poate că da, dacă el reuşea să-şi alunge mintea de la ce făcea ea.

— Mi-am dat seama că am fost foarte neglijent. Am fost atât de preocupat să te învăţ cum să fii Minerva *mea,* încât n-am aflat mai nimic despre cea reală. Tot ce ştiu e că părinţii tăi nu mai sunt în viaţă şi că tatăl tău a fost om de ştiinţă.

Minerva se încruntă, însă nu-şi abătu privirea de la drumul din faţa ei, în timp ce se concentra prea tare să se relaxeze.

— Am zis că tata s-a dus, nu că a murit, răspunse ea, riscând să-i arunce lui Hugh o privire piezişă. Şi n-am văzut nicio dovadă a faptului că ar fi fost om de ştiinţă, deşi deseori pretindea că era. Dar tatăl meu pretindea mereu că era o mulţime de lucruri.

— Trăieşte?

— Cine ştie? se întrebă Minerva la rândul ei, ridicând din umeri, ceea ce o făcu să se clatine şi mai tare. Într-o zi, ne-a trimis o scrisoare în care spunea că urma să plece pentru o scurtă perioadă. Şi de atunci n-am mai văzut nici urmă de el.

Hugh era consternat.

— Nu s-a întors niciodată? Nici după ce a murit mama ta?

— Mama a murit pe când eu aveam nouă ani. Tata ne-a abandonat la scurt timp după ce am împlinit nouăsprezece. N-a lăsat nicio adresă, spuse ea cu o detaşare care îl uimi la culme pe Hugh. Nu pot să spun că prezenţa lui îmi lipseşte cine ştie ce. Era mai mult o piedică decât un părinte, mai ales în ultimii ani.

— Dar asta e revoltător!

Dintr-un motiv inexplicabil, lui îi venea să-şi abată calul spre Londra, să-l caute pe vagabond şi apoi să-l bată măr.

— Ce fel de gentleman se comportă astfel?

— N-am zis nici că era cu adevărat un gentleman,

spuse ea, părând tulburată. Încă o dată fie zis… el aşa pretindea. A fost gravor… ca şi mine. O, Doamne… De-asta mi-ai propus să mă dau drept logodnica ta? Ai presupus că eram fiica unui gentleman adevărat?

— Era o presupunere firească. Eşti bine educată, vorbeşti aşa cum trebuie. Ai maniere rafinate.

— Toate astea mi se trag de la mama, care a pretins, la rândul ei, că era fiica unui gentleman, îl lămuri ea, făcând o grimasă. Dar îţi spun din nou că n-am nicio dovadă în sensul ăsta. Părinţii mei s-au înstrăinat de familiile lor.

— În ansamblu, pentru mine nu contează, o asigură el, care îşi dădea seama încă o dată c-o plăcea pe Minerva exact aşa cum era ea. Atât timp cât îmi poţi convinge mama că eşti măcar un pic nobilă…

— S-ar putea să existe o slabă legătură pe undeva… deşi mă îndoiesc sincer de ascendenţa tatălui meu, spuse ea căzând pe gânduri pentru o clipă, iar apoi ridicând din umeri. Tata a fost un mincinos convingător, la fel ca oricare altul pe care l-am întâlnit vreodată, aşa că-l cred în stare să fi inventat povestea despre originea lui distinsă, explică ea mai departe, riscând să-i arunce lui Hugh o altă privire piezişă şi afişând o umbră de zâmbet chinuit. A fost destul de isteţ.

— Dar i-a lipsit simţul datoriei morale şi a eşuat în obligaţia de a-şi face datoria faţă de familia lui.

Aşa ceva părea de necrezut pentru Hugh. Un bărbat nu se eschiva de la responsabilităţile lui!

— A fost un pierde-vară cronic, povesti Minerva, cu un moral îndoielnic, care prefera să ducă o viaţă uşoară în loc să muncească din greu. A reuşit să facă un efort minim cât timp noi, fiicele lui, eram mici de vârstă… sau, cel puţin, am presupus că a făcut-o, fiindcă a reuşit, cu greu, să ne ţină sub un acoperiş. A fost şi gravor în lemn. Şi chiar unul bun. De fapt, el m-a învăţat meseria asta. Ceea ce, într-un fel care ţine de ironia sorţii, i-a permis, odată ce m-am făcut mai mare, să petreacă şi mai mult timp prin cârciumi sau împreună cu iubitele lui… până când a renunţat în totalitate

la responsabilităţile de părinte.

— Şi v-a părăsit.

Ea dădu din cap în semn că da.

— E inadmisibil! exclamă Hugh.

— Da, este... dar aşa era tata. Pe atunci intrase într-un anturaj foarte rău. În ultimele zile în care a mai stat cu noi şi timp de câteva săptămâni după ce a plecat, mai multe personaje respingătoare şi mai mult de un poliţist au venit să-l caute. Era clar că nu fugise doar din pricina responsabilităţilor familiale, spuse Minerva ridicând din umeri, resemnată, fără să se clatine mai deloc în şa. Bărbatul Standish nu deţine monopolul faptului că nu se poate avea încredere în el, Hugh. Din experienţa mea, majoritatea bărbaţilor nu sunt demni de încredere. E în natura lor, însă tata a fost în cu totul altă categorie. De fapt, aş merge până la a spune că pot să pariez că, indiferent de ce greşeală a comis oricare bărbat din familia ta în trecut, *dragul* de tata a făcut, probabil, ceva şi mai rău.

Hugh îşi dădu seama că nu era pregătit să rişte un asemenea pariu.

— În ciuda numeroaselor lor defecte, bărbaţii din familia Standish nu şi-ar lăsa familia la ananghie.

Da, ei ar fi minţit, ar fi provocat, nu o dată, suferinţă enormă familiei, ar fi făcut numai ceea ce-şi doreau, ar fi trădat toată încrederea pusă în ei şi, în cele din urmă, ar fi dezamăgit, dar nu şi-ar fi ignorat niciodată responsabilităţile. Nici măcar pe cele mai scandaloase.

Capitolul 9

— Destul despre mine!

Satul se afla acum la o distanţă binecuvântat de mică, iar Minerva terminase cu scormonitul prin trecutul ei deprimant.

— Spune-mi ceva despre tine, ceva ce o logodnică devotată ar trebui să ştie.

— Culoarea mea preferată e roşul, răspunse Hugh. E îndrăzneaţă, temerară şi puţintel obraznică. Exact ca mine.

— Asta nu e deloc revelaţia edificatoare la care mă aşteptam.

Ea încercase în mod repetat, zile în şir, să scoată ceva personal de la el, dar reuşise prea puţin, fiindcă la fiecare întrebare primise de la el un răspuns cu tentă frivolă sau amuzantă. Într-o asemenea măsură, încât începea să creadă că era intenţionat neserios. Ceea ce sugera, după cum bănuia ea, că înlăuntrul lui exista ceva mai mult decât ceea ce voia el să vadă ceilalţi. Ceva ce Minerva îşi dădea seama că ea putea să invoce ca să-şi justifice reacţiile bizare pe care le avea faţă de el, însă nu era mai puţin adevărat că acel ceva chiar exista înlăuntrul lui, ea simţind la Hugh, şi nu doar o dată, nişte străfulgerări care scoteau totul la iveală. Iar Minerva nu putea să nege asta.

Un astfel de exemplu fusese privirea lui ciudată din acea primă dimineaţă în care o ţinuse de mână, după ce ea îi mărturisise că nu avusese parte de o viaţă la fel de lipsită de griji ca a lui. Fusese o manifestare care vădea empatie. Ca şi cum, cumva, el ar fi înţeles imediat situaţia ei şi se simţise responsabil pentru asta. Pe acel Hugh el îl ţinea bine ascuns în cea mai mare parte din timp, însă acela era bărbatul care o făcea curioasă. Atât de curioasă, încât fusese nevoită să recurgă la Payne ca să capete mai multe informaţii.

— Bănuiesc că deja te-ai interesat în legătură cu mine şi ştii tot ceea ce te interesează. Sunt exact ceea ce par a fi. Un gentleman uşuratic. Fermecător… destul de răsfăţat, de egoist şi incapabil de vreun ţel serios, dincolo de ceea ce mă forţează sa fac îngrozitoarele mele îndatoriri şi moştenirea.

Ea riscă să-şi abată ochii de la drum şi de la frâie ca să-i arunce o privire piezişă, iar ceva din expresia lui o tulbură, confirmându-i suspiciunile.

— Nu te cred.

— E adevărat. Având în vederea tot ceea ce tocmai mi-ai spus, mă simt ruşinat să mărturisesc că sunt la fel de lipsit de profunzime ca o băltoacă. Ceea ce vezi, aia e.

— Totuşi, eu bănuiesc că ai profunzimi ascunse. E ceva neverosimil în tot acest exterior de burlac lipsit de griji.

Pentru că el *era* bun şi grijuliu. Ea văzuse asta. În plus, fără îndoială că avea răbdarea unui sfânt. Un bărbat cu astfel de calităţi n-avea cum să fie atât de egoist şi, în plus, Minerva îl plăcea, ceea ce n-ar fi putut face dacă el ar fi fost atât de superficial pe cât pretindea.

— Aş vrea să aflu şi ce dovadă aduci în sprijinul unei acuzaţii atât de grave!

— Te trezeşti cu noaptea-n cap… ca şi mine. Şi, de obicei, oamenii se trezesc devreme doar dacă au un motiv întemeiat.

— Îmi place să am prioritate la micul dejun.

— Mincinosule! Lucrezi în biroul tău. Începi în fiecare dimineaţă, la ora şase. Mi-a zis Payne.

— Payne *crede* că lucrez, iar eu n-am făcut nimic ca să-l conving de contrariu. Da, adevărul e că mă duc în birou la ora şase dimineaţa pentru că de obicei atunci ajung acasă după o noapte de dezmăţ, şi moţăi puţin la mine în birou ca să mă asigur că sunt într-o formă suficient de bună ca să mă las văzut la micul dejun.

— Eu cred majordomul tău cel şiret ar şti dacă ai lipsi de acasă toată noaptea.

— Nu e atât de şiret.

Hugh zâmbi în timp ce-şi struni calul ca să evite o băltoacă, cu o siguranţă de sine pe care ea o invidie.

— Ani în şir m-am prefăcut că mă duceam la culcare, am mototolit aşternutul ca să pară că am dormit în el şi apoi am ieşit pe fereastra dormitorului ca să mă dedau la lucruri incalificabile, împreună cu dubioşii mei tovarăşi.

— Lucruri incalificabile? Chiar aşa? se miră ea, neputându-se abţine şi zâmbind la auzul acelei minciuni flagrante. Ce fel de lucruri incalificabile poţi pune la cale în colţul ăsta adormit din Hampshire?

— Jocuri de noroc, în mare parte. Băutură şi petreceri, o lămuri el, apucându-se să numere pe degete. Şi destrăbălare, desigur. Sunt un sclav al hedonismului în toate formele lui.

Apoi îi făcu Minervei cu ochiul, într-un gest ce aducea a flirt, ipostază în care semăna leit cu un ticălos atrăgător, iar latura feminină a falsei lui logodnice oftă în sinea ei.

— Din fericire, după ce se lasă întunericul, satul se transformă într-un bârlog al nelegiuirii.

— Payne zice că atunci când te afli în Hampshire, te întâlneşti în fiecare zi cu administratorul proprietăţii. Şi mai zice că atunci când nu eşti în Hampshire, insişti să primeşti săptămânal scrisori de la el. În plus, vii aici cel puţin de două ori pe lună, ca să supraveghezi mersul treburilor, spuse Minerva, tulburată de faptul că Hugh îi făcuse cu ochiul şi declanşase înlăuntrul ei aceeaşi reacţie pe care o avusese şi mai devreme, pe când braţele lui puternice o ridicaseră fără pic de efort şi o aşezaseră în şaua Crăiţei. Payne zice că, în ciuda aparenţelor, eşti extrem de sârguincios şi de meticulos în privinţa chestiunilor care ţin de moşie. Prin urmare, trebuie să trag concluzia că, până la urmă, eşti un gentleman *foarte responsabil,* în pofida afirmaţiilor tale vehement contrare.

El nu negă.

— Tu şi Payne păreţi dintr-odată foarte intimi unul cu celălalt.

— Nu eşti singura persoană curioasă care pune întrebări. Măcar Payne răspunde cu sinceritate la ale mele.

— *Sinceritate.* Pentru numele Domnului! Nu-mi place cum sună asta. Ce altceva a mai zis bârfitorul ăla?

— Că, din cauza situaţiei economice dificile, n-ai mai crescut chiriile în ultimii cinci ani şi că toţi arendaşii tăi te iubesc.

— Dacă mă iubesc, o fac din pricina *lipsei* mele acute şi universale de pricepere în afaceri, de care pot să profite cu uşurinţă, o lămuri Hugh, iar apoi arătă spre biserica aflată acum la mică distanţă în faţa lor. Asta e biserica Saint Mary. Wilhelm Cuceritorul a construit-o. Şi-a stabilit

locuinţa în Hampshire pentru scurt timp… pe vremea când Winchester era capitala.

Chiar nu voia să vorbească despre el, sau, cel puţin, nu despre latura lui mai puţin frivolă, însă ea hotărî să nu se dea bătută. Cu cât petrecea mai mult timp alături de el, cu atât o intriga persoana lui. Da, era chipeş şi fermecător, isteţ şi captivant de plăcut, dar acei ochi albaştri, sclipitori, ascundeau mai mult decât lăsa el să se vadă, iar ea ajunsese să creadă că ştrengarul obraznic pe care-l juca atât de bine era, de fapt, un paravan pentru un alt gen de bărbat. Genul care salva domniţe aflate la ananghie şi care ştia exact ce să spună pentru ca o situaţie să nu devină incomodă. Bărbaţii superficiali nu erau intuitivi. Şi nici atât de ispititori.

— Payne zice că eşti un proprietar excelent, care are grijă de arendaşi şi care îi tratează cu respect. El spune că-ţi faci întotdeauna timp să-i asculţi şi că le urmezi frecvent sfatul.

— Mă *prefac* că-i ascult. Ăsta-i unul dintre puţinele mele talente. Pot să par complet absorbit într-o conversaţie, în timp ce evit să aud. Arendaşii mei cred că-i ascult. Payne *crede* că îl ascult, iar tu presupui în mod greşit că te ascult acum, pe când, în realitate, nu mă gândesc decât la prânz. Înţelegi? Lipsit de profunzime ca o băltoacă. Tu încerci să porţi o conversaţie serioasă, iar eu nu mă pot gândi decât la mine.

Ceva îi spunea Minervei că Hugh se gândea la toată lumea, ceea ce era o admirabilă trăsătură de caracter. Faptul că el încerca să nege n-avea niciun sens.

— Totuşi, moşia ta e înfloritoare… în mare parte, datorită tehnicilor moderne de agricultură la care ai recurs. Am văzut în biblioteca ta toate cărţile noi despre subiectul ăsta. Şi au fost citite.

— Nu de mine.

— Payne zice că eşti un proprietar mai bun decât era tatăl tău care, din cât se pare, a fost şi el iubit de toată lumea. Majordomul tău mai spune că, în ciuda tuturor eforturilor tale de a dovedi contrariul, semeni, de fapt,

foarte mult cu tatăl tău. Mai precis, ca două picături de apă. E adevărat? N-ai pomenit niciodată nimic despre el.

O expresie suspectă, ce aducea cu disperarea, îi străbătu fugitiv trăsăturile lui Hugh, înainte ca el să mascheze totul prin negare.

— Ce ar fi demn de pomenit? Ca şi tine, eram mic atunci când a murit tata. A vorbi despre el nu face decât să mă facă sentimental şi de ce aş vrea să fiu sentimental în mod intenţionat?

Îşi struni calul la trap, la mică distanţă în spatele ei, iar apoi arătă spre o piaţă aglomerată, evitând în mod vădit răspunsul la acea întrebare a Minervei. Prea vădit.

— A... uite! Văd calul lui Giles legat acolo. Cred că ceilalţi nu sunt prea departe, sau aşa ar trebui. Mor de foame.

Era clar că ea atinsese o coardă sensibilă, fiindcă el n-o aşteptă, lăsând-o să înainteze singură pe pavaj şi printre cei câţiva trecători, ceea ce necesită mai multă concentrare decât menţinerea calului pe o traiectorie dreaptă.

Până când să ajungă şi ea la han, Hugh descălecase şi-şi lăsase calul în seama unui grăjdar. Atunci când luă calul ei de căpăstru ca să-l oprească, Hugh clătină din cap şi pufni:

— N-ai avut de străbătut nici zece metri. Ce te-a reţinut?

Un alt grăjdar se grăbi spre ei, aducând butucul pe care ea să descalece, iar Hugh îi făcu semn omului să plece, spunându-i:

— Crede-mă, se va încheia catastrofal! O ajut eu pe doamnă să coboare.

El îşi întinse braţele.

— Lasă-ţi să se odihnească degetele acelea cu încheieturi albe şi dă drumul frâielor, Minerva!

Ea se conformă fără tragere de inimă şi îl apucă de umeri. Erau liniştitor de solizi şi tulburător de minunaţi... iar ea trebuia să înceteze să se mai gândească la astfel de prostii referitoare la un bărbat care o plătea să ducă la îndeplinire un anume plan.

În caz că Hugh băgase de seamă ciudatul efect pe care îl avea asupra ei şi fiindcă asta părea cea mai iute cale de a se da jos din spatele animalului, Minerva se întinse spre Hugh, realizând prea târziu că ar fi trebuit să-şi scoată mai întâi afurisitul de picior din scara şeii. Se răsuci, iar Crăiţa păşi într-o parte ca să scape de zbaterile ei, moment în care Minerva zări pământul.

— Te ţin eu!

Spre marea ei umilinţă, Hugh făcu întocmai. Braţele lui puternice i se încolăciră strâns în jurul coastelor, în timp ce ea atârna, suspendată. Avea piciorul încă încurcat în scară şi faţa lipită de pieptul lui, în timp ce sânii îi erau turtiţi în mod scandalos de abdomenul lui. Minerva nu putea face altceva decât să se agaţe de el, inspirând izul lui proaspăt, curat şi bărbătesc, în timp ce grăjdarul se chinuia să-i scoată din scară piciorul captiv, iar apoi, în momentul în care se eliberă, ea suferi umilinţa de a-l lăsa pe Hugh s-o echilibreze în cuşca intimă a braţelor lui.

Preţ de o clipă prelungă rămaseră strânşi unul lângă altul, asta fiind ceva de care corpul ei părea să se bucure mult mai mult decât ar fi trebuit, până când el întrerupse dintr-odată contactul, îndepărtând-o în timp ce clipea cu ochii aţintiţi în jos, la ea.

— O, Doamne, femeie! Atunci când am întins braţele, nu m-am aşteptat să mi te arunci în ele chiar în aceeaşi clipă. Puteai să mă avertizezi că aveai de gând să-ţi iei zborul. L-ai fi doborât la pământ pe un bărbat mai firav!

— Îmi pare rău! Te-am avertizat că sunt stângace.

Gulerul şi reverul hainei lui se strâmbaseră, ceea ce oferi degetelor ei pline de dorinţă o scuză ca să le îndrepte. Apoi privirile li se întâlniră.

Iar ei rămaseră astfel, ochi în ochi.

De parcă ar fi acţionat de capul lor, palmele ei îi neteziră reverul, iar, dincolo de acesta, îi simţi inima bătând. Într-un ritm puternic şi egal, însă la fel de iute ca al ei. În acea secundă, Minerva realiză că şi el împărtăşea atracţia îmbătătoare, magnetică şi periculoasă pe care o simţea ea.

Ia el realiză acelaşi lucru în legătură cu falsa lui logodnică.

De ce n-o îngrijora aşa ceva? Din moment ce atracţia faţă de el nu era un lucru înţelept?

Urmări privirea lui coborându-i spre buze şi pe urmă revenind, lent, la ochii ei, iar apoi îşi simţi corpul aplecându-se ca să-l întâlnească pe al lui…

— *Hugh?!*

Sub degete, Minerva simţi muşchii umerilor lui încordându-se în clipa în care auzise cealaltă voce, iar el se dădu înapoi pe dată.

— Mi s-a părut mie că tu eşti!

El îşi roti capul şi se trezi în faţă cu o femeie foarte frumoasă, cu părul blond, aflată la braţul unui bărbat foarte atrăgător. Hugh îi zâmbi acelei femei. Era un zâmbet ciudat. Unul încordat. Unul care nu se potrivea cu privirea lui.

— Sarah… Căpitane Peters… Bună ziua… V-aţi întors, deci?

— Doar temporar. Teddy are permisie şi ne alăturăm regimentului său abia în ianuarie.

Dacă blonda băgase de seamă tulburarea lui Hugh, nu lăsă să se vadă acest lucru, ci îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Dar cea mai bună veste e aceea că regimentul se întoarce la Aldershot după Anul Nou, aşa că vom fi staţionaţi permanent în Hampshire, mult mai aproape de casă. Mama e încântată, fiindcă i-a fost dor să-şi răsfeţe nepoţii.

Expresia lui Hugh indica exact opusul încântării, în ciuda zâmbetului rigid.

— Asta-i o veste *excelentă,* spuse el, în timp ce părea să nu ştie unde anume să-şi ţină mâinile agitate, pe care în cele din urmă şi le duse la spate. Excelent, repetă el.

Minerva nu-l văzuse niciodată atât de stânjenit.

— Să înţeleg că mama ta e bine?

— Da, bineînţeles. Suntem cu toţii în formă bună, răspunse blonda cea frumoasă.

— Excelent.

Acel cuvânt părea un tic nervos la el. Oare ce era cu acea femeie ce îl făcea pe Hugh, care în mod normal era atât de degajat în exprimare, să se comporte într-un mod atât de băţos şi de stânjenit? Doar dacă nu cumva era de vină pornirea ei nesăbuită de a-i netezi reverul? Fusese o greşeală, iar Minerva ar fi trebuit să se bucure că fuseseră întrerupţi… doar că nu era.

— Ce mai *faci?* Au trecut… cât? Doi ani de când ne-am ciocnit ultima dată? întrebă blonda, îndreptându-şi, curioasă, privirea spre Minerva. Încă mai eşti burlacul vesel al oraşului?

În cele din urmă, ochii lui se desprinseră de la blondă şi-i întâlni pe ai Minervei, ceea ce păru să-l readucă la realitate din visarea ciudată în care se cufundase. Pentru o clipă, păru îngrozit de faptul că Minerva încă se afla lângă el şi făcu o grimasă. Falsa lui logodnică n-avea nici cea mai vagă idee dacă grimasa aceea era din cauza ei – sau a situaţiei.

— O, Doamne, unde-mi sunt manierele?

El îi oferi Minervei braţul şi-şi puse palma, posesiv, peste a ei. Sau poate că se agăţase de ea, în disperarea lui de a dovedi ceva anume?

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe logodnica mea. Minerva, aceştia sunt doamna Sarah Peters şi soţul ei, căpitanul Peters. Aceasta e domnişoara Minerva…

El îi aruncă o privire inexpresivă, de parcă ar fi uitat noul nume pe care i-l dăduse.

— …Landridge.

Ea înclină din cap, politicoasă, aşa cum o învăţase Payne să procedeze în prezenţa unor persoane de rang similar. Reverenţele erau doar pentru nobili. Cu cât nobilul era mai nobil, cu atât reverenţa trebuia să fie mai adâncă.

„Priveşte-i în ochi. Zâmbeşte. Poartă-te cu nonşalanţă.”

Dar asta nu era uşor de făcut în timp ce mintea ei zbârnâia.

— Sunt încântată de cunoştinţă, domnule căpitan şi

doamnă Peters.

Blonda care îi legase limba falsului ei logodnic o privea acum, cu interes, din cap până-n picioare. Dintr-un anume motiv, totul la acea femeie, şi mai ales efectul pe care ea îl avusese asupra lui Hugh, părea s-o calce pe Minerva pe nervi. Ea se cuibări mai aproape de Hugh, dând impresia că era îndrăgostită, nicidecum necuviincios de tulburată de umerii lui şi de momentul ciudat de încărcat pe care tocmai îl trăiseră în doi şi care fusese întrerupt de acea vulpoaică.

— Suntem logodiţi de optsprezece luni, spuse Minerva.

Şi puţin îi păsa dacă avea un ton posesiv! Aşa se presupunea că erau logodnicele. O astfel de atitudine făcea parte din rol.

— Probabil că am ratat anunţul din *The Times.*

— N-a fost publicat niciun anunţ, spuse Hugh, părând să-şi fi recăpătat glasul în cele din urmă. Am reuşit să nu stârnim valuri. Minerva nu face parte din societatea londoneză şi n-a dorit să creăm vâlvă. Ne-am cunoscut în afara oraşului, atunci când… spuse el ezitând din nou foarte tare.

— M-a salvat dintr-o trăsură scăpată de sub control, completă Minerva ridicându-şi spre el privirea încărcată, după cum spera ea, de adoraţie şi nu de ceea ce aducea alarmant de mult cu un brusc acces de gelozie. Şi, mai recent, m-a salvat dintr-o şa deloc prietenoasă, se simţi ea datoare să adauge.

O întâmplare la care acea fiinţă blondă, graţioasă şi frumoasă probabil că asistase – la fel ca şi la netezirea total necuviincioasă şi spontană a reverului. Deşi acum, când o credea pe Minerva logodnica lui Hugh, probabil că gestul acela era considerat un lucru bun. Logodnicelor li se permite să netezească revere, iar Minerva se putea folosi de asta mai târziu, ca scuză credibilă în cazul în care Hugh aducea vorba despre atare întâmplare, o perspectivă ce deja o făcea să intre în pământ de ruşine, cu tot cu cizmele ei cele noi de călărie. Minerva zâmbi ca să-şi ascundă

groaza şi încercă să-şi reamintească faptul că interpreta un personaj.

— Hugh e veşnicul meu cavaler în armură strălucitoare. Aş fi complet pierdută fără el.

Tăcerea stânjenitoare care urmă fu oribilă, în mare parte pentru că Minerva avea puternica impresie că, dintre ei patru, ea era singura persoană care habar n-avea de ce era incomodă.

Mâna lui Hugh o ţinea pe a ei în felul în care un om aflat pe punctul de a se îneca ar fi înşfăcat o bucată de lemn ce plutea pe marea agitată. Căpitanul Peters încă nu rostise niciun cuvânt, iar preafrumoasa lui soţie afişa un zâmbet la fel de fals ca şi minciunile Minervei.

— Ce mai face mama ta, Hugh? Îi place viaţa în America?

— Foarte mult.

— A fost atât de curajoasă că s-a mutat în cealaltă parte a lumii!

— Ştii cum e mama.

Iată ceva ce, fără îndoială, doamna Peters ştia.

— E tare ca piatra.

Sub mâneca hainei, antebraţul lui Hugh devenise destul de rigid. Minerva simţea că el voia să scape. Aşa cum simţea că Hugh şi frumoasa doamnă Peters aveau un trecut comun. Unul pe care ea intenţiona să-l desluşească de îndată ce rămânea singură cu falsul ei logodnic.

— A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi, dar, din păcate, noi trebuie să plecăm, spuse ea strângându-l de braţ şi simţind cum îi dispărea o parte din încordare. Mama, surorile mele şi lordul Bellingham sunt pe undeva prin piaţă şi mă tem pentru sănătatea mintală a lordului dacă-l lăsăm singur cu ele prea mult timp.

— Da… bietul Giles, murmură Hugh înclinându-se, politicos, în faţa celor doi. Transmite-i mamei tale salutările mele.

— Şi mamei tale pe ale mele.

O mână delicată, înmănuşată, atinse uşor mâna Minervei.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnişoară Landridge. Mă bucur atât de mult că Hugh se aşază, în sfârşit, la casa lui! Dacă tot nu eşti prea ataşată de viaţa la oraş, ar fi minunat să poţi să-l convingi să stea mai mult aici, în Hampshire. Atunci aş putea să vă invit pe amândoi…

Ochii aceia albaştri, frumoşi, îi întâlniră pe ai lui Hugh. Minerva nu reuşi să citească mesajul intens din ochii femeii, care spuse:

— Cred că asta mi-ar plăcea foarte mult.

Capitolul 10

Hugh ura ca trecutul să se insinueze şi să-l ia prin surprindere. Şi mai mult ura că asta se întâmplase de faţă cu Minerva. Mergând fără scop prin piaţă împreună cu ceilalţi, simţise privirea ei aţintită asupra lui în timp ce toate acele dureroase amintiri îngropate înlăuntrul lui îşi făcuseră apariţia nedorită în prim-plan.

Încă o simţea pe Minerva lipită de el, cu toate că, în sala de mese a hanului, o aşezase în mod intenţionat pe Vee pe scaunul dintre ei şi o ignorase în mare măsură pe Minerva pe toată durata mesei. După mai bine de un deceniu, vederea lui Sarah încă îl durea la fel de tare ca prima dată. Dintr-odată, era din nou acel băiat cu inima frântă şi zguduit sufleteşte. Pierdut şi lipsit de ancoră după năruirea lumii lui, cu tot ce se afla la temelia ei. Îşi ascunsese durerea sub masca falsei politeţi, aşa cum făcea întotdeauna, dar Minerva nu era proastă. Ştia că era ceva la mijloc. În timpul mesei, Hugh stătuse ca pe ghimpi, sperând ca ea să nu-i pună întrebări în faţa tuturor. Oare care era cea mai potrivită cale prin care să-i explice ce era cu Sarah, fără a recunoaşte cât de mult îl durea însuşi faptul că ea exista? Trecuse o oră, iar el continua să se afle în încurcătură.

Prin urmare, decise să evite în chip tactic întrebările. Totuşi, el descoperi adevărul zicalei „uşor de zis, greu de

făcut”, fiindcă grupul lor fusese aşezat în sala de mese privată a hanului, acolo unde nu existau distrageri care să explice lipsa lui neobişnuită de conversaţie.

Dar n-avea cum să ignore faptul că apariţia neaşteptată a lui Sarah îl prinsese cu garda jos şi-i distrusese buna dispoziţie – o dispoziţie care începuse să se deterioreze atunci când Minerva începuse să-l compare cu tatăl ei, ducându-l cu gândul la toate acele locuri întunecate dinlăuntrul lui, de care se ferea ca de ciumă. Asta se întâmplase înainte ca ea să se arunce în braţele lui, înainte să-şi lipească palmele de pieptul lui şi să-i determine corpul să se năpustească într-o direcţie complet diferită şi nedorită. Iar acum emoţiile lui erau împrăştiate în toate direcţiile şi mult prea aproape de suprafaţă. Atât de intens, încât abia şi le mai ţinea în frâu.

— Sunteţi sigure că nu vreţi un pic de vin, doamnelor? întrebă Giles, care ţinea sticla ridicată, pregătit să toarne. Vinul ăsta e foarte bun!

— Nici eu, nici fiicele mele nu ne atingem vreodată de *demonul* băutură, Lord Bellingham, declară Lucretia, care se încruntă atunci când Diana îşi înălţă paharul cu un gest rebel, aşa că actriţa, scoasă din sărite, se întoarse spre Vee. Nu-ţi ţine coatele pe masă, dragă!

Se purtase ca o mamă faţă de fată, căreia îi dăduse sfaturi întreaga zi, părând oarbă faţă de ostilitatea ce fierbea în sufletul mezinei Merriwell. Din fericire, Vee nu ripostase. Ea ignorase, cu dinţii încleştaţi, toate acele false griji materne, în timp ce continua să folosească greşit toate tacâmurile.

— Mesele sunt pentru farfurii, nu pentru coate, o dăscăli acum Lucretia.

— Farfuriile au fost *luate* de pe masă.

Dacă privirile ar fi putut ucide, atunci cea a lui Vee era periculos de aproape de a o lovi pe actriţă până când aceasta şi-ar fi dat duhul.

Cu coada ochiului, Hugh observă mâna Minervei atingând pe sub masă piciorul surorii ei, care, fără tragere de inimă, îşi retrase coatele.

— Eşti nerăbdătoare să călăreşti pe drumul de întoarcere, Vee? întrebă el. Astăzi ai arătat în şa precum o călăreaţă din născare.

— O, este! zise Lucretia aducându-şi, dramatic, mâinile în dreptul pieptului. A fost poezie în mişcare.

Vee roşi la auzul acelui compliment.

— Seamănă cu mine la capitolul ăsta, adăugă actriţa, fără să-i pese că ochii fetei începuseră să lanseze noi pumnale. Întotdeauna m-am priceput la cai!

— Ei, din fericire, nu seamănă cu mine, spuse Minerva, care aducea cu un diplomat ce superviza semnarea unui tratat aflat pe muchie de cuţit. Cred că suntem cu toţii de acord că, în cazul meu, rezultatul lecţiei de călărie a fost un dezastru, adăugă ea în timp ce căuta să întâlnească privirea falsului ei logodnic. După cum poate să confirme Hugh, n-am fost în stare să mă urc în şa sau să cobor de acolo fără incidente.

— Adevărat, spuse el, dar, simţind că ea voia mai mult decât o confirmare, rosti, cu glas sugrumat, cea mai lungă propoziţie a lui de mai bine de o oră: Practic, m-a strivit atunci când a descălecat.

Nasul lui fusese îngropat în părul ei, care avea miros de trandafiri. Îi simţise apăsarea moale a sânilor pe pieptul lui. Forma senzuală a şoldurilor ei se aflase sub palmele lui. În fierbinţeala ameţitoare a momentului, fusese la un pas să cedeze şi s-o sărute. Mai era de mirare că n-o văzuse pe Sarah decât atunci când era prea târziu ca să mai scape?

— Te-am avertizat că n-am pic de coordonare în mişcări, spuse Minerva.

— Dacă asta poate fi o consolare, află că ai suplinit cu vârf şi îndesat lipsa de coordonare, fiindcă ne-ai asigurat divertismentul. Uitându-mă la tine pe când călăreai în padoc, am avut parte de prima porţie de râs copios a dimineţii, spuse Giles în timp ce toasta cu halba. Sunt devastat la gândul că am ratat descălecarea. Relatarea prietenului meu a sunat magnific.

Hugh nu se simţea devastat de rezultatele lecţiei de călărie. Fusese suficient de rău că Minerva asistase la

întâlnirea aceea tensionată cu Sarah. Bine că nu fusese şi altcineva de faţă! Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era ca Giles să-şi bage nasul lui cel plin de intuiţie în acea afacere, iar apoi să-i expună toate secretele sordide.

— Data viitoare va fi mai bine. Sper. Acum ştiu că trebuie să-mi scot piciorul din scară înainte să cobor din şa. Deşi cred că spre final am călărit mai bine... înainte de descălecarea catastrofală.

Ochii ei îi căutară din nou pe ai lui pentru confirmare, iar Hugh dădu din cap, aprobator, chinuindu-se, în acelaşi timp, să afişeze un zâmbet. Dar zâmbetul arăta fals pe chipul lui. La naiba cu Sarah, care, după ce că el avea atâtea pe cap, îi deschisese răni vechi!

— Da, spre final ai călărit mult mai bine. Până să descaleci, ai avut câteva momente de coordonare.

— Doar momente? întrebă Minerva cu o disperare prefăcută, care o făcu pe mezină să zâmbească. O, Doamne! Şi eu, care credeam că m-am descurcat atât de bine!

— E un mister de unde vine lipsa asta de coordonare, Minerva, spuse Lucretia, complet *imersată* în doamna Landridge şi, ca atare, cu ochii tulburaţi de încă o amintire inventată, aparţinând trecutului pe care îl crease în mintea ei teatrală, năucitoare şi uşor înfricoşătoare. Tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, se descurca bine în şa. La început, după ce ne-am căsătorit, obişnuiam să călărim împreună în fiecare zi... înainte să vină copiii, desigur! afirmă ea în timp ce se întindea peste masă şi apuca mâna lui Vee, pe care o strânse într-a ei. Îmi e atât de dor de dragul vostru tată! De ce a trebuit să moară?

Lui Vee îi cedă fragila tentativă de a-şi ţine emoţiile în frâu, iar fata sări în sus precum un foc de artificii, cu lacrimi de supărare în ochi, în timp ce scaunul pe care şezuse căzu, cu zgomot, în spatele ei.

— Nu e mort! Nu mai vorbi despre el ca şi cum l-ai cunoaşte!

Lovi cu palmele în masă, răsturnând două căni – goale, din fericire –, iar apoi părăsi, valvârtej, încăperea.

— Vee! strigă Minerva, sărind din scaun la fel de iute.

Apoi ţâşni, la rândul ei. Desigur că făcea asta ca să-şi îmbuneze din nou sora cea morocănoasă, până la următorul ei acces imatur de furie.

— Am mers prea departe? se miră Lucretia, părând uimită de izbucnirea lui Vee.

— Cred că am trecut în galop de acel *departe* acum vreo oră, fu de părere Diana, care se ridică şi-şi aruncă şervetul pe masă. Bănuiesc că e mai bine să mă duc şi s-o ajut pe Minerva. Însă, cinstit fie spus, ea o cocoloşeşte mult prea mult pe Vee.

Păşi spre ieşire, hotărâtă, lăsându-l pe Hugh singur cu cel mai bun prieten răutăcios al lui şi cu actriţa care clipea, plină de căinţă.

— Ei bine, totul merge ca pe roate, declară Giles, toastând din nou cu halba pe care o îndreptă spre Hugh. Am prevăzut un dezastru total, iar acum previziunile mele s-au adeverit.

— Destul!

— Dar cel puţin am dreptate, iar eu ador să am dreptate.

— Oare ar trebui să mă duc şi să-mi cer scuze? întrebă actriţa, frecându-şi mâinile.

— Ei bine, cu siguranţă că n-ar strica, răspunse Giles bătând-o uşor pe mână. Deşi aş îndrăzni să spun că ar trebui s-o laşi, poate, pe *Lucretia* să-şi ceară scuze, iar pe doamna Landridge s-o dai deoparte pentru restul zilei.

Ea înclină din cap în semn de încuviinţare.

— Dacă tu crezi că aşa e mai bine…

— Da, aşa cred. Iar, la ieşire, roag-o pe servitoare să mai aducă un pic din prăjitura aceea. Încă mi-e puţin foame.

Giles aşteptă ca ea să părăsească încăperea, iar apoi se mută la câteva scaune distanţă, vizavi de Hugh.

— Nu-mi place să insist, băiete, dar chiar trebuie s-o trimiţi pe Vee acasă. Va strica totul înainte să înceapă partea cea mai amuzantă.

— Nu pot. Nu există nimeni la care s-o trimit.

— Atunci, dă-i o servitoare sau angajează-i o guvernantă, dacă asta te face să te simţi mai bine, iar apoi trimite-o într-un mic *sejur* pe coastă. Sunt sigur că va fi încântată. Tot ceea ce se întâmplă acum e prea mult pentru ea, Hugh.

— Voi discuta cu Minerva.

— Da. Ăsta-i răspunsul. Cere-i Minervei părerea şi apoi vei suferi consecinţele inevitabile după ce ea va refuza. Chiar şi Diana e de părere că o cocoloşeşte prea mult pe fată.

Giles se opri din vorbit şi-şi mască frustrarea, fiindcă servitoarea îşi făcu, grăbită, apariţia, schiţând o reverenţă şi aşezând în faţa lui o felie uriaşă de prăjitură. După ce ea ieşi. Giles continuă:

— Deschide ochii, omule! Oricât de mult mă doare s-o spun, cu Minerva, cu Diana şi cu Lucretia asta sărită de pe fix există o şansă minusculă să-ţi iasă planul tău cel ridicol. Dar, momentan, Minerva îşi direcţionează prea mult din energie ca s-o împace pe copilă. Pentru sora cea mare, Vee pare să aibă întotdeauna prioritate.

— Practic, e mama ei de când tatăl lor bun de nimic le-a lăsat să se descurce singure, acum cinci ani! exclamă Hugh, care încă era supărat din acel motiv.

— Foarte nobil din partea ei şi, în acelaşi timp, grea povară, desigur… dar cu ce anume te ajută asta pe tine?

— Nu mă ajută.

— Ai angajat-o pe Minerva ca să facă o treabă, nu ca s-o salvezi pe ea, cu tot cu familia ei.

— Nu salvez pe nimeni.

— Chiar aşa? După cum văd eu lucrurile, se pare că Minerva a cam pus stăpânire pe tine, ceea ce te-a îndepărtat de scopul tău.

— Ce prostie! Nici n-o salvez pe Minerva şi nici nu sunt îndrăgostit de ea.

Cu toate că trăiseră împreună un moment deosebit, chiar înainte ca Sarah să-i strice lui ziua. Un moment straniu, tensionat, minunat, o clipă în care ea îi privise în ochi, iar el se trezise înecându-se în privirea ei. Şi simţindu-

se fericit să se înece în acei ochi verzi. Să fi fost o simplă curiozitate? Poate că şi o doză serioasă de poftă?

— Am spus eu ceva despre îndrăgostire? făcu Giles.

La naiba!

Înainte ca Giles să apuce să profite de faptul că prietenul lui alesese cuvântul acela în chip atât de nefericit, Hugh îl luă la rost:

— Ai insinuat asta! Nu nega! Te citesc ca pe-o carte deschisă!

— Sunt încântat să aud astfel de vorbe. De fapt, ar fi un dezastru desăvârşit să te îndrăgosteşti de falsa ta logodnică… un dezastru care nu s-ar încheia decât cu o catastrofă. Dacă începe să-ţi pese de sentimentele ei, eşti în mare pericol, băiete!

— Asta-i o absurditate, se apără Hugh, încercând să ignore faptul că avertismentul lui Giles îl punea serios pe gânduri. Pur şi simplu vreau să fac în aşa fel încât toată lumea să fie mulţumită, pentru ca toţi cei implicaţi în povestea asta să poată merge mai departe cu ceea ce trebuie făcut. Şi se vede bine că încep să eşuez.

Hugh îşi simţea inima bătându-i cu putere şi adăugând panică în ceaunul lui lăuntric care ameninţa să dea în clocot, plin cu emoţii incomode, care îi agitau măruntaiele. Da, acele emoţii îl copleşeau, fiindcă lui *chiar* îi păsa de sentimentele Minervei.

— Ca să fiu sincer, sunt la capătul răbdării! adăugă el.

— Atunci, pune piciorul în prag! îl sfătui Giles în timp ce lua o gură zdravănă de prăjitură, fluturându-şi, apoi, furculiţa spre Hugh. Uneori eşti prea drăguţ, în detrimentul tău.

— *Drăguţ*? Asta a fost aproape la fel de rău ca „îndrăgostit”

— Da. Drăguţ. De-asta ai ajuns la limită, declară Giles fluturându-şi de zor furculiţa, pe când Hugh simţea impulsul de a i-o smulge din mână şi de a i-o înfige în frunte. Îţi petreci mult prea mult timp menajându-le altora sentimentele, în loc să-i pui la punct. Ceea ce, prin ironia sorţii, te-a adus în încurcătura în care te afli. Ar fi trebuit să-

i spui mamei tale să înceteze să se mai amestece în viaţa ta… dar nu! Ai pus la cale o situaţie-tampon întortocheată, încercând să eviţi confruntarea. Ai fi un neghiob dacă ai încerca s-o eviţi şi de data asta. Nu-i mai permite Minervei să fie indulgentă cu Vee. Cere contravaloarea banilor tăi! Sunt sigur că poţi s-o faci subtil, dacă asta e mai acceptabil pentru sensibilităţile tale plângăcioase. Eşti un individ fermecător şi bogat. Angajează o însoţitoare pentru mezină şi trimite-le pe amândouă la casa ta din Mayfair. Vee va fi în siguranţă, sub supraveghere, într-una dintre cele mai frumoase case din Berkeley Square, Minerva va fi liniştită şi se va putea concentra doar asupra rolului de logodnică a ta. Iar, dacă zeii te vor favoriza, se va întâmpla un miracol şi mama ta va naviga şi se va înapoia la Boston nebănuind nimic.

Planul lui Giles avea sens. Domnişoara Venus Merriwell era veriga cea mai slabă. Iar fiindcă Giles avea dreptate din nou, lui Hugh îi venea să-l pocnească peste faţa lui enervant de îngâmfată.

— Cum poţi să mai mănânci prăjitură? îl întrebă el pe Giles.

— Sunt lihnit, răspunse acesta împungând din nou cu furculiţa. Dar încetează cu încercarea ta de a schimba subiectul, pentru că nu permit aşa ceva. Emoţiile lui Vee sunt prea aproape de suprafaţă, iar eforturile ei de a pretinde că este o lady lasă îngrozitor de mult de dorit.

— Ştiu.

— Atunci, s-a terminat cu eschivările tale! Eşti stăpânul acestei case. Comportă-te ca un stăpân, Hugh! Ştii că am dreptate.

— Ştiu!

Totuşi, asta nu-i potolea deloc dorinţa de a-şi pocni prietenul cel enervant.

— Splendid! exclamă Giles, făcând să-i dispară în adâncurile gurii ultima bucată de prăjitură. Eu voi călări în faţă, împreună cu fetele şi cu Lucretia cea Nebună, iar tu găseşte o cale să rămâi în urmă, cu Minerva.

— N-ar trebui să fie o problemă. E total neputincioasă

atunci când e pe cal.

Un alt motiv pentru care era iraţional de furios. Cine nu putea să stea pe un afurisit de cal?

*

Atunci când cei doi prieteni li se alăturară doamnelor, în faţa grajdului, se ajunsese la un fel de armistiţiu. Stânjenită, Lucretia stătea împreună cu Diana, în picioare, pe pavaj, în timp ce Minerva şi Vee şedeau împreună pe o bancă de pe partea opusă. Se vedea că mezina Merriwell plânsese, dar sora ei reuşise s-o liniştească încă o dată, judecând după zâmbetul exagerat de strălucitor pe care îl afişă Minerva de îndată ce Hugh şi Giles se apropiară de ele. Ea o înghionti pe Vee, care îşi ridică spre Hugh privirea tristă şi înlăcrimată.

— Îmi cer scuze, Lord Fareham. Am reacţionat exagerat.

— Scuzele sunt acceptate.

În ciuda dispoziţiei lui proaste, îi părea în continuare rău pentru fată. Îşi amintea prea bine acea vârstă. Fusese o perioadă oribilă, derutantă, marcată de coşuri de adolescenţă, iar el nu suferise decât pierderea traumatizantă a unuia dintre părinţi, nu a ambilor.

— Te vei simţi mai bine după un galop bun peste câmpuri.

Aşa cum s-ar fi simţit şi el. Nu că ar fi putut face asta, mulţumită enervantei de Minerva şi conversaţiei stânjenitoare pe care nu mai avea cum s-o amâne.

O evită pe Minerva în timp ce le erau aduşi caii.

Oricât de mult detesta faptul că Giles avea dreptate, Hugh trebuia să acţioneze. Era imperativ să fie hotărât în privinţa a ceea ce îşi dorea *el,* fiindcă era vorba să-i reuşească planul *lui* cel nesăbuit, aşa că nu putea permite ca acesta să fie distrus de sentimentele delicate ale unei copile. Totul era o afacere şi nimic mai mult, iar el o plătea pe Minerva ca să-i acorde întreaga ei atenţie. Avea să pună piciorul în prag, dacă era necesar. Nu trebuia să mai fie atât

de *drăguţ* – ce cuvânt jignitor de insipid – şi trebuia să înceteze cu toate gândurile carnale care-i întunecau mintea, tulburându-l. Şi mai trebuia să pună toate sentimentele agitate de Sarah înapoi în colţul ascuns şi uitat al minţii lui.

Dar a avea un plan şi a-l executa erau două lucruri diferite. După ce porniră spre casă, Minerva rămase, aşa cum era de aşteptat, în urma lui Hugh, care călărise puţin înaintea ei deoarece controlul asupra nervilor lui atârna de un fir de păr şi nu toate necazurile apăruseră din vina ei. Dar, de fiecare dată când Hugh întorcea capul şi trebuia să încetinească mersul calului pentru ca ea să-l prindă din urmă, nervii îi fierbeau şi mai mult. Până şi Galileo începea să fie enervat de ritmul lent şi, ca şi Hugh, îşi dorea să-şi folosească picioarele. Hugh coti, se uită peste umăr, iar apoi, cum ea nu apăru, fu nevoit să se oprească din nou. Pentru că secundele treceau şi încă nu se vedea nici urmă de Minerva, n-avu de ales decât să-l întoarcă pe Galileo şi s-o ia, nervos, înapoi pe propriile urme.

— Ce naiba faci?!

Ea stătea pe loc, într-un unghi ciudat faţă de şa şi trăgea de rochie, care i se înfăşurase în jurul picioarelor.

— Mă dau jos! exclamă ea uitându-se urât la el, cu o expresie încruntată. M-am săturat! Urăsc să călăresc! Ţi-am spus că nu mă pricep deloc la asta şi, chiar şi aşa, m-ai forţat s-o fac! Iar apoi ai dispărut în galop!

— În galop? Slabe şanse!

— Atunci, la trap! Sau la pas! Oricum, într-un ritm mult mai iute decât ai promis!

Catifeaua grea, de culoare vişinie, cedă în cele din urmă, oferindu-i lui Hugh o imagine inoportună a picioarelor Minervei, acoperite cu mătase şi dezvelite până la genunchi, în timp ce ea alunecă, neîndemânatic, până pe pământ, iar apoi se uită din nou urât la el.

— Merg pe jos şi o duc înapoi pe Crăiţa, iar după asta nu mă mai urc niciodată pe vreun cal! Cu fandoseală exagerată, Minerva păşi, hotărâtă, în faţa Crăiţei. Apucă frâiele şi apoi îl alungă pe Hugh cu un gest arogant al

mâinii ei înmănuşate. Du-te! Iar pe drum poţi să-ţi foloseşti imaginaţia aia a ta bogată, ca să găseşti un motiv bun pentru care *Miss Landridge* regretă că nu poate şi călărească atunci când o invită mama ta!

Gestul ei de respingere fu cel care îi puse capac în cele din urmă, făcându-l să-şi verse toate frustrările din acea dimineaţă într-un mârâit sarcastic:

— *Miss Landridge* nu poate să călărească fiindcă n-a ascultat niciun nenorocit de cuvânt pe care i l-am spus! Stai pe sărmanul cal ţeapănă ca o scândură, îl sufoci cu zăbala şi apoi te aştepţi să meargă cu viteza unui melc! Biata Crăiţa moare de plictiseală!

— Nu-ţi vărsa proasta dispoziţie pe mine!

— De ce nu? Tu eşti de vină pentru asta!

— Cum îţi permiţi să-mi spui aşa ceva?

Ea avu îndrăzneala să-l privească de sus. O performanţă deloc uşoară, fiindcă el încă se afla în şaua lui Galileo, la aproape doi metri înălţime faţă de sol.

— Toată ziua nu m-am purtat altfel decât frumos cu tine, în ciuda faptului că ai stat cu o falcă în cer şi cu una în pământ pe toată durata prânzului, spuse ea.

Apoi plecă. Cu nasul în vânt şi cu şoldurile ei atrăgătoare legănându-se în timp ce călca, întruchiparea bunei-credinţe revoltate.

— Şi asta a fost tot din vina ta! îi strigă el.

Pentru că a sta mai sus decât ea nu părea în regulă, nici măcar atunci când el fumega pe bună dreptate, Hugh sări de pe cal şi se duse după ea.

— O, da! Bineînţeles că a fost! N-a avut absolut nimic de-a face cu *doamna* Sarah Peters, nu? întrebă Minerva răsucindu-se pe călcâie şi gesticulând cu un deget. Recunoaşte! Te-ai îmbufnat de când ne-am întâlnit cu această Sarah în piaţă, spuse ea punându-şi mâinile în şold, în timp ce stăteau în picioare, unul în faţa celuilalt. Şi nu mi-a scăpat nici faptul că n-ai fost de absolut niciun ajutor în timpul incidentului prostesc de la masă. Acea actriţă e un adevărat pericol!

— Cel puţin *acea* actriţă face exact lucrurile pentru

care o plătesc!

— Sugerezi că eu n-am făcut? Pe ce temei?

Pentru o femeie care habar n-avea dacă în venele ei curgea vreo picătură de sânge albastru, arăta la fel de indignată precum o ducesă încrezută.

— Am făcut absolut tot ce mi-ai cerut. *Absolut. Tot.* M-am aşezat până şi pe calul ăsta nătâng, deşi ţi-am spus clar că n-am talent pentru aşa ceva.

Îl goni din nou şi-şi înălţă nasul în vânt.

— Cum îndrăzneşti?

— O, îndrăznesc, Minerva!

Capacul de pe ceaunul cu emoţii care dădeau în clocot explodă, în cele din urmă, iar emoţiile se revărsară cu toatele, într-un adevărat torent.

— Tu şi familia ta afurisită m-aţi adus la limitele răbdării şi mi-a ajuns!

— Nu le amesteca pe surorile mele în asta…

— De ce nu? Tu ai făcut-o. De fapt, tu ai insistat să le aduci, iar eu n-am avut decât răbdare cu ele două. Diana e nepoliticoasă, e convinsă că sunt un desfrânat şi nu poate să-şi ţină închisă gura aia mare, iar Vee e un copil ţâfnos, care, sincer vorbind, nu se poate descurca să facă niciunul dintre lucrurile la care mă aştept de la ea!

— Izbucnirea lui Vee n-a avut nimic de-a face cu descurcatul, ci cu Lucretia! Femeia e nebună! Cu obiceiul ei de a-şi duce mâinile la piept şi de a se da în spectacol! „O, soţul meu drag!” scandă Minerva ducându-şi o mână la piept şi atrăgând imediat privirea lui, iar cealaltă mână ducându-şi-o la frunte, dar răul era deja făcut, fiindcă pe Hugh îl îmboldi din nou acea poftă nedorită. „O, de ce a trebuit să moară?” se lamentă ea, batjocoritor, iar apoi, ca şi cum şi-ar fi expus punctul de vedere, ridică din umeri, imperturbabilă. Scapă de Lucretia, Hugh! Ea strică totul!

— De fapt… Vee e cea de care scap.

Ea rămase cu gura căscată.

— Vee e cea care strică totul, iar asta nu *se poate* să mai continue.

— Poftim?

— Îi voi alege drept însoţitoare o servitoare demnă de încredere şi poate să locuiască în casa mea din Mayfair pe perioada vizitei mamei mele. Astfel, Vee nu va mai putea cauza probleme! o lămuri Hugh pe Minerva, înăbuşindu-şi pornirea de a bate din picior. De fapt, poate să plece în seara asta.

— Peste cadavrul meu!

— O, fii raţională! Vee e doar o copilă şi acaparează prea mult din timpul fiecăruia. Mai ales din al tău. Atunci când am fost de acord să-ţi aduci surorile în Hampshire, n-ai pomenit nimic despre faptul că e atât de tânără sau atât de… începu el, întrebându-se în gând dacă „plângăcioasă şi enervantă" ar fi fost cuvinte prea dure. Solicitantă, încheie el.

— Are şaptesprezece ani!

— Nici măcar nu se descurcă cu tacâmurile, pentru numele Domnului! În permanenţă e speriată şi copleşită, iar apoi ne oferă cu regularitate câte o izbucnire de istericale ori de câte ori îndrăzneşte cineva să aducă vorba despre unul dintre părinţi… chiar şi despre unul fictiv! Iar tu… continuă el, realizând că, fără să-şi dea seama, îndreptase degetul spre ea într-un gest de mustrare…tu îi tolerezi fiecare toană! Dezastrul de ieri al lecţiei despre tacâmuri e un exemplu elocvent! Tu ai reuşit să înveţi despre aşezarea întregii mese în mai puţin de cinci minute, din prima zi. La fel şi Diana. Dar, din cauză că sărmana şi sensibila Vee nu putea să deosebească lingura de supă de cuţitul pentru carne, tu l-ai făcut pe Payne să irosească o afurisită de oră ca s-o înveţe *din nou*, iar tot ce-a reuşit ea să facă a fost o pată uriaşă de supă pe faţa de masă!

Dispreţul arogant al Minervei fu înlocuit de renunţare rănită.

— Vee se va descurca mai bine… O ajut eu.

— Nu te plătesc ca s-o ajuţi *pe ea,* Minerva. Te plătesc cu o sumă foarte generoasă ca să mă ajuţi *pe mine!*

— Asta sună foarte rapace!

— Rapace, pe naiba! Se pare că ai uitat în mod convenabil că te plătesc ca să faci o treabă şi că merit să

văd contravaloarea banilor mei. De acum înainte insist să-i oferi acestei sarcini totala ta atenţie. *Aşa* ne-am înţeles!

— Dacă Vee pleacă, atunci plec şi eu. Sâmbătă. Aşa cum, *de asemenea,* ne-am înţeles.

— Dacă tu ai impresia că îţi voi da douăzeci de lire pentru că binevoieşti să stai până sâmbătă şi să suferi ca o martiră… mai gândeşte-te. E vineri, iar prin faptul că ţi-ai expus *copilăreşte,* cu o zi înainte, intenţia de a pleca, *tu* ai făcut ca înţelegerea noastră să devină nulă şi neavenită. Dacă alegi să renunţi la târgul nostru, nu-ţi plătesc nici măcar un penny! Ca să vezi ce înseamnă mercantil!

Veni rândul lui Hugh să se răsucească pe călcâie şi să plece val-vârtej. Îşi spusese punctul de vedere. Poate că n-o făcuse chiar aşa cum intenţionase – nu era deosebit de mândru de el şi ura faptul că fusese nevoit să-i rănească Minervei sentimentele într-un asemenea mod –, dar o spusese, şi gata!

Mercantil! Angajarea ei nu fusese o acţiune caritabilă, ci o afacere! Hugh apucă frâiele lui Galileo şi tocmai era pe cale să se urce înapoi pe cal, când se opri brusc. Nu putea să plece şi s-o lase să meargă singură, oricât de furios ar fi fost. Nenorocitele de bune maniere erau prea înrădăcinate în el, iar conştiinţa îi era prea sensibilă. Dar nici nu exista vreo şansă pe lumea asta s-o salte din nou în şa pe acea vulpoaică. N-avea nevoie să-şi reamintească mirosul parfumului ei sau atingerea şoldurilor ei atât de feminine şi, cu siguranţă, n-avea nevoie nici de toate acele reacţii prosteşti ale corpului său, reacţii pe care i le stârnea atingerea ei. Gata cu *efectul* nenorocit pe care îl avea asupra lui! În schimb, îşi trase calul după el şi se îndreptă, cu paşi mari, către casă.

Din păcate, mulţumită picioarelor ei frumoase şi lungi, pe care Hugh îşi dorea să nu le fi văzut şi pe care se părea că nu şi le putea alunga din minte, ea reuşi să-l ajungă din urmă pe când se apropia de grajd. Îl apucă de mânecă şi îl trase cu faţa spre ea, cu o forţă care-l luă prin surprindere. Iar afurisita nu arăta deloc spăsită!

Avea maxilarul încordat. Ochii ei verzi căpătaseră

nuanţa dură a smaraldelor. Pana de la pălărioara ei prostească, cocoţată peste părul enervant de brunet, tremura de indignare.

— Ţine-ţi banii! Şi îţi doresc mult succes! Cu toate că, sincer vorbind, dacă tu crezi că Vee se comportă ca un copil ţâfnos, ar trebui să te uiţi bine în oglindă. Ce fel de bărbat îşi inventează o logodnică pentru că e intimidat de responsabilitate şi se teme de propria mamă?

Capitolul 11

Om nesuferit! Chiar nu exista niciun pic de profunzime înlăuntrul lui, exact aşa cum el însuşi susţinuse în repetate rânduri, însă Minerva încercase să se convingă de contrariu, în ciuda faptului că ştia că el avea să fie exact ca oricare alt bărbat pe care îl întâlnise. Creditându-l cu o doză de substanţă, probabil că făcuse asta ca să se simtă mai bine pentru faptul că-i acceptase propunerea ridicolă, precum şi ca să justifice efectul nedorit pe care el îl avea asupra pulsului ei. Era egoist, superficial şi fără inimă. Cel mai mare ticălos mercantil pe care-l întâlnise vreodată! Nu era cu nimic mai bun decât tatăl ei sau decât acel iubit laş căruia îi dăruise inima ei nesăbuită şi fragilă! Pentru bărbaţi, în mod inevitabil, propriile nevoi erau întotdeauna atât pe primul, cât şi pe ultimul loc.

Ca şi cum ea ar fi acceptat să-şi trimită sora mai mică înapoi în capitală împreună cu o străină! Când ştia că biata Vee suferea, pur şi simplu, din cauza nervilor ei fragili – aşa cum sunt predispuse s-o facă fetele de şaptesprezece ani. Emoţii pe care avea să şi le biruie, fiindcă, în ciuda părerii proaste pe care Hugh o avea despre ea, Vee poseda aceeaşi tărie de caracter, aceeaşi forţă şi aceeaşi hotărâre încăpăţânată precum toate surorile Merriwell. Viaţa nu le dăduse de ales ca să fie altfel. Nu că el ar fi fost capabil să

înţeleagă acele lucruri. El n-ar fi rezistat nici măcar cinci minute de unul singur în Clerkenwell!

Trânti cu putere uşa din spate în timp ce intră valvârtej în casă, fără să-i pese dacă îl lovea cumva peste dinţii lui perfect drepţi, perfect albi şi perfect superficiali. Oricât de multă nevoie avea de banii lui, Minerva era prea furioasă ca să regrete că-i spusese să se ducă la naiba. Fără îndoială că remuşcarea avea să-şi facă apariţia curând, deşi doar la Paştele Cailor avea să-i permită să vadă cât de mult însemnau pentru ea cele douăzeci de nenorocite de lire ale lui.

— Slavă Domnului că v-aţi întors!

Payne apăru în faţa ei, blocându-i drumul. Privirea lui tulburată se îndreptă, peste umărul ei, către locul în care se ivi iute stăpânul lui pierde-vară şi care avea darul de a dezamăgi oamenii.

— Mama dumneavoastră e aici!

— Nu se poate!

Hugh veni lângă Minerva, ocupând mai mult spaţiu din coridor decât era necesar. O dovadă în plus, dacă mai era necesar, că era de un egoism înnăscut.

— N-are cum să fie aici decât după ce mai trece o săptămână, cel puţin.

— Ei bine, pot să vă asigur că este, milord. Şi, mai rău decât atât, în momentul de faţă ea e instalată confortabil în salon – unde bea o cană de ceai proaspăt – la un loc cu soţul ei, cu lordul Bellingham, cu actriţa şi cu mai tinerele domnişoare Merriwell.

Minerva simţi cum, lângă ea, Hugh îşi pierdea avântul, în timp ce şi stomacul ei era chinuit de un gol care-l făcea să i se lungească până la degetele de la picioare.

— La naiba!

— La naiba, într-adevăr, milord. În timp ce o întâmpinam pe mama dumneavoastră la uşa din faţă, toţi ceilalţi au intrat prin spate şi cele două rânduri de oaspeţi s-au întâlnit la mijloc. Nu mai era absolut nimic de făcut ca să împiedic asta.

Cu coada ochiului, Minerva îl văzu pe Hugh trecându-

şi mâna prin păr, în timp ce o privea, intrat în panică, drept pentru care ea îşi înăbuşi pornirea binevoitoare de a-i părea rău pentru el. Hugh merita cu vârf şi îndesat acea sosire, iar ea avea să se bucure privind dezastrul. Nu mai voia să fie luată drept o neghioabă.

— Sunt terminat!

— Nu neapărat, milord. Deşi trebuie să recunosc că a părut şocată să-i vadă pe oaspeţi, arăta încântată după ce lordul Bellingham a încheiat prezentările. Din câte am văzut în ultima jumătate de oră, au cu toţii parte de o vizită minunată. *Mama* Minervei povesteşte acum despre ce anume a păţit domnul Landridge la Cairngorms, iar mama dumneavoastră e concentrată, complet captivată de poveste. Dar vă recomand să vă grăbiţi, în caz că doamna DeVere se lasă *prea mult* dusă de val, spuse Payne, care uni vorba cu fapta şi îl apucă pe Hugh, împingându-l înainte.

— Cu cât mama dumneavoastră vă vede mai repede, cu atât mai curând îi putem trimite pe toţi oaspeţii în camere, ca să se odihnească şi să se schimbe pentru cină.

Minerva îl urmă, în timp ce capul îi vâjâia, iar inima îi bătea prea repede în piept. Se simţea rău, speriată, intrată în panică – bineînţeles că încă era mâniată pe egoistul, superficialul, mercantilul şi prostul de Hugh –, însă, dincolo de toate astea, exista o licărire de speranţă. Încă mai putea să câştige cele patruzeci de lire şi nu mai era nevoie s-o trimită de acolo pe Vee în tot acel timp. Hugh se opri brusc, iar ea aproape că se ciocni de spatele lui.

— Nu pot. Nu încă. Trebuie să mă gândesc…

Dar era prea târziu.

— Hugh! O femeie mai în vârstă îşi făcu apariţia de după colţ, zâmbind. Dragul meu!

Cu braţele întinse, ea se grăbi spre Hugh şi îl strânse în braţe. Orice îşi imaginase Minerva despre felul în care arăta mama lui, nu se potrivea cu acea femeie minionă, drăguţă şi surprinzător de tânără. Abia ajungea până la pieptul lui Hugh.

— Eşti surprins să mă vezi?

Toată culoarea se scursese de pe faţa lui.

— Foarte… nu te aşteptam în următoarele două săptămâni, cel puţin.

— Am prins în ultimul minut o traversare mai devreme şi deja nu mai avea sens să-ţi scriu despre asta.

Ochii ei de un albastru-închis, atât de asemănători cu cei ai exasperantului ei fiu, se iviră de după zidul de protecţie al corpului mare şi supărător al acestuia şi o priviră pe Minerva cu neprefăcută curiozitate.

În acea clipă, Minerva îşi dădu seama de un lucru foarte evident. Mama lui Hugh era la fel de surprinsă s-o vadă pe ea, pe logodnica lui Hugh, pe cât fusese fiul la vederea mamei lui. Ceea ce sugera că aceasta din urmă nu crezuse că Hugh avea cu adevărat o logodnică, că venise în Anglia cu unicul scop de a pune capăt prostiilor lui.

— Aceasta trebuie să fie Minerva!

Hugh se întoarse, cu tulburarea zugrăvită pe faţă, aşteptându-se, în mod evident, ca Minerva să-i decidă soarta. Era conştient de faptul că ea îl putea distruge rostind un singur cuvânt. La fel de bine ştia *că* doar ea avea puterea să-l salveze. Gheata care urma să dea lovitura se afla acum în celălalt picior, iar acea gheată n-avea găuri în talpă.

Putere…

Ce sentiment de triumf, ce sentiment ameţitor!

Unul pe care ea nu avusese pricini să-l trăiască niciodată până atunci. Nu era de mirare că bogaţilor le plăcea atât de mult.

— Aşa este, milady, adeveri Minerva păşind în faţă şi făcând o reverenţă surprinzător de graţioasă. Mă bucur să vă cunosc.

Se simţea ciudat de mândră de răspunsul ei ambiguu şi care nu o angaja cu nimic. Un diavol dinlăuntrul ei pusese stăpânire pe întreaga-i fiinţă şi Minerva realiză că-i făcea destul de multă plăcere să-i dea lui Hugh motive să transpire.

Femeia mai în vârstă o luă de mâini şi i le ţinu strâns, în timp ce o analiza din cap până-n picioare, zâmbind.

— Trebuie să recunosc că eşti altfel decât mi-am imaginat. Hugh nu mi-a spus că eşti înaltă şi brunetă. Un lucru, însă, mi l-a descris corect. Eşti extrem de frumoasă… iar, după relatările lui din scrisori, pari a fi întru totul raţională. Ceea ce ridică întrebarea evidentă. Preţ de o secundă, ochii aceia şireţi se îndreptară înapoi spre fiul ei, iar apoi sclipiră atunci când o priviră din nou pe Minerva. Ce naiba vezi la Hugh?

— O întrebare excelentă, răspunse Minerva, dându-şi seama că el îşi ţinea respiraţia şi că-şi dorea ca ea să-l salveze, însă nefiind dispusă ca răspunsul ei diplomatic să-i scape lui pielea cu orice preţ. Atunci când l-am cunoscut, am bănuit că avea calităţi ascunse, declară ea în cele din urmă.

— Şi acum?

— Acum…

Minerva îşi îndreptă privirea spre Hugh şi aşteptă să treacă vreo câteva secunde dureroase, timp în care îi zâmbi falsului ei logodnic.

— Acum sunt întru totul convinsă că presupunerea mea iniţială a fost…

Îşi trecu mâna în jurul braţului lui Hugh şi-şi ridică privirea spre el, cu adoraţie, sigură acum că cele patruzeci de lire magnifice erau ale ei.

— Absolut corectă.

Mâna lui se ridică şi o acoperi pe a ei, la îndoitura cotului, strângând-o în semn de mulţumire. Ea simţi pornirea de a se retrage şi de a-l călca pe picior, dar n-o făcu.

— Înţeleg că aţi făcut deja cunoştinţă cu familia mea, milady. Îmi pare foarte rău că n-am putut fi de faţă ca să vă prezint cum se cuvine.

— Ne-am descurcat destul de bine şi fără tine, dragă. Ce grup încântător! Iar surorile tale… seamănă atât de mult cu tine! Acum înţeleg. Probabil că aţi moştenit înălţimea şi culoarea aparte de păr de la tatăl vostru.

Enervată de modul în care atingerea lui încă mai avea puterea de a-i asedia terminaţiile nervoase, Minerva se

îndepărtă de lordul cel egoist şi, în schimb, o luă pe mama lui de braţ, iar apoi se îndreptară cu toţii către salon.

— Într-adevăr, doamnă. Tata era înalt, ca Hugh. Adevărul. Iar noi, toate cele trei surori, avem ochii lui.

*

În timpul ceaiului, cu toate că Vee era destul de scorţoasă, se descurcă admirabil. Chiar şi atunci când expansiva lor mamă falsă începu să turuie despre pierderea tatălui lor, Vee îndură totul cu stoicism, făcând-o pe Minerva să trăiască un sentiment de satisfacţie orgolioasă. Deşi, spre meritul ei, Lucretia acapară atât de mult conversaţia cu monologurile ei pătimaşe, încât toţi ceilalţi fură cruţaţi. Chiar şi Diana se purtă cuviincios, sau aproape cuviincios. Din fericire însă, pentru că cele mai multe dintre intervenţiile ei energice erau îndreptate spre lordul Bellingham, care îi ţinea isonul, dialogul lor era mai degrabă distractiv decât disonant, iar mama lui Hugh şi încântătorul ei soţ, domnul Peabody, râseră şi părură total relaxaţi.

Minerva simţise în mod repetat privirea lui Hugh aţintită asupra ei, dar preferase să-l ignore, dându-şi seama că altfel l-ar fi săgetat cu privirea, ceea ce i-ar fi trezit bănuieli mamei lui. Era timp suficient mai târziu pentru lansarea acelor săgeţi, iar ea avea de gând să-i dea ocazia din plin să simtă forţa fiecăreia în parte. Fiindcă el nu merita nimic mai puţin de-atât. Însă deocamdată ea era Minerva cea perfectă, personajul pentru întruchiparea căruia o plătea el. N-avea de gând să-i ofere lui Hugh satisfacţia de a pune la îndoială nici efortul ei, nici ceea ce primea el în schimbul acelor afurisiţi de bani.

Minerva nu simţea doar greutatea privirii lui Hugh, care se aţintea asupra ei din cealaltă parte a încăperii. Şi mama lui o privea intens. Lesne de înţeles, se gândea ea, din moment ce domnişoara Minerva Landridge fusese o enigmă în decursul ultimelor optsprezece luni, iar dacă ea s-ar fi aflat în locul celeilalte femei, ar fi avut, la rându-i, o

mulţime de întrebări.

— Eşti nerăbdătoare să fii stăpână la Standish House, Minerva? întrebă mama lui privind-o peste marginea ceştii de ceai.

— În momentul de faţă sunt mai degrabă intimidată, doamnă, răspunse Minerva, gândindu-se că era bine să rămână cât mai aproape de adevăr. Nu sunt obişnuită nici pe departe cu ceva atât de grandios sau de vast. În lipsa unei hărţi, sunt nevoită să mă bazez pe servitori ca să mă orientez.

— Acelaşi lucru l-am simţit şi eu atunci când am venit aici ca tânără mireasă. Din câte îmi amintesc, mi-a luat cam un an până să simt că, în sfârşit, cunoşteam casa şi domeniul suficient de bine ca să nu mă rătăcesc. Deşi, dacă mă rătăceam în grădini, nu mă supăram deloc. Întotdeauna le-am iubit.

— Sunt minunate, fu de acord Minerva, căreia, după ce locuise într-o fundătură respingătoare din Londra, orice loc din Hampshire i se părea frumos. Am început să explorez domeniul în timpul plimbărilor de după-amiază, mărturisi ea, după-amiaza fiind, de fapt, singurul moment pe care reuşea să şi-l aloce doar ei în zilele aglomerate în care avea de primit numeroasele lecţii pe care i le fixase lordul şi stăpânul. Ieri am descoperit ruinele. Am făcut-o din întâmplare, fiindcă am luat-o pe poteca greşită.

— Ai văzut şi peştera?

— Aveţi o peşteră?

— Avem… dar, din păcate, pustnicul care locuia pe vremuri în ea nu mai e. Godfrey cel Posac. Ţi-l aminteşti, Hugh?

— Da. Avea o pălărie ascuţită şi cea mai lungă barbă pe care am văzut-o vreodată.

Minerva îl simţea pe Hugh provocând-o să se uite la el şi era mai mult decât bucuroasă să-l ignore. Era timpul ca lordul să înveţe că lumea nu se învârtea în jurul lui.

— Niciodată n-am înţeles de ce i se spunea „posac”. Mie mi-a plăcut de el şi întotdeauna mi s-a părut foarte agreabil. Dar, din păcate… spuse, oftând, mama lui Hugh,

cu faţa întunecată de regret, lordul Tiverton, ticălosul, l-a furat în vara lui ’96.

— A fost furat?! se miră Minerva, întrebându-se în gând ce fel de monstru s-ar fi pretat să fure o altă fiinţă umană. Dar asta e îngrozitor!

— Mama a vrut să spună că pustnicul a fost ademenit să plece, Minerva. Lordul Tiverton i-a dublat simbria, o lămuri Hugh zâmbindu-i binevoitor, iar ea nu avu încotro şi trebui să se uite la el, fiindcă altfel ar fi părut îngrozitor de nepoliticoasă. Pe vremea aceea era la modă să ai un pustnic în grădină, explică el.

Minerva realiză atunci că n-avea să reuşească niciodată să-i înţeleagă pe aristocraţi. Lumea ei şi lumea lor erau, pur şi simplu, mult prea diferite.

— A fost doar o nebunie trecătoare, dragă. Dar pot să-ţi spun că unii dintre prietenii mei încă mai au pustnici şi în ziua de azi, şi nu s-ar putea lipsi de ei. Însă tatăl lui Hugh a considerat că a avea un pustnic era o extravaganţă inutilă, aşa cum crede şi fiul lui. În consecinţă, acum avem pe domeniu doar o peşteră goală. Totuşi, atunci când ai nevoie de puţin aer curat, peştera e un loc drăguţ, până la care poţi face o plimbare. Te plimbi *în fiecare* după-amiază, Minerva?

— Mărturisesc că nu mă dau în vânt după odihna de după prânz şi că-mi place să stau la aer curat.

— Cuvântul „odihnă” sună minunat acum, nu-i aşa, mamă? Probabil că tu şi Jeremiah sunteţi epuizaţi după lunga voastră călătorie. Un somn bun, poate că şi o baie bună şi lungă sunt exact lucrurile de care aveţi nevoie. Sunt sigur că Payne v-a pregătit deja camerele. Vom lua cina mai târziu.

— Sună bine, spuse domnul Peabody cu un accent american care nu semăna cu niciunul pe care Minerva să-l mai fi auzit înainte, însă ei îi plăcu la nebunie, fiindcă tărăgăna vocalele şi înmuia consoanele. Cele aproape trei ore în trăsura aceea au zdruncinat cu siguranţă oasele astea bătrâne, mărturisi el.

Nu putea să aibă mai mult de cincizeci de ani şi încă

era un bărbat chipeş, în floarea vârstei.

— Atunci, îi spun lui Payne să vă pregătească imediat băile, propuse Hugh, făcându-i semn majordomului. Două băi fierbinţi! Iute!

— Dacă n-aş şti adevărul, aş zice că încerci să scapi de noi, dragă Hugh, spuse mama lui, apăsat, aplecându-se şi turnându-şi mai mult ceai înainte de a se aşeza la loc în fotoliu. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre ziua în care l-ai întâlnit prima oară pe fiul meu, Minerva? Hugh mi-a spus că pentru el a fost dragoste la prima vedere.

— Ei bine, mi-e ruşine să mărturisesc că pentru mine n-a fost la fel.

Ea putea, la o adică, să se şi distreze puţin pe socoteala lui. Asta avea să facă mult mai suportabilă prezenţa lui până la încheierea acelei farse, iar Hugh nu era singurul care putea să înflorească lucrurile. Minerva era artistă – deşi într-un mod foarte inconsistent –, iar înfloriturile ţineau de meşteşugul unui artist.

— A durat ceva până ca Hugh să mă cucerească.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa, răspunse ea, dându-şi silinţa să pară îngrijorată. Vedeţi dumneavoastră, am citit ziarele şi, aşa cum sunt sigură că ştiţi deja, milady, se vorbea despre o reputaţie atât de… îndoielnică.

— Îndoielnică? Ce mod minunat de politicos de a te exprima, Minerva! Nu-i nevoie să mă duci cu zăhărelul, draga mea. Haide să vorbim întotdeauna sincer şi, dacă e nevoie, să spunem lucrurilor pe nume. Mama lui Hugh îşi dădu ochii peste cap şi apoi îi aruncă fiului ei o privire sfredelitoare. Ştiu foarte bine ce anume s-a scris în ziare şi sunt foarte uşurată că nu s-au tipărit decât jumătate dintre relatările despre isprăvile fiului meu. El s-a purtat *total* scandalos, Minerva. Total scandalos… deşi nu la fel de rău ca Giles, desigur.

— Aşa cred şi eu, adeveri lordul Bellingham, care se prefăcu ofensat de acea idee. Nimeni nu se poartă mai scandalos decât mine. Purtarea mea e însăşi definiţia de dicţionar a cuvântului „scandalos”. Întrebaţi-l pe tatăl

meu… adăugă el făcându-i cu ochiul mamei lui Hugh, iar ea nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul. Poate cineva să-mi dea biscuiţii? Dacă Minerva e pe cale să se lanseze în povestirea captivantă despre ziua în care s-au întâlnit ea şi Hugh, voi avea nevoie de hrană ca să-i supravieţuiesc.

— Şi mie-mi place povestea asta, interveni Diana, care, ca şi lordul Bellingham, se distra de minune, şi care acum îi zâmbi complicelui ei şi luă un biscuit de pe tava pe care o ţinea el. Totul e atât de romantic!

Minerva îşi puse în gând s-o strângă de gât pe acea trădătoare de îndată ce avea s-o prindă singură.

— Ei bine, după ce ne-am întâlnit prima oară, el m-a căutat…

— O, nu începe de acolo! exclamă mama lui Hugh, părând dezamăgită. Vreau să aud totul din perspectiva ta, mai ales acum, când ştiu că nu se poate da crezare în totalitate versiunii fiului meu. Să nu uităm că mi-a povestit că te-ai îndrăgostit de el în clipa în care l-ai văzut. Dacă a înţeles greşit *acel* detaliu relevant, numai Dumnezeu ştie ce altceva a mai înţeles greşit. Cred că trebuie să începem cu trăsura, nu? Cea din care se pare că te-a salvat Hugh.

— Da… desigur…

Hugh îi sări în ajutor:

— Era un faeton înalt. Al tatălui tău… din Chipping Norton.

Mama lui îi aruncă o privire încruntată.

— Eu am rugat-o *pe Minerva* să-mi spună povestea, Hugh… să presupun că n-o cunoaşte?

— Luasem faetonul tatălui meu fără ştiinţa lui şi, după cum s-a dovedit, fără să am abilităţile necesare ca să conduc aşa ceva. Înaintam pe drum puţin cam repede şi ceva a speriat caii…

— Ce i-a speriat?

Hugh neglijase să-i povestească mamei lui acel amănunt.

— Nu mi-am dat seama ce anume. S-ar fi putut să fie orice. Caii sunt, de cele mai multe ori, fiinţe dificile. Tot ce pot spune cu certitudine e că au luat-o la goană şi că nu

mai aveam cum să-i opresc. Am scăpat unul dintre... ăăă... se bâlbâi Minerva, întrebându-se în gând care era prostia aceea de cuvânt. Ăăă... *hăţuri...* iar, în timp ce mă chinuiam să le prind, trăsura a început să se clatine destul de tare pe osie. Se îndrepta spre o dumbravă şi credeam că acolo aveam să-mi găsesc sfârşitul, când, de nicăieri, a apărut Hugh călare pe Galileo... continuă ea, mândră că putuse să dea acel detaliu pe care-l găsea de-a dreptul frumos. Hugh a galopat alături de faeton şi a încercat, curajos, să apuce chiar el hăţurile. Pentru că n-a reuşit, a sărit în trăsură.

— De pe un cal în viteză? La un pas de intrarea într-o dumbravă?

— A fost, într-adevăr, o ispravă curajoasă. Foarte eroic... se bâlbâi din nou Minerva, care acum era în pericol să înflorească prea mult lucrurile şi să-şi piardă credibilitatea. Dar, din fericire, el a reuşit să apuce hăţurile şi apoi a oprit caii chiar la timp. Cavalerul meu în armură strălucitoare!

Iată un comentariu care ar fi fost de tot râsul, dacă n-ar fi fost, de fapt, atât de tragic. Faptul că asta o durea atât de tare nu ţinea decât de vina ei prostească. Ştia că nu trebuia să se aştepte la nimic bun din partea bărbaţilor. Ştia, de asemenea, că nu putea avea încredere în gusturile ei în privinţa lor. O dată în plus, îşi pierduse capul din pricina unor umeri şi a unei perechi de ochi scânteietori. Iar cel mai rău dintre toate era faptul că, la urma urmei, nu-l putea învinovăţi pe Hugh că era ca toţi ceilalţi, din moment ce el o avertizase asupra acestui adevăr.

În mod repetat.

Minerva luă o gură revigorantă de ceai, atât ca să-şi calmeze nervii încordaţi, cât şi ca să nu pufnească de frustrare din cauza propriei prostii, iar apoi îi zâmbi lui Hugh, sperând să pară mai degrabă sinceră decât plină de furie.

— Şi, după cum se spune, cu asta, basta!

— Dar credeam că tocmai ai spus că n-a fost dragoste la prima vedere.

Era evident că mamei lui Hugh nu-i scăpa nimic.

— Nu, n-a fost.

Oare cum reuşea Hugh să ţină socoteala tuturor minciunilor pe care le spunea, când Minerva avea deja dificultăţi? Pentru că ticălosul era superficial şi egoist, iar ea avea principii solide. Sau, cel puţin, avusese… înainte de a-i permite lui, prosteşte, să treacă dincolo de linia ei de apărare! Zâmbetul fals începu să-i pălească, aşa că şi-l recompuse, hotărâtă. Erau în joc patruzeci de lire, iar mai târziu avea tot timpul din lume ca să se dojenească pentru greşeala ei.

— După ce a oprit trăsura, m-a condus acasă. Apoi, fără ştirea mea, i-a cerut tatălui meu permisiunea să mă viziteze înainte de a pleca din Chipping Norton.

Mama lui Hugh sorbi din ceai cu puţin prea multă lejeritate – după gustul Minervei –, iar apoi se întoarse spre fiul ei.

— Dragă, tu nu mi-ai explicat niciodată ce căutai, de fapt, la Chipping Norton.

— O, ba da, iar tu ştii asta! Doar că vrei să vezi dacă Minerva cunoaşte toate detaliile înfricoşătoare, spuse Hugh sorbind din ceai, la rândul lui, fără să-şi ia ochii de la maică-sa. Dar Minerva *chiar* cunoaşte toate detaliile înfricoşătoare. Între noi nu există secrete. Ştie că tocmai fusesem la o petrecere îndoielnică, la Long Hanborough, găzduită de lordul Ashby.

Mama lui strâmbă din nas.

— Întotdeauna mi-a displăcut lordul Ashby. Îmi displac în special petrecerile pe care le dă acasă la el.

— Ăsta-i motivul pentru care mă duc la ele. Şi a fost un lucru de-a dreptul bun că am făcut-o, fiindcă altfel n-aş fi cunoscut-o pe Minerva şi nu m-aş fi îndrăgostit pe loc… şi probabil că m-aş afla la o petrecere îndoielnică chiar în clipa de faţă.

— Cât i-a luat săgeţii lui Cupidon până să te străpungă, Minerva?

Hugh spusese că deveniseră imediat inseparabili, dar ea realiză subit că el nu fusese niciodată nevoit să muncească pentru ceva. Viaţa era prea uşoară pentru

bărbaţii ca Hugh, lipsiţi de merite.

— Câteva vizite de-a lungul multor, *multor* săptămâni, răspunse ea, iar apoi mai luă o înghiţitură din ceai şi zâmbi fermecător peste marginea ceştii, ca şi cum şi-ar fi amintit totul cu drag. M-a cerut în căsătorie chiar înainte ca eu să-i permit să mă curteze.

— Într-adevăr?

— Da. De două ori, preciză Minerva ridicând două degete. L-am refuzat de fiecare dată, adăugă ea, satisfăcută să vadă cum ochii lui, de obicei sclipitori, se îngustară. N-am vrut să mă grăbesc şi să regret *amarnic* după aceea. E periculos să faci o căsătorie în grabă şi altele asemenea… Mai întâi de toate, trebuia să mă asigur că el nu era bărbatul despre care citisem în fiţuicile de scandal. Ştiam că niciodată n-aveam să pot iubi… un afemeiat… *mercantil.*

— Ce fată plină de judecată eşti, Minerva! exclamă mama lui Hugh, părând impresionată. Majoritatea domnişoarelor s-ar fi repezit să fructifice şansa de a deveni contese. De fapt, pun pariu că nicio femeie nu s-ar fi uitat dincolo de titlul lui.

— Poate că nu… dar averea şi statutul, separate de alte merite, n-au fost niciodată de ajuns ca să mă impresioneze. Eu judec un bărbat după măsura lui ca om, nu după mărimea portofelului.

Şi, ca orice bărbat care o dezamăgise, Hugh se dovedise a fi jalnic de necorespunzător.

— Mi-am crescut toate fiicele după un cod moral solid, afirmă Lucretia luându-şi un aer plin de înţelepciune şi asumându-şi, fără ruşine, meritul pentru reticenţele pline de pragmatism ale Minervei. Întotdeauna le-am cerut să nu se mulţumească niciodată decât cu cea mai profundă, mai stăruitoare şi mai mistuitoare dragoste. Aşa cum a fost cea dintre mine şi tatăl lor… murmură ea, moment în care vocea îi cedă, iar ochii i se înceţoşară într-un mod foarte convingător, făcând-o pe Minerva să recunoască, în sinea ei, meritele actriţei. Dumnezeu să-l odihnească… adăugă falsa ei mamă.

— Ei bine… o întrerupse Minerva.

Ea îşi dăduse seama că, dacă nu intervenea, ar fi fost cu toţii nevoiţi să suporte încă unul dintre monologurile emoţionante ale Lucretiei. Deja trecuseră prin asta de cel puţin trei ori. Vee n-avea să suporte prea mult şi, mai ales în urma întâmplării de la han, n-ar fi fost prudent să-i fie testate limitele.

— După ce m-a salvat într-un mod atât de altruist şi m-a curtat *cu sârg* în ciuda evidentei mele indiferenţe, Hugh a reuşit să-mi înlăture rezervele justificate şi am început să văd adevărata lui valoare, depănă Minerva povestea mai departe, înfuriindu-se în sinea ei că o astfel de minciună îl făcea să pară aproape nobil. Sărmanul, era destul de disperat atunci când, pentru a treia oară, m-a cerut în căsătorie. Era atât de insistent şi *atât* de plin de speranţă, încât am ajuns să-mi dau seama că mă iubea cu adevărat, dovada fiind faptul că era gata să se supună unei torturi nesfârşite doar ca să mă câştige. Astfel, am ajuns să cred că intenţiona să-şi schimbe cu adevărat stilul lui egoist de viaţă.

— Şi mulţumită ţie – în totalitate! – fiul meu şi-a schimbat atitudinea, spuse mama lui Hugh oftând şi dând din cap, aprobator, iar apoi zâmbindu-i fiului ei. Ce romantic!

Acel diavol dinlăuntrul Minervei nu putu rezista dorinţei de a da o lovitură finală.

— În plus, n-aş fi fost în stare să-l refuz din nou, nu? Era atât de îndrăgostit, încât cred cu tărie că o altă respingere l-ar fi zdrobit.

— O, asta aşa-i! exclamă lordul Bellingham, dovedindu-se a fi un aliat neaşteptat al Minervei. Hugh nu mai era în stare nici să mănânce, nici să doarmă. Abia reuşea să se târască în zilele acelea sumbre de după cel de al doilea refuz al Minervei. Bietul de el, oferea o privelişte de-a dreptul tragică! Dar i-am spus… „Hugh, băiete, nimic bun nu vine fără muncă asiduă! Jertfeşte-te pe altarul căinţei şi implor-o pe fata aceea să-ţi mai acorde o şansă!”

— Hugh a implorat?!

— În genunchi, precizã Minerva, zâmbindu-i lui Hugh. Cu vocea sugrumatã de emoţie…

Payne îşi fãcu din nou apariţia şi tuşi politicos, stricându-i distracţia.

— Bãile fierbinţi sunt gata, milord. Mi-am luat libertatea de a le spune servitoarelor sã le pregãteascã *tuturor* oaspeţilor câte una.

— Excelent.

Hugh sãri în picioare, bucuros, fãrã îndoialã, cã timpul petrecut la stâlpul infamiei avea sã se sfârşeascã în curând.

— Excelent!

Toatã lumea se ridicã în picioare, cu excepţia mamei lui.

— Duceţi-vã, îi alungã ea pe ceilalţi, întãrindu-şi spusele cu o mişcare din încheietura mâinii. Eu îi voi cere mai târziu menajerei mele sã-mi pregãteascã o altã baie. Deocamdatã am nevoie de aer curat, aşa cã voi face un mic tur al grãdinii. Şi, pentru cã nici Minerva nu obişnuieşte sã se relaxeze dupã-amiaza, poate cã va dori sã mã însoţeascã. *Doar noi douã,* precizã ea, aruncându-i fiului ei o privire iute, de parcã ar fi vrut sã-i evalueze reacţia. Pot sã-ţi arãt peştera de care-ţi spuneam, Minerva, şi putem sã purtãm o discuţie aşa cum se cuvine. Aş dori sã-mi cunosc mai bine viitoarea norã.

Ochii albaştri, isteţi, atât de asemãnãtori cu cei ai lui Hugh, o fixarã pe Minerva, iar aceasta citi o provocare incontestabilã în acea privire, dându-şi seama cã n-ar fi putut sã scape fãrã sã sã trezeascã suspiciuni.

— Cred cã încã mai sunt multe lucruri pe care trebuie sã le ştiu, adãugã mama lui Hugh.

— Ar fi minunat, rãspunse Minerva, care ştia cã n-avea sã fie aşa şi cã trebuia sã rãmânã permanent în gardã.

— Ai interogat-o pe biata fatã suficient pentru dupã-amiaza asta, Olivia. Mâine aveţi destul timp pentru plimbare şi îndrãznesc sã cred cã, dupã toate întrebãrile tale, domnişoara Minerva are nevoie de odihnã, spuse domnul Peabody fãcându-i Minervei cu ochiul.

— Sunt puţin obosită, recunoscu ea.

— Atunci, aşa rămâne! Eu mă voi bucura de un pui de somn după-amiază. După săptămânile petrecute pe vasul acela, abia aştept să mă întind pe un pat adevărat. Paturile de pe vapor nu sunt făcute pentru bărbaţi ca mine.

La fel ca Hugh, era înalt, însă la asta se limitau asemănările dintre ei. Jeremiah Peabody avea părul brunet, uşor încărunţit, şi ochi negri, veseli. Ca şi cum întreaga viaţă – sau poate că doar acea situaţie anume – i s-ar fi părut foarte amuzantă.

El îşi luă de mână soţia, care ezita, şi o trase spre uşă.

— Acestea fiind spuse, vă dorim o după-amiază plăcută şi abia aşteptăm să vă revedem la cină.

— Sunt sigură că până atunci îmi vor veni în minte un milion de întrebări, declară mama lui Hugh, ieşind din încăpere.

Toţi ceilalţi o urmară îndeaproape, în urmă rămânând doar Hugh şi Minerva. Înainte de a îndrăzni să vorbească, el aşteptă până ce toată lumea se îndepărtă suficient de mult pentru ca vocile din salon să nu mai poată fi auzite.

— Mulţumesc pentru…

— Onorariul meu tocmai a crescut la şaizeci de lire, spuse Minerva, acele cuvinte ieşindu-i din gură în mod spontan, fiindcă, desigur, puţin din acea putere i se urcase la cap. M-ai auzit. Şaizeci de lire şi vreau jumătate din sumă mâine-dimineaţă. Nu va mai fi vorba despre expedierea lui Vee… altfel plecăm cu toatele, după cum am stabilit, mâine la prima oră.

Lăsându-l cu gura căscată, Minerva ieşi din încăpere. Nu-i venea să creadă că fusese în stare de aşa ceva, dar se simţea ciudat de mândră. Oare asta o făcea mercantilă? Probabil că da. Şi puţin răzbunătoare. Dar, având în vedere superficialitatea dezamăgitoare a lui Hugh, ea hotărî să alunge astfel de gânduri.

Capitolul 12

Hugh se săturase să se plimbe încolo şi încoace prin biroul lui. Făcuse asta toată după-amiaza, iar apoi obrăznicătura ieşise din dormitorul ei doar ca să cineze, flancată, după cum era de aşteptat, de surorile ei cele enervante. Apoi ea refuzase să le părăsească, pe ele sau pe mama lui, aşa că el nu avusese nicio posibilitate să-i vorbească între patru ochi. Singurul mod în care Minerva comunicase cu el se rezumase la câteva priviri încruntate, incisive, pe care ea i le aruncase numai atunci când era sigură că n-o vedea nimeni. Iar acele priviri fuseseră atât de reci, încât Hugh nu mai avusese niciun dram de îndoială cu privire la ceea ce simţea ea.

Minerva clocotea.

Pe de altă parte, lui Hugh îi trecuse toată furia în momentul în care locul ei fusese luat de panica pură, viscerală, pe care o simţise la auzul veştii că mama lui ajunsese acasă mai devreme. Panică pe care falsa lui logodnică, acum renegată, părea hotărâtă s-o alimenteze cu cruzime. Aşa cum ea se bucurase şi să distorsioneze povestea de fundal construită cu grijă, ţesută de el timp de aproape doi ani, făcându-l acum de râsul tuturor în propria casă! Potrivit poveştii Minervei, el, Hugh, fusese un pretendent disperat şi înflăcărat încă de la început. Unul pe care ea îl învăţa încă de atunci să devină un om mai bun. Hugh cel prostuţ. Hugh cel nestatornic. Egoist şi plin de el… Slavă Domnului că ea intervenise la momentul potrivit ca să îndrepte toate acele miriade de defecte ale lui, înainte de a deveni atât de înrădăcinate încât el să devină o cauză pierdută!

Mama lui, desigur, se bucura de toate astea, fiindcă Minerva dăduse glas, intenţionat, tuturor pretenţiilor cu care ea îl bătuse la cap ani în şir. Nu încăpea îndoială că, special ca să-l tortureze, Minerva tocmai se dusese la culcare ţinând-o pe mama lui de braţ, amândouă bârfind acum ca două prietene nedespărţite.

Între timp, Hugh fusese lăsat într-un con de umbră, nevoit să vadă cum farsa lui meticulos orchestrată se juca

acum în spatele scenei, nu în centrul acesteia, lucru care nu-i era pe plac absolut deloc. După altercaţia lor de după-amiază, noua Minerva cea Mercantilă, flancată de clanul ei cel loial, putea să-l înjunghie de moarte pe la spate, fără ca el să-şi poată lua măsuri de precauţie.

Totul se dovedea a fi o încurcătură de proporţii colosale, una care îl tulburase într-atât de mult, încât nu se mai putea concentra la altceva.

Payne râcâi la uşă şi intră, aducând înapoi biletul pe care Hugh i-l trimisese Minervei în încercarea de a pune capăt ostilităţilor printr-un armistiţiu disperat.

— A refuzat să-l ia, milord. Mi-a spus să vă transmit că tot nu vorbeşte cu dumneavoastră, ceea ce, a zis ea, include şi cititul oricăror lucruri pe care le scrieţi.

— Femeie afurisită! Ce joc crede ea că joacă?

Payne ridică pur şi simplu din umeri, cu o figură inexpresivă.

— Crezi că am greşit?

— Cred că versiunea evenimentelor pe care mi-aţi oferit-o e puţin diferită de cea pe care tocmai mi-a adus-o la cunoştinţă domnişoara Minerva. În versiunea dumneavoastră aţi neglijat să pomeniţi de faptul că vi se înecaseră corăbiile cu mult înainte de altercaţia cu ea.

Desigur că Minerva îi povestise despre Sarah, cu toate că Payne avea bunul-simţ de a nu menţiona direct numele acesteia din urmă.

— Mărturisesc că mi s-au înecat corăbiile după ce sora Minervei a făcut încă o criză de istericale, spuse Hugh, care n-avea de gând să nege faptul că nu fusese în apele lui la momentul la care începuse altercaţia cu Minerva. Vee ar pune la încercare până şi răbdarea unui înger! se plânse el.

— Iar dumneavoastră, milord, sunteţi, desigur, un înger.

— Mi-am pierdut cumpătul, Payne, cum ar face oricine care se confruntă cu persoane nerezonabile.

— Domnişoara Minerva a spus că aţi plecat în galop şi că aproape aţi făcut-o să cadă de pe Crăiţa, deşi ştiaţi foarte bine că era o călăreaţă începătoare şi că-i lipsea

îndemânarea de a stăpâni un cal care galopa cu ea în spinare.

— Crăiţa abia dacă mergea la trap!

— De asemenea, v-a numit „brută egoistă şi superficială”.

— *Brută?*

— Astea sunt chiar cuvintele folosite de această lady, milord, şi veţi fi încântat să aflaţi că i-am pus la îndoială comentariile.

— Mulţumesc, Payne… Pot fi numit în multe feluri, dar „brută egoistă şi superficială” nu se numără printre ele.

— Într-adevăr, milord… I-am spus: „Egoist şi superficial, vă dau dreptate, pentru că este, cu vârf şi îndesat, dar nu ştiu ca Excelenţa Sa să fie o brută. O astfel de însuşire ar necesita mult prea mult efort”.

Văzând privirea încruntată a lui Hugh, majordomul zâmbi, iar apoi lăsă biletul pe biroul lui.

— Aş putea îndrăzni să vă dau un sfat, milord?

— Ca şi cum te-aş putea opri!

— V-aţi ciondănit şi sunteţi încă prea supăraţi ca să fiţi rezonabili. Prin urmare, sugerez ca amândoi să vă gândiţi la asta peste noapte şi să discutaţi mâine-dimineaţă. După ce se odihneşte, sunt sigur că domnişoara Minerva va fi într-o stare mult mai bună şi că va fi mai receptivă la scuzele dumneavoastră.

— Nu-mi cer scuze!

— Pentru un bărbat cu un succes atât de mare la doamne, mă surprinde întotdeauna cât de puţin le cunoaşteţi.

Payne se întoarse ca să plece.

— *Et tu, Brute*[3]*?* Tu *chiar* crezi că eu am greşit!

— Cu toată onestitatea, milord, pot să spun că amândoi sunteţi încăpăţânaţi. Sincer vorbind, e un miracol că nu v-aţi certat înainte. Până acum aţi afişat amândoi o reţinere impresionantă şi o disponibilitate admirabilă spre compromis. În mod ciudat, sunt mândru de dumneavoastră. Dar sunteţi totodată bărbat şi, prin urmare, trebuie să fiţi

3 Şi tu, Brutus? (în limba latină în original)

cel care îşi cere scuze. Aşa cere legea.

— Ce lege?

— Legea femeilor, milord. Credeţi-mă, aşa cum orice bărbat ar fi, fără îndoială, gata să confirme, viaţa dumneavoastră va fi mult mai uşoară dacă v-aţi preda sabia de bunăvoie. Sau doriţi să vă petreceţi toată ziua de mâine exclus din tot ce se întâmplă? Mă tem că în această anume situaţie aveţi nevoie de domnişoara Minerva mult mai mult decât are ea nevoie de dumneavoastră. Cel mai bine e s-o aveţi de partea dumneavoastră, nu credeţi?

Cu un zâmbet larg, majordomul îi ură noapte bună lui Hugh, lăsându-l să mediteze. Era adevărat, fătuca acea îl prinsese în corzi. Încă îl surprindea solicitarea ei de a primi mai mulţi bani. Nu era vorba de bani, pentru că el avea destui, ci de maniera în care ea îi prezentase acel ultimatum. Minerva intenţionase să-l pună la punct şi o făcuse cu vârf şi îndesat. Apoi îl aruncase în purgatoriu şi păruse de-a dreptul încântată să-l lase să sufere acolo. Oricât îl durea pe Hugh să recunoască acest lucru, poate că Payne avusese dreptate într-o anume privinţă. Nu putea să facă nimic în acea noapte. Cel mai bine era să abordeze problema la trezire şi nu putea decât să spere că a doua zi atitudinea Minervei avea să devină ceva mai conciliantă.

Înfrânt, se duse la culcare şi-şi lăsă valetul să plece. Se săturase să mimeze politeţea în timp ce nu voia altceva decât să dea cu piciorul în mobilă. În schimb, în loc să-şi distrugă degetele de la picioare izbindu-le de lemnul de stejar, vechi şi necruţător, al patului, Hugh se rezumă la a-şi scoate vesta şi cravata, pe care le aruncă, furios, de perete. Apoi trase aer adânc în piept, se descalţă de cizme şi se întinse pe pat, peste cuvertură, ca să mai cugete puţin.

Nu aşa îşi dorea să se încheie lucrurile între el şi Minerva. În lumina sosirii spontane a mamei lui, el şi Giles hotărâseră că şi fuga trebuia zorită, aşa că prietenul lui şi Minerva aveau să-şi ia tălpăşiţa noaptea următoare. Părea cel mai prudent mod de a limita potenţiala catastrofă, iar ironia sorţii făcuse ca fricţiunile dintre Hugh şi aşa-zisa lui

logodnică, precum şi amintirile terne şi încropite ale Minervei despre perioada în care el îi făcuse curte, să pledeze în favoarea acelui anume deznodământ. Dacă mama lui Hugh şi Jeremiah băgau de seamă că afecţiunea celor doi logodnici era mult mai unilaterală decât se crezuse, atunci n-aveau să fie complet surprinşi că Minervei îi căzuse cu tronc altcineva. Trebuia ca Hugh şi Minerva să poată să mai reziste împreună doar o zi. Doar o amărâtă de zi în plus, iar farsa în care jucau avea să ia sfârşit.

Dacă ar fi citit acel bilet afurisit, Minerva ar fi fost deja la curent cu toate astea!

Iar dacă se trezea a doua zi cu faţa la cearşaf şi îl evita din nou, avea să fie nevoie ca Payne sau Giles să-i explice totul. Iar apoi ea şi Hugh să-şi ia rămas-bun.

Dintr-un anume motiv, gândul la despărţire îl făcea pe Hugh să se simtă în egală măsură trist şi furios. Era trist fiindcă, în pofida recentei ei trădări şi a şantajului flagrant, el o plăcea pe Minerva. Mult. Îi plăcuse de la început şi nu suporta gândul ca ea să dispară, iar el să rămână întrebându-se mereu dacă se descurca din nou de una singură. Şi era furios fiindcă ea pleca având convingerea falsă că el era o brută, absolvindu-se în acelaşi timp pe sine de orice vină în legătură cu presupusa lui atitudine brutală.

Nu i se părea deloc corect.

De ce, având în vedere cât de importante erau lucrurile pe care ar fi fost necesar să le discute ei doi, trebuia ca ea să aibă ultimul cuvânt? Planificarea a tot ceea ce trebuia făcut a doua zi, de exemplu. Faptul că ea continua să facă pe supărata. Faptul că el avea nevoie ca ea să ştie că putea să apeleze la el dacă viaţa sau soarta ar fi fost crude cu ea. El se angajase cu hotărâre să fie în continuare cavalerul ei în armură strălucitoare, iar ea îi refuza acel drept.

Se dădu jos din pat şi măsură din nou în lung şi-n lat încăperea, enervat pe sine fiindcă era în continuare nervos, şi enervat pe faptul că ea se bucura de somnul tihnit al persoanei mulţumite de sine, în timp ce el n-avea să închidă un ochi. Halal stăpân era în propria casă! Ce fel de

stăpân se resemna să se plimbe de colo până colo pe covorul dormitorului său?

Nu el.

Ceva cedă în interiorul lui Hugh, iar el, înainte de a apuca să cântărească bine lucrurile, ieşi din cameră şi străbătu etajul cu paşi mari, îndreptându-se către aripa de est. Dacă Minerva n-avea de gând să-i citească biletul, atunci avea să audă totul chiar din gura celui care-l scrisese!

În timp ce coti spre coridorul în care dădea camera ei, Hugh văzu fâşia subţire de lumină care se profila pe sub uşă.

Bine.

Minerva nu dormea. Hugh spera că ea se căia şi că era frustrată, la fel ca şi el, de şirul nefericit de evenimente din ultima vreme. Înainte de a bate la uşă, Hugh rămase locului, cu degetele încleştate. Îşi dădea seama că, dacă făcea prea mult zgomot, surorile i-ar fi sărit Minervei în ajutor, iar apoi el şi ea ar fi trebuit să poarte una dintre cele mai importante conversaţii din viaţa lor în faţa unei audienţe excesiv de protectoare. Aşa că bătu uşor o dată, după care intră în încăpere fără să-i dea Minervei ocazia să-l trimită la naiba.

— Minerva, trebuie să…

Restul cuvintelor i se opriră pe buze. Ea stătea la fereastră, îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte văluriţă, care devenea transparentă în lumina focului. Părul brunet, despletit, îi ajungea până aproape de şolduri, o uluitoare perdea mătăsoasă, ce sclipea în lumina slabă a singurei lumânări aprinse.

— Ce naib…!

El tresări auzindu-i ţipătul şi-i făcu semn să nu înceapă să strige, în timp ce ea întinse mâna după şalul atârnat peste oglindă, pe care îl ridică în faţa ei, făcând să piară dinaintea ochilor lui acea splendidă privelişte.

— Îmi pare rău că am dat buzna… dar ceea ce am de spus nu suportă amânare. Chiar trebuie să vorbesc cu tine.

— Aici? Cum îndrăzneşti să vii aici?!

Apoi ea îl măsură cu privirea, zăbovind asupra cămăşii desfăcute, a picioarelor desculţe şi a pantalonilor care-i lăsau gambele dezgolite.

— Nici măcar nu eşti îmbrăcat!

— A fost o decizie bruscă... şi, în urma unui impuls de moment, mi-am pierdut capul. Îmi pare rău, spuse el, însă n-avea de gând să se lase nici descurajat, nici sedus. Ar ajuta dacă mi-aş cere scuze pentru o parte din ceea ce s-a întâmplat mai devreme?

— Doar pentru o parte?

În loc s-o liniştească, cuvintele lui nu făcuseră decât s-o scoată şi mai rău din sărite, iar Hugh oftă, amintindu-şi de sfatul majordomului

— Îmi pare rău că am fost într-o dispoziţie proastă după acea întâlnire din piaţă şi că mi-am vărsat nervii pe tine, începu el, dându-şi seama că, în acea privinţă, chiar îi datora scuze Minervei. Şi îmi pare rău că am plecat în galop şi că te-am lăsat să te lupţi singură cu Crăiţa. Nu m-am purtat deloc ca un gentleman.

Cu şalul încă ridicat în faţă, ca un scut, ea îl privi cu superioritate.

— Aşa este. Deloc.

— Având în vedere ceea ce s-a întâmplat ulterior, regret şi faptul că m-am certat cu tine din cauza lui Vee.

— Nu sună absolut deloc ca o scuză.

— E una parţială. Una care, dacă e combinată cu celelalte, mă face de vină pe trei sferturi pentru cele întâmplate de dimineaţă.

— Presupun că te aştepţi ca eu să-mi asum responsabilitatea pentru sfertul rămas?

El luă drept un semn bun faptul că ea nu ţipa. Oricât de tentant era să se plângă în legătură cu Vee, n-o făcu. Surorile ei erau călcâiul lui Ahile, iar orice aluzie la ele l-ar fi privat pe el de scăparea din purgatoriu.

— Nu în totalitate, recunoscu Hugh, ridicându-şi arătătorul şi degetul mare, la doi centimetri distanţă unul faţă de celălalt. Tu ar trebui să-ţi asumi responsabilitatea doar pentru faptul că ai fost rea cu mine şi că apoi ai

încercat să mă şantajezi ca să te răzbuni pentru comportamentul meu care a lăsat de dorit.

— Chiar a lăsat de dorit.

— Ce a lăsat de dorit? Comportamentul meu sau tentativa ta de şantaj? întrebă el, aruncându-i un zâmbet slab pe post de ramură de măslin.

— Ambele, recunoscu Minerva, în sufletul căreia remuşcarea înlocuia acum furia ofensată. N-ar fi trebuit să mă cobor la nivelul tău. Nu eşti nevoit să mă plăteşti cu şaizeci de lire.

— Ba da, şi o fac bucuros. Mi-ai salvat pielea azi şi-ţi mulţumesc sincer pentru asta. Îmi accepţi scuzele sau trebuie să mă pun în genunchi şi să implor, aşa cum am făcut atunci când te-am cerut în căsătorie şi te-am *implorat?*

Începuturile unui zâmbet răutăcios lăţiră colţurile gurii ei. Nu-i părea rău absolut deloc pentru că-l făcuse să pară jalnic şi rănit din amor în faţa mamei lui, iar el admira asta.

— Oricât de tentant ar suna partea cu căzutul în genunchi, accept scuzele tale de pe acum.

— Mulţumesc.

Hugh se întinse, îi luă mâna şi o duse la buze, dar avu parte de un moment foarte ciudat, în care realiză că nu voia să-i sărute doar mâna.

Ci pe ea, cu totul.

Din nou derutat, el făcu un pas în spate, stânjenit, şi încercă să nu pară afectat, în timp ce ea îl privea. Doamne, ce drăgălaşă era!

Prea drăgălaşă. Părul, cămaşa de noapte… umbra picioarelor ei lungi, pe care el le întrezărea dincolo de acea umbră. Realizând că se holba la ea, îşi abătu privirea, doar ca să-şi dea seama că se uita la patul mare, care domina încăperea. Patul a cărui cuvertură era dată la o parte, ca o invitaţie.

— Atunci, declar armistiţiu, spuse el.

Inima îi bătea nebuneşte. Picături de sudoare izvorâte din emoţie păreau să i se înmulţească de-a lungul şirei spinării, în timp ce mintea îi fu străbătută de imagini

tulburătoare în care apăreau ei doi, întinşi în patul acela.

— Acum putem să vorbim? o întrebă el pe Minerva.

— Deci n-ai venit aici doar ca să-ţi ceri scuze.

Întrucât era în pericol să se balanseze stângaci pe picioare, Hugh se aşeză pe scaunul de lângă măsuţa de toaletă şi, după ce aruncă o nouă privire febrilă prin cameră, n-avu de ales decât să facă un gest spre ea, cerându-i, astfel, să se aşeze pe pat sau să continue să stea în faţa lui, precum Eva ispitindu-l pe Adam.

— Sunt multe lucruri de discutat şi, de când mi-ai spus să mă duc naibii, în faţa grajdurilor, n-am avut nicio secundă în care să te găsesc singură.

Ea se aşeză, rearanjându-şi, afectată, şalul în jurul umerilor şi forţându-l să observe unele forme feminine ademenitoare care i se legănau dedesubtul cămăşii de noapte. Apoi mişcarea respectivelor forme îi reaminti lui Hugh că acea cămaşă de noapte diafană era singura barieră – transparentă – între ochii lui şi goliciunea ei. Alte imagini chinuitoare se zvârcoliră, erotic, în imaginaţia lui, prea multe ca el să fie în stare să le facă faţă. În loc să geamă cu voce tare la efectul visceral pe care acestea îl aveau asupra corpului său, Hugh îşi puse un picior peste celălalt şi încercă să-şi imagineze că, în acel dormitor luminat intim, el nu se afla singur cu o femeie care habar n-avea cât de mult o dorea. Se strădui, vitejeşte, să şi-o închipuie pe Lucretia îmbrăcată în acel veşmânt seducător – scundă, cu picioare butucănoase şi purtându-şi despletit părul ei cărunt, uşor încreţit. Astfel, el se agăţă de acea imagine neatrăgătoare precum o moarte sumbră.

— Despre ce şuşoteai împreună cu mama, după cină?

— Ea a vrut să analizeze de-a fir a păr toată istoria noastră. I-am povestit despre cum ne-am cunoscut, despre cum mi-ai făcut curte, despre boala mea şi despre moartea tatălui meu, înşiră Minerva, al cărei chip frumos deveni îndurerat. Am făcut tot ce-am putut ca să răspund la fiecare întrebare, dar nu cred c-am convins-o pe deplin, Hugh. M-a chestionat despre aceleaşi lucruri de nenumărate ori, în fel şi chip. Cu multă cordialitate, dar am senzaţia clară că a

încercat să mă prindă cu mâţa-n sac.

— Excelează la capitolul ăsta.

— Dacă pot să spun aşa, cred c-am făcut o treabă bună încercând să-i distrag atenţia. I-am pus multe întrebări despre Boston şi despre domnul Peabody.

— Jeremiah a reuşit întotdeauna să-i distragă atenţia.

— Se vede de la o poştă că-l adoră, concluzionă ea, iar trăsăturile i se destinseră, în ochii ei verzi apărând o privire pierdută, care-l făcu pe Hugh să-şi dorească să se piardă odată cu ea. Mama ta s-a luminat la faţă ori de câte ori mi-a vorbit despre el.

— S-au căsătorit din dragoste.

— Ce frumos…

— Ştiu…

Prezenţa ei avea efecte ciudate asupra inimii lui, iar Hugh îşi dorea în acele momente să fie şi el în stare să se căsătorească din dragoste. Dar nu era dat să se întâmple. Pe termen scurt, poate că ar fi putut să se stăpânească, dar, la fel ca tatăl lui cel necredincios şi ca bunicul lui înainte, nu era în stare să-şi ia angajamentul pe care îl presupunea o astfel de iniţiativă nobilă. Chiar dacă o femeie ar fi fost dornică să încerce, iar el ar fi încercat să lupte cu sângele lui capricios, Hugh ştia că avea să sfârşească prin a-i frânge inima. Pentru că asta făceau bărbaţii din familia Standish.

— După ce a fost încătuşată de tatăl meu, mama merita puţină fericire.

Oare ce-l făcuse să recunoască asta? Minerva era prea isteaţă şi intuitivă ca să nu observe. Compasiunea îi întunecă ochii verzi.

— Deci tatăl tău n-a fost un om bun? Surprinzător! De când sunt aici, n-am auzit niciun cuvânt rău la adresa lui. Chiar şi Payne pare să-l fi admirat… iar Payne îţi e complet devotat.

— *Payne?* Devotat? Dacă ăsta-i devotament, n-aş vrea să văd cum arată dispreţul.

Obsedat sau nu de viziunea acelei cămăşi de noapte, Hugh n-avea de gând să vorbească despre tatăl lui. Minerva

nu-i sucise minţile chiar într-atât.

— Ironia sorţii a făcut ca tata să fie cel care i l-a prezentat pe Jeremiah mamei mele, se trezi el spunând, ceea ce-l făcu să se gândească la posibilitatea ca ea să-i fi sucit minţile rău de tot, la urma urmei, din moment ce tocmai începuse să-i vorbească despre tatăl lui. Vreme de mulţi ani, Jeremiah a fost un bun prieten de familie al nostru, înainte ca mama să devină văduvă. A fost umărul de sprijin al mamei în timpul bolii tatălui meu, iar apoi n-a durat mult până când prietenia lor s-a transformat în mai mult de-atât. Am fost cavaler de onoare la nunta lor. Îl respect foarte mult pe Jeremiah. El e singura persoană care a reuşit s-o facă pe mama mea cea cicălitoare să fie raţională.

— Mama ta nu-i cicălitoare.

— N-ai suportat-o decât timp de un ceai şi o cină.

— Poate… dar e limpede că te adoră şi că nu-ţi vrea decât binele.

— Iar tu ai aflat toate astea în timpul a două interogatorii în cursul cărora a încercat în mod repetat să te prindă cu mâţa-n sac?

— Am discutat despre modul tău scandalos de viaţă… de dinainte ca eu să intervin şi să te salvez, spuse ea încercând să pară oripilată, dar neputând să-şi ascundă amuzamentul. Dansatoare de operă şi doamne măritate, Hugh? Mama ta spune că au fost o alegere previzibilă, având în vedere frica ta iraţională de a te îndrăgosti.

— Nu-mi e deloc frică să mă îndrăgostesc.

Cu toate astea, la simpla rostire a acelor cuvinte, Hugh simţi un ghem în stomac. Nu era o frică iraţională, ci una reală. Dragostea nu era pentru cei laşi şi, cu siguranţă, nu era pentru cei care se lăsau distraşi cu uşurinţă. Fiindcă reversul iubirii era suferinţa din dragoste şi, inevitabil, ura. Prin urmare, era mai bine să evite toate astea.

— Atunci, bănuiesc că de-asta tu… Cum *s-a exprimat* mama ta? întrebă Minerva, care luă o pauză, iar apoi chicoti, făcându-l pe Hugh să simtă nevoia de a prinde acel sunet ademenitor, de a-l strânge în pumn şi de a-l păstra

veşnic. De fapt, nu pot să repet spusele ei. E prea scandalos!

— Dar, evident, foarte amuzant. Continuă. Spune. E crud din partea ta să râzi în faţa mea şi să nu-mi zici de ce. Aş putea să am cel puţin dreptul de a răspunde.

— Bine. Dacă insişti… începu ea, iar pe obraji îi apăru un văl purpuriu, în ciuda încercării de a părea îndrăzneaţă. Mama ta zice că ai evitat cu abilitate să te îndrăgosteşti… O, Doamne! Nu-mi vine să cred că spun asta… sărind dintr-un pat într-altul înainte de a avea timp să încălzeşti aşternuturile, încheie ea, forţându-se să-i întâlnească privirea şi încrucişându-şi braţele pe piept. Ia să-ţi aud apărarea, Hugh! Oare mama ta are dreptate? Îţi alegi relaţiile amoroase doar pe baza naturii lor trecătoare?

Da.

Cu cât mai trecătoare, cu atât mai bine.

— Cred că, doar ca să-şi susţină punctul de vedere, mama a exagerat foarte mult în ceea ce priveşte cuceririle mele. Dar, ca de obicei, a înţeles greşit lucrurile.

La rândul lui, Hugh îşi încrucişă braţele pe piept, mai degrabă prefăcându-se amuzat decât gândindu-se prea mult la glonţul pe care ea îl trimisese direct la ţintă. Hotărârea lui de a nu se însura nu era cine ştie ce capăt de ţară, ci mai degrabă o alegere pe care şi-o asumase. Îşi cunoştea limitările şi nu se simţea pregătit să sufere de pe urma inevitabilei remuşcări zdrobitoare râmase în urma fiecărei greşeli. Inima îl durea doar la gândul c-ar fi rănit-o pe Minerva. Dacă asta chiar s-ar fi întâmplat, durerea aceea ar fi fost imposibil de suportat.

— Tristul adevăr este… şi nu trebuie să repeţi vorbele mele niciodată în afara acestei camere… că, în ciuda faptului că am făcut tot ce-am putut, n-am găsit nicio femeie cu care să-mi doresc să petrec mai mult de câteva nopţi.

Cu excepţia ei.

— Tot ce-ai putut? Asta sugerează că ai încercat şi ai eşuat. N-aveai cum să-ţi petreci mult timp alături de o femeie măritată, Hugh! Aşa ceva e un drum ce nu duce

nicăieri. Poate că ar trebui să le oferi o şansă numeroaselor femei singure. Unei domnişoare tinere şi drăguţe, care şi-a păstrat cearşafurile curate şi care aşteaptă să-i sucească minţile un ins chipeş şi fermecător ca tine. I-ai făcut vreodată curte unei domnişoare nemăritate?

Vorbele Minervei începeau să sune acum precum cele ale mamei lui, care obişnuia să-i spună tot timpul exact aceleaşi prostioare rezonabile, deşi ea, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie cel mai bine că un bărbat din familia Standish nu putea fi de încredere.

Sigur că nu curtase vreodată o lady nemăritată!

Singurul lucru pe care nu-l moştenise de la strămoşii lui cei nestatornici era afurisita de conştiinţă – o povară grea, care cu siguranţă că nu-i afectase nici pe tatăl, nici pe bunicul şi, foarte probabil, nici pe străbunicul lui. Prin urmare, Hugh flirta fără nici o ruşine cu anumite femei care, la rândul lor, flirtau cu el la fel de lipsite de prejudecăţi. Aşa ceva nu însemna a face curte, ci era doar un dans de împerechere. Unul despre care ambele părţi ştiau prea bine că avea să sfârşească în dormitor, dar şi că n-aveau să existe consecinţe dincolo de asta.

— Atunci când ţi-am spus că nu sunt genul care să se însoare, am vorbit serios. Sunt absolut convins că nu-s capabil să mă îndrăgostesc… cel puţin nu complet.

Şi, brusc, din cauza ei, acel defect al lui îl deprimă.

Observă expresia neîncrezătoare a Minervei şi se hotărî să clarifice acel punct de vedere, în loc să audă inevitabilele contraargumente.

— Acel sentiment inefabil, devorator, altruist, despre care vorbesc la nesfârşit poeţii, precum şi romanticii convinşi, de genul mamei mele, pur şi simplu nu se află în arsenalul meu de emoţii umane. Defectul ăsta provine din genealogia mea.

Ea îl privea ţintă, iar el realiză că, din nou, spusese prea multe.

— O, Hugh… te-ai gândit că pur şi simplu n-ai întâlnit femeia potrivită? Eşti mult prea drăguţ şi prea cumsecade ca să fii incapabil de dragoste.

— Drăguţ?!

Fără să-şi dea seama, ea îi oferise o cale de scăpare. Hugh se încruntă, prefăcându-se ofensat.

— E a doua oară pe ziua de azi când mi se spune că sunt „drăguţ”. Sincer vorbind, sunt revoltat! „Drăguţ” e un cuvânt atât de abstract şi de neinteresant! Tapetul e drăguţ. Aşa cum e şi o pălărie nouă, care arată exact la fel ca cea veche. Eşti sigură că n-ai vrut să spui „nonşalant”? Fermecător? Irezistibil? Există un întreg dicţionar de adjective care mi se potrivesc mult mai bine decât „drăguţ”

— Păi, eşti drăguţ. Şi mai eşti şi enervant şi mult prea sigur pe tine. Şi secretos. Întotdeauna am bănuit că eşti mult mai profund decât laşi să se vadă, dar, de fiecare dată când încerc să arunc o privire dincolo de suprafaţă, închizi trapa şi, cu obişnuitul tău farmec, îmi răstălmăceşti întrebările.

— Vezi… recunoşti! *Sunt* fermecător. Accept complimentul ăsta în schimbul acelui „drăguţ” insipid de adineauri.

— Iar începi… Te abaţi de la subiect şi mă faci din nou să mă întreb de ce simţi imediat nevoia să deviezi. Ce ascunzi?

— Absolut nimic, o asigură Hugh, desfăcându-şi braţele şi dorindu-şi, în gând, să nu fie o copie a tatălui său. Ăsta-s eu!

— Eşti o enigmă, Hugh Standish.

— Ei, uite, cuvântul ăsta îmi place. „Enigmă” sugerează un bărbat misterios. Am auzit că doamnelor le plac bărbaţii misterioşi.

— Iar deviezi!

— Întotdeauna fac asta.

El ridică din umeri, încercând să ignore pustietatea lui lăuntrică, mereu prezentă şi supărătoare, pe care acea conversaţie o scosese la iveală. Deşi nu aştepta deloc cu nerăbdare plecarea Minervei, pentru că deja ştia că aceasta avea să lase un gol temporar în viaţa lui, Hugh ştia că n-avea niciun sens să se tot gândească la asta. Fiindcă, în cele din urmă, golul acela avea să dispară. De îndată ce se

ivea o altă femeie dornică de atenţia lui, ochii aveau să-i fie distraşi. Aceea era calea Standish – blestemată fie ea! *Un fait accompli*[4].

— Dacă mama nu-i convinsă de logodna noastră, probabil că e mai bine să încheiem mâine farsa asta.

— Mâine?! se miră Minerva, iar el se întrebă dacă nu cumva vedea o undă de dezamăgire în privirea ei tulburată. Atât de curând?

— E cel mai bine aşa, nu crezi?

Îşi dorea ca ea să-l contrazică. Să-l determine să-şi revizuiască planul pe loc.

— Probabil că da…

— De fapt, despre plecare venisem să vorbesc cu tine în seara asta.

Trebuia să-şi ia rămas-bun cât mai repede şi mai frumos posibil.

— Mâine trecem lucrurile în revistă, dar, la un moment dat, noaptea, Payne va veni să te ia ca să pleci împreună cu Giles, în trăsura lui, aşa că trebuie să te asiguri că ţi-ai făcut bagajul, spuse el, însă rostirea cu voce tare a acelor cuvinte îl făcu să se simtă lamentabil – gol şi singur. A doua zi, în zori, eu le voi trimite pe surorile tale, cu trăsura mea, împreună cu bagajele şi cu Lucretia, iar voi vă veţi întâlni cu toatele la un han de la jumătatea drumului către Londra.

Ea se gândi la toate astea preţ de câteva clipe, cu ochii la mâinile care i se odihneau în poală, iar apoi dădu din cap în semn că era de acord.

— Da… probabil că are sens.

Apoi ochii ei minunaţi se ridicară spre ai lui, iar el zări altceva în ei. Ceva ce semăna foarte mult cu o tristeţe ce-o oglindea pe a lui. Îşi înăbuşi dorinţa de a se apropia de ea.

— E atât de iute… de subit! Nu mă aşteptam ca totul să se termine atât de brusc.

— E mai bine aşa.

Hugh se ridică, temându-se că, dacă nu scăpa iute de acolo, risca să facă ceva ce avea să regrete. Ceva ce-ar fi

4 Fapt împlinit (În limba francezi în original)

fost total prostesc şi periculos – ca, de pildă, să amâne fuga ca să petreacă mai mult timp împreună cu ea, ceva ce vocea persistentă din mintea lui îi striga să ia în considerare.

— Voi avea mai multe detalii mâine. Între timp, cred că absenţa sentimentelor tale faţă de mine şi devotamentul meu absolut în ceea ce te priveşte, oferă mai multă credibilitate poveştii despre tragica noastră despărţire, nu? La urma urmei, cine ar alege un conte depravat în locul unui moştenitor la fel de depravat al unui ducat? Probabil că n-ar strica să-i arunci mâine o ocheadă galeşă lui Giles.

O privelişte care avea să fie o tortură absolută!

— Da… Voi încerca să-l fac să întoarcă capul după mine.

— Să nu încerci prea mult! exclamă el, dându-şi seama imediat că n-ar fi trebuit să spună aşa ceva. Capul lui Giles e suficient de mare aşa cum e! nu se putu el opri să adauge, dar, dincolo de acea remarcă, nu mai era nimic de zis, în ciuda faptului că atât de multe lucruri rămăseseră nerostite. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat, conchise el.

Minerva păşi alături de Hugh către uşă, însă, înainte ca el s-o deschidă, ea îi atinse mâna. O mângâiere inocentă şi blândă, dar, la fel ca toate atingerile ei, atât de puternică încât Hugh o simţi arzându-i mâneca subţire a cămăşii şi croindu-şi drum până în sufletul lui.

— Mulţumesc, Hugh. Pentru tot. Ultimele zile au fost… destul de frumoase. Întotdeauna îmi voi aminti cu drag de timpul petrecut aici.

El dădu din cap în semn de încuviinţare, simţindu-se ciudat de emoţionat, iar apoi îşi încleştă mâna pe mânerul uşii. Era timpul să rupă neaşteptata lor legătură.

— Noapte bună, Minerva.

— Noapte bună, Hugh.

Ea părea tristă. Atât de tristă! La fel ca el. Era ridicol, din moment ce abia se cunoşteau, dar Hugh ştia deja că avea să-i simtă lipsa. În privinţa asta, nu mai era nevoie să se prefacă faţă de mama lui.

— Îţi mulţumesc că ai venit să vorbeşti cu mine,

Hugh. N-am putut niciodată să dorm după o ceartă. Mă bucur că ne despărţim prieteni.

Prieteni.

Un cuvânt la fel de insipid ca şi „drăguţ”

— Şi eu îţi mulţumesc. Iar, pentru că suntem prieteni… te rog să ţii cont de faptul că, dacă ai vreodată nevoie de ajutor, eu voi fi mereu aici. Ştii unde să mă găseşti.

A lăsa deschisă acea portiţă era mai uşor decât a spune „La revedere!” şi a suferi atât de mult de pe urma despărţirii, însă Hugh ştia prea bine că acea femeie mândră, enervantă şi căpoasă n-avea să se folosească niciodată de oferta lui.

— O dovadă în plus că eşti din cale-afară de drăguţ. De fapt, eşti cel mai *drăguţ* bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Dacă doar…

Hugh făcu o grimasă de dezgust, aşa cum era de aşteptat, purtându-se deprimant de superficial şi de nedemn până în ultima clipă. Era cu un picior afară din cameră, când se întoarse şi făcu un lucru foarte prostesc. Cel mai prostesc, probabil, dintre toate cele pe care le făcuse în cei treizeci şi doi de ani de viaţă ai lui. Îşi ascultă vocea interioară care-i urla în minte, cedă ispitei şi o sărută.

Capitolul 13

Buzele lui erau moi, iar atingerea lui dureros de blândă o înfioră pe Minerva atunci când el îi cuprinse obrazul în palmă. Chiar şi aşa, emoţia stârnită de toate astea fu pe atât de intensă pe cât de neaşteptată. În timp ce gura lui o acoperi pe a ei, Hugh îi căută mâna cu mâna lui care rămăsese liberă. Iar acea atingere păru la fel de profundă, degetele lor întrepătrunse fiind o recunoaştere a intensităţii sentimentelor, ceea ce nicio simplă îmbrăţişare n-ar fi putut pune în lumină. Însă, în acelaşi timp, acele

două mâini împreunate erau şi o recunoaştere a faptului că ceea ce se întâmpla acum între ei – orice ar fi fost asta – n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Niciunul dintre ei nu se grăbi să intensifice contactul. Momentul era din cale afară de special. În schimb, prelungiră acel sărut plin de emoţie, minunându-se de intensitatea lui şi deplângând, în acelaşi timp, faptul că era un sărut de despărţire.

Adio.

Totul era atât de definitiv, însă…

Minerva oftă în dreptul gurii lui. Iar apoi se lipi de el, simţind nevoia să adâncească sărutul, simţind nevoia să-i simtă trupul lângă al ei doar o dată înainte de a fi nevoită să-i dea drumul. Încet, îşi trecu degetele peste chipul lui ca să şi-l întipărească în memorie pentru toţi anii ce aveau să vină. Apoi, pentru că era necesar, făcu acelaşi lucru cu umerii lui, cu braţele şi cu pieptul, în timp ce mâinile lui se jucau în părul ei.

Sub palmele deschise, ea îi simţi din nou inima bătând, un ritm puternic şi egal, ce părea să fie un ecou al inimii ei, ale cărei bătăi îi bubuiau până în cap. Prin pânza subţire, simţi pielea lui radiind căldură, în timp ce, cu vârful degetelor, îi explora acei muşchi din zona pieptului, atât de fascinanţi pentru ea. Îi simţi tresărind pentru o clipă, înainte ca el să-i geamă numele în dreptul gurii şi să-i cuprindă talia cu mâinile, trăgând-o mai aproape, până ce corpurile lor se lipiră unul de celălalt de la coaste până la şolduri.

Timpul nu mai exista. Minerva pierdu orice noţiune legată de curgerea lui atunci când buzele lui Hugh ajunseră în dreptul gurii ei şi o aduseră în starea de a nu-i mai păsa de nimic în afara felului în care el o făcea să se simtă. Mai fusese sărutată înainte, mai mult de o dată. Totuşi, acele atingeri ale buzelor, caste, inocente şi fugare, care se petrecuseră cu atâţia ani în urmă, păreau lamentabile în comparaţie cu cele ale lui Hugh. Experienţa pe care el i-o oferea era complet diferită şi cu mult mai intensă, deschizându-i ochii asupra a tot felul de lucruri pe care, până în acea clipă, ea nu le înţelesese cu adevărat.

Acel sărut era concret şi carnal, pasional şi dureros. Şi îi umplea corpul de dorinţă, în timp ce inima îi plângea.

Cine ar fi crezut că un sărut putea spune lucruri pe care cuvintele nu erau capabile să le transmită? Plin de dorinţă, tristeţe, regret, bucurie, înţelegere şi recunoştinţă – toate, în acelaşi timp. Sau cine ar fi crezut că linia de demarcaţie dintre delicat, sincer, înflăcărat, pasional şi devorator era atât de fragilă sau de instabilă încât se putea modifica într-o clipă? Precum o lume care se înclina pe axa ei, acel sărut avusese puterea de a schimba totul incomensurabil de mult, iar Minerva ştia că nimic n-avea şi mai fie la fel.

Limba lui o tachină pe a ei, iar ea o întâmpină trecându-şi, în acelaşi timp, degetele prin părul lui, ca să-l facă să stea nemişcat, fără să-i pese că dorinţa avea să-i fie trădată de sânii presaţi de pieptul lui, sau că şoldurile ei flămânde se împinseră, nesăbuite, lipindu-se de ale lui, astfel încât ea îi simţi dorinţa.

Înlănţuiţi, se împleticiră şi intrară înapoi în dormitor, iar unul dintre ei trebuie să fi închis uşa cu piciorul, fiindcă Minerva simţi lemnul rece pe spinare, în timp ce mâinile lui i se prelinseră, nestânjenite, pe umeri şi pe coaste, iar apoi îi cuprinseră fundul.

Hugh n-o recunoscu pe femeia îndrăzneaţă, ale cărei mâini scormoniră pe sub cămaşa lui şi care deveni dintr-odată stânjenită de piedica pe care cămaşa ei de noapte o punea între trupurile lor, ale cărei palme mângâiară pieptul lui gol ca şi cum întreaga ei viaţă depindea de asta. Corpul îi controla acum mintea Minervei, care reacţiona într-un mod în care n-o mai făcuse niciodată, nici măcar atunci când se crezuse îndrăgostită.

Îl primea cu bucurie. Îl dorea. Se lipi de corpul lui până când îi putu distinge mărimea şi forma erecţiei, savurându-i atingerea şi simţind o nevoie chinuitoare de a o simţi înăuntrul corpului ei. Mâinile lui îi găsiră atunci sânii, iar ea icni în dreptul gurii lui. Gemu şi se zvârcoli, pentru că era atât de minunat! Apoi, toate astea dispărură dintr-odată.

Hugh se desprinsese din îmbrăţişare, iar acum stătea

încremenit locului, cu răsuflarea întretăiată şi clipind, plin de uluire.

— A fost… neaşteptat, spuse el.

Ea n-avea nici cea mai vagă idee dacă asta însemna că el regreta, însă distanţa dintre ei o făcu dintr-odată să se sfiască, aşa că întinse mâna ca să-şi ia şalul.

— Nu… spuse Hugh, ridicând mâna ca s-o oprească. Te rog, nu. Lasă-mă să mi te întipăresc în amintire aşa cum eşti acum.

Ochii lui, încă întunecaţi de pasiune, coborâră asupra buzelor ei, apoi îi contemplară, lacomi, trupul, înainte de se schimba şi de a se ivi în ei ceva diferit. Ceva profund şi complicat, ceva ce ea nu putea discerne. El făcu un alt pas înapoi, clătină din cap şi zâmbi, plin de regret.

— Îmi va fi dor de tine, Minerva.

— Şi mie îmi va fi dor de tine, Hugh.

Uşa se deschise, iar el se întoarse, o privi adânc în ochi, căutând, parcă, ceva, iar apoi oftă.

— Dacă mai contează, află că mi-a plăcut să te am drept logodnică.

*

Minerva privea în jos, la ceaiul ei. Oare îi pusese deja zahăr? În cazul în care o făcuse, nu-şi amintea, aşa că adăugă o linguriţă, ca să fie sigură. Amestecă lent, revenind la acelaşi lucru la care se gândise toată noaptea.

Acel sărut.

Slavă Domnului că era singură în încăperea în care se servea micul dejun, fiindcă nici după atâtea ore nu-şi revenise complet şi nici nu era în stare să facă faţă prezenţei altora.

Bineînţeles că acel sărut servise drept rămas-bun. Drept mulţumire. Însemnase o recunoaştere a faptului că atracţia dintre ei fusese reciprocă. Dulce şi amar deopotrivă, presărat cu regretul că interludiul lor plăcut ajunsese la final. În acelaşi timp, sărutul fusese o acceptare a faptului că ei doi nu puteau fi mai mult de-atât unul

pentru celălalt. În circumstanţe normale, un conte care n-avea nicio grijă pe lume, care era proprietarul acelui palat, şi o fată cinică din Clerkenwell, nu s-ar fi întâlnit niciodată, darămite să-şi petreacă aproape o săptămână unul în compania celuilalt, sub acelaşi acoperiş. Minerva nu se îndoia că viaţa avea să meargă mai departe în cazul amândurora, dar, o, Doamne – acel sărut însemnase atât de mult!

Mulţumită lui Hugh, ştia acum că un sărut nu implica doar buzele, ci şi dinţii, limbile, corpurile şi inimile.

Ea i le oferise pe toate şi făcuse asta de bunăvoie, fără să se aştepte la ceva în schimb. La ce s-ar fi putut aştepta? El trăia în lumea lui, ea – într-a ei, iar ei doi n-ar fi trebuit să se întâlnească niciodată. Nu exista viitor, nici trecut pentru ei, doar acel moment. Unul pe care ea îl trăise pe deplin.

Minerva realiză că, dacă Hugh nu şi-ar fi dezlipit gura de a ei, ea i-ar fi oferit cu mult mai mult. I-ar fi permis mai multe libertăţi, numai Dumnezeu ştia câte, fiindcă trupul ei tânjise după aşa ceva, iar în acel moment tot ceea ce făcuseră împreună păruse firesc şi potrivit.

Zâmbi şi-şi mai adăugă zahăr în ceai, gândindu-se la cât de uimit fusese Hugh, ca şi ea, de altfel, de pasiunea spontană care erupsese între ei precum un vulcan. Minunată, intensă, perfectă, dar la fel de imposibilă pe cât era de nerealizabilă. De îndată ce uşa dormitorului se închisese, cu un zgomot înăbuşit, ea se împleticise până la scaunul din faţa măsuţei de toaletă. Rămăsese acolo nu mai puţin de zece minute şi abia după aceea îşi lăsase ochii să-i contemple reflexia din oglindă. Minerva abia o recunoscuse pe creatura indecentă care îi întorsese privirea scrutătoare.

Părul ei era o claie încâlcită. Buzele îi erau umflate după toate acele sărutări, iar cămaşa de noapte decentă pe care o îmbrăcase înainte de culcare i se desfăcuse la gât şi-i alunecase, dezgolindu-i un umăr şi o fâşie senzuală de piele, între bărbie şi partea de sus a sânilor. Iar dacă asta nu era îndeajuns de scandalos, două sfârcuri foarte întărite,

foarte lacome şi proeminente împungeau pânza diafană. Cu siguranţă că atunci când, înainte de a pleca, Hugh o contemplase cu acea privire posesivă, el văzuse cele două umbre întunecate.

Ore mai târziu, aceleaşi sfârcuri continuau să se întărească ori de câte ori Minerva îşi aducea aminte de momentul în care Hugh îşi trecuse mâinile peste ele, aşa că ea îşi înfăşurase bustul în cel mai gros şal pe care-l avea, ca nu cumva conturul lor întărit să-i trădeze în faţa celorlalţi comportamentul neruşinat şi dorinţele carnale.

— Te-ai trezit devreme!

Minerva tresări, iar apoi îşi simţi faţa înfierbântându-se, vinovată, la auzul vocii mamei lui Hugh.

— Sunt matinală, milady. În starea în care se afla Minerva, mama lui Hugh era ultima persoană pe care ea voia s-o vadă. Ce ghinion să fie încă sub efectul chinului pe care îl simţea din pricina poftei ei carnale faţă de fiul acelei femei! Sfioasă, Minerva strânse mai tare nodul cu care îşi legase şalul, pentru ca nu cumva acesta să-i alunece de pe umeri şi s-o dea de gol. N-am reuşit niciodată să dorm până târziu, îi destăinui ea mamei lui Hugh.

— Nici eu… şi, te rog, spune-mi Olivia… Cel puţin până când devenim rude în mod oficial.

— Bine… Olivia.

Minervei îi era foarte greu să se comporte normal în timp ce-şi simţea sânii atât de grei şi tocmai îşi rememora, plină de vinovăţie, fiecare moment al acelei îmbrăţişări scandaloase.

— Eşti bine, Minerva?

O, Doamne! Oare era atât de evident că fusese smotocită şi că se bucurase de fiecare secundă? Nu putea să scape basma curată decât dacă nega.

— Da, desigur. De ce n-aş fi?

Ca s-o dovedească, ea sorbi din ceai şi aproape că se înecă din pricina gustului greţos de dulce. Oare cât zahăr pusese în ceaşcă pe când visa la Hugh cu ochii deschişi? Ceaiul ajunsese la gust precum melasa. Însă Minerva fu nevoită să-l înghită, ca să păstreze aparenţele.

— Probabil că doar îmi închipui, sunt sigură de asta, dar mi s-a părut că atmosfera a fost cam încordată aseară, la cină. Te-ai certat cumva cu fiul meu?

Minerva aproape că răsuflă uşurată la gândul că sânii ei cei grei şi indecenţi n-o dăduseră de gol.

— Recunosc că ne-am ciondănit puţin chiar înainte de sosirea ta. Nimic grav.

— Suficient de grav pentru ca tu să-l săgetezi cu privirea la masă toată seara, ori de câte ori credeai că nu se uita nimeni.

— A… ai văzut asta?

„Trebuie să mă ţin tare!” se gândi Minerva.

Hugh voia ca ea să pară mai puţin îndrăgostită de el, ca să dea mai multă credibilitate fugii din noaptea următoare.

— Am crezut că am fost subtilă.

— O, ai fost subtilă, draga mea, dar mie nu-mi prea scapă nimic. Văd că ţi-ai pus ceai, aşa că nu mă ofer să-ţi torn altul.

În încercarea de a scăpa de ceai, Minerva înghiţi cât mai mult din el, în timp ce mama lui Hugh se servea cu o ceaşcă de pe bufet. Gustul era mai rău decât la prima înghiţitură.

— Hugh încerca prea tare să-ţi atragă atenţia. Tu te-ai comportat ca o gazdă perfectă şi ai vorbit cu toată lumea, mai puţin cu el.

— N-a fost decât o mică ceartă. Eu sunt prea căpoasă, iar el e…

— Enervant? Încăpăţânat? Iraţional de egoist? Femeia mai în vârstă zâmbi, privind-o pe Minerva pe deasupra marginii ceştii şi pândindu-i cu atenţie reacţia. Ca să fiu sinceră, draga mea, m-am bucurat să văd asta, fiindcă arată că lui Hugh îi pasă. N-am avut niciodată încredere în acele cupluri care pretind că nu se ceartă niciodată. Cred că aşa ceva demonstrează o lipsă de profunzime în relaţia lor şi un dezechilibru grav. Oamenii care se iubesc se ceartă. Oamenii care îşi sunt indiferenţi unul altuia, nu.

Apoi rânji, scoţând la iveală aceleaşi gropiţe

ştrengăreşti pe care le moştenise şi fiul ei.

— Eu şi Jeremiah am avut câteva gâlcevi de-a lungul anilor. Odată am aruncat în el cu o perie de păr.

— Şi m-a nimerit aici, spuse domnul Peabody, care apăru pe dată, ducându-şi un deget la tâmplă. Chestia aia afurisită era făcută din argint masiv, aşa că a trebuit să îndur un cucui uriaş şi mov o săptămână întreagă după aceea.

— N-a fost uriaş, îl contrazise soţia lui, înlăturându-i comentariul cu un gest maiestuos. Exagerează! Cucuiul acela n-a fost nici măcar cât un ou de prepeliţă.

— Tu zici ou de prepeliţă, iar eu zic că mai degrabă era cât un ou de raţă. Oricum, am fost de râsul lumii! conchise el, iar apoi îi făcu Minervei cu ochiul. Bună dimineaţa, viitoare noră! Arăţi foarte bine astăzi.

— Mă simt bine.

Asta, dacă o pulsaţie stranie pe care ea o simţea în zona intimă şi sfârcurile obscen de ascuţite erau definiţia noţiunii de „bine”.

— Observ că şi dumneavoastră sunteţi matinal, domnule Peabody.

Oare unde erau ceilalţi? Dintr-odată, o emoţionă faptul că rămăsese singură în postura de *Minerva* a lui Hugh.

— Nu sunt matinal mai deloc. Dar, pentru că soţia mea e hotărâtă să afle totul despre tine cât mai repede posibil, m-am grăbit să cobor ca să te salvez. Ora şapte dimineaţa e mult prea devreme pentru un interogatoriu.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule Peabody, dar nu trebuie să fiu salvată. Tocmai purtam o discuţie foarte plăcută.

— Să nu te laşi niciodată păcălită, tânără domnişoară. Discuţia plăcută nu-i decât preambulul. Olivia aduce foarte mult cu un păianjen. Ţese o pânză inofensivă, aproape invizibilă, te ademeneşte oferindu-ţi o falsă senzaţie de siguranţă şi, înainte ca tu să bagi de seamă, te prinde în capcana ei şi te mănâncă de vie.

— Încerci s-o întorci împotriva mea, Jeremiah?

Totuşi, după expresia ei amuzată, mama lui Hugh nu părea să se fi supărat din pricina acelei glume răutăcioase.

— Nu fac decât să-i ţin locul lui Hugh până când vine el… ca s-o feresc pe biata fată de iscodelile tale neîncetate.

Se aşează exact vizavi de soţia lui şi apoi îi oferi acesteia ceaşca, rânjind.

— Nu pot să nu observ că ceaşca mea n-are nimic în ea, dragă.

— Ceea ce e foarte bine, fiindcă altfel acum ai avea conţinutul pe tine, *dragule,* replică ea fulgerându-l cu ochii ei albaştri, care semănau atât de bine cu ochii lui Hugh. Vezi tu, Minerva… cuplurile îndrăgostite se ceartă tot timpul.

Domnul Peabody îşi dădu ochii peste cap de îndată ce ea se ridică fiindcă trebuia să-i prepare băutura.

— Ştiam eu că nu va fi în stare să lase lucrurile aşa cum sunt, în ciuda faptului că am prevenit-o în repetate rânduri că nu-i treaba ei. Aseară m-a plictisit până când am adormit, făcând speculaţii legate de motivele atmosferei ciudate dintre tine şi Hugh.

— Şi am avut dreptate. S-au ciondănit. Dar acum s-a rezolvat, jubilă soţia lui, punându-i ceaşca în faţă.

El mirosi conţinutul înainte de a sorbi, iar apoi oftă.

— Dimineaţa, nimic nu se compară cu prima ceaşcă de cafea, nu-i aşa?

— N-am de unde să ştiu. Eu sunt băutoare de ceai, răspunse viitoarea lui noră. O nouă ceaşcă de ceai îşi făcu apariţia în faţa Minervei, iar ea fu la un pas de a ofta, la rându-i. Împinse deoparte cana cu melasă care se răcise şi măsură, cu mai multă precizie decât era necesar, doar o linguriţă rasă de zahăr, pe care o puse în noua ceaşcă. Cafeaua mi se pare întotdeauna prea amară, domnule Peabody.

— Fată dragă, mai avem puţin şi suntem rude. Te rog, spune-mi Jeremiah… Iar cafeaua nu-i pentru cei slabi de înger. E o băutură tare. O băutură pentru un bărbat…

— Ce vrea el să spună este că e o băutură americană. Soţul meu se opune radical ceaiului. Din principiu.

— Sigur că mă opun! Bunicul meu a fost un revoluţionar. A fost prezent la Partida de ceai de la Boston[5], unde a luat atitudine în favoarea corectitudinii şi a patriotismului. Şi-a riscat viaţa pentru asta! S-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că las porcăria aia britanică să-mi treacă de buze.

— Presupunând că nu se răsuceşte deja ca o morişcă în furtună, fiindcă ai uitat, în mod convenabil, de mândra ta moştenire revoluţionară atunci când ai ales să te însori cu o englezoaică.

Hugh păşi înăuntru arătând chipeş în felul lui degajat, iar pe Minerva începură s-o furnice buzele, precum şi alte părţi ale corpului, fără nicio inhibiţie.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că bunicului meu vitreg i s-ar părea mai plăcută o ceaşcă ocazională de ceai decât o mlădiţă cu sânge albastru a înaltei societăţi britanice. Bună dimineaţa tuturor!

Înainte de a săruta obrajii mamei lui, ochii lui Hugh îi căutară, pentru scurt timp, pe cei ai Minervei, însă în acea dimineaţă o priviră în mod diferit. Preţ de o secundă, privirea lui coborî spre buzele ei, apoi se îndreptă în altă parte, iar ea ştiu în acea clipă că nu era singura care se gândea la sărutul pe care şi-l dăduseră cu o noapte în urmă.

— Ce faceţi? întrebă Hugh.

În timp ce el continua să-i arunce priviri, Minerva răspunse:

— Eu sunt bine, mulţumesc.

Nu era bine deloc. Mintea îi zbura în toate părţile, derutată şi împrăştiată, iar întreaga ei fiinţă simţea o mare nevoie de somn. Iar toate astea se întâmplau din vina lui.

— Sper că şi tu eşti la fel, Hugh.

— Da. Mă simt excelent, de fapt… spuse el, dar, în privirea pe care şi-o coborî încă o dată la buzele ei, Minerva citi nostalgie. *Excelent…* repetă el cuvântul acela fatidic, pentru ca apoi să se întoarcă iute spre Jeremiah, cu un

5 Protest din 16 decembrie 1773 al coloniştilor americani împotriva adoptării de către Marea Britanie a aşa-numitei „Legi a ceaiului”

zâmbet din cale afară de strălucitor, şi să-i spună: Tu cum eşti? Sper că ţi-ai revenit după călătorie.

— Mama ta e băgăcioasă. Logodnica ta tolerează totul cu politeţe, iar eu mi-aş dori să fiu încă în pat.

— Ia, spune-mi, cu privire la ce e băgăcioasă?

Hugh se aşează vizavi de Minerva, iar ea n-avu încotro şi-i mirosi apa de colonie. Parfumul pătrunzător, bineînţeles că scump, era amestecat cu un iz de aer proaspăt şi rece, de parcă Hugh ar fi fost afară de curând. Acea combinaţie avea ceva care o făcu pe Minerva să-şi dorească să-şi îngroape nasul în scobitura gâtului lui şi să adulmece.

— În legătură cu mica noastră ceartă de ieri, răspunse ea la întrebarea lui Hugh.

De ce-i era atât de greu să-i întâlnească privirea? Probabil pentru că, în urmă cu doar câteva ore, ea îşi lăsase mâinile cuprinse de pasiune să umble pe corpul lui şi, mai mult decât atât, îi dăduse clar de înţeles că tânjise după mâinile lui pe corpul ei.

— N-a fost deloc *mică,* dragă, dacă a durat pe tot parcursul cinei. De ce v-aţi certat voi doi? În ciuda iscodelilor mele, Hugh, logodnica ta a fost enervant de zgârcită cu detaliile.

— N-a fost nimic serios, mamă, după cum ţi-a spus şi Minerva. A fost doar o ciondăneală neînsemnată, aşa cum se mai întâmplă între îndrăgostiţi, declară Hugh, după care privirea lui şi cea a Minervei se întâlniră, în sfârşit, peste masă. Tot ce contează acum e că lucrurile s-au lămurit, concluzionă el.

— Atunci, dacă totul e de domeniul trecutului, nu văd niciun motiv pentru care nu ne puteţi spune şi nouă. După ce se încheie, certurile prosteşti sunt un foarte bun subiect de amuzament. Ce-a făcut fiul meu cel îngrozitor?

Mama lui Hugh se comporta precum un câine care găsise un os şi care n-avea de gând să-i dea drumul decât dacă i se aruncau câteva recompense care să-l înlocuiască.

— Dacă vreţi să ştiţi, am avut o neînţelegere pe tema locului nunţii, spuse Minerva.

Hugh rămase cu ceaşca în aer, la jumătatea drumului

dintre masă şi gură, ceea ce o făcu imediat să se simtă prost din cauza acelei scorneli, dar acum nu mai avea încotro. I-ar fi fost imposibil să dea înapoi.

— Hugh mi-a propus să ne căsătorim la Londra, în timp ce eu am crezut că spusesem clar că aş fi preferat să ne căsătorim aici… în Hampshire. E atât de frumos la Saint Mary…

Mama lui se lumină la faţă. Se părea că Minerva nici n-ar fi putut alege un subiect mai bun ca să-i facă pe plac, cu toate că-şi dădea bine seama că acea căsătorie mult aşteptată era visul drag al mamei şi cel mai urât coşmar al fiului.

— M-am gândit că devotaţii lui arendaşi ar trebui să se bucure de o astfel de zi importantă.

Vocea îi pieri, iar ea sorbi, emoţionată, din ceai. Era atât de fierbinte, încât îi lăcrimară ochii.

— Ei, sigur că ar trebui să vă căsătoriţi în Hampshire!

Mama îi aruncă fiului o privire încruntată.

— Sunt uluită că ai luat în considerare Londra, Hugh! Sper că ai înţeles pe deplin că Minerva are dreptate!

— Sigur că da. Londra n-a fost decât o sugestie.

— Una proastă. Şi inutil de complicată. Ar fi al naibii de dificil de plănuit nunta de la o asemenea distanţă, spuse ea în timp ce o bătea pe Minerva pe mână, părinteşte. Sunt total de partea ta în privinţa asta. Nu-i de mirare că l-ai săgetat cu privirea pe Hugh pe toată durata cinei. Dacă eram în locul tău, probabil că aş fi aruncat cu argintăria de pereţi, conchise ea, trăgându-şi scaunul mai aproape de cel al Minervei. Aţi stabilit data?

— Nu…

— Probabil că e mai bine aşa, fiindcă sunt o mulţime de lucruri de aranjat, iar, până când aflăm când e disponibilă *madame* Devy, ar fi o prostie să stabiliţi data.

— *Madame* Devy?

— Modista, dragă. Cea mai *bună* modistă din toată Anglia! E foarte căutată şi are un adevărat geniu în privinţa mătăsii. Ea trebuie să-ţi facă rochia de mireasă! Îi trimit vorbă azi şi-i spun că e o urgenţă. Îmi e datoare pentru

multe favoruri… Dar, după ce-ţi ia măsurile, sunt sigură că va putea să rezolve lucrurile până la Crăciun.

— Crăciun?

— Păi, evident, vara odată încheiată, e de înţeles că, dacă nunta nu mai poate avea loc în iunie, trebuie să fie de Crăciun, o lămuri viitoarea ei soacră, iar apoi bătu din palmele ei mici, zâmbind. Ce zici, Hugh? N-ar fi perfectă o nuntă de Crăciun?

— Ba da, *excelent…*

— Te-ai gândit la culori, Minerva?

Ea deschise gura ca să vorbească, dar mama lui Hugh o întrerupse:

— Nu! Ce prostii vorbesc! Nu putem să discutăm despre culori câtă vreme e prezent Hugh. Dacă ştie cum va arăta rochia, mirele e pândit de ghinion. Vorbim noi mai târziu despre asta… Dar putem să discutăm despre invitaţi, nu? Şi despre domnişoarele de onoare. Presupun că-ţi doreşti ca surorile să-ţi fie domnişoare de onoare, nu? Şi bănuiesc că ticălosul acela de Giles va fi cavalerul tău de onoare, nu-i aşa, Hugh?

Era ca şi cum Minerva ar fi deschis din greşeală o poartă şi ar fi lăsat cale libere unei turme de oi nebune. Mama lui Hugh se afla în elementul ei, lansând idei şi întrebări la care era evident că nu aştepta răspunsuri. Soţul ei părea să fi cedat şi se mărginea să-şi bea, tăcut, cafeaua, în timp ce sărmanul Hugh strângea atât de tare toarta ceştii lui, încât n-ar fi fost de mirare s-o frângă.

Minerva îi aruncă o privire îndureratăă, sperând ca el să-şi dea seama că astfel îi cerea, pe tăcute, scuze. Chiar atunci, lordul Bellingham intră, iar ea îl văzu pe Hugh oftând uşurat.

— Giles! Slavă Domnului! Nu puteai să găseşti un moment mai bun! Te rog, salvează-mă din acest iad. Mama face planuri în legătură cu rochia de mireasă. Vino! Ia loc! Probabil că eşti flămând!

— Nu mi-e foame.

— Poftim? S-a sfârşit lumea? Nu te-am auzit niciodată spunând că nu ţi-e foame.

— Pot să discut ceva cu tine, băiete? întrebă Giles zâmbindu-le celor de la masă, iar apoi uitându-se cu insistenţă la Hugh. În particular, dacă se poate, adăugă el.

— Desigur.

Netrebnicul de Hugh se ridică şi ieşi pe uşă cât ai clipi, mai mult decât dornic să scape, deşi nu stătuse cu ai lui decât câteva minute, lăsând-o pe Minerva să se descurce singură cu monstrul dezlănţuit pe care ea îl crease fără să-şi dea seama.

— Micul dejun din ziua nunţii va fi luat la Standish House, apoi pe seară dăm un ospăţ în sat…

Capitolul 14

— Cum adică trebuie să pleci? întrebă Hugh, îngrozit, apucându-l pe Giles de rever şi gândindu-se foarte serios să-l scuture. Nu se poate! Am nevoie de tine!

O, Doamne, el o sărutase pe Minerva, o asaltase, practic, iar, ca să *n-o mai sărute* vreodată, singura lui speranţă era ca ea să plece în seara aceea.

— E o urgenţă, băiete, răspunse Giles fluturând biletul pe care-l ţinea în mână, iar după aceea trăgându-l înapoi atunci când Hugh încercă să-l apuce. Întreabă-l pe Payne. Biletul ăsta a venit acum un sfert de oră, cu poşta expres. Trebuie să plec.

— Dar, Giles…

— N-ar trebui să dureze mult.

— N-ar trebui să dureze mult?! Ce fel de răspuns fără cap şi coadă e ăsta? La naiba, în cât timp te întorci?

— În câteva zile… O săptămână, cel mult.

„Pentru numele Domnului!” se gândi Hugh, exasperat.

În acel moment, în care panica puse stăpânire pe el, îl scutură zdravăn pe prietenul lui.

— O săptămână! O nenorocită de săptămână! Ce naiba mă fac cu toţi cei de-aici timp de o săptămână?

Avea un milion de idei despre ce putea să facă împreună cu Minerva, fiecare dintre ele fiind total indecentă. Absolut toate acele idei nu-l lăsaseră să doarmă noaptea întreagă, după care se spălase cu apă rece ca gheaţa şi ieşise la un galop înviorător peste câmpii, încă înainte de ivirea zorilor. Dar nimic nu putuse să-i domolească ardoarea.

— Azi trebuie s-o iei pe Minerva de-aici!

— Păi, cu greu pot să fug cu ea acum, nu-i aşa? Minerva tocmai ia micul dejun cu mama ta!

— Ele două îmi plănuiesc nunta! Ai idee de cât de multă *planificare* e capabilă mama mea într-o singură săptămână?

Hugh îi dădu drumul lui Giles, încercând să se concentreze asupra propriei lui suferinţe şi să nu observe subita paloare cenuşie şi expresia încordată a prietenului său. Ceva nu era în regulă. Deloc. Asta îi sărea în ochi până într-atât, încât îl opri, pentru câteva clipe, să se mai gândească, plin de poftă, la Minerva.

— Ce s-a întâmplat, Giles? Pot să te ajut?

— Nimic grav, băiete, e vorba doar de nişte probleme vechi care au nevoie urgentă de atenţia mea, atâta tot, dar îţi mulţumesc că te-ai oferit.

După expresia prietenului său, Hugh îşi dădu seama că n-avea să audă de la el nimic mai mult. Şi Minerva îl acuzase pe el că era secretos, ceea ce, desigur, aşa şi era, dintr-un motiv întemeiat, dar el îl ştia pe Giles de mai bine de un deceniu şi uneori se întreba dacă îl cunoştea cu adevărat. Dispărea frecvent, dând puţine explicaţii şi pretextând întotdeauna că era vorba despre probleme vechi, dar niciodată nu explicase despre ce anume era vorba.

— Mă întorc imediat ce pot. Ai cuvântul meu. După cum am spus, n-ar trebui să dureze mult… stărui Giles, deşi nici măcar el nu era convins de afirmaţia pe care o rostise cu jumătate de gură. Sau, cel puţin, aşa sper. Între timp, încearcă să eviţi să te însori, băiete.

— Ţie ţi-e uşor s-o spui. Fără îndoială, chiar în timp ce

noi vorbim, mama întocmeşte lista de invitaţi. Strigările la biserici se vor face duminică... începu el, iar apoi se trezi cuprins de un nou val de panică. La naiba, Giles! Cum pot să împiedic să fie făcute strigările?

— Trebuie să fie citite de trei ori înainte de a deveni oficiale, dar e lucru sigur că eu mă întorc înainte să se întâmple asta.

— Prea puţin liniştitor.

Pe lângă faptul că era nevoit să-şi tempereze mama, Hugh nu-şi putea imagina cum avea să-i reziste Minervei timp de o săptămână, darămite vreme de trei! Fusese atât de pasională! Atât de magnific de indecentă! Dacă doar sărutările ei îl făcuseră să-şi piardă capul, nici nu îndrăznea să se gândească la mai mult. Doar că se tot gândise la asta. La picioarele ei lungi, la cămaşa de noapte străvezie, la sfârcurile întunecate de sub ea, pe care acum îşi dorea cu disperare să le vadă mai bine. Să le atingă... să le guste...

— Priveşte partea bună: cât timp mama ta e ocupată cu pregătirile pentru nuntă, nu va mai avea timp sau înclinaţie să fie suspicioasă. Nu trebuie decât să menţii statu-quo-ul, să te prefaci îndrăgostit, s-o laşi pe mama ta să se distreze şi, înainte să-ţi dai seama, eu mă întorc, îi sucesc minţile logodnicei tale şi ţi-o fur în mod scandalos de sub nas. Giles încercă să zâmbească, apoi clătină din cap în semn că-şi cerea scuze. *Chiar* trebuie să plec, băiete.

— Atunci du-te, la naiba! Cu cât pleci mai repede, cu atât te întorci mai curând şi cu atât mai iute se va termina toată farsa asta.

Da, toate bune şi frumoase, însă mai întâi de toate Hugh trebuia să supravieţuiască, ceea ce devenise o treabă foarte complicată. În cazul în care mama lui nu-l omora pentru duplicitate, dorinţa faţă de Minerva avea s-o facă. În cel de al doilea caz, poate că moartea era o binecuvântare. Nu mai fusese niciodată atât de obsedat de o femeie. Atât de tentat să-şi ignore toate regulile aspre cu privire la genul de femei cărora le făcea curte. În dimineaţa aceea, de îndată ce o văzuse, îşi dorise să flirteze cu ea. Să-i culeagă

flori. Să-şi petreacă toată ziua împreună cu ea. Vorbind, sărutându-se. S-o cunoască în toate modurile posibile. Învinuise, pentru lipsa lui prostească de judecată, cămaşa de noapte, lumina focului şi părul acela seducător. Dar, din nefericire, noaptea trecută sângele lui nestatornic de Standish îi pusese vintrele pe jar într-o asemenea măsură, încât partea pragmatică, rezonabilă şi nobilă a creierului său încetase să mai funcţioneze, astfel încât el îşi uitase complet toate principiile adânc înrădăcinate.

Încetase o dată pentru totdeauna să-şi mai ţină mâinile departe de Minerva. Mulţumită lipsei lui nesăbuite şi spectaculoase de judecată, ele ajunseseră s-o cunoască în întregime. Hugh nu-şi mai putea privi palmele fără să-şi aducă aminte de cât de perfect reuşiseră ele să cuprindă fundul ei delicios. Sau sânii ei.

Giles plecă şi îl lăsă plimbându-se de colo până colo prin birou. Nu putea nici măcar să se gândească la amânarea cu o săptămână a deznodământului. În circumstanţele iniţiale, întreaga lui farsă ar fi fost supusă la un mare risc dacă ar fi trebuit întinsă pe durata unei întregi săptămâni. Acum însă, situaţia era cu mult mai gravă. O sărutase pe Minerva! Da, o sărutase pe Minerva şi fusese complet uluit de propria reacţie de neînţeles faţă de ea, reacţie care făcea ca până şi o singură zi petrecută în compania ei să fie pură tortură.

Ceea ce nu înţelegea, ceea ce se întreba necontenit de când o părăsise noaptea trecută, între momentele în care retrăia la nesfârşit acea experienţă, era ce anume fusese diferit la modul în care

Minerva îl sărutase, în comparaţie cu toate celelalte femei ale căror buze le întâlniseră pe ale lui de-a lungul anilor. Hugh se pierduse în ea, se cufundase complet în ea şi apoi rămăsese orbit de impact. Săruturile ei erau puternice, captivante, periculoase şi cel mai bine era să le evite de acum înainte. Abia mai putea să se uite la ea fără ca o nouă, ciudată şi înspăimântătoare dorinţă să preia controlul. Hugh se ruga cu ardoare ca acea dorinţă să fie doar carnală.

— Trăsura lordului Bellingham a plecat, milord!

Payne nu se obosise să bată la uşă. Sau poate c-o făcuse, iar Hugh era atât de vrăjit de vulpoaica la care se gândea, încât devenise pe cât de surd, pe atât de prost.

— Prin urmare, ar fi prudent dacă m-aţi pune la curent cu planul alternativ.

— Nu există niciun plan alternativ. Iar dacă nu poţi să născoceşti ceva genial, va trebui să improvizăm pe parcurs, Payne. Până la întoarcerea lui Giles.

— O, Doamne…

— O, Doamne, într-adevăr, Payne. Mama a început deja să facă pregătirile de nuntă şi n-a trecut nici măcar o zi întreagă de când e acasă.

— Pregătirile o vor ţine ocupată doar o perioadă.

— Măcar o ţin ocupată deocamdată. N-am nicio alternativă, aşa că trebuie s-o las pe mama să plănuiască după pofta inimii.

— Dar face planurile *împreună cu* domnişoara Minerva. Oare e corect să lăsaţi o asemenea povară doar pe umerii ei?

— Presupun că nu.

Biata Minerva! Nici toţi banii din lume n-ar fi putut s-o răsplătească pentru acea sarcină sisifică! Ore în şir petrecute împreună, în care mama lui cea băgăcioasă fasona povestea lor cea însăilată atât de fragil, până când nu mai rămânea nimic din ea.

— La naiba cu toată treaba asta blestemată, Payne! Ce naiba mă fac?

— Până când se iveşte un nou plan, v-aş sugera să încercaţi să fiţi un fiu şi un logodnic model.

— Nu pricep.

— Petreceţi cât de mult timp puteţi împreună cu mama dumneavoastră. Călăriţi amândoi, mergeţi în vizită la prietenele ei… faceţi orice o ţine ocupată. Fiţi alături de Minerva ori de câte ori discută cu ea, sau încercaţi să asistaţi la cât de multe dintre acele discuţii, ca să nu stârniţi suspiciuni. Astfel, veţi putea să supravegheaţi mai bine interacţiunile celor două, dar şi să preveniţi orice fel de

surprize nedorite. Şi ce mod mai bun de a-i distrage atenţia mamei dumneavoastră, decât să-i daţi mână liberă la plănuirea nunţii? Măcar aşa puteţi direcţiona într-acolo intervenţiile ei inevitabile.

— Exact asta a zis şi Giles.

— Atunci, se cheamă că avem un plan alternativ. S-o informez pe domnişoara Minerva după ce rămâne singură?

— Nu, Payne. O fac eu.

Pentru că numai Dumnezeu ştia câtă nevoie aveau ei doi să stea de vorbă. Pe lângă planul pus la cale în grabă, Hugh trebuia să ridice nişte graniţe între ei, limite care, dacă el avea de gând să supravieţuiască până la final, deveniseră dintr-odată foarte necesare.

— Poţi să găseşti o cale să le ţii ocupate pe mama şi pe surorile ei cele afurisite, ca să pot să discut cu Minerva după micul dejun?

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Diana să-şi dea seama că se adeverise profeţia ei privind presupusele lui planuri de a-i perverti sora. Iar asta, în mai puţin de o săptămână. Iată un avertisment foarte puternic în legătură cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla în următoarea săptămână, dacă el îşi pierdea din nou capul.

*

— Asta e o situaţie apărută în mod neprevăzut, desigur… dar nu una fără ieşire.

Hugh se plimba de colo până colo prin atât de rar vizitata galerie cu portrete, ca un tată care aştepta să i se nască pruncul. Îşi ţinea la spate mâinile lui cele pasionale, pentru cazul în care ele ar mai fi fost ispitite s-o atingă pe Minerva. Numai Dumnezeu ştia de ce alesese locul acela pentru întâlnirea lor clandestină, fiindcă acum se simţea apăsat de greutatea privirilor tuturor strămoşilor lui, precum şi de greutatea privirii Minervei. Da, privirea bunicului său destrăbălat şi crud, sau cea a tatălui său la fel de destrăbălat şi, pe deasupra, duplicitar, amândoi fiind un avertisment dur asupra slăbiciunii ereditare care îi curgea

prin vene şi care ar fi putut frânge inima generoasă a Minervei, dacă el ceda.

— Tot ce trebuie să facem este s-o ţinem pe mama ocupată.

După înfăţişarea Minervei, Hugh îşi dădea seama că ea era la fel de incomodată de întâlnirea lor. Îşi ţinea mâinile strânse în faţă, precum o profesoară pedantă, deşi cu o seară în urmă fusese departe de aşa ceva. Acele mâini rătăciseră pe corpul lui la fel de libere şi de îndrăzneţe cum fuseseră şi ale lui. Atingeri de care el se bucurase din plin la acel moment, dar pe care îşi dorea să nu şi le amintească atât de intens în acel moment.

— Mama ta e deja ocupată, Hugh. Mulţumită comentariului meu atât de neinspirat, spuse ea plecându-şi privirea, cu o expresie afectată. Îmi pare foarte rău că am adus vorba despre nuntă. Încercam să ne salvez pe amândoi din situaţia aceea stânjenitoare şi n-am făcut decât s-o fac şi mai stânjenitoare.

— Nu-i nimic. Într-un fel, e amuzant, fiindcă asta e distragerea perfectă. Cât timp ne plănuieşte, plină de zel, nunta, mama nu va sta atât de mult cu ochii pe noi. Nu trebuie decât să-i facem jocul.

— Chiar dacă vrea să mă ducă mâine să-l cunosc pe vicar?

— N-ai de ce să-ţi faci griji în legătură cu vicarul. Reverendul Cranham e un ins foarte, foarte cumsecade. În plus, voi fi cu tine. Trebuie să devenim inseparabili până la întoarcerea lui Giles. E cea mai sigură opţiune ca să nu ne abatem de la poveste.

Ea aprobă dând din cap, încă încruntată.

— Nu vicarul mă deranjează, ci minţitul. În *biserică,* Hugh. E suficient de rău că o mint pe mama ta, dar nu vreau să mint în biserică, spuse ea înălţându-şi privirea spre tavan şi cutremurându-se. Nu vreau să fiu condamnată la chinurile iadului… nici măcar pentru patruzeci de lire.

— Credeam că ne-am înţeles la şaizeci. Dar să ştii că nici mie nu-mi place ideea chinurilor iadului. Ce-ai zice dacă mâine l-aş invita pe reverend la ceai, după ce ne întoarcem

de la biserică? În felul ăsta, putem evita să minţim de-a dreptul în casa Domnului. Ştiu că nu e ideal…

Nimic din toate astea nu era ideal.

— Cred că va fi mai bine aici, la ceai, spuse Minerva.

Ea se încruntă, iar o cută mică îi apăru între sprâncenele închise la culoare. Buzele lui Hugh îşi doreau cu disperare să i-o facă să dispară cu un sărut.

— Dar, ca să fiu sinceră, nu mă încântă faptul că mama ta face planuri pentru nuntă. Mă simt îngrozitor fiindcă am lăsat-o să devină atât de încântată în legătură cu ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Până acum n-a fost altfel decât minunată.

— Poate că reuşim să-i mai domolim puţin entuziasmul. S-o oprim din a se avânta înainte cu toată forţa.

— Mă tem că eu am făcut-o să se dezlănţuie, ceea ce o va face greu de oprit. Atunci când am plecat, discuta despre muzică cu Lucretia şi cu Diana. Apropo, mama ta preferă muzica lui Pleyel în locul celei de Mozart pe care Lucretia o consideră mai potrivită pentru nuntă.

— Asta, pentru că mama *urăşte* muzica lui Mozart. După părerea ei, este exagerată, răsuflată şi o enervează.

— Nu-i de mirare că discuţia de la parter a devenit atât de încinsă! Se pare Lucretia e îndrăgostită de Mozart.

— Tu pe care-l preferi?

— Asta contează prea puţin, nu? răspunse ea, iar apoi îi aruncă o privire de parcă l-ar fi suspectat că înnebunise. Ceea ce vreau eu să spun e că am pornit la vale, prosteşte, un bulgăre de zăpadă care a devenit deja un troian uriaş, care se rostogoleşte cu viteză din ce în ce mai mare.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem e s-o temperăm pe mama şi să-i spunem că nu vrem o nuntă de Crăciun, fiindcă…

Hugh dădea din mâini în timp ce vorbea, de parcă astfel ar fi căutat inspiraţia care-i lipsea.

— Pentru că… preluă Minerva ideea…eu vreau ca rudele tatălui meu să fie prezente, iar călătoria pe timp de iarnă e întotdeauna dificilă în Cairngorms?

— O idee excelentă! Iar tocmai în preajma Crăciunului…

— Şi aşa, din scurt…

— Rudele tale ar fi îndurerate dacă ar lipsi. La fel ca şi tine, desigur. Am *putea* să propunem nunta în februarie.

— De Ziua îndrăgostiţilor?

Ea zâmbi larg, iar el făcu la fel, încântat că gândurile li se aliniau.

— Exact! Mama va adora semnificaţia romantică… Mai sunt aproximativ trei luni până la Ziua îndrăgostiţilor, iar asta o va face să nu se mai grăbească atât de mult cu pregătirile. Cu puţin noroc, Giles va fi înapoi cu mult înainte de sfârşitul săptămânii şi nimic rău nu se va întâmpla. Până la urmă, nici măcar mama mea nu-i în stare să pună la punct o întreagă nuntă într-o săptămână şi, pe de altă parte, va insista ca totul să fie făcut aşa cum se cuvine.

— Dar cum rămâne cu modista? Mama ta a promis s-o anunţe că e vorba despre o urgenţă.

— Cred că e mai bine să mergem mai departe cu asta, nu crezi? Preocupările tale în privinţa rochiei de mireasă oferă un plus de credibilitate.

— Dar biata femeie îşi va pierde vremea!

— Crede-mă, modista nu va fi deloc în pierdere. *Madame* Devy e o femeie de afaceri şireată şi va insista ca serviciile să-i fie plătite indiferent dacă porţi sau nu rochia. Ca să nu mai spun că mama se va bucura întru totul de întregul proces. Rochia aceea o va ţine ocupată. Mai ales dacă tu devii greu de mulţumit în privinţa asta. Orice altceva poate fi cu uşurinţă anulat cu mult înainte. Oricum, toate cheltuielile vor trece pe la mine, aşa că mă pot ocupa de tot fără ca ea să ştie. Cumpărăturile o bucură pe mama, nu cheltuirea banilor. Aşa că nu se va obosi să verifice chitanţele, spuse Hugh afişând un zâmbet care, spera el, era liniştitor. Iar eu voi fi cu tine… mai ţii minte? Suntem împreună în toate astea.

Cel puţin, partea aceea îi plăcea.

— Nu poţi să fii cu mine tot timpul, Hugh. Iar dacă se întâmplă ca mama ta să-l întrebe ceva neaşteptat pe

vreunul dintre noi, aşa cum a făcut de dimineaţă, trebuie să ne asigurăm că suntem înţeleşi dinainte asupra răspunsului. Va trebui să găsim o cale de a ne atenţiona unul pe celălalt, ca să ne asigurăm că poveştile noastre coincid. Va trebui să avem un sistem de avertizare mai bun, ca să nu mă mai trezesc cu Payne sărind, practic, pe mine, aşa cum s-a întâmplat în clipa în care am ieşit din cameră ca să-mi şalul din salonul unde s-a servit micul dejun. O, Doamne, acum îmi dau seama că am fost plecată prea mult timp. Cine ştie la ce se gândesc ceilalţi? zise ea făcând o grimasă. Sper că nu cred că-i evit intenţionat.

— Vor presupune că te-ai dus la toaletă. Pentru că nimeni nu spune pe şleau că se duce acolo. Doamnele ies mereu sub fel şi fel de pretexte: fie ca să-şi şalul, fie o carte sau o batistă rătăcită.

— Asta e şi mai jenant!

Hugh nu se putu abţine şi râse la vederea expresiei îngrozite a Minervei.

— De fapt, e atât de jenant, încât toată lumea face eforturi să *nu* pomenească nimic despre asta, pentru că nimeni nu vorbeşte despre astfel de lucruri.

— În afară de tine. Aş fi vrut să nu fi spus aşa ceva. Acum, fără îndoială că voi fi de două ori mai jenată să mă întorc la ceilalţi.

— După cum o ştiu pe Lucretia, probabil că recită versuri şi cu toţii vor fi pur şi simplu mult prea uşuraţi că te-ai întors, ca să se mai gândească la motivul absenţei tale.

— Să sperăm. Dar haide ca în viitor să nu ne folosim de asta drept scuză ca să purtăm o conversaţie pe ascuns. Ar însemna să roşesc în permanenţă.

O imagine foarte tentantă. Ea arăta minunat când roşea.

— Poate că ar fi bine să avem un cuvânt pe care să-l aruncăm în timpul conversaţiei? Un cod pe care să-l folosim ori de câte ori e nevoie să avem o discuţie. Ceva care să nu sune ciudat în niciun context.

— Ce părere ai de „afecţiune”? Două persoane îndrăgostite nebuneşte şi logodite ar folosi cuvântul

„afecţiune” atunci când conversează, nu?

— Ar trebui să fie un cuvânt cu totul deosebit. Unul pe care să nu riscăm să-l rostim accidental în timpul unei conversaţii.

— „Dragă”?

— Nu-i bine.

Ea clătină din cap cu hotărâre, iar el nu putu să nu observe cum lumina slabă a soarelui de iarnă licări în şuviţa care îi atârna lângă ureche.

— Eu tot timpul îi spun „dragă” lui Vee. „Iubirea mea” ar fi mai bine, fiindcă nu spun *asta* niciodată.

Din nu se ştie ce motiv, lui Hugh îi plăcu foarte mult cum suna.

— „Iubirea mea” mi se pare şi mie o adresare foarte potrivită. Până acum, nici eu n-am avut motiv să rostesc aşa ceva.

Şi nici nu i se adresase cineva vreodată cu asemenea cuvinte. Iată un gând deprimant, ce-şi făcu apariţia subit şi care îi sugeră că, fără să-şi dea seama, îi lipsise aşa ceva. Aruncă o privire la tablourile de pe pereţi, blestemându-şi strămoşii în gând pentru sângele lor viciat. Iar faptul că, pe lângă un astfel de sânge, fusese împovărat şi cu o conştiinţă era de două ori mai crud.

— Foarte bine… Atunci, rămâne „iubirea mea”

Minerva se plimba acum încoace şi încolo, iar picioarele acelea lungi îi făceau şoldurile rotunde să se unduiască la fiecare pas.

— „Iubirea mea” va fi expresia tandră care va însemna că trebuie să ne întâlnim de urgenţă între patru ochi. Apoi, imediat ce găsim ocazia, ne vom strecura afară cât mai discret cu putinţă, fără să trezim suspiciuni. Unde să ne întâlnim?

Ea se opri brusc şi îl privi ţintă, iar Hugh îşi dădu seama că încă se holba cu alean la picioarele ei.

— Ăăă…

Oare ce pusese stăpânire pe el în clipa în care o sărutase? Acum nu-şi mai putea scoate asta din minte, în ciuda necesităţii de a se concentra la lucruri mai presante.

Cum ar fi supravieţuirea în toiul desfăşurării acelei farse complicate.

— Probabil că cel mai bun loc de întâlnire e tot aici. Nu-i foarte accesibil, e vizitat foarte rar şi putem să aflăm cu mult înainte dacă se apropie cineva, înainte să riscăm să ne fie auzite şoaptele. În plus, nu trebuie să ne facem griji în privinţa vremii.

— Foarte bine. Atunci, rămâne stabilit să ne întâlnim aici.

— Şi mai e şi o scară pentru servitori, care e la îndemână şi ne permite să evităm ruta principală. Crezi că ar trebui să ne întâlnim aici în fiecare seară, după ce toată lumea merge la culcare?

Oare de ce întrebase aşa ceva? Întâlnirea cu ea pe întuneric, atunci când casa era tăcută, era, cu siguranţă, calea către o sminteală gravă.

— Poate ca să ne punem la curent cu întâmplările de peste zi şi ca să facem planul pentru ziua următoare?

— Cred că *este* mult mai prudent să ne întâlnim aici, decât în dormitorul meu.

Imediat ce ea rosti acele cuvinte, Minerva roşi. În mod bizar, Hugh făcu la fel.

— Deşi ar fi mai bine dacă ne-am întâlni dimineaţa, la prima oră… Mai bine aşa, decât pe întuneric… pentru că… mă rog…

— Pentru că nu putem permite… ăăă… să se repete… ce s-a întâmplat seara trecută.

— Întocmai. A fost… o greşeală.

— Determinată de împrejurări excepţionale şi tensionate. Am vrut să-mi cer scuze…

Ea ridică mâna ca să-l oprească, iar el văzu că obrajii ei frumoşi deveniseră purpurii.

— Nu-i nevoie… Amândoi trebuie să ne asumăm câte o parte egală de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Ne-am certat, ne-am împăcat, iar apoi eu am crezut că a fost… mă rog… un gest nevinovat de rămas-bun.

— Şi eu am crezut la fel.

Hugh oftă şi, neştiind ce să facă cu propriul corp, se

legănă pe călcâie. Se simţea foarte prost legănându-se astfel, în timp ce se întreba de ce-l tulbura atât de mult preocuparea Minervei în legătură cu cele întâmplate.

— Problema cu despărţirile e că, de obicei, nu trebuie să te gândeşti la implicaţiile lor… sau la stânjeneala pe care o pot crea după ce… scapă de sub control.

— Ei bine, cu siguranţă că noi am reuşit de minune să facem lucrurile stânjenitoare, nu? Dar mă bucur că am vorbit despre asta. Dacă ignoram totul şi ne prefăceam că nu s-a întâmplat nimic, nu făceam decât să înrăutăţim lucrurile, spuse ea privindu-l cu sfială printre gene, în timp ce îşi muşca buza de jos ce stârnea frustrant de multă poftă de a fi sărutată. Cred că ar fi mai uşor dacă, pur şi simplu, dăm vina pe fierbinţeala de moment şi nu mai vorbim despre asta, nu? Doar sărutul acela n-a *însemnat* nimic, nu-i aşa?

— Da… Adică nu… sigur că n-a însemnat nimic!

Hugh se simţea îngrozitor de stânjenit, iar pornirea de a o lua la pas prin încăpere devenise copleşitoare. Sărutul acela însemnase ceva, la naiba! Amintirea lui n-ar fi durut atât de înfiorător dacă n-ar fi fost aşa.

Printr-un acord tacit, merseră amândoi către uşă, ambii fiind extrem de dornici să se despartă după ce acea conversaţie jenantă se încheiase.

„Afurisitul de Giles! Afurisitele de despărţiri! Afurisitul, afurisitul ăla de sărut!”

Mulţumită, Minerva se întoarse spre scară, iar apoi privi în urma ei. Inima lui bătu mai repede, în speranţa că ea avea să spună că nu vorbise serios atunci când pomenise despre sărut, aşa cum nici tăgada lui, deşi plauzibilă, nu fusese reală.

— N-ai idee cât de uşurată mă simt, Hugh… Chiar ar fi fost o prostie să lăsăm o scăpare nefericită să ne afecteze relaţia, care, de altfel, e plăcută şi cordială.

Hugh îşi simţi inima prăbuşindu-i-se, prosteşte, până la degetele de la picioare, care erau atât de încordate încât aproape că-i provocau crampe. „Plăcut”. „Cordial”. Cuvinte atât de insipide şi de placide ca şi afurisitul ăla de „drăguţ”.

Şi „fierbinţeală de moment”? O expresie potrivită, dar deprimantă, din moment ce arăta că, pentru Minerva, pasiunea acelui sărut se răcise iute, în timp ce pentru el, pentru Hugh, ea încă ardea precum un furnal.

— Să nu uiţi să-l inviţi pe vicar la ceai!

— Nu. E absolut necesar să evităm chinurile iadului. Nici nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor ar fi iadul dacă ar trebui să stau acolo împreună cu tine, forţat, drept pedeapsă, să-ţi fiu instructor de călărie o eternitate, fiindcă diavolul are un simţ pervers al umorului!

Ea chicoti, iar sunetul acela minunat de răutăcios îi trimise din nou tot sângele în vintre lui Hugh.

— Un destin mult mai rău decât moartea, într-adevăr. Pentru amândoi, te asigur. Crăiţa va fi şi ea acolo.

— Sigur că nu. După ziua de ieri, sărmanul cal e acum Sfânta Crăiţa şi, ca toţi sfinţii, va fi primită de Sfântul Petru cu braţele deschise, atunci când îi va veni vremea.

Hugh ar fi vrut să stea acolo şi să vorbească nimicuri cu ea toată ziua.

— Ar trebui să te duci. Înainte să fie trimisă o echipă de căutare.

— Sau să fie chemat medicul, spuse Minerva zâmbind, iar apoi oftă, ceea ce-l făcu pe Hugh să se întrebe dacă şi ea îşi dorea să rămână împreună, ascunşi, pentru tot restul zilei. Ne vedem curând, în salon, adăugă ea.

— Da. În salon. Cât de curând. Împreună cu mama.

— Şi cu Mozart.

Da, dar avea să mai fi acolo şi dorinţa neîncetată, neîmpărtăşită, a lui Hugh.

— *Excelent.*

Capitolul 15

— Ce ghinion să te accidentezi la umăr tocmai în ziua în care am sosit! Abia aşteptam să călăresc împreună cu tine, Minerva! Fiul meu ţi-a lăudat extraordinar de mult

talentele ecvestre.

Olivia – familiaritatea de a-i spune mamei lui Hugh pe numele mic încă o făcea pe Minerva să pronunţe cu rezervă acel nume – ştia foarte bine să găsească pretexte pentru ca ele două să se separe de domni în timpul acelei plimbări de-a lungul potecii sinuoase din grădină, în căutarea peşterii care era destul de greu de găsit.

— Ca şi în celelalte privinţe, mă tem că fiul tău a înflorit mult lucrurile în ceea ce priveşte talentele mele.

— Nu mă îndoiesc de asta. Până acum, versiunea lui asupra întregii poveşti lasă mult de dorit… cu toate că mă bucur că ai avut bunul-simţ de a-l face pe neseriosul ăsta să aştepte şi să te curteze aşa cum se cuvine. Hugh obţine prea uşor ceea ce-şi doreşte.

Minerva nu putea s-o contrazică în privinţa asta.

— Ştii că a neglijat să menţioneze faptul că ai surori? Nici măcar o dată n-am citit ceva despre Diana sau despre Vee, deşi am aflat despre acel cvartet de la adunarea locală din Chipping Norton, care a cântat atât de fals în timpul primului vostru vals, încât v-aţi chinuit să dansaţi printre hohote de râs, povesti mama lui Hugh, iar Minerva zâmbi, închipuindu-şi acea imagine fermecătoare. Şi, cu toate că povestea cu cvartetul e o anecdotă foarte drăguţă, care mi-a făcut plăcere. Aş zice că detaliile referitoare la cele două surori ale tale ar fi trebuit să apară în măcar unul dintre paragrafele lui elaborate. Mai ales că se vede bine cât de apropiate sunteţi voi trei, iar Hugh a fost întotdeauna un scriitor de epistole foarte entuziast şi amuzant, cu simţ pentru detalii minuţioase.

— Foarte neglijent din partea lui că n-a pomenit nimic despre surorile mele!

Ce altceva putea spune? Slavă Domnului că nu le descrisese pe surorile ei, altfel ar fi avut trei poveşti foarte complicate de învăţat.

— „Neglijent”? E un fel de-a spune. „Nechibzuit” e mai potrivit. Am rămas uluită în clipa în care le-am întâlnit pe coridor. Nici măcar nu ştiam cum le cheamă. A fost jenant!

Femeia mai în vârstă încetini ritmul ca s-o privească cercetător pe Minerva.

— Deşi acum, că te-am văzut, înţeleg de ce e atât de îndrăgostit de tine. Deseori ţi-a lăudat frumuseţea. Fără detalii relevante, desigur, în pofida faptului că are o slăbiciune pentru ele. Mi-am imaginat că eşti genul acela de blondă diafană, preferat de majoritatea. Atât de fragilă şi de delicată, încât un vânt mai puternic te-ar putea destrăma. Pur şi simplu n-am priceput cum de ai reuşit să supravieţuieşti acelei boli. Totuşi, acum înţeleg şi…

— Totul are sens? După cum observi, nu sunt deloc fragilă… deşi nu mi-ar strica să fiu puţin mai delicată. Până şi Hugh se chinuie să mă ridice, spuse Minerva, care, atunci când Hugh o săltase pe cal, simţise muşchii mari ai umerilor lui adunându-se mănunchi, însă el e politicos şi nu mi-a vorbit niciodată despre asta! adăugă Minerva, amintindu-şi de faţa lui încordată în timp ce o aşeza pe ea în şa, precum şi de faptul că apoi făcuse, iute, un pas în spate.

— Bărbaţii îndrăgostiţi văd prea puţine defecte la femeile cărora le-au oferit inimile lor, în timp ce femeile sunt întotdeauna mult mai pragmatice, nu crezi? Noi vedem defectele clar, dar învăţăm să trăim cu ele. Nu toate femeile, desigur. Unele doamne, îmi pare rău s-o spun, au, cel mult, scame între urechi. Sunt pe deplin uşurată să descopăr că tu nu te numeri printre ele, Minerva. Mi-ar fi displăcut să am o noră prostuţă şi bănuiesc că, în cazul în care Hugh ar fi ales o astfel de femeie cu care să-şi petreacă restul vieţii, ar fi ajuns să-i displacă şi lui. Întotdeauna a fost un cugetător… nu că i-ar plăcea să-şi afişeze acea latură aparte a caracterului său… iar cei care gândesc profund au nevoie de o soţie inteligentă, cu care să poată să discute. Asta, dacă va binevoi vreodată să renunţe la faţada de ştrengar fermecător suficient de mult pentru o discuţie profundă, desigur. În majoritatea timpului, îi place să pară enervant de superficial.

— De ce crezi că se întâmplă asta?

Dintre toate lucrurile care o intrigau la Hugh, acesta o

interesa cel mai mult pe Minerva. El îi lăsa bucuros pe oameni să-l creadă superficial, leneş şi egoist. Totuşi, devenea sfios până la punctul la care se punea în gardă, ceea ce contrazicea aerul de nepăsare pe care se străduia să-l afişeze.

— Greu de spus... Fiul meu a avut întotdeauna o latură de ştrengar şi mereu a fost în stare să găsească o sursă de amuzament în orice. Totuşi, deşi băiat, era incredibil de bun la învăţătură, cu o sete imensă de cunoaştere. Caracterul studios l-a determinat să înveţe cât de mult a putut de la tatăl lui şi de la profesori. N-am nicio îndoială că fiul meu este excepţional de isteţ, deşi acum doar cei care-i sunt cei mai apropiaţi ajung să realizeze asta. Pe vremuri nu-şi ascundea deloc inteligenţa.

— De ce ar face-o acum?

— Am observat schimbarea asta la el după ce a murit tatăl lui. Şi-a venerat tatăl. Moartea lui l-a afectat puternic. Vezi tu, sfârşitul soţului meu a fost tragic şi fără sens. Treizeci şi şapte de ani nu e o vârstă la care un bărbat să fie doborât, iar declinul a fost incredibil de iute. Crâncen de iute. Într-o zi se plimba pe moşie, cam aşa cum face Hugh acum... iar începând de a doua zi, a început să slăbească văzând cu ochii, povesti Olivia, cu faţa umbrită de o tristeţe profundă. A avut cancer, preciză ea, ducându-şi mâna înmănuşată în dreptul gâtului, sub una dintre urechi. Doar o mică umflătură la gât. Atât de mică, încât cu toţii am considerat-o insignifiantă. Apoi umflătura aceea s-a mărit. Medicul a încercat s-o îndepărteze, dar răul deja se răspândise şi nu mai era nimic de făcut. E uluitor să te gândeşti că un lucru atât de mic poate să producă atât de iute daune extinse în corpul unui om atât de robust. Niciunul dintre noi nu s-a aşteptat la aşa ceva, dar pentru Hugh a fost o lovitură groaznică. La doar şaptesprezece ani, a trebuit să-l vadă murind în faţa lui, în doar câteva luni, pe bărbatul pe care-l credea invincibil. După acea perioadă de suferinţă, Hugh a devenit un tânăr foarte diferit faţă de băiatul care fusese.

— De cele mai multe ori, vârsta de şaptesprezece ani

e una foarte dificilă.

— Aşa-i, sunt convinsă că ştii bine asta, fu de acord Olivia, aruncându-i Minervei o privire piezişă, plină de subînţeles. În special sora ta pare să se lupte cu greutăţile acestei vârste, spuse ea, reamintindu-i Minervei că avea de-a face cu o femeie formidabilă, mai şireată decât s-ar fi putut bănui, în ciuda staturii ei minione. N-am putut să nu observ că Vee se cam revoltă împotriva mamei voastre. Iar tu eşti cea care încearcă să medieze conflictele apărute astfel.

— Sora mea e timidă şi se simte ciudat în propriul corp. Mai ales după ce, în ultimul an, a fost nevoită să poarte ochelari. În timp ce mama noastră e departe de-a fi introvertită…

Minerva speră ca zâmbetul să nu-i fie atât de pierit pe cât se simţea pe dinlăuntru. Dacă cicălelile „materne” neîncetate ale Lucretiei aveau să continue nestingherite, ea se temea de ce era mai rău. Vee n-avea să le mai tolereze, dacă emoţiile ei ajungeau foarte aproape de suprafaţă, cu toate că încerca să se stăpânească. Ceea ce nu se putea spune despre actriţă, care, în cel mai bun caz, se străduia să se poarte aşa cum trebuia, iar în cel mai rău, le aducea la disperare pe toate cele trei surori Merriwell.

— Mama şi Vee sunt diferite ca ziua şi noaptea. Mă tem că nu se înţeleg deloc una pe cealaltă.

— Toţi părinţii sunt sortiţi să se ciondănească cu vlăstarele lor. Aşa e mersul lucrurilor. Niciunul dintre ei nu-l va înţelege pe deplin pe celălalt, în ciuda legăturilor invizibile care-i unesc. Eu îl aduc la disperare în permanenţă pe Hugh… şi, fără îndoială, el mă aduce la disperare pe mine, spuse Olivia, adăugând vorbelor ei o privire insinuantă şi un zâmbet ironic. Pun pariu că m-a descris ca pe o scorpie.

— Nu… deloc, tăgădui Minerva, spunându-şi în gând că era mai sigur, probabil, să rămână la subiectul legat de sora ei. Hugh e mai ataşat de tine decât e sora mea, în momentul de faţă, ataşată de mama noastră. Nu ajută relaţiilor noastre de familie nici faptul că biata Vee îşi

urăşte numele cu care au împovărat-o părinţii noştri. Iar eu nu pot spune c-o învinovăţesc. „Venus” e un nume îngrozitor, cu unele conotaţii evident stânjenitoare. Sper ca, la un moment dat, numele ăsta să ajungă să-i placă.

— O, aşa va fi! o asigură Olivia, bătând-o uşurel pe mână. Toată stânjeneala ei va trece destul de curând, iar apoi Vee va înflori, întocmai ca tine şi ca Diana. Chiar şi cei mai frumoşi fluturi sunt la început omizi. Etapa asta face parte din formarea caracterului, îndrăznesc să spun că şi tu ai fost o omidă nu demult, Minerva. Cum erai la frageda vârstă de şaptesprezece ani?

— Foarte stânjenită şi niciun pic temperată. Cred că am fost şi eu destul de enervantă pentru părinţii mei, spuse Minerva, amintindu-şi că, pe când era de şaptesprezece ani, ea şi tatăl ei bun de nimic avuseseră unele certuri aprinse, ca şi atunci când ea avusese optsprezece şi nouăsprezece, până când el le abandonase pe toate trei. Cred că fetele, mai ales, sunt mai bătăioase la şaptesprezece ani, fu ea de părere.

— O, şi fiul meu a fost bătăios la vârsta aia! Bătăios şi încăpăţânat. Încă e căpos ca un taur, doar că acum afişează un zâmbet degajat în locul tradiţionalului mârâit îmbufnat. În plus, arăta jalnic la şaptesprezece ani. Avea trăsături prea mari pentru dimensiunile feţei lui. Era dureros de uscăţiv, cu umeri rotunjiţi, picioare mari şi mâini şi mai mari. Multă vreme m-am temut că n-avea să se împlinească suficient pentru ca membrele lui excesiv de lungi să devină proporţionate.

Minerva aruncă o privire spre bărbatul în chestiune, aflat la câteva sute de metri în faţa ei. Nu era nimic rotunjit la umerii lui largi şi, cu toate că nu se putea contesta că avea mâini mari, în care încăpuse tot fundul ei, era perfect proporţionat. Chiar prea bine proporţionat.

— Un diavol chipeş, aşa-i? întrebă mama lui, care îi surprinse privirea şi zâmbi cu subînţeles. De departe prea chipeş.

— Aşa-i, adeveri Minerva, gândindu-se că, spre meritul lui, Hugh chiar nu afişa niciuna dintre tendinţele

narcisiste tipice altor specimene perfecte. Nu e o surpriză că s-a bucurat de atât de multă popularitate printre doamne, concluzionă ea.

Dar relaţia lui cu tatăl său era cea care o intriga cel mai mult. Şi poate că şi cea cu doamna Peters. Deşi, oricât de mult îşi dorea Minerva să ceară lămuriri despre femeia care îl făcuse pe Hugh să devină monosilabic, zdruncinat şi supărat, nu era sigură că se cuvenea s-o întrebe pe mama lui despre o iubită din trecut.

— Dar e evident că şi-a întâlnit perechea, spuse Olivia, aruncându-i o nouă privire scrutătoare viitoarei sale nurori. Cu voi doi, ar trebui să am cel mai frumos nepot din toată ţara.

Minerva reuşi să zâmbească, în ciuda faptului că se simţi, dintr-odată, foarte stânjenită de acea schimbare bruscă de subiect.

— Şi, fără îndoială, toţii nepoţii mei vor fi mult mai înalţi decât mine... Vă gândiţi să faceţi copii imediat după nuntă?

— Ăăă... păi...

Minerva îşi luă un pic de timp ca să se gândească ce anume să spună, dându-şi seama că trebuia să cugete, chiar şi superficial, la un răspuns. Realiză pe dată că a face copii cu Hugh însemna un nivel şi mai mare de intimitate. Unul pe care, de curând, trupul ei înfierbântat fusese scandalos de dispus să-l accepte. Şi la care tânjea chiar şi acum.

— De ce simt dintr-odată că cineva vorbeşte despre mine? întrebă Hugh.

El nu avusese cum să audă întrebarea mamei lui, dar se întoarse exact în momentul în care obrajii Minervei deveniră purpurii. Probabil că simţise, cumva, încurcătura în care fusese pusă ea.

— O întrebam pe logodnica ta dacă plănuiţi să faceţi copii imediat după nuntă. În cazul în care vă puneţi pe treabă, aş putea avea un nepot de Sfinţii Mihail şi Gavriil.

— Olivia! strigă Jeremiah, ajuns lângă Hugh, dându-şi ochii peste cap. Nu e treaba ta, femeie!

— De ce nu? Hugh e singurul meu copil şi, prin urmare, singura mea şansă de a avea nepoţi. Nu întineresc, aşa că ar trebui să mă bucur de ei înainte să ajung la vârsta senectuţii. Minerva va fi în curând soţia lui, deci e de la sine înţeles că are un cuvânt de spus în chestiunea asta, zise Olivia fără să se tulbure câtuşi de puţin şi privindu-şi insistent fiul, în aşteptarea unui răspuns. Minerva nu mai are *atât de mulţi* ani în care să poată avea copii, iar Hugh trebuie să-şi facă datoria, adăugă ea.

— Tu te-ai uitat la fermecătoarea mea logodnică? Cu greu aş numi-o datorie, mamă.

Hugh o fixă cu privirea pe Minerva, ca şi cum latura lui pusă pe flirtat şi-ar fi făcut apariţia pe neaşteptate. Acei ochi albaştri, sclipitori, o măsurară lent din cap până-n picioare, posesiv. Minerva simţi fierbinţeala acelei priviri prin toate straturile groase ale veşmintelor ei de iarnă, până la pielea goală, sensibilă şi flămândă, care încă mai tânjea după atingerea lui.

— Nu trebuie să fii bădăran, Hugh. O stânjeneşti pe Minerva!

— Tu ai adus vorba, mamă.

— Într-un mod decent. Tu ai făcut ca toate astea să sune indecent!

— Asta, pentru că sunt indecent şi întotdeauna am fost aşa.

— *Amândoi* o stânjeniţi pe Minerva! sări Jeremiah în ajutorul viitoarei lui nurori, oferindu-i braţul şi săgetându-i pe amândoi cu privirea. Vino cu mine şi salvează-te, draga mea. Îţi voi face o trecere în revistă a tuturor motivelor pentru care doar un nebun ar vrea să se căsătorească vreodată cu cineva din familia asta, adăugă el începând să meargă în pas vioi şi lăsând o distanţă bine-venită între cele două perechi. Îmi pare foarte rău… Olivia e bine intenţionată… Pur şi simplu, nu se poate abţine şi se vâră tot timpul în chestiuni care n-o privesc. Iar Hugh nu se dezminte şi-i place s-o enerveze, spuse el strângând uşurel mâna Minervei. Te vei obişnui cu toate astea, crede-mă.

— E minunat că ei îi pasă, răspunse Minerva,

îndoindu-se, în gând, că adevăratul ei tată ar fi dat două parale pe viaţa ei. Ştiu că Hugh îşi iubeşte mama. E amuzant… tocmai discutam despre relaţiile dintre părinţi şi copii şi despre cât de tensionate pot fi.

— Atunci, cei doi tocmai ţi-au oferit o demonstraţie. Aşa sunt mereu. Întotdeauna se ceartă şi încearcă să se depăşească unul pe celălalt, fiecare dintre ei dorind să fie mai vehement decât rivalul său. De multe ori, eu intervin… dar Olivia nu se dă bătută uşor. Dincolo de întrebările de neiertat despre nepoţi, sper că n-a fost prea feroce în încercarea ei de a descoperi totul despre tine. De aproape doi ani îşi doreşte cu disperare să te cunoască.

— Dacă Hugh ar fi făcut o treabă mai bună informându-şi mama despre mine şi familia mea şi, pe de altă parte, n-ar fi împiedicat-o de atâtea ori să vină în vizită, ea n-ar fi pus acum atâtea întrebări.

— Asta aşa e, fu de acord Jeremiah, iar apoi aruncă, peste umăr, o privire spre locul în care stăteau acum Hugh şi mama lui, la câţiva metri distanţă, contrazicându-se. Pot să-ţi încredinţez un secret, Minerva?

— Desigur.

— Rămâne între noi, dar soţia mea a fost convinsă, vreme îndelungată, că Hugh te-a inventat, spuse el chicotind, lucru care nu făcu decât să-i confirme bănuielile Minervei şi s-o pună şi mai mult în gardă, dat fiind că Olivia îşi cunoştea atât de bine fiul. Pentru că e o poveste atât de încurcată… murmură Jeremiah drept scuză.

— Se spune că adevărul e întotdeauna mai ciudat decât ficţiunea, răspunse ea zâmbind cât mai degajat, ca să-şi ascundă încordarea. Să nu uităm că Hugh poate să înflorească lucrurile mai bine decât Esop, cu prea puţin respect faţă de adevăr.

— Poate că da. Are talent la vorbe.

— Pe care-l foloseşte în mod egoist, ca să-i distragă pe ceilalţi atunci când are interesul să le abată atenţia.

— Într-adevăr, aşa e, fu de acord Jeremiah, privind înapoi, cu afecţiune, spre fiul lui vitreg, care acum arăta spre ceva, în timp ce mama lui zâmbea. Dar să ştii că n-o

face întotdeauna în mod egoist. S-a priceput mereu să folosească vorbele potrivite ca să calmeze spiritele. Cu o clipă în urmă, el şi mama lui se certau… iar acum ea râde. Hugh a făcut în aşa fel încât să depăşească amândoi încă un moment care ar fi putut isca te miri ce divergenţe. El a urât întotdeauna conflictele, chiar şi pe vremea când era băiat. Da, chiar şi atunci mergea până-n pânzele albe ca să evite să fie cauza lor.

— L-ai cunoscut pe când era copil?

— Da, l-am cunoscut pe când el n-avea decât zece ani. Eu şi tatăl lui eram foarte buni prieteni. Ne-am împrietenit pe vremea când englezii îi urau pe americani şi viceversa. Am rămas amici pe viaţă.

— Cum?

— Am lucrat amândoi în diplomaţie, draga mea. După Războiul de Independenţă şi înainte de Războiul din 1812, relaţiile dintre ţările noastre erau ostile. Pentru păcatele mele, eu, pe când tensiunile erau încă mari, am fost delegat să reprezint Statele Unite aici, în Anglia. A fost o perioadă dificilă. Hugh era unul dintre pairii care reprezentau Ministerul Afacerilor Externe şi el a fost cel care a oferit o ramură de măslin.

— *Hugh?* A lucrat la Ministerul Afacerilor Externe? Când?

— Nu Hugh *al tău.* Tatăl lui. Nu ştiai că logodnicul tău poartă numele tatălui?

— Nu.

— Acum, că a crescut, jur că e ca şi cum m-aş uita la celălalt Hugh. Ei doi seamănă ca două picături de apă, spuse Jeremiah zâmbind unor amintiri care, fără îndoială, îi erau deosebit de dragi. Amândoi, pricepuţi la vorbe. Amândoi, absolut fermecători. Amândoi, diplomaţi înnăscuţi. Amândoi făcându-şi prea multe griji cu privire la ceilalţi.

— El nu mi-a spus niciodată… nimic din toate astea.

Mai multe piese din puzzle-ul complicat care era Hugh se aşezau la locul lor. Minerva intuise acele calităţi, îşi dăduse seama c-o atrăgeau, dar nu avusese nicio dovadă.

Jeremiah clătină din cap, oftând.

— Asta nu mă surprinde. Lui Hugh nu-i place să vorbească despre tatăl lui mai mult decât îi place să vorbească despre el însuşi. Cred că rana e încă prea proaspătă.

Asta explica, bineînţeles, reticenţa lui Hugh de a răspunde la întrebările pe care Minerva i le pusese cu privire la el însuşi.

— E greu să pierzi un părinte, spuse ea.

— Da… desigur, aprobă Jeremiah, a cărui expresie deveni, brusc, plină de simpatie. Tu ţi-ai pierdut tatăl de curând. Sincerele mele condoleanţe! Ar fi trebuit să-ţi fi spus asta deja.

— N-am fost apropiaţi în felul în care au fost Hugh şi tatăl lui, mărturisi Minerva, pe care ceva din felul de a fi al lui Jeremiah o îmboldise să-i facă acea confidenţă spontană. Tristul adevăr e că tatăl meu a fost un om egoist, care s-a pus întotdeauna pe sine pe primul loc şi căruia nu i-a păsat niciodată cu adevărat de sentimentele celorlalţi, se confesă ea mai departe, dar, surprinzând interesul din privirea lui Jeremiah, îşi dădu seama că, vorbind despre adevăratul ei tată, era în pericol grav să se abată de la planul iniţial. Plimbarea lui solitară în Cairngorms e un exemplu perfect în ceea ce priveşte egoismul tatei, pe care rudele lui scoţiene l-au implorat să nu iasă din casă, dar care s-a crezut mai deştept decât ceilalţi şi, în cele din urmă, a ajuns să-şi regrete hotărârea pripită.

Spunând asta, Minerva îşi dădu seama ce prostie trântise şi se grăbi să adauge:

— Dar, de fapt, n-a mai apucat să regrete, se înţelege… mormăi ea plecându-şi privirea, în caz că minciuna aceea gogonată i s-ar fi putut citi în ochi. Chiar e o poveste complicată, nu-i aşa? adăugă ea. Tuberculoză şi Cairngorms! Nu-i de mirare că Olivia a avut îndoieli atât de mari.

Jeremiah chicoti din adâncul pieptului, iar Minerva îşi ridică privirea şi îl văzu dând din cap, aprobator.

— A venit aici hotărâtă să-l prindă pe Hugh cu mâţa-n

sac şi a dat peste toată familia ta. A rămas încremenită de uimire, te asigur.

— Pun pariu că aşa a fost. Poate că a fost aproape la fel de uluită ca Hugh, care a rămas cu gura căscată atunci când a găsit-o în salon, sosită cu două săptămâni înainte de data la care îi spusese ea că avea să sosească. Presupun că s-a îmbarcat dinadins mai devreme.

— Deja îmi cunoşti atât de bine nevasta! Cred că voi două vă veţi înţelege de minune. De îndată ce se asigură că eşti demnă de asta.

El clipi, iar Minerva se simţi tulburată dintr-odată. Pentru că nu era demnă. Ca să câştige un pumn de bani, minţea doi oameni minunaţi.

Se plimbară în jurul unei dumbrăvi, iar ea observă în zare un grup de acoperişuri de paie, pe ale căror coşuri identice ieşea, vesel, fumul. Pentru cazul în care îşi trădase copleşitorul sentiment de vinovăţie şi îl făcuse pe Jeremiah suspicios, Minerva se decise să schimbe subiectul.

— Alt sat? Nu ştiam.

— Nu-i deloc un sat. E mult prea mic. E cătunul lui Hugh. Sau cel puţin aşa îi spun localnicii.

— Cătunul lui Hugh?

— Soluţia revoluţionară a logodnicului tău pentru arendaşii vârstnici sau văduvi de pe moşie.

Văzându-i expresia evident uluită, el clătină din cap.

— Majoritatea proprietarilor îi dau afară pe cei care nu mai pot să muncească pe pământurile lor. Proprietarii cu suflet bun le plătesc o mică pensie, ca să se asigure că-şi permit să trăiască în altă parte. Hugh s-a hotărât să le construiască bordeie ca să poată trăi acolo până la sfârşitul zilelor, fără să plătească chirie, *pe lângă* pensie.

— Ce frumos!

Ceva ciudat se petrecu sub coastele Minervei. Un mic pocnet, precum zgomotul unui lacăt care se descuia, iar apoi inima ei păru să se mărească, devenind din ce în ce mai cuprinzătoare. Hugh era cu adevărat un om bun. Poate că unul dintre cei mai buni.

— După uluirea din ochii tăi, îmi dau seama că el nu

ţi-a spus nimic despre asta.

— Sigur că nu. Şi, sincer vorbind, cred că dacă l-aş fi întrebat, nu şi-ar fi asumat niciun merit. Aşa că-ţi mulţumesc că m-ai luminat.

Cu cât afla mai multe despre falsul ei logodnic, cu atât îl plăcea mai mult – deşi deja îi plăceau atât de multe la el. Iată o situaţie periculoasă, din moment ce n-aveau niciun viitor.

— Hugh a vrut să-i răsplătească pe oameni pentru anii lor de loialitate. Ca şi tatăl lui, e un ins demodat de liberal. Şi, tot ca şi tatăl lui, nici el nu se laudă cu asta. Ba chiar e mai secretos în legătură cu activitatea lui filantropică decât în legătură cu treburile lui obişnuite, iar asta spune ceva, în condiţiile în care întreaga Londră crede că el nu face decât să se distreze.

— Ştiam că e foarte sârguincios în privinţa administrării moşiei… dar nu m-am gândit nicio clipă că este şi filantrop.

— Atunci, draga mea, află că mi-a făcut plăcere să te luminez. Dar te rog să nu-i spui lui Hugh că i-am divulgat secretul *murdar.* Nu m-ar ierta niciodată pentru că ţi-am spus adevărul şocant.

Capitolul 16

— Ştie vreuna dintre voi să cânte la pian?

Mama lui Hugh le adresase acea întrebare celor trei surori, arătând spre instrumentul din colţul salonului, iar lui Hugh îi venea să-şi dea palme, fiindcă nu cunoştea răspunsul. Muzica era una dintre preocupările considerate ca fiind potrivite pentru toate domnişoarele din lumea bună. Iar, fiindcă cea de-a doua cină a lor se încheiase şi trecuseră de etapa să-ne-cunoaştem-mai-bine-între-noi, intrând în etapa ce-să-facem-în-următoarea-oră, era inevitabil ca mama lui Hugh să-şi dorească să audă pe cineva cântând.

— Din păcate, nu, răspunse Diana. Niciuna dintre noi n-a avut înclinaţie către cântatul la vreun instrument. Dar Minerva e o artistă extraordinar de talentată, iar Vee excelează la cusut şi brodat. Eu cochetez cu scrierea de nuvele, milady. Pentru o vreme, am încercat poezia, dar rodul eforturilor mele a fost puţin cam sumbru pentru gustul comun şi, în plus, i-a dat coşmaruri lui Vee. Toate trei avem patima lecturii, cu toate că gusturile noastre diferă mult între ele.

— Ce fel de cărţi preferi, domnişoară Diana?

— Sunt o cinică în toată puterea cuvântului, cu înclinaţii spre macabru, aşa că tind să prefer un roman gotic bun. Cu cât mai groaznic, cu atât mai bine. Am citit de curând o carte tulburătoare, intitulată *Frankenstein.* Este despre un doctor nebun, care fabrică un monstru din tot felul de resturi de cadavre pe care le fură din morminte, iar apoi aduce acel monstru la viaţă. Aţi citit-o?

— Nu pot spune că da, răspunse mama lui Hugh, făcând o grimasă. Şi trebuie să recunosc, Diana, că descrierea pe care tocmai ai făcut-o nu m-a prea convins s-o citesc, adăugă ea, cutremurându-se. Nu mă încântă monştrii şi cadavrele furate.

— Nici pe mine, spuse Vee, care, după o săptămână întreagă de tăcere, părea să-şi fi regăsit vocea. Eu prefer clasicii. Milton, Shakespeare, Homer, Chaucer… Ador *Povestirile din Canterbury* şi *Iliada.* Acum citesc *Paradisul pierdut.* E fascinant că un om care a trăit în urmă cu atât de mult timp poate fi atât de profund.

Auzind enumerarea autorilor preferaţi ai lui Vee, Diana îşi dădu ochii peste cap.

— Vee e intelectuala familiei. Îi place literatura veche şi ursuză. Cu cât e mai veche şi mai ursuză, cu atât mai bine.

Spre surprinderea lui Hugh, pe Vee n-o supără critica.

— Diana e pur şi simplu geloasă fiindcă eu înţeleg acele texte dificile, iar ea, nu. Trebuie să fie deranjant să ai soră mai mică dotată cu o inteligenţă *superioară.*

— Tu ce citeşti, Minerva? întrebă Jeremiah, care turna

vin de Xeres în pahare, la bufetul pentru băuturi.

— Minerva adoră *poveştile de dragoste,* spuse Diana ducându-şi mâinile unite în dreptul inimii şi fluturând din gene în bătaie de joc. Poeme greţoase de Byron, domniţe la ananghie, cavaleri în armură strălucitoare…

Hugh îi aruncă o privire Minervei chiar în clipa în care ochii ei se îndreptară spre el, apoi ea întoarse capul şi sorbi din pahar ca să-şi ascundă uşoara roşeaţă din obraji. Era evident că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Ea îl numise, nu doar o dată, „cavalerul ei”, iar principalul motiv pentru care se afla la Standish House era că fusese o domniţă la ananghie.

— Cu toate că nu mai e o romantică incorigibilă de când inima i-a fost frântă cu cruzime de acela, vrednic de dispreţ, care a fost prima ei dragoste.

Hugh simţi piciorul fragil al paharului de vin cedându-i sub degete.

— Prima dragoste?

După expresiile celor trei surori, era evident că Dianei îi scăpase ceva ce n-ar fi trebuit.

— Mai degrabă un drăguţ. O scurtă vreme şi-au făcut ochi dulci peste băncile de la biserică, zise ea făcând un gest nonşalant. Însă nouă ne place s-o tachinăm reamintindu-i de povestea asta. Aşa, ca între surori.

Mama lui nu se lăsă păcălită.

— Cum de ţi-a frânt inima ticălosul, dragă?

— N-a frânt-o. Minerva se descurca şi ea la fel de bine în încercarea de a da uitării acea poveste. A fost prima mea tentativă de flirt. Noi doi am schimbat câteva priviri cu subînţeles timp de mai multe luni… dar el a plecat din Chipping Norton înainte ca flirtul să apuce să devină ceva mai mult. Şi e foarte bine că s-a întâmplat aşa. Minerva îi căută iarăşi cu privirea pe Hugh, iar el îşi dădu seama cu câtă disperare voia ca el să schimbe subiectul. Altfel nu aş fi ajuns să mă îndrăgostesc de Hugh, adăugă ea.

— Un cavaler în armură strălucitoare întrece întotdeauna câteva ocheade, spuse mama lui, strângându-i de mână falsa logodnică. Mai ales atunci când aveţi înainte

o viaţă întreagă de ocheade.

El ar fi trebuit să schimbe subiectul.

— Cum îl chema?

Se părea că gelozia pusese stăpânire pe corzile lui vocale.

— Nu-mi amintesc… minţi Minerva. A fost acum multă vreme. Câţi ani aveam? Optsprezece? Nouăsprezece? Chiar n-a fost nimic. De fapt, abia îmi mai aduc aminte chipul lui.

Alte minciuni. Ea şi-l amintea şi regreta pierderea lui. Individul fără chip însemnase ceva, o rănise, iar Hugh îl ura.

— O, Doamne… suspină mama lui, arătând, uimită, spre el. Uitaţi-vă la faţa lui! Hugh e gelos!

— Doar curios, te asigur.

— Oare curiozitatea îţi înăspreşte într-atât trăsăturile, Hugh? Sau te face să scrâşneşti din dinţi şi să te încrunţi? Nu prea cred, conchise ea, iar apoi îi dădu un ghiont Minervei. Nu l-am mai văzut niciodată gelos pe fiul meu. E o privelişte demnă de admirat, îi dădu ea înainte, în timp ce lui îi venea s-o strângă de gât, şi chiar plănuia s-o facă de îndată ce şi-ar fi putut opri dinţii din scrâşnit. E *foarte* romantic, nu-i aşa? Şi *foarte* amuzant, declară ea fixându-l cu o privire inocentă care nu-l păcăli deloc, fiindcă ştia că aceasta vestea un potop de înţepături. Hugh, dragule… dacă Minerva s-a împăcat cu ideea că ai o reputaţie şocantă, nu prea poţi să fii gelos pe câteva ocheade schimbate cu un fitecine. Nici chiar cele mai cuminţi doamne nu sunt imune la farmecul masculin, putându-şi, şi ele, întoarce capul după unul sau altul, iar Minerva e o femeie *foarte* frumoasă, formulă ea concluzia de care el era, de altfel, dureros de conştient. Prin urmare, e de înţeles că mulţi, *mulţi* bărbaţi au încercat înainte s-o cucerească.

Ce era de spus la aşa ceva?

— Pierderea lor e câştigul meu, reuşi el să răspundă.

— Chiar aşa e, dragul meu. Şi la asta ar trebui să te concentrezi, încearcă să nu le dai voie iubirilor din trecutul Minervei să te afecteze. Iar, în timp ce puţină gelozie flatează buna părere despre sine a unei doamne, prea

multă nu e deloc bine-venită.

— Nu sunt gelos absolut deloc.

— Atunci, nu mai încrunta aşa din sprâncene, dragule. O asemenea încruntătură nu face decât să-ţi provoace riduri premature.

— Puţin vin de Xeres, doamnă Landridge?

Jeremiah îşi plasă dinadins trupul între Hugh şi torţionara nemiloasă care îi dăduse viaţă.

— Nu, mulţumesc. Rareori beau ceva mai tare decât ceaiul.

Vocea teatrală a Lucretiei umplu întreaga încăpere, dându-i lui Hugh ideea că astfel s-ar fi putut salva din acea situaţie penibilă.

— Cântaţi la pian, doamnă Landridge? „Te rog, spune da!" se rugă el în gând. Sau la oricare alt instrument?

La nevoie, era gata să pună câţiva valeţi zdraveni să aducă harpa cea enormă din sala de muzică.

Lucretia se înseninã.

— *Vocea* mea este instrumentul *meu.*

Desigur.

— Dacă cineva cântă la pian, aş fi încântată să interpretez un cântecel pentru voi.

— Mama cântă... De fapt, este o *virtuoză* a pianului, spuse Hugh aplecându-se peste baricada formată de tatăl lui vitreg şi aruncându-i maică-sii un zâmbet dulceag. Sunt convins că va fi încântată să vă acompanieze.

— Da, aş fi încântată, se învoi Olivia, care, văzându-şi planurile dejucate, îi aruncă lui Hugh un zâmbet la fel de dulceag. V-aţi gândit la un cântec anume, doamnă Landridge?

— Cunoaşteţi muzica lui Mozart?

Lui Hugh îi veni s-o îmbrăţişeze. Fără să-şi dea seama, Lucretia devenise complicea lui. El îşi înăbuşi un rânjet.

— Mama *adoră* Mozart, doamnă Landridge! exclamă el, demonstrând că Olivia nu era singura care se pricepea la înţepături. De fapt, poate să cânte din memorie aproape toate lucrările lui...

Absolut toate o enervau. Mai ales operetele. Draga lui

mamă ura din suflet toate operetele lui Mozart.

— Nu prea pot… A trecut atâta vreme de când am cântat, Hugh, nu mi le mai amintesc.

— Nu contează, mamă dragă… din fericire, încă mai avem *toate* partiturile.

— Sunt *destul* de sigură că nu le mai avem, dragule.

— O, ba da, mamă! Nu-ţi aminteşti că ţi-am *cumpărat* toate lucrările, acum câţiva ani?

Olivia se făcu livid㠄. În luna de dinaintea plecării la Boston, ea le invitase pe toate tinerele doamne nemăritate din Land’s End şi până la John o’Groats, pentru o petrecere de zece zile la Standish House, eveniment despre care neglijase să-şi anunţe fiul. El ajunsese acasă şi se aşteptase să petreacă o săptămână liniştită, în care să se poată concentra la treburile moşiei. În loc de asta, suferise vreme de zece zile interminabile, care i se păruseră cele mai lungi din întreaga lui viaţă, asaltat de cele mai înverşunate, cele mai flămânde după măritiş domnişoare pe care avusese ghinionul să le întâlnească. Ele îi zâmbiseră prosteşte, flirtaseră. Mai mult decât câteva încercaseră să-l sărute, iar o debutantă tenace îi intrase fără pic de ruşine în dormitor, îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte, oferindu-i o mostră gratuită de marfă. După întâmplarea aceea, el se baricadase în dormitor pe timpul nopţii, ca să nu-i fie distrusă reputaţia!

Evident, Hugh îşi răsplătise mama pentru trădarea ei. Trimisese la Londra un curier însărcinat să cumpere toate compoziţiile pe care le scrisese vreodată Mozart. Apoi, într-o seară, le prezentase cu mare pompă întregii societăţi adunate la Standish House, afirmând că mama lui le adora şi că ardea de nerăbdare să le cânte. Drept urmare, întreg stolul de potenţiale viitoare nurori ale ei se apucaseră să scoată triluri pe fiecare arie, chiar lângă umărul lui. Fusese o răzbunare magnifică. În seara aceea, maică-sa plecase la culcare chinuită de o migrenă, iar a doua zi ordonase ca fiecare pagină să fie arsă. Hugh nu era prost, aşa că salvase partiturile, în cazul în care s-ar fi ivit prilejul s-o tortureze din nou. Şi iată că acesta sosise.

Îi făcu semn majordomului, aflat în celălalt capăt al încăperii.

— Payne… adu-l, te rog, pe Mozart de la mine din birou. Operele complete. Sunt în sertarul de jos. Mulţumesc frumos.

Ridică paharul spart şi toastă cu el, îndreptându-l spre mama lui şi spre actriţă, având grijă să ţină cu un deget piciorul de cristal, astfel încât nimeni să nu bage de seamă că era desprins.

— Îmi face plăcere să aud un pic de Mozart. *Mai ales* operetele. Şi aş îndrăzni să vă rog, doamnă Landridge, să ne onoraţi cu mai mult decât o arie.

— Cred că aş putea să cânt câteva…

— Da, ariile! Preferatele mamei! Cântaţi-le pe toate! N-ar fi frumos?

— Într-adevăr?

Lucretia nu mai putea de încântare în faţa prilejului de a susţine un recital pentru un public captiv, chiar dacă prea puţin entuziast.

— Ei bine, în cazul ăsta… poate că voi gusta un pic de vin de Xeres, domnule Peabody… ca să-mi lubrifiez vocea.

Douăzeci de minute mai târziu, Lucretia căsăpea încă o arie, de data asta, din *Flautul fermecat.* Interpretarea ei aducea o nouă semnificaţie noţiunii de soprană, din moment ce atingea note pe care Hugh nu le mai auzise în viaţa lui şi nici nu dorea să le mai audă vreodată. Unele chiar îi aduseseră în ochi lacrimi adevărate, pe care nu i le provocase nici pe departe bucuria stârnită de frumuseţea muzicii. Recitalul suna atât de rău, încât Diana, Vee şi Jeremiah nu mai erau în stare să-şi înăbuşe chicotelile.

Nu că Lucretia ar fi observat. Era complet *imersată* şi devenise, cu fiecare fibră a corpului ei, o cântăreaţă de operă afectată. Suna atât de rău, încât mama lui Hugh sărise peste câteva pasaje, în speranţa de-a termina mai repede, şi se încrunta nevoie mare la fiecare dintre strofele pline de avânt care ieşeau din gura Lucretiei.

Tortura sonoră aproape că-l făcu pe Hugh să-şi uite obsesia faţă de misteriosul admirator al Minervei, care o

lăsase, fără pic de milă, cu inima frântă. Totuşi, recitalul nu suna chiar atât de rău încât să-l împiedice pe Hugh să se gândească la el.

Pentru a douăzecea oară, probabil, îşi lăsă privirea să rătăcească spre ea. Dintr-un motiv necunoscut, care spunea enorm despre tăria caracterului ei, Minerva reuşea să asculte cu atenţie gălăgia aceea, fără să se strâmbe sau să chicotească nici măcar o dată. Uneori, concentrarea Minervei era atât de intensă, încât ea părea cu totul absorbită în sine – asta, dacă nu cumva neaşteptata reamintire a acelui Romeo fără chip din trecutul ei o făcea să se gândească la el şi să excludă orice altceva – inclusiv pe exuberanta Lucretia.

Oare ei îi era dor de el?

Oare îl iubise?

Oare ei doi fuseseră nişte tinerei care doar flirtaseră, o pereche de amorezi inocenţi, sau – iar un astfel de gând îi dădea ameţeli – iubiţi?

Hugh realiza acum că, în timpul unicei, dar memorabilei experienţe tandre pe care o avusese cu Minerva, săruturile ei nu fuseseră nici stângace, nici inocente. Aşa cum desigur că ar fi trebuit să fie dacă misteriosul Romeo n-ar fi iniţiat-o, cu ceva timp în urmă, în acel soi de distracţie. Pe lângă un val de gelozie furioasă, de neoprit, acel gând îi mai ridica lui Hugh şi un semn de întrebare în privinţa impresiei pe care el însuşi i-o lăsase Minervei. Fiindcă dacă săruturile Minervei depăşiseră oricare alt sărut din bogata lui experienţă, în clipa de faţă i se părea de-a dreptul tragic ca ale lui să nu fi avut acelaşi efect asupra ei. Ceva primitiv, masculin şi visceral îi cerea ca săruturile lui să-i fi şters definitiv din minte frumoasei Minerva orice gânduri viitoare cu privire la acel Romeo.

— S-o salvăm pe mama ta, sau s-o lăsăm să sufere în continuare? îl întrebă Jeremiah, care era ocupat să le mai toarne tuturor încă un rând de vin. Având în vedere că, pe lângă ea, suferim cu toţii.

— Eu sunt de părere s-o lăsăm să sufere toată noaptea, răspunse Hugh fără pic de milă. O merită cu vârf

şi îndesat.

— Bine. În cazul ăsta, mă bazez pe tine s-o cari pe mama Minervei pe scări după ce se va prăbuşi pe podea, spuse Jeremiah gesticulând prin faţa lui Hugh cu carafa aproape goală. Vocea aia se pare că are nevoie multă lubrifiere şi, dacă ne gândim că trilurile ei sună din ce în ce mai rău, există şanse mari ca acum să fie pe cale să se îmbete.

— Chiar aşa?

Pentru prima dată de când Lucretia se aşezase lângă pian, Hugh îi aruncă o privire lungă şi cercetătoare. Era roşie la faţă şi avea o expresie maniacală. Îşi ducea mâinile la pieptul enorm cu mai multă fervoare decât obicei şi se sprijinea de pian într-un fel care sugera că nu mai putea defel să stea dreaptă.

— O, Doamne!

Trează, Lucretiei DeVere îi lipsea cu totul simţul ridicolului; beată, nimeni n-ar fi putut spune de ce era în stare.

— Poate că ar trebui şi intervenim!

Capitolul 17

Hugh şi Jeremiah aşteptară până la versul final, după care izbucniră amândoi în aplauze.

— Doamnă Landridge… a fost splendid!

Hugh realiză că, în calitate de gazdă şi de angajator, era treaba lui s-o ia pe Lucretia de lângă pian. Traversă încăperea şi o apucă de mâini, smulgând-o, practic, din locul în care prinsese rădăcini, în spatele ei, cu o viteză impresionantă, mama lui adună fiecare filă de partitură, săgetându-l pe Hugh cu privirea. Apoi, se întoarce către Minerva.

— Draga mea, te rog să ne răsfeţi cu o melodie! Cânt orice, cu *excepţia* lui Mozart.

— O, nu! Chiar nu. Nu pot să cânt.

— Chiar nu poate, se grăbi Diana să-şi apere sora.

— Prostii, draga mea! Crăciunul trecut, la Boston, Hugh ţi-a lăudat vocea. A spus că eşti o adevărată privighetoare.

Fu rândul Minervei să-l săgeteze pe Hugh cu privirea.

— Aşa cum s-a dovedit în repetate rânduri, Olivia, fiul tău şi-a înflorit excesiv povestea despre talentele mele. Crede-mă, nimeni nu vrea să mă audă cântând.

— N-ai cum să cânţi mai rău decât mama ta, bombăni Jeremiah printre dinţi.

— Aş putea să mai cânt? întrebă Lucretia trăgându-şi mâna din strânsoarea lui Hugh.

— Nu! *Nu...* se repezi să spună Olivia, însă îşi aminti de îndată că trebuia să fie politicoasă. Ne-aţi delectat suficient, doamnă Landridge, şi nu vreau să vă obosiţi minunata dumneavoastră voce. Va cânta Minerva. Insist, pur şi simplu!

— Întotdeauna am avut un bis la Drury…

Hugh o întrerupse brutal, înainte ca actriţa să-i dea de gol pe toţi:

— Te rog, Minerva! Fă-o pentru mine! îi ceru el, implorând-o din priviri în timp ce o înhăţa din nou zdravăn pe Lucretia. Mama ta merită să se odihnească după cât efort a făcut!

— Chiar nu pot să descriu cât de rău cânt…

Prinsă în capcană, Minerva se ridică, în timp ce Vee şi Diana îşi înăbuşiră nişte pufnete prea puţin potrivite cu statutul lor de domnişoare bine-crescute, iar Hugh o conduse pe Lucretia, cu greu, până la un fotoliu.

— Putem să jucăm cărţi. Ce ziceţi de vist? propuse Minerva, în disperare de cauză.

Mama lui Hugh nu se lăsă descurajată.

— Ce-ai vrea să cânţi, dragă?

— Nu prea ştiu multe cântece.

— Din moment ce e aproape decembrie, ce-ai zice de un colind de Crăciun? Cu siguranţă că ştii un colind.

— Nu prea multe, mormăi Minerva, păşind spre pian asemenea unui condamnat care ar fi mers la

spânzurătoare.

— Ce-ai zice de *Auziţi! Îngerii vestitori cântă!?* Toată lumea îl ştie, spuse Olivia în timp ce cântă, pe post de încurajare, câteva note.

— Ce gamă?

— Ea cântă în afara gamei, zise Diana, primind un ghiont în coaste de la sora ei mai mică, înainte ca amândouă să râdă din nou pe înfundate.

— Oricare, spuse Minerva cu glas jalnic. Tot nu contează.

Muzica începu din nou, iar falsa logodnică a lui Hugh păru să se micşoreze, devenind doar o umbră a celei care fusese până atunci.

— Auziţi! Îngerii vestitori cântă…

Cânta fals. Îngrozitor de fals. Vocea ei, de obicei plină de viaţă şi cristalină, acum era nazală şi neplăcută.

— Slavă regelui nou-născut…

„Regele” suna fals. Foarte fals.

— Pace pe Pământ şi milă…

— Niciodată nu voi înţelege umorul englezesc, declară Jeremiah, aşezându-se, greoi, pe canapea, lângă Hugh. Dar tu ai un simţ al umorului chiar mai straniu decât cel al mamei tale… iar asta spune ceva.

Amândoi făcură câte o grimasă la încercarea Minervei de a atinge o notă înaltă.

— Presupun că ştiai că logodnica ta e complet afonă.

— Desigur.

Doamne, suna îngrozitor! Atât de îngrozitor, încât era la limita fantasticului. Hugh îşi simţi buzele tresărind.

— Cu toate astea, ca să-ţi torturezi mama, ai sacrificat-o pe femeia visurilor tale, pe care ai expus-o umilirii totale. Surorile ei râd de ea pe faţă, spuse Jeremiah arătând spre Vee şi Diana, care râdeau isteric. Minerva te va strânge de gât mai târziu.

— Nu, n-o va face, îl asigură Hugh, care, cel puţin, aşa spera. Ca să ne salveze, a trebuit să-i ia locul doamnei Landridge.

Ameţită de băutură, Lucretia avea impresia că se

întorsese la teatru, în faţa unor plătitori de bilete. Ca şi cum Minerva ar fi ştiut că Hugh se uita la ea, privirea ei de smarald se ridică, întâlnind-o pe a lui. Acei ochi frumoşi se îngustaseră, dar buzele se arcuiau într-un zâmbet. Îşi dădea seama în ce hal cânta, dar făcea asta ca să-l salveze pe el. Nimic nu părea s-o descurajeze Minerva. Hugh iubea asta la ea.

— Îi mai torn cuiva nişte vin de Xeres? întrebă Lucretia, care, ca să-şi umple iarăşi paharul, abandonase siguranţa fotoliului solid în care o aşezase Hugh, trăgând acum o duşcă zdravănă, urmată de o clătinare periculoasă pe picioarele-i instabile. Hopa! Prostuţa de mine! spuse ea, reuşind totuşi să nu verse nicio picătură.

— Se vede limpede că-i beată, îi spuse Jeremiah lui Hugh, rânjind. Şi tot atât de limpede se vede că tu trebuie să rezolvi problema asta.

— *Auziţi! Îngerii vestitori cântă…*

Hugh reuşi să ajungă la actriţă înainte ca aceasta să se împiedice din nou, dar, atunci când încercă să-i ia Lucretiei paharul de vin din mână, ea îl feri într-o parte, vărsându-l pe Jeremiah, ceea ce o făcu pe Minerva să se oprească în mijlocul refrenului.

— Bravissimo, Minerva! mârâi Olivia, trântind, practic, capacul pianului. Ce talent muzical fabulos are familia ta!

— O, mulţumesc, milady! exclamă Lucretia, crezând că acel compliment îi fusese adresat şi umplându-se de satisfacţie la auzul lui. Mulţumesc! repetă ea fluturând din mână în apropierea pieptului planturos, iar apoi, spre groaza lui Hugh, făcu o plecăciune. Muzica a fost întotdeauna pasiunea mea! adăugă, râzând cu toată gura în timp ce Hugh încerca s-o conducă spre uşă. Dragul meu Lord Fareham… ţi-am povestit vreodată că am jucat-o pe Regina Nopţii la Drury Lane?

— *Nu…* într-adevăr? murmură el bătând-o uşurel pe mână şi continuând să tragă de ea, iar atunci când întoarse capul spre restul încăperii, care devenise ameninţător de tăcută, îşi dădu ochii peste cap mimând, cu mâna liberă, un ins care bea dintr-un pahar şi şopti, pentru cazul în care

cineva avea îndoieli: Prea mult vin de Xeres…

— Da, într-adevăr… A fost un *triumf!* reluă Lucretia, fericită.

Era ca şi cum Hugh ar fi privit un tricotaj care se deşira şi se tot deşira, iar el nu putea face nimic ca să-l oprească.

Acum Lucretia îşi lăsase toată greutatea pe el, zădărnicindu-i încercările de a o manevra altfel decât târâş-grăbiş.

— Nu vă supăraţi pe mine, doamnă Landridge, dar nu arătaţi deloc în formă. Poate că acel vin de Xeres nu v-a prins bine? mormăi Hugh.

Minunat de loiala Minerva veni lângă el, ca să-l ajute. Chiar şi aşa, corpolenta Lucretia se dovedi imposibil de mişcat din loc.

— Haide, mamă… E târziu… Haide să te ducem în dormitor!

— Criticii au spus că am fost „hipnotizantă”… că reprezentaţia mea a acaparat tot spectacolul… Drury Lane, declamă ea, cu limba împleticindu-i-se în timp ce rostea cuvântul „Drury”…n-a mai văzut aşa ceva de-atunci!

— Aţi jucat la Drury Lane? întrebă mama lui Hugh, care se grăbise să vină lângă ei şi care ţinea în mână teancul de opere complete ale lui Wolfgang Amadeus Mozart, cu filele acum în dezordine. La *acel* Drury Lane?

— Da, bineînţeles. De multe, multe, *multe* ori…

— Mama a fost actriţă în tinereţe, spuse Minerva luându-şi o mină spăsită. Înainte de căsătorie, desigur. De atunci încolo, n-a fost altfel decât respectabilă. Sunteţi sigură că Hugh nu v-a spus?

— Noi nu prea vorbim despre asta… din motive evidente… dar, vai, mama nu-i obişnuită să bea vin de Xeres şi a cam uitat de toate inhibiţiile, interveni Diana, la rândul ei. Chiar s-a iscat un mare scandal atunci când tata a cerut-o în căsătorie, după cum bănuiesc că vă imaginaţi. Actriţele sunt prezenţe foarte rare la Chipping Norton şi, evident, nu se cuvine ca moşierii din provincie să se însoare cu ele.

— I-ai *spus,* nu-i aşa, Hugh? întrebă Minerva, care îşi dădu ochii peste cap, prefăcându-se iritată.

Olivia i se alătură:

— Bineînţeles că nu mi-a spus nimic! Ăsta-i încă un detaliu interesant pe care fiul meu a omis să mi-l povestească.

— Dar te-am rugat *anume* să-i spui, Hugh! exclamă Minerva aruncându-i o privire încruntată, plină de exasperare, în timp ce mai şi clătina din cap, bineînţeles că răzbunându-se pe el fiindcă o forţase să cânte. Mi-ai promis! Am vrut să nu existe secrete în ceea ce priveşte familia mea. Mama ta merită să fie avertizată în cazul în care trecutul mamei mele ar provoca un alt scandal, declamă ea întorcându-se din nou spre Olivia şi jucându-şi rolul mai bine decât orice actriţă pe care o văzuse Hugh vreodată la Drury Lane. Îmi pare atât de rău că a trebuit să afli astfel, Olivia! Ce părere trebuie să-ţi fi făcut despre noi…!

— Nu-i nimic, dragă. Familia noastră e destul de obişnuită cu porţia ei de scandaluri. Fiul meu cel drăcos e o sursă inepuizabilă în privinţa asta.

Fără niciun avertisment, Olivia îl pocni pe Hugh peste ceafă cu operele complete ale lui Mozart.

— După cum am spus mai devreme, în timpul crizei *evidente* de gelozie a fiului meu cu privire la fostul tău admirator, trecutul e trecut şi e mai bine să rămână aşa. Orice a făcut doamna Landridge înainte de căsătoria ei cu domnul Landridge nu e treaba nimănui, cu excepţia soţului ei. Iar din moment ce domnul Landridge nu se mai află printre noi, subiectul e mort şi îngropat odată cu el.

— Mort şi îngropat… *scumpul* meu domn Landridge! strigă Lucretia, care se înclină subit într-o parte şi-şi aminti, în sfârşit, cine trebuia să fie. Îşi îndreptă cherchelită degetul fără direcţie şi clătină din el.

— Dragul meu soţ, *domnul Landridge,* m-a iertat pentru trecutul meu scandalos, fiindcă m-a iubit din toată inima. A fost sufletul meu pereche… singura mea dragoste… se jeli Lucretia făcând o grimasă şi apucând-o

pe Minerva de partea din faţă a rochiei. O, de ce-a trebuit să moară?!

Totul se dezintegra iute şi lua forma unei mascarade.

Genul de mascaradă cu accente de catastrofă pe care Giles o prezisese – iar Hugh nu putea să facă nimic ca s-o evite.

— Cred că ora ta de culcare a trecut de multă vreme, mamă.

Vee şi Diana îl uşurară pe Hugh de povară şi toate trei surorile reuşiră s-o propulseze pe Lucretia înainte.

— Acel vin de Xeres e o băutură tare, spuse Lucretia clătinându-se, în timp ce ele o conduceau spre uşă. Mi s-a urcat direct la cap…

— Noapte bună, doamnelor, le ură Jeremiah ţinându-le uşa deschisă. Mulţumesc pentru o seară… edificatoare şi distractivă.

— Îmi pare rău, se scuză Minerva făcând o grimasă spre Jeremiah, apoi spre Hugh şi spre mama lui, în timp ce treceau prin dreptul lor. E atât de umilitor!

Cu o viteză impresionantă, reuşiră s-o târască pe Lucretia de-a lungul holului, iar apoi, spre scară.

Abia ieşiră din raza vizuală a celorlalţi, când Hugh simţi iarăşi, din plin, greutatea operelor complete ale lui Mozart, acum – rulate.

Capitolul 18

— Ce păcat că mama voastră nu ni s-a alăturat! spuse Olivia punându-şi gem, cu mişcări delicate, pe felia triunghiulară de pâine prăjită. Sper ca în curând să se simtă mai bine.

De asemenea, ea avea o atitudine foarte politicoasă cu privire la motivul pentru care Lucretia DeVere lipsea de la micul dejun – consumarea impresionantă a unei carafe aproape întregi de vin de Xeres într-un interval de timp scandalos de scurt. Fusese nevoie de toate cele trei surori

ca s-o urce pe scară. După ce ajunseseră în dormitorul ei, Lucretia se pusese din nou pe cântat şi fusese nevoie de ajutorul lui Payne şi al unei menajere ca să-i poată ridica trupul greoi şi să i-l aşeze în pat.

Dimineaţă, era aproape la fel cum o lăsaseră noaptea trecută. Complet îmbrăcată şi sforăind.

— Mă întreb unde-i idiotul de fiu-meu.

Olivia fusese hidos de politicoasă şi în privinţa prestaţiei stânjenitoare a Minervei din seara precedentă, luând-o deoparte pe aceasta înainte de a ajunge la micul dejun şi cerându-şi iertare pentru simţul umorului pervers de care dădea dovadă fiul ei şi pentru faptul că, fără să vrea, o făcuse de râs atunci când insistase să cânte.

— Dacă nu se grăbeşte, va trebui să plece la biserică fără să-şi ia micul dejun. Aşa cum îi şi trebuie ticălosului! Asta-mi aminteşte că, înainte s-o pornim spre biserică, am ceva de discutat cu bucătăreasa. Vreau ca la fiecare masă să fie servită supă albă. Inclusiv la micul dejun. Fără niciun pic de condimente în porţia lui Hugh. Fiul meu trebuie să înveţe că n-are voie să mă ia peste picior.

— Payne… eşti sigur că l-ai căutat *peste tot* pe Hugh?

Probabil că el încă o aştepta pe Minerva în galeria portretelor, răbdător, pentru rendez-vous-ul lor matinal, neştiind că ea fusese interceptată în capul scărilor, de mama lui.

— Nu-i în camera lui sau în birou şi nici la grajd n-a fost zărit, domnişoară Minerva.

— Poate că s-a dus în vreo parte *mai puţin* umblată a casei.

Ea încerca să-l facă pe majordom să înţeleagă, deşi probabil că el n-avea nici cea mai mică idee că ei doi se înţeleseseră să se întâlnească pe ascuns în galerie.

— Poate s-a dus într-un loc *liniştit,* ca să se gândească.

— Idiotul de fiu-meu nu gândeşte. Sau, dacă o face, se gândeşte doar la propriul amuzament.

— Dar a fost distractiv aseară, spuse Diana, care mustăcise toată dimineaţa. Mai ales când ne-a încântat

Minerva.

Vee, care stătea lângă ea, chicoti, ceea ce îl stârni şi pe Jeremiah, făcând-o pe Olivia să se uite urât la el.

— Şi să nu crezi că am uitat de rolul tău în acel fiasco de aseară, dragă soţule. Ai turnat băutură cu nemiluita în biata doamnă Landridge şi le-ai făcut pe fiicele ei să se simtă jenate.

— Cu greu se poate spune că am turnat băutură în ea, Olivia. Nu mai ţii minte că ea m-a chemat? Şi n-ai auzit când mi-a spus: „Domnule Peabody, nu fiţi zgârcit!” la primele măsuri din *Una Donna A Quindici Anni?*

— Totuşi… ar fi trebuit să-ţi foloseşti judecata! Mai ales că sărmana doamnă Landridge nu-i obişnuită cu alcoolul.

— N-a băut ca o necunoscătoare, spuse Jeremiah, despăturindu-şi şervetul exact în clipa în care Hugh îşi făcu apariţia în cameră, arătând puţin zăpăcit, dar la fel de chipeş ca de obicei.

— Îmi cer scuze pentru întârziere.

Îi aruncă Minervei o privire întrebătoare, care îi confirmă acesteia faptul că el o aşteptase la etaj.

— Ai uitat că azi e duminică, Hugh? întrebă Minerva zâmbindu-i peste marginea ceştii de ceai. Sincer vorbind, dacă nu m-aş fi ciocnit de dimineaţă de mama ta, în capul scărilor, şi eu aş fi întârziat.

— A, da… uitasem. Aşa cum uitasem şi de zelul mamei de a participa la slujba de duminică.

— Poate că am ştiut că aveai să uiţi de biserică în dimineaţa asta, spuse Olivia întorcându-se, plină de emfază, şi dându-şi ochii peste cap. Hugh mă face să fiu cicălitoare tot timpul, Minerva.

— Dar Minerva nu mă cicăleşte niciodată, mamă.

— De ce nu?

Minerva nu se aşteptase la acea întrebare, ceea ce o făcu să spună adevărul, mai degrabă decât să pareze printr-o remarcă forţată:

— Pentru că, în mod normal, el nu creează probleme.

În afara faptului că Hugh era o dilemă fermecătoare,

care îi bântuia gândurile mult mai mult decât ar fi trebuit. Dilema îi trimise un sărut peste masă, iar acel gest îndrăzneţ smulse un zâmbet de pe buzele ei.

— Dacă ignorăm tendinţele către flirt, desigur, adăugă ea. Va trebui să-l dezvăţ de asta.

— Sincer vorbind, Minerva, având în vedere comportamentul lui revoltător de ieri, sunt surprinsă că vorbeşti cu el azi. Hugh, îi datorezi scuze umile logodnicei tale dragi.

El se aşează pe scaunul din capul mesei şi încercă să pară spăsit.

— Te rog să mă ierţi, Minerva. După cum s-a chinuit mama să-mi explice aseară, n-ar fi trebuit ca, pentru propriul amuzament superficial, să mă folosesc de tine, de mama ta sau de ura profundă a mamei mele faţă de Mozart, perora el, dar sclipirea obraznică din ochii lui de un albastru-închis îi trăda minciuna.

— Mă ierţi?

— Mă voi gândi la asta, răspunse ea, iar apoi sorbi, relaxată, din ceai. Deşi iertarea depinde mai mult de acţiunile tale şi mai puţin de cuvinte şi n-ar trebui zorită. Mă aştept să văd azi la tine o atitudine umilă, iar după cină îţi voi face cunoscută decizia mea.

Olivia dădu din cap în semn de aprobare.

— Foarte înţelept, draga mea. Întotdeauna e cel mai bine să începi o căsnicie cu *zgârcenie* în ceea ce priveşte iertarea, încurajându-l astfel pe soţ să îmbunătăţească acele laturi ale caracterului său care necesită şlefuire timpurie, spuse ea, iar apoi îi aruncă o privire încruntată lui Jeremiah, care, camuflat de ziarul pe care îl ţinea în mâini, îndrăznise să ofteze. Soţul meu încă este o lucrare în curs de desfăşurare, desigur, pentru că atunci când ne-am căsătorit era *bătrân* şi mult prea ancorat în obiceiurile lui. Dar Hugh e suficient de tânăr ca să fie instruit aşa cum se cuvine. Atât timp cât eşti zeloasă, Minerva, nu trebuie să laşi farmecul lui juvenil să te orbească până într-atât încât să nu-i mai vezi obiceiurile condamnabile.

Înainte ca Hugh să apuce să dea replica, Olivia

tremură, dramatic.

— Îi mai e cuiva frig? întrebă ea, dârdâind, deşi temperatura din cameră era perfectă. Payne, poţi, te rog, să mai pui un buştean pe foc?

Între mama lui Hugh şi servitorul lui credincios avu loc un schimb de priviri. Apoi acesta scoase un *buştean* de sub o cârpă de pe bufet. Erau partiturile din ziua trecută, operele complete ale lui Wolfgang Amadeus Mozart, legate sul cu o sfoară şi puse, în mod ceremonios, pe o tavă de argint, pe care Payne o purtă în jurul mesei astfel încât să treacă prin dreptul lui Hugh înainte ca sulul să fie aruncat în foc. Hârtia începu să trosnească în timp ce se răsucea şi ardea.

— Ce sunet minunat! Nu pot spune că Mozart mi-a plăcut vreodată mai mult decât îmi place acum!

Hugh toastă îndreptându-şi ceaşca spre ea.

— *Touché,* mamă!

— Să nu cumva să crezi că am terminat cu tine, dragule, îl avertiză Olivia, aruncându-i un zâmbet fals inocent în timp ce un valet aşeza o farfurie plină în faţa lui. Spre deosebire de buna şi iertătoarea ta logodnică, eu n-am scrupule în ceea ce priveşte răzbunările viitoare. Dulce, iute, neaşteptată răzbunare…

El îşi privi farfuria cu precauţie.

— Mi-ai otrăvit ouăle?

— De parcă eu aş face ceva atât de previzibil!

— Fugi, Minerva, se auzi şoapta lui Jeremiah din spatele ziarului. Fugi ca vântul înapoi la Chipping Norton! Salvează-te cât mai poţi!

*

Douăzeci de minute mai târziu, Minerva se trezi înghesuită în aceeaşi trăsură cu Hugh, mama lui şi soţul acesteia, în timp ce surorile ei aveau trăsura din spate doar pentru ele. Minerva stătea lângă Olivia, iar cei doi domni şedeau în partea opusă. Până ca trăsura să oprească lângă biserica Saint Mary, spaţiul Minervei era invadat de

picioarele lungi ale lui Hugh.

— Milady… domnule Peabody… spuse vicarul, care era tot numai un zâmbet. Ce încântare său aflu despre întoarcerea dumneavoastră neaşteptată! A trecut atâta vreme! Şi observ că l-aţi adus şi pe lordul Fareham. I s-a simţit lipsa la Saint Mary.

Această afirmaţie îi atrase lui Hugh o altă privire încruntată din partea mamei lui, care acceptă mâna întinsă a reverendului ca să iasă din trăsură.

— Sperasem ca acum, când se aşază, în sfârşit, la casa lui, să fie mai sârguincios în a-şi îngriji, în absenţa mea, sufletul întinat… Dar, din păcate, fiul meu e o dezamăgire totală. Ceea ce mă face să presupun că încă n-aţi cunoscut-o pe viitoarea mea noră, bineînţeles că asta întâmplându-se tot din cauza neglijenţei lui Hugh. Domnişoară Minerva Landridge, dă-mi voie să ţi-l prezint pe reverendul Cranham.

Bătrânul o luă de mână, înclinându-se deasupra ei în timp ce o ajuta să coboare din trăsură.

— Domnişoară Minerva, de multă vreme sper ca Excelenţa Sa să renunţe la stilul său de viaţă de burlac lipsit de griji. Nu pot să vă spun cât de fericit sunt să ştiu că şi-a găsit, în sfârşit, o mireasă.

— Vă mulţumesc mult, domnule reverend, răspunse Minerva, cucerită de chipul zâmbitor şi vesel al vicarului cu părul alb, care avea ceva ce o făcu să-l placă instinctiv. Hugh vorbeşte întotdeauna cu mult drag despre dumneavoastră, continuă ea, amintindu-şi că Hugh îi pomenise de vicar atunci când îi promisese să-l invite la ceai, ca să nu-i pună ei sufletul în pericol printr-o minciună trântită de-a dreptul în biserică.

— Da? Foarte frumos din partea lui. Deşi trebuie să mărturisesc că, până săptămâna asta, n-am ştiut şi nici n-am auzit nimic despre dumneavoastră, domnişoară Minerva. Excelenţa Sa a fost foarte secretos în legătură cu frumoasa lui logodnică, ceea ce, în schimb, a stârnit multă vâlvă în sat, acum că sunteţi aici în carne şi oase. Băncile bisericii sunt pline azi şi bănuiesc că asta are a face mai

mult cu dorinţa oamenilor de a o zări pe femeia care i-a furat în sfârşit inima acestui zvânturat, decât cu strălucirea predicilor mele, spuse reverendul, care apoi îi aruncă lui Hugh o privire piezişă şi îi zâmbi larg. Am pus să fie ştearsă de praf strana familiei dumneavoastră, milord, în onoarea faptului că astăzi sunteţi prezenţi aici cu toţii. Şi pot să vă spun că se acumulase un strat de praf destul de gros.

— Mulţumesc, domnule reverend, spuse Hugh, iar cei doi bărbaţi dădură mâna ca doi prieteni vechi. Şi permiteţi-mi să vă felicit pentru strălucita idee de a-mi informa atât mama, *cât fi* logodnica în privinţa faptului că am neglijat să particip la slujbe. Se pare că vă face mare plăcere să ponegriţi bunul meu caracter.

— Cu cât mai multe persoane se roagă pentru sufletul dumneavoastră, cu atât mai bine.

— Mă tem că e mult prea târziu, dar apreciez gestul, spuse Hugh, iar apoi îi făcu semn Minervei. Haide să terminăm odată cu asta, da?

Ea aşteptă ca Jeremiah şi reverendul s-o escorteze pe Olivia dincolo de uşile străvechi. Apoi îi puse lui Hugh întrebarea care o ţinuse trează mare parte din noapte:

— Crezi c-am scăpat?

— Mulţumită prezenţei tale de spirit, da.

— De-a binelea?

— Mama e prea ocupată să se indigneze împotriva bărbaţilor din familie, aşa că nu se mai gândeşte prea mult la Lucretia. E furioasă pe Jeremiah că a împins-o pe Lucretia să bea şi e şi mai furioasă pe mine pentru că am făcut-o de râs mulţumită glumei răutăcioase legate de Mozart şi minciunii pe care i-am spus-o despre talentul tău muzical.

— Îmi pare *atât* de rău pentru asta! se căi Minerva, strângându-l de braţ şi înăbuşindu-şi pornirea de a-şi trece mâinile în sus şi-n jos peste pieptul lui. Niciodată n-am avut ureche muzicală… dar, în apărarea mea, îţi amintesc că te-am avertizat în privinţa asta.

Muzica, aşa cum era acum cea a orgii bisericii, ale cărei sunete pluteau spre ei în timp ce înaintau pe potecă, nu însemna pentru Minerva altceva decât un zgomot. Unul

care varia pur şi simplu în funcţie de tempo. Plăcut, dar uitat pe dată. Minerva putea să audă diferitele instrumente, aprecia abilitatea celor care cântau la ele, dar rareori putea distinge diferenţa dintre cântarea preotului şi cea a corului.

— Ceea ce explică de ce erai singura care nu făcea nicio grimasă la auzul miorlăielilor Lucretiei. Şi eu, care te credeam o actriţă desăvârşită!

— Îmi pare rău pentru sărmana ta mamă. Dar, binecuvântată fie ea, a mers mai departe, în ciuda situaţiei.

— Ca şi tine… iar tu ai făcut-o pentru mine.

— Păi… mă *plăteşti.*

El clătină din cap.

— Ai făcut-o pentru că te-am rugat eu. Îţi rămân îndatorat pentru generozitatea ta. Eşti o persoană foarte drăguţă, Minerva.

— *Drăguţă*? Credeam că acel cuvânt ţi se pare o insultă. Un cuvânt insipid şi neinteresant.

— Am impresia că ajung să-mi dau seama că o persoană poate fi din cale-afară de drăguţă fără a fi, în acelaşi timp, insipidă şi neinteresantă, spuse el, oprindu-se sub arcadă. Eşti pregătită să înfrunţi o sumedenie de priviri curioase şi de şuşoteli?

— Desigur. Cât de rău poate să fie?

— Ai vorbit ca o adevărată orăşeancă, obişnuită cu mulţimile fără chipuri. Dar aici nu suntem în capitală, draga mea Minerva, iar oamenii de la ţară chiar n-au nimic altceva mai bun de făcut decât să bârfească despre logodnica scumpă la vedere a năzdrăvanului de conte de Fareham.

O bătu pe mână uşurel, ca şi cum ar fi fost bătrână şi senilă.

— Va fi o tortură. Ţine capul sus. Zâmbeşte. Încearcă să nu iei personal nimic din ce auzi. Dacă avem noroc, următoarea oră va părea cât trei săptămâni interminabile.

O conduse dincolo de uşi, iar ea se simţi numaidecât asemenea unui animal de laborator care s-ar fi aflat sub o lupă. Reverendul Cranham nu minţise atunci când spusese că întreg satul îşi făcuse apariţia. Fiecare rând de bănci,

mai puţin locurile din laterală, rezervate familiei, era ocupat până la refuz, oamenii stând înghesuiţi unul într-altul, iar câţiva enoriaşi chiar stăteau în picioare, pe culoarele dintre bănci. Fiecare chip şi pereche de ochi se îndreptară instantaneu spre Minerva, în timp ce Hugh o conducea către altar. Apoi, ca printr-o înţelegere tacită, cu toţii începură să şuşotească, zgomotul nefiind cu nimic diferit de cel al unui cuib enorm de viespi agitate. Şi, întocmai cum spusese Hugh, în curiozitatea sau opiniile acelor oameni nu exista nici cea mai mică subtilitate.

— E înaltă…

— Nu e aşa cum mi-am închipuit-o…

— Neobişnuit de brunetă…

— Bătrână… Dacă stăpâna vrea nepoţi, ar face bine să se zorească…

— Ciudată… drăguţă… bolnăvicioasă… tuberculoză… El putea mai mult de-atât… Am auzit că trebuie să se ia…

Minerva nu se simţise în viaţa ei atât de expusă şi de intimidată. Ajunseră la banca lor din faţă, de unde toţi cei aflaţi în spate îi puteau vedea foarte bine. Hugh deschise portiţa care despărţea familia Standish de restul, o ajută pe Minerva să se aşeze pe locurile aflate în spatele familiei lui şi al surorilor ei, iar apoi luă loc alături de ea. Acum nu mai avea în ochi acea sclipire care le era caracteristică. Se întinse şi o luă de mână, făcând asta, desigur, drept dovadă de susţinere sau ca să le demonstreze privitorilor curioşi că era îndrăgostit. Însă Minerva simţi pe dată cum acel contact nevinovat îi făcu pulsul să se iuţească. Reverendul Cranham veni la pupitru şi zâmbi congregaţiei, aşteptând să se facă linişte.

— Astăzi e prima duminică din Advent. O perioadă în care aşteptăm cu nerăbdare sărbătoarea naşterii lui Hristos, Domnul nostru, şi ne rugăm ca El să păşească din nou printre noi, aşa cum a promis. Termenul „Advent” vine de la cuvântul latin *adventus...* ce semnifică începutul, deschiderea… sau sosirea. Sosire… Un cuvânt potrivit, cred eu, pentru noi toţi, cei adunaţi astăzi aici. Deşi, nefiind cinic din fire, aleg să cred că sunteţi aici într-un număr

neobişnuit de mare ca să sărbătoriţi adevăratul sens şi spirit al Adventului… şi nu ca să vă satisfaceţi curiozitatea în ceea ce priveşte sosirea celei mai noi membre a congregaţiei noastre, spuse vicarul privind-o ţintă, pentru o clipă, pe Minerva, iar apoi întorcându-şi privirea către adunarea pe care tocmai o mustrase în chip subtil. Dar, înainte de a începe serviciul divin închinat naşterii lui Hristos, haideţi să sărbătorim o altă ocazie fericită, mult anticipată, spuse el luând, cu un zâmbet, o bucată de pergament. Sunt încântat să fac astăzi anunţul căsătoriei dintre lordul Hugh Peregrine Standish, conte de Fareham…

Minerva simţi degetele lui Hugh strângându-se în jurul mâinii ei, în timp ce tot aerul îi şuieră afară din plămâni. Să fi reuşit Olivia să orchestreze atât de iute aşa ceva?

— Şi domnişoara Minerva… Concordia… Merriwell…

La rândul ei, îl strânse de mână pe Hugh, căci tocmai îşi auzise numele de familie adevărat, rostit alături de cel fals.

— …Landridge.

După felul în care Hugh trase, vijelios, aer în piept, se vedea bine că şi el se aşteptase ca Atotputernicul să-i trăsnească pe amândoi în orice moment. Însă, fiind un gentleman, el continua s-o ţină de mână, astfel încât să se ducă împreună în iad.

Merriwell!

Ce dezastru!

Chiar în faţa lor, Diana şi Vee înlemniră şi ele. Dar ceva în modul în care corpul mezinei se micşorase dintr-odată pe locul pe care stătea, îi dădu de înţeles Minervei că Vee ştia cum de se ajunsese la acea încurcătură nouă şi înspăimântătoare.

— Întreb pentru prima dată! spuse vicarul pe un ton ce semăna cu dangătul clopotelor care anunţau osânda. Dacă vreunul dintre voi are cunoştinţă despre un impediment just în calea unirii acestor două persoane prin sfânta căsătorie, să vorbească acum.

Atât reverendul Cranham, cât şi mama lui Hugh zâmbiră, în timp ce în biserică se lăsă o tăcere prelungă,

atât de intensă încât niciun suflet nu părea să mai respire. Din cauza panicii, Minerva nu mai auzea nimic în afară de bătăile iuţi ale propriei inimi. N-avea nevoie să le audă pe cele ale inimii lui Hugh, fiindcă ştia că şi el simţea exact acelaşi lucru. Acum îşi strângeau unul altuia degetele şi parcă ar fi aşteptat amândoi o moarte sumbră. După ceea ce păru o veşnicie, reverendul vorbi, în sfârşit:

— Atunci, pentru că nu există obiecţii, să începem primul serviciu divin din Advent cu un colind înălţător, care sărbătoreşte de asemenea, în chip foarte potrivit, o sosire şi un nou început fericit. Imnul o sută şaizeci şi şase... *Auziţi! Îngerii vestitori cântă!*

Capitolul 19

— Nu-mi vine să cred că mama a aranjat să fie făcute blestematele de strigări! se oţărî Hugh, care, de cât se plimbase nervos încoace şi-ncolo, era pe cale să facă în seara aceea un şanţ în parchetul galeriei portretelor. Pe la spatele meu! Pe la spatele tău! După ce amândoi i-am spus în mod expres că nu va fi nicio nenorocită de nuntă până de Sfântul Valentin!

Mama lui părea să se fi împăcat cu gândul că nunta avea să fie amânată până la Sfântul Valentin. Chiar fusese de acord cu ideea că, dacă falsa familie a Minervei nu putea fi adusă din Cairngorms în Hampshire de Crăciun, ziua Sfântului Valentin era data perfectă pentru nuntă. Dar, ca de obicei, Olivia se ghidase după legile proprii, aprobând din vorbe dorinţele fiului ei, în timp ce pe la spate complotase împotriva lui.

Auzindu-şi numele citit în biserică, în timpul anunţului neaşteptat al iminentei sale nunţi, Hugh se simţise ciudat. Nu tocmai îngreţoşat, ceea ce îl surprinsese, însă fusese nevoit s-o strângă pe Minerva de mână pentru ca pământul să se stabilizeze, iar apoi să continue să-şi ţină de mână falsa logodnică pe toată durata slujbei, ca să se ferească,

astfel, de un nou atac de panică. Anunţul acela aducea cu el sfârşitul unei stări de lucruri, precum şi o nouă realitate cruntă, pe care el nu-şi dorise niciodată s-o trăiască. Parcă răsunase un clopot de îngropăciune, vestind dispariţia a tot ceea ce fusese sacru pentru Hugh. Dintr-odată, sunetul premonitoriu al vocii lui Giles îi răsunase în minte ca o profeţie:

„Trebuie să fie citite de trei ori înainte de a deveni oficiale!”

Una se dusese.

Mai rămâneau două.

Însă mama lui, naiba s-o ia, îşi băgase coada în acel proces, iar, dacă Giles nu se întorcea curând ca să-i fure logodnica, lucrurile aveau să devină şi mai grave duminica următoare.

— Şi mi-au rostit numele real, spuse Minerva, care arăta jalnic, prăvălită pe banca de marmură. Sărmana Vee e copleşită de remuşcări.

Din dorinţa de a duce lucrurile la bun sfârşit fără ştirea lui Hugh, mama lui o prinsese pe mezina Merriwell cu garda jos, în bibliotecă, voind să afle de la ea cel de al doilea prenume al fiecăreia dintre cele trei surori. Includerea flagrantă a numelui de „Merriwell” intervenise, potrivit Minervei, spre finalul interogatoriului, din cauza emoţiilor. Greşeala fusese, după cum o asigurase Vee, mascată iute prin afirmaţia că „Merriwell” era un nume de familie ancestral, cu care, conform tradiţiei, fuseseră botezate toate cele trei surori. Hugh îi acordase credit lui Vee pentru că născocise ceva atât de plauzibil în toiul unei situaţii de criză, însă îl deranjase enorm faptul că ea nu-şi recunoscuse greşeala decât după ce numele fusese rostit cu voce tare în biserică.

— Mama ta îmi poate urmări acum ascendenţa umilă şi va descoperi că n-am pus niciodată piciorul în Chipping Norton. Nici măcar n-am fost vreodată în Oxfordshire. Nu sunt decât o impostoare de toată frumuseţea, care n-ar fi trebuit niciodată să ia parte la o astfel de înşelătorie.

— Dacă mama ar fi avut cea mai mică bănuială că ar

exista ceva necurat în spatele numelui de „Merriwell”, sau dacă ar fi avut vreo îndoială în legătură cu explicaţia lui Vee, ar fi început să facă cercetări încă de ieri. În loc de aşa ceva, nici măcar n-a adus vorba despre asta, fiindcă e prea ocupată să se bucure că s-au făcut strigările fără ca eu să mă fi aşteptat câtuşi de puţin. Adu-ţi aminte că singura ei misiune e să mă trimită la altar, iar maşinaţiile de azi m-au adus cu câţiva paşi mai aproape de el decât am fost ieri.

Minerva arăta atât de nefericită, încât Hugh se lupta din răsputeri cu pornirea copleşitoare de a o strânge în braţe. În loc de asta, se mulţumi s-o bată uşor pe umăr.

— Nu-i vina ta. Pune menţionarea accidentală a numelui tău într-o cutie marcată pe care să scrii *De revăzut în caz de necesitate* şi apoi aşeaz-o deoparte. Îndrăznesc să spun că nu se va mai aduce niciodată vorba despre asta.

— Cum poţi să fii atât de liniştit? Ieri, nebuna aia de Lucretia a lăsat să-i scape că e actriţă şi a fost nevoie să dăm explicaţii pripite, s-o luăm de acolo pe sus şi să mă fac de râs cântând – toate astea, ca să distragem atenţia mamei tale. Azi, fără să vrea, Vee a dezvăluit un alt secret. În ritmul ăsta, mama ta va afla totul în curând. Trăim într-un castel făcut din cărţi de joc, Hugh… iar vântul a început să bată. E doar o chestiune de timp până ce mama ta va pune toate piesele cap la cap, iar casa fragilă pe care am construit-o se va prăbuşi în jurul nostru.

— Ei bine, încă nu le-a pus cap la cap.

— Dar ce s-ar întâmpla dacă lui Vee i-ar scăpa ceva din nou? Sau Lucretiei? Sau Dianei? Sau unuia dintre noi? Şi ce-ar fi dacă Giles nu reuşeşte să se întoarcă îndeajuns de repede? Tu chiar crezi că suntem capabili să menţinem farsa asta încă o săptămână, poate chiar două?

Sigur că Hugh nu credea aşa ceva. În orice caz, nu mai mult decât credea că avea să fie în stare să-şi ţină mâinile departe de ea atâta vreme.

— Până acum am reuşit, spuse el.

Dar îşi dădea seama că falsul lui optimism nu era de ajutor. Pe tot parcursul zilei, Minerva fusese trasă la faţă şi palidă. Arăta obosită, îngrijorată şi pierdută.

Ei îi era mai greu decât lui, iar acel adevăr îl făcu să se ruşineze. Hugh nu trebuia să facă altceva decât să fie el însuşi, să stea cu ochii pe mama lui şi s-o strunească în altă direcţie, dacă era necesar. Minerva trebuia să-şi amintească întreaga poveste complicată a perioadei în care el o curtase şi a bolii ei, iar, pe deasupra, să se mai şi comporte ca o doamnă din înalta societate. Toate astea, în timp ce-şi punea la punct surorile, asumându-şi rolul unei diplomate desăvârşite şi mereu cu capul pe umeri.

Simţindu-se incredibil de egoist şi fenomenal de recunoscător pentru sârguinţa ei tenace şi altruistă, Hugh îşi trecu o mână prin păr, se aşeză lângă ea şi, împotriva raţiunii, o cuprinse pe după umeri. Aşa cum se aşteptase, contactul era tortură pură.

— Va fi bine, Minerva… Indiferent de ce s-ar întâmpla, ai făcut tot ce-ai putut.

Instinctiv, ea îşi rezemă capul de al lui, iar el încercă să nu se gândească la senzaţia ameţitoare pe care i-o dădea acea apropiere, îi lipsise asta. Îi lipsise să fie doar ea şi el. Din pricina destinului şi mai cu seamă din pricina mamei lui, acea întâlnire pe ascuns, în miez de noapte, însemna că rămăseseră singuri prima dată după evenimentele din seara trecută. Totuşi, între timp se întâmplaseră atâtea şi mai aveau de discutat despre o grămadă de lucruri. Hugh încă nu abordase subiectul acelui Romeo care îi frânsese inima Minervei. Cu o noapte în urmă, nu pusese geană pe geană din cauza obsesiei legate de acea mică poveste de dragoste. Iar, dacă n-o făcea, n-avea să doarmă nici la noapte.

— Nu vreau să te dezamăgesc, Hugh. Ai fost foarte bun cu noi toate.

— Şi tu ai fost minunată… încă sunt uimit de modul în care tu şi surorile tale aţi reuşit s-o mutaţi la iuţeală pe Lucretia din salon, seara trecută, în timp ce eu abia dacă am putut s-o urnesc din loc.

— Secretul e să salţi uşor, de jos… începu ea, ridicând din umeri cu indiferenţă. Noi avem o vastă experienţă în privinţa mutării unei persoane bete dintr-un loc în care nu

mai e bine-venită, îi destăinui ea lui Hugh, ridicând un colţ al vălului care ascundea încă un aspect al vieţii ei pe care el nu voia să şi-l imagineze. N-a fost greu deloc s-o mutăm pe Lucretia, crede-mă.

— Îţi asumi prea multe responsabilităţi, spuse el, gândindu-se că asta trebuia să se schimbe. Dar, oricât de îndatorat îţi rămân pentru intervenţia ta, recunosc că am fost neglijent că m-am bazat prea mult pe tine în ultimele zile, în condiţiile în care şi aşa ai destule pe cap.

O sărută pe creştet. Nu se putea abţine. Minerva avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.

— Prea mulţi oameni… inclusiv eu… profită des de firea ta bună.

— Tu nu profiţi, Hugh. Nici altcineva.

El o strânse mai aproape şi o luă de mână, un contact care deveni, brusc, la fel de necesar ca respiraţia.

— Am ochi, Minerva. Cu cât ajung să te cunosc mai mult, cu atât îmi dau seama că tragi de tine în toate direcţiile, încercând să fii de toate pentru toată lumea. Mamă pentru surorile tale, o falsă logodnică pentru mine, o gazdă amabilă, o bună prietenă. Bunătatea ta lăuntrică e înduioşătoare… enumeră el calităţile care, cu siguranţă, îl determinaseră şi pe el să-şi dorească să fie un om mai bun în preajma ei. Cât timp mai stai aici, nu-i nevoie să te epuizezi sau să te dai de ceasul morţii. Ce va fi va fi… iar eu o voi fi lângă tine până la capăt.

— Mai puţin mâine, când iau ceaiul la Societatea Doamnelor Standish, sau când *madame* Devy îmi va lua măsurile… enumeră şi ea, la rându-i, planurile cu care mama lui *chiar* o potopise şi care îl excludeau pe el, adăugând şi mai multă greutate pe umerii ei şi aşa supraîncărcaţi. Apoi mai e şi adunarea locală, la care mama ta vrea să participăm. Unde trebuie să dansez… în condiţiile în care eu nu pot… şi cu toţii, inclusiv mama ta, vor afla că sunt o impostoare.

— Nu mi-aş face griji pentru asta. Te învăţ eu să dansezi.

— Nimeni nu mă poate învăţa să dansez, Hugh,

pentru că eu nu aud muzica la fel ca ceilalţi… îţi aminteşti? Dansul necesită un anumit nivel de echilibru, coordonare şi ritm, însuşiri pe care eu pur şi simplu nu le posed. Ai văzut ce s-a întâmplat când ai încercat să mă înveţi să călăresc.

El uitase de toate astea. De mâinile ei ţepene precum două cozi de mătură. De lipsa de coordonare cu mişcările calului. De clătinat.

— Dar dacă ai suferi o nouă accidentare, care să te împiedice să dansezi?

— Mama ta e şi aşa destul de suspicioasă cu privire la umărul meu luxat. S-a oferit să cheme un medic care să se uite la el în după-amiaza asta… ca să vadă dacă sunt din nou aptă să călăresc, pentru că umărul pare vindecat. Am încercat să tresar de fiecare dată când ridic o ceşcuţă, în speranţa că mă va crede. Dacă mă prefac că mi-am scrântit glezna, cu siguranţă că va chema medicul. Mai mult decât atât, mă tem să nu uit de asta într-un moment crucial şi să încep să şchioapăt cu piciorul celălalt. Sau, mai rău… să nu şchioapăt deloc.

— Şi eu, care îmi făceam griji pentru lucruri neimportante… cum ar fi căsătoria noastră iminentă!

El încerca să destindă atmosfera, însă, drept rezultat, ea păru şi mai nefericită, dacă asta era cu putinţă.

— Bănuiesc că pot să-mi asum faptul că nu sunt în stare să dansez. Până la urmă, n-ar fi nicio surpriză, din moment ce sunt atât de incompetentă la muzică… dar asta ar însemna ca tu să te dovedeşti din nou un mincinos. Pentru că i-ai scris mamei tale, cu *multe* detalii, despre primul nostru vals *magic…*

— Te-aş *putea* învăţa să valsezi.

— O, nu fi ridicol, Hugh…

— Nu… vorbesc serios. La reuniunea de mâine, ai putea refuza cu politeţe să dansezi cu altcineva în afară de mine. Ar fi considerat un lucru perfect acceptabil şi de înţeles să-ţi doreşti ca, în loc să dansezi, să porţi cât mai multe conversaţii cu noii tăi vecini. La urma urmei, vei fi noua stăpână de la Standish House. Surorile tale pot să danseze fiecare dans. Îi pun pe Payne şi pe Lucretia să le

învеţe în paralel. Apoi, singura persoană cu care lumea se aşteaptă să dansezi voi fi eu şi nu vom dansa decât vals. Mama va adora semnificaţia. Va fi nemaipomenit de romantic.

— Va fi ridicol, Hugh. *Eu* voi fi ridicolă. Să cânt fals pentru mama ta ca să evit o catastrofă iminentă e una, dar e cu totul altceva să mă fac de râs în faţa unei săli pline de oameni străini.

— Mă laşi măcar să încerc să te învăţ?

Hugh se ridică, îi întinse mâinile şi văzu cum între sprâncenele ei întunecate apăru acel rid fermecător, pe care întotdeauna avusese pornirea de a-l săruta.

— Nu pot să dansez!

— Dar ăsta e *vals.* E cu totul diferit de celelalte dansuri, fiindcă se bazează pe faptul că bărbatul conduce! Dacă ceva merge prost, pe mine vor da vina. Tu nu trebuie decât să numeri până la trei şi să te ţii bine, în timp ce eu te învârt. Haide… îţi arăt.

— Acum? E târziu şi nu sunt sigură că am răbdarea care se cere. A fost o zi deosebit de solicitantă. Mâine, poate…

— Niciun moment nu-i mai bun decât cel de acum. Şi avem tot locul la discreţie.

Ceea ce era, probabil, o combinaţie periculoasă, dar Hugh nu se mai putea forţa să-i pese. Nu atunci când avea nevoie ca ea să zâmbească din nou, ca să se simtă şi el mai bine.

— N-are niciun sens, se opuse din nou Minerva, care totuşi îl lăsă, fără nicio tragere de inimă, s-o ridice. Nu-mi asum absolut nicio răspundere dacă te calc pe degete. Să te aştepţi să ţi le zdrobesc!

Hugh se gândi că şi asta avea să merite, dacă reuşea s-o trimită la culcare mai veselă decât era în momentul de faţă.

— Iar eu nu-mi asum absolut nicio răspundere dacă te îndrăgosteşti până peste cap de mine în timp ce te învârt… pentru că valsul e dansul seducţiei şi al iubirii, draga mea falsă logodnică… iar eu sunt păcătos de priceput la el. Atât

de păcătos de priceput, încât sunt surprins că n-au făcut o lege prin care să-l interzică. Sau să mă interzică pe mine.

— Şi mai eşti şi atât de modest! îl tachină ea, încălzindu-i sufletul cu acel zâmbet de care lui îi fusese dor şi cu acea scânteie obraznică din frumoşii ei ochi ca smaraldul, în timp ce îi poziţiona braţele în postura corectă şi de gândea că nimic n-o ţinea tristă mult timp pe Minerva lui. Ai uitat că, pur şi simplu, mă plăteşti să dansez cu tine?

— Asta nu mă deranjează deloc, o asigură el pe când îşi strecura uşurel braţul în jurul taliei ei, savurând ocazia de a o ţine încă o dată în braţe. Flirtul mă va costa în plus? vru el să ştie, în timp ce colţurile gurii ei începeau să se ridice. Pentru că a valsa cu adevărat înseamnă a flirta.

— Fii sigur. De fapt, poţi să-ţi spun de pe acum că va fi mult mai scump. Voi avea şi mai multe pe cap, fiindcă va trebui să mă concentrez la paşi şi, în acelaşi timp, să simulez că sunt Minerva ta. Prin urmare, sarcinile în plus, cum ar fi flirtul, au un preţ suplimentar. Va fi atât de scump, încât mă îndoiesc că-ţi vei permite.

Lui Hugh îi plăcea s-o vadă astfel. Amuzantă, încrezătoare şi îndrăzneaţă. Despovărată.

— Sunt un om foarte bogat.

— Adevărat… însă după cum, pe bună dreptate, ai subliniat chiar tu, am destule pe cap, aşa că deocamdată trebuie să refuz. Dacă mai am nevoie de o mie de lire, fii sigur că te anunţ.

— O mie de lire? Pui mare preţ pe capacităţile tale de a flirta!

— Nu mai mult decât puneţi dumneavoastră, domnule, pe capacităţile dumneavoastră de a valsa!

Stând în braţele lui într-o poziţie perfectă de dans şi uitându-se la el în lungul nasului, cu un dispreţ prefăcut, ea scoase un oftat impetuos.

— Stăm aşa toată noaptea? Începe să mă doară braţul. Nu sunt plătită nici să îndur dureri de membre. Şi ele vin cu un preţ suplimentar.

— Foarte bine, *mademoiselle* Mercantilă. Încearcă să mă urmezi. Orice fac eu, tu trebuie să faci în oglindă. E

simplu.

El schiţă câţiva paşi, pe care ea îi înţelese complet greşit şi care, în mare parte, o făcură să-l calce pe picior.

— Ţi-am spus eu că n-are rost! strigă Minerva, cu lumina din ochi pălindu-i din nou şi încercând să-şi tragă mâna dintr-a lui. Sunt incapabilă să dansez!

— Nu eşti tu de vină… eu sunt. Nu te învăţ bine. Haide să încercăm din nou. În oglindă…

Hugh îşi dădu seama atunci că problema stătea în faptul că el asemănase valsul cu o oglindă şi că acela nu era, poate, cel mai bun sfat dat unei începătoare căreia îi lipsea coordonarea, fiindcă de fiecare dată când el făcea un pas în faţă, şi ea făcea la fel. Aşa că îi dădu drumul din braţe şi demonstră încă o dată paşii, singur, arătând în jos, spre picioare.

— Imaginează-ţi că împreună desenăm un pătrat mare pe jos, îi spuse el Minervei, gândindu-se că dacă ea nu înţelegea dansul, înţelegea, desigur, arta. Eu încep cu piciorul drept, continuă el, arătându-i că acela era piciorul cu care *ea* trebuia să înceapă. Păşesc înapoi, în dreapta. Fac un pas în lateral cu stângul. Apoi îmi aduc piciorul drept lângă stângul.

— E un triunghi, nu un pătrat!

— Ai perfectă dreptate! Pentru că este doar jumătate din dans. Ca să închei pătratul, acum fac un pas înainte, spre dreapta mea. În lateral din nou, la stânga mea…

— Îţi aduci din nou piciorul drept lângă stângul, ca să te întorci în punctul în care ai început? întrebă ea, desenând, cu un deget, un pătrat mare în aer.

— Vezi, ţi-am spus că e simplu. Să încercăm unul lângă altul?

Fără să se atingă, dansară mai multe tentative de a forma un pătrat, până când Hugh fu sigur că ea înţelesese elementele de bază, în timp ce, în acelaşi timp, el enumera paşii.

— Înapoi, lateral, împreună… înainte, lateral, împreună… în spate, lateral, împreună… înainte, lateral, împreună… unu, doi, trei… unu, doi, trei…

Fu nevoie de cinci minute până când ea reuşi, dar, odată ce o făcu, nimic n-o mai opri.

— Pătrate… incredibil! se minună ea, iar apoi îi zâmbi, uimită. Uite, Hugh! Suntem perfect sincronizaţi! Ai idee ce realizare e asta pentru mine?

— Încep să înţeleg, răspunse el, simţindu-se mândru că descoperise o modalitate prin care valsul să aibă sens şi că o încurajase să zâmbească din nou.

— Ce trebuie să facem mai departe?

— Nimic altceva decât ceea ce faci acum. Indiferent de ce fac eu, tu concentrează-te pur şi simplu la desenarea pătratului pe podea. Ignoră picioarele mele.

— Credeam că suntem în oglindă.

— Am spart oglinda. Oglinda a fost o idee proastă şi sunt un neghiob că m-am gândit la ea. Acum tu desenezi un pătrat perfect cu picioarele, iar eu, împreună cu tine, desenez acelaşi pătrat.

— Chiar nu înţeleg…

— Tocmai asta e frumuseţea, draga mea Minerva, chiar nu trebuie să înţelegi, spuse Hugh luându-i mâna într-a lui şi punându-şi cealaltă mână pe talia ei. Nu trebuie decât să ai încredere în mine şi să-mi dai voie să te conduc eu, nu viceversa, o dăscăli el, ţinând-o mai aproape decât ar fi cerut dansul, dar nicidecum atât de aproape pe cât dorea. Desenează-ţi pătratul, draga mea… în spate, lateral… înainte, lateral, împreună… unu, doi, trei…

În mod miraculos, funcţionă, spre marea uluire a Minervei.

— Dansăm!

— Ştiu.

— Şi nu te-am călcat pe degete!

— Şi asta ştiu. Degetele mele de la picioare îţi mulţumesc.

Ea chicoti, iar el se simţi de trei metri înălţime.

— Când începem să ne învârtim?

— Nu înainte de-a exersa asta cel puţin o oră. Haide să nu alergăm înainte de-a învăţa să mergem.

— O oră? Dar, Hugh… e trecut de miezul nopţii! Mama

ta a plănuit încă o zi plină pentru mâine şi nu vreau să mă vadă obosită.

Iar el nu voia să strice momentul necăjind-o.

— Haide să mai exersăm câteva minute în seara asta, ca să-ţi imprimi mişcările în minte. Continuăm mai mult mâine-dimineaţă, când suntem amândoi odihniţi. Iar mâine-seară, dacă tu continui să promiţi, poate că începem să ne învârtim.

Capitolul 20

Minerva se întinse, mulţumită, înainte să se îngroape înapoi sub cuverturi, ca să-şi ferească ochii de lumina de la prima oră a dimineţii. Ajunsese în pat aproape plutind, după ce petrecuse mai mult de o oră dansând cu Hugh în galeria portretelor. Apoi dormise ca un bebeluş şi visase cavaleri chipeşi în armuri strălucitoare, săli de bal în lumina lumânărilor şi pe ea valsând precum cea mai graţioasă dintre prinţese. Iar în acea dimineaţă avea să danseze din nou cu el înainte de micul dejun, ceea ce o făcea deja să clocotească de entuziasm.

Nu-i venea să creadă că ea, afona şi neîndemânatica Merriwell, era capabilă să danseze atât de bine şi de uşor. Dar asta chiar se întâmplase. Îşi zărise reflexia atunci când el o învârtise prin dreptul enormei oglinzi aurite care se afla în capătul cel mai îndepărtat al galeriei. Sfârşitul acelei zile fusese unul magic, care alungase toată tensiunea, făcând-o să se simtă încurajată şi plină de speranţă, mai degrabă decât înfricoşată şi copleşită.

Hugh reuşise să facă asta.

Singurul lucru dezamăgitor fusese lipsa sărutului de la final, după ce el insistase s-o însoţească până la uşa dormitorului ei şi-şi luase cu greu la revedere.

Ceea ce probabil că era mai bine. Fusese suficient de sedusă de dans. Un sărut ar fi făcut-o să-şi piardă controlul din nou. Mai ales unul dintre săruturile lui Hugh. Pentru că

ale lui îi făceau tot corpul să se simtă cuprins de dorinţă. Imoral de copt, tocmai bun de cules…

O bătaie în uşă o făcu să tresară, vinovată, şi să-şi verifice sfârcurile, ca să vadă dacă nu cumva acestea se conturau în chip scandalos prin cămaşa ei de noapte. Pentru ca ele să n-o trădeze, îşi trase cuvertura până la bărbie.

— Intră, Martha! Sunt trează.

Menajera care-i fusese repartizată era o persoană matinală.

— Eu sunt, domnişoară… Payne… se auzi vocea majordomului, care abia dacă era o şoaptă. Pot să vă spun ceva?

Asta nu suna bine deloc.

— Desigur. Aşteaptă o clipă!

Grăbită, Minerva îşi vârî mâinile în mânecile halatului, pe care îl legă strâns, iar apoi deschise uşa. În loc să arate devastat, aşa cum se aşteptase ea, Payne zâmbea larg.

— Am un mesaj de la Excelenţa Sa în legătură cu dimineaţa asta, domnişoară Minerva. O mică schimbare de plan. Lord Fareham vă cere să vă întâlniţi cu el la grajd în jumătate de oră.

— La grajd?

Deznădejdea luă repede locul curiozităţii. Probabil că se întorsese Giles! N-avea să mai fie niciun dans în dimineaţa aceea. Nici flirturi, nici învârtiri, nici râsete împreună.

— De ce?

— N-am idee, domnişoară. Tot ce ştiu este că am fost însărcinat să vă trezesc şi să vă spun să vă îmbrăcaţi gros.

Lungul drum cu trăsura înapoi la Clerkenwell… Gândindu-se la acea perspectivă, i se făcu dintr-odată rău.

— Şi să vă spun să vă ascundeţi dacă se întâmplă să vă întâlniţi cu cineva. Asta e *cel mai* important lucru. Se pare că prezenţa dumneavoastră e neapărat necesară şi nu suferă amânare.

Oricât de dureros era pentru Minerva să audă aşa ceva, avea sens. După toate acele greşeli potenţial

devastatoare din ultimele zile, prudenţa dicta ca ea să fugă imediat ce se putea, înainte ca fragilul lor castel din cărţi de joc să se prăbuşească de-adevăratelea. Dacă n-o vedea nimeni înainte de micul dejun şi reuşea să plece, avea să fie uşor să se pretindă că fusese răpită în toiul nopţii.

Lacrimile îi înţepau ochii. Nu era pregătită să-şi ia la revedere – dar oare avea să fie pregătită vreodată? În ciuda tuturor intenţiilor ei ferme, Hugh i se strecurase dincolo de zidurile de apărare şi reuşise să-i fure o parte din inima ei epuizată şi lipsită de speranţă. Sau poate că mai mult de o parte, din moment ce durerea era atât de intensă?

— Spune-i că vin imediat ce mă îmbrac, Payne.

Gâtlejul i se strânse, iar tristeţea din voce îi deveni prea evidentă ca s-o mai poată ascunde.

— Foarte bine, domnişoară Minerva. Martha e şi ea pe drum, vine să vă aducă nişte ceai întăritor.

Gata.

Ăsta era sfârşitul.

Probabil că era mai bine aşa.

Dacă durea atât de mult acum, cât de mult avea să doară în următoarea săptămână, sau în cea de după?

Cu picioare de plumb, se duse la şifonier şi începu să scotocească prin hainele ei cele noi, ca să găsească ceva potrivit de îmbrăcat pentru fugă. O rochie groasă, da, astea fuseseră vorbele lui Payne. Cu toate că el nu-i spusese să-şi facă bagajul. Oare ar fi trebuit să-l facă?

Privirea îi căzu pe geanta zdrenţuită şi veche pe care o adusese cu ea şi care stătea, jalnic de goală, pe un raft. Avea nevoie de lucrurile ei odată ce ajungea acasă. Apucă mânerele, iar apoi le dădu drumul ca şi cum ar fi fost fierbinţi. N-avea idee ce să ia cu ea, fiindcă mare parte din lucruri îi fuseseră puse la dispoziţie de Hugh. Oare toate acele haine frumoase erau acum ale lui, sau ale ei?

Cu tristeţe, închise şifonierul. Nu conta. N-avea să le mai poarte niciodată. Fiecare cusătură avea să-i amintească de el, iar Payne urma să aranjeze ca orice era considerat potrivit să-i fie trimis mai târziu, împreună cu surorile ei.

— Ceaiul dumneavoastră şi puţină pâine prăjită!

Martha se grăbi să intre şi le aşeză pe amândouă pe noptieră.

— Dumneavoastră apucaţi-vă de astea, în timp ce eu aranjez restul.

Bătrâna cu chip blajin o făcu să se dea din drum, studie şirul de rochii şi se opri iute asupra scurteicii noi şi elegante de lână de culoarea smaraldului, cu brandenburguri elegante, milităreşti, şi cu rochie asortată, în timp ce Minerva încerca să înghită, cu greu, mâncarea.

Martha puse hainele pe saltea şi se grăbi înapoi, ca să ia ciorapii din cea mai fină lână de miel, cizmele de piele moale şi mănuşile. Apoi, deasupra acestora, aşeză o frumoasă bonetă verde cu panglici de mătase şi cu flori elaborate, de catifea. Aceleaşi flori îi decorau de jur-împrejur geanta, în care servitoarea pusese două batiste delicate, brodate. În plus, mai trebuia să îmbrace o cămaşă frumoasă, tivită cu boboci de trandafiri minusculi, corset şi jartiere de mătase. Toate accesoriile la care Minerva nu îndrăznise niciodată să spere, dar cu care se obişnuise iute.

Avea să-i fie dor şi de astea.

Şi de casa minunaţi. De pilota şi de salteaua de puf de gâscă. De acele cearşafuri proaspete şi albe, care foşneau în fiecare noapte când se strecura între ele. De ceaiul servit la pat. De schimburile de replici dintre Olivia şi Jeremiah. De Payne, de servitori, de Lucretia cea nebună şi de pieptul ei agitat. De ochii albaştri şi sclipitori ai lui Hugh, care o priveau peste masă, la cină.

Hugh.

În timp ce Martha pălăvrăgea şi-i aranja părul, Minerva deplânse fiecare aspect al vieţii ei temporare şi neaşteptate, alături de bărbatul care i-o oferise, iar apoi se privi cu imparţialitate în oglinda de lângă eleganta măsuţă de toaletă. Cândva, în ultimele zece zile, se transformase într-o lady.

— Sunteţi frumoasă, domnişoară.

— Mulţumesc, Martha… pentru tot.

— Cu plăcere, domnişoară. Să pun să vă fie călcată

rochia de mătase în dungi pentru diseară, sau taftaua roz?

— Care crezi tu că-i mai potrivită, Martha.

Doar n-avea s-o poarte.

De parcă toată casa înţelesese că timpul ei în acel loc se terminase, Minerva nu dădu peste nimeni în drumul ei spre ieşire. Nicio servitoare, niciun valet, nici măcar Payne, fiindu-i refuzată, astfel, ocazia de a-şi lua rămas-bun. Ca să evite bucătăria aglomerată, se strecură afară pe uşile franceze din salonul în care se şedea dimineaţa, traversă gazonul îngheţat şi se îndreptă către grajduri.

— Iată-te!

Hugh străbătu curtea cu paşi mari, râzând cu gura până la urechi, evident uşurat la gândul că planul lui complicat şi meticulos reuşise, în sfârşit.

— Trebuie să ne mişcăm repede! Grăjdarii mi-au spus că mama călăreşte în fiecare dimineaţă, devreme, împreună cu Jeremiah. Nu vrem să ne întâlnim cu ea! Asta ar strica totul.

— Nu cred că s-a trezit. Când am plecat, casa era foarte liniştită.

— Poate… dar mama e mică şi se mişcă incredibil de discret. Nu m-ar mira să-şi facă apariţia dintr-odată.

O luă de cot şi aproape c-o împinse spre şareta care aştepta. Minerva înţelese acum de ce-i trebuiau hainele călduroase. Mergeau cu şareta, nu cu trăsura, fiindcă aceasta din urmă era mai mică şi mult mai iute. Aveau să se îndrepte spre Londra cu cea mai mare viteză. El o ajută să urce şi aşeză cu grijă o pătură groasă peste genunchii ei, ceea ce-i reaminti Minervei că el era cel mai atent bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

— Mai repejor, Payne! Timpul trece.

În încercarea ei de a savura fiecare secundă alături de Hugh, nu-l observase pe majordom, care apăruse lângă ei şi care ţinea în mână un coş imens.

— Mama dumneavoastră s-a trezit, milord, dar din fericire am reuşit s-o interceptez. Veţi fi încântat să ştiţi că în prezent îşi bea ciocolata în salonul pentru micul dejun, împreună cu domnul Peabody.

— Excelent, Payne. Poţi să-i dai vestea cea proastă în aproximativ douăzeci de minute.

— Unde e lordul Bellingham? întrebă Minerva.

Ea se răsuci, dar nu văzu nici urmă de el în curtea de la grajduri.

— Încă e absent nemotivat, răspunse Hugh, care-şi mişca degetele în mănuşi. De ce întrebi?

— Pentru că am crezut că urmează să fugim.

— Nu azi. Azi fugi cu mine.

Spre surprinderea ei, Hugh se urcă pe scaunul de lângă ea şi-i aruncă un zâmbet larg.

— Meritǎm o zi liberă.

— Mama dumneavoastră va fi furioasă, spuse Payne, a cărui faţă avea o expresie impenetrabilă, în timp ce-i dădu stăpânului său o altă pătură groasă. Avea planuri pentru astăzi.

— Da, planuri pe care va trebui să le ducă la îndeplinire fără Minerva. Surorile ei şi Lucretia pot s-o însoţească pe mama la Societatea Doamnelor Standish... Ele au prea mult timp liber. Te rog s-o informezi pe draga mea mamă că ne întoarcem la timp pentru cină. Probabil.

Acestea fiind zise, el pocni din hăţuri şi cei doi suri plini de vigoare o luară din loc.

Timp de mai multe minute, Minerva rămase fără cuvinte.

Pe lângă faptul că nu înţelegea pe deplin ce se întâmpla, uşurarea palpabilă, dată de faptul că nu era nevoită să plece, o făcea să se simtă foarte dezorientată... fiindcă profunzimea suferinţei provocate de iminenta despărţire de Hugh fusese precum moartea cuiva, una pe care începuse deja s-o jelească. Însă, exaltarea care urmă, felul în care inima părea să-i crească în piept din pricina bucuriei absolute, toate astea o forţară să ia în considerare ceva la care nu se gândise înainte.

Avea sentimente faţă de Hugh.

Avea sentimente profunde şi romantice faţă de Hugh.

În timp ce ieşeau de pe aleea lungă de pe moşia lui şi intrau pe drumul de ţară şerpuit, el se întoarse, zâmbitor,

spre ea, cu ochii albaştri, ştrengăreşti, scânteind de entuziasm şi cu părul auriu ciufulit de vânt.

— M-am gândit că ar trebui să avem o aventură. Sper că nu te superi.

— De ce m-aş supăra?

Cu el, totul era o aventură.

— Poate că aşteptai cu nerăbdare să mergi la Societatea Doamnelor Standish şi eşti supărată pe mine fiindcă ţi-am stricat planurile.

— Nu prea erau planurile *mele.*

— Este exact motivul pentru care te fur. Aseară mi-am dat seama că ai făcut totul pentru toată lumea şi absolut nimic pentru tine. Să sperăm că astăzi vom rectifica asta. Pe parcurs, eşti scutită de povara de a pretinde că eşti Minerva *mea,* viitoarea noră a mamei mele, mamă pentru surorile tale şi diplomat-şef în orice criză. Astăzi, vei fi doar tu.

Minerva îşi simţi inima înamorată crescând şi mai mult, într-atât de mult, încât se temu să nu explodeze.

— Prin urmare, te-am răpit pentru că la Standish House pur şi simplu nu poţi să fii tu.

— Dar, Hugh… ce-ar fi dacă se întâmplă ceva în timp ce noi lipsim?

Oricât de frumoasă era ideea unei evadări temporare, puteau să se ivească unele complicaţii grave pentru el.

— Uneori trebuie să te supui capriciilor sorţii şi să accepţi *ce-ar fi*-urile dacă laşi cărţile să cadă acolo unde ar putea să cadă. Nu putem prezice viitorul şi, de cele mai multe ori, nici nu-l putem dirija. În acest caz, de ce să ne opunem?

— O foarte măreaţă *filosofie,* aşa, dintr-odată, dar nu prea practică.

Minunată, totuşi.

— *Dacă* totul iese prost în absenţa noastră, atunci voi suporta consecinţele ca un bărbat şi voi face tot ce trebuie făcut.

Îi aruncă una dintre privirile lui ştrengăreşti.

— Ceea ce înseamnă că vom fugi amândoi, cât de

repede ne ţin picioarele, spre trăsura pe care Payne va avea prezenţa de spirit s-o pregătească, vom goni spre Portsmouth, ne vom ascunde pe un vapor care pleacă spre continent, iar apoi ne vom trăi restul vieţilor de fugari exilaţi pe o plajă însorită, undeva în Italia. Tu ai putea desena portrete ca să câştigi nişte bani şi să ne descurcăm, iar eu aş putea să muncesc pământul, ca să ne cultiv hrana, spuse el înghiontind-o uşurel cu cotul şi luându-şi un aer important. Chiar am citit toate cărţile alea moderne despre agricultură pe care le-ai văzut în bibliotecă, aşa că, dacă trebuie să plecăm, totul va merge ca pe roate.

Suna perfect.

— Păi… dacă avem deja un plan de rezervă, presupun că n-ar strica să evadăm câteva ore.

— Aşa te vreau. Deocamdată, alungă-ţi toate prostiile alea din minte şi bucură-te de ziua asta. Când a fost ultima dată când ai avut parte de o zi întreagă doar pentru tine?

— Nu-mi aduc aminte.

Cu ani şi ani în urmă. Înainte de moartea mama ei.

— O situaţie care trebuie să fie remediată. Ce ţi-ar plăcea să faci?

— Habar n-am. N-am avut niciodată o întreagă zi liberă.

— Eşti pregătită să laşi itinerarul pe mâna mea?

— Din moment ce-am fost răpită, ce altă opţiune am?

— Iată un punct de vedere foarte bun!

Hugh trase de hăţuri într-o curbă strânsă, iar un drum lung şi drept se ivi, ademenitor, înaintea lor, în lumina soarelui de iarnă.

— Ţine-ţi bine boneta, domnişoară Merriwell! Ţine-o bine. Pentru că am de gând să te duc foarte, *foarte* repede. Aventurile trebuie întotdeauna să-ţi taie răsuflarea.

*

Hugh se ţinu de cuvânt. Zburară prin peisajul care trecea iute pe lângă ei, în şareta cu roţi bine unse, ce sărea peste dâmburile de pe drum, iar aerul rece de iarnă le

şfichiui obrajii în timp ce puseră iute kilometri între ei şi Standish House. Viteza şi vântul făcură conversaţia imposibilă, aşa că Minerva se relaxă cât putu de mult în scaun şi se bucură de călătorie, cuibărită sub pătura groasă pe care el avusese bunul-simţ s-o aducă.

În cele din urmă, după aproape o oră, el încetini.

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnită, răspunse ea, dându-şi seama că, din pricina suferinţei la gândul despărţirii, abia reuşise să ronţăie pâinea prăjită pe care i-o adusese menajera ei. Dar se pare că suntem în mijlocul pustietăţii! exclamă ea cercetând orizontul în căutarea unui semn de civilizaţie. E un sat acolo? întrebă, arătând către câteva fire subţiri de fum, pe care le vedea ieşind din hornuri. O fi un han?

— Câtă lipsă de imaginaţie! Micul dejun la han e prea comun. *Micul dejun* pe care îl vom lua noi e împachetat în coşul de acolo şi ştiu locul perfect în care putem să mâncăm.

Era evident că el n-avea de gând să-i spună încotro mergeau, în schimb, întoarse şareta pe un alt drum, unul şerpuitor, care se înclina uşor la deal şi străbătea un pâlc de arbori deşi.

În cele din urmă, copacii se despărţiră şi scoaseră la iveală ruinele proeminente ale unei clădiri străvechi, ale cărei vaste ferestre boltite erau împodobite cu iederă.

— Asta-i abaţia Netley.

— E frumoasă.

— Prea frumoasă, mă tem, pentru că a fost *descoperită* recent de cei pasionaţi de călătorii şi de cei aflaţi în căutare de inspiraţie ca să compună poezii.

Hugh se strâmbă, dezgustat.

— Dar, la această oră neobişnuită, avem locul doar pentru noi.

Trase şareta lângă un copac, sări cu agilitate jos şi legă hăţurile de o ramură joasă, înainte de a o ajuta să coboare.

— Sper că porţi cizme de mers. E nevoie de puţin efort ca să ajungem acolo.

Minerva îşi croi drum peste terenul denivelat, urmându-l pe Hugh, care mergea înainte, cărând coşul enorm. Când ajunseră, în sfârşit, la abaţie, el o lăsă să se minuneze de rămăşiţele dantelate ale acoperişului, ce părea suspendat deasupra lor, ţinut de nimic altceva decât de vrejurile de iederă. Apoi Hugh aşternu o pânză la baza a ceea ce trebuia să fi fost cândva nişte coloane măreţe care susţinuseră structura uriaşă.

— Pentru că e genul de loc ce necesită o lecţie de istorie, îţi voi spune că abaţia asta e una medievală. Cea mai mare parte din ea, cel puţin. După ce încântătorul despot Henric al VIII-lea a desfiinţat mănăstirile, abaţia s-a bucurat pentru scurt timp de statutul de casă a unui nobil, înainte de a cădea în ruină.

— Îmi dau seama de ce-i inspiră pe poeţi.

Minerva îşi trecu palma peste piatra rece şi aspră a unui cadru de fereastră al cărei vitraliu dispăruse de mult.

— Iată exact genul de lucru pe care aş vrea să-l desenez! Dacă aş fi avut cernelurile şi pensulele la mine…

— Ar fi trebuit să-ţi spun să le aduci… spuse Hugh, supărându-se de îndată pe sine. Nu mi-a trecut prin minte că ai fi vrut, deşi ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Uit mereu că eşti artistă.

— Nici mie nu mi-a trecut prin minte să le aduc de la Londra, spuse ea, nevrând să-l facă să se simtă rău. Şi nu pot decât să visez c-aş putea să ajung o artistă care desenează orice îşi doreşte, pur şi simplu din plăcere. Gravez în lemn şi desenez ceea ce mi se cere. Dar voi păstra acest loc frumos în amintire şi îl voi desena într-o bună zi, de plăcere.

Minerva se întoarse spre adevăratul festin pe care el îl aranjase.

— Între timp, mi-ai promis că mă vei hrăni.

— Bineînţeles.

Ea îi acceptă braţul pe care Hugh i-l oferise ca s-o conducă spre coş şi râse atunci când el scoase o batistă şi o aşeză pe piatra goală pe care o rezervase pentru fundul ei. Scoase, apoi, două farfurii de porţelan fin şi-i întinse una.

— Pentru că asta e o masă lipsită de orice etichetă, te las să te serveşti singură. Însă îţi recomand din tot sufletul una dintre acele mici tarte cu mere.

— Tarte cu mere? La micul dejun?

— Ei bine, era cam greu să împachetez ouă şi şuncă, nu? Ar fi fost tari cu piatra cu mult înainte să ajungem aici. Iar ouăle nu prea fac faţă la drum. În plus, ouăle poşate nu merg cu şampanie, spuse el făcându-i cu ochiul în timp ce pescui sticla din coş, cu un gest teatral. Dar căpşunile de acolo, da. Ai idee cât de greu e să găseşti căpşuni iarna?

— Sunt din sera ta, nu-i aşa? Deci, pentru tine, n-a fost greu deloc. Ţi le-a cules unul dintre servitori? Ce chin *oribil.*

— Semantica, draga mea Minerva. Ar trebui să fii impresionată.

— Sunt impresionată. De tot. Întotdeauna ai reuşit să mă impresionezi.

În ziua aceea, seara trecută, prima oară când intervenise ca s-o salveze de domnul Pinkerton. Un adevărat cavaler în armură strălucitoare, cu toate că ea fusese convinsă că aşa ceva nu exista.

— Ce pot să spun? zise Hugh în timp ce dopul sărea, iar şampania rece spumega peste gâtul sticlei. Sunt impresionant din fire, se făli el, turnându-i şampanie Minervei într-un frumos pahar de cristal. Şi mult prea modest, dragul de mine!

Capitolul 21

Faptul că luau masa împreună, în ruinele unei abaţii, avea ceva intim. Zidurile şi iedera deasă îi învăluiau, protejându-i de ochi iscoditori, în timp ce lumina soarelui pătrundea prin uriaşa crăpătură care fusese odată acoperişul. Hugh nu fusese pregătit pentru efectul pe care toate acestea îl aveau asupra lui. Încântarea Minervei, provocată de plăceri simple precum căpşunile şi tartele cu

mere. Încântarea lui la simplul fapt că era singur cu ea.

— Mă bucur că nu sunt poeţi cu noi, aici. Ar fi stricat totul, spuse Minerva.

— Nu doar poeţii strică locul ăsta. Este şi cel mai căutat loc din Hampshire de către cuplurile de îndrăgostiţi. Nimic nu strică digestia mai repede decât o pereche de porumbei care zâmbesc prosteşte şi gânguresc. Nimeni nu vrea să vadă asta… mai ales la micul dejun.

— Adevărat… dar nu sunt surprinsă că îndrăgostiţii vin aici. E foarte romantic, spuse ea uitându-se la ziduri cu o privire visătoare. Mă întreb câţi tineri şi-au cerut în căsătorie iubitele aici.

— Ori au furat un sărut sau două? întrebă el, gândindu-se că unii făcuseră chiar mai mult de-atât, dar că nu era înţelept să se gândească la aşa ceva când ea se afla la doar un braţ distanţă. Mai vrei o tartă cu mere?

Ea clătină din cap şi zâmbi.

— Câte tinere domnişoare ai adus aici de-a lungul anilor? Câteva, pun pariu. Având în vedere că e locul perfect pentru seducţie.

— Niciuna, răspunse el, iar adevărul era că n-o adusese decât pe ea. Ăsta-i genul de loc îngrozitor de romantic în care tinerelor domnişoare le vin idei, mărturisi el, dându-şi seama că era, de fapt, genul de loc îngrozitor de romantic în care *lui* îi veneau idei, unele lascive, iar altele, îngrijorător de poetice, aşa că se ridică, hotărât să le alunge iute. Haide… observ că abia aştepţi să explorezi locul ăsta.

Neprevăzător, îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice şi regretă imediat ce simţi atingerea ei, din cauza sentimentului copleşitor de mulţumire pe care i-l crea acel contact simplu.

— Cu siguranţă că, dacă se presupune că ăsta e un loc pentru seducţie, decorul n-are cum să fie altfel decât romantic, fu de părere Minerva.

— Există romantic, iar apoi există *romantic.*

— E vreo diferenţă între ele?

Ea îi dădu drumul la mână ca să-şi treacă, blând,

degetele peste un cadru de fereastră, însă el continuă să-i simtă atingerea.

Până la degetele de la picioare.

— Evident… în funcţie de durata prevăzută a poveştii de iubire.

— Înţeleg… murmură ea zâmbind cu subînţeles. Ceea ce vrei să spui tu, dar eşti mult prea politicos şi prea gentleman, temându-te să nu cumva să-mi răneşti sentimentele feminine, este că „romantic” implică dragoste, promisiuni şi angajament, în timp ce *„romantic”,* pronunţă ea apăsat, imitând tonul folosit de el, înseamnă simplă pasiune. Genul care arde iute şi se stinge la fel de iute. Sunt familiarizată cu asta.

La fel şi el. Nu putu să nu se gândească la acea Minerva pasională, care îl sărutase fără să se mai poată controla. Sărutări îndrăzneţe, sigure pe sine…

Spectrul pretendentului ei din trecut se ivi, stricându-i complet starea de bine şi făcându-l din nou iraţional de gelos.

— A, da… uitasem de ticălosul care ţi-a frânt inima.

— Inima mea n-a fost frântă. A fost dezamăgită, atâta tot.

Uşurare. Palpabilă şi viscerală. Îngrijorător.

— Deci, nu l-ai iubit?

Pentru că, dintr-odată, Hugh trebuia să ştie.

Ea urcă pe nişte scări aflate în ruină, ce nu duceau nicăieri, şi admiră priveliştea de dedesubt, refuzându-i dreptul de a-i vedea expresia, astfel încât el să poată afla adevărul absolut.

— N-a fost decât o pasiune prostească.

El ar fi vrut să-şi menţină acea stare de uşurare, dar nu putea să lase lucrurile aşa.

— Dar idila voastră nu s-a rezumat la nişte ocheade schimbate peste băncile de la biserică, nu? întrebă el, neputându-se abţine. Diana a lăsat să se înţeleagă că el te-a rănit grav.

Umerii ei deveniră rigizi.

— El a plecat, Hugh… aşa cum fac bărbaţii. Nu-l

învinovăţesc pentru asta, răspunse Minerva, întorcându-se către el pentru o clipă, ca pentru a-i dovedi că nu era afectată, iar apoi privind din nou în gol. Avea doar douăzeci de ani, eu aveam nouăsprezece. Îmi făcuse curte mai puţin de un an şi nu discutaserăm niciodată despre viitor, fiindcă amândoi eram prea tineri ca să ne aşezăm la casa noastră şi prea săraci ca să ne gândim serios la mai mult decât un flirt. Când s-a ivit ocazia şi şi-a găsit ceva mai bun de muncă în altă parte, a acceptat situaţia în mod natural şi ne-am despărţit fără resentimente.

Hugh n-o crezu.

— Natural? se miră el, gândindu-se că Minerva se exprimase cu prea multă generozitate. Să fi fost pură coincidenţă momentul în care v-aţi despărţit? o chestionă el mai departe, urcând treptele în urma ei. Nu cumva tatăl tău a dispărut pe când tu n-aveai decât nouăsprezece ani?

Hugh văzu cum umerii ei redeveniră rigizi. Minerva ridică din ei, cu un gest prea puţin convingător.

— Niciun bărbat... un băiat, mai ales, nu s-ar fi aşteptat să-mi asum responsabilitatea de a-mi creşte ambele surori, mai ales că şi eu eram tot la o vârstă fragedă.

Până ca ea să se întoarcă, toate emoţiile care i s-ar fi putut citi pe faţă fură ascunse, dar, chiar şi aşa, evită să întâlnească privirea lui, concentrându-se, în schimb, la rugii de mure care strangulau iedera de pe peretele în ruină de dedesubt.

— Nu-i găsi scuze! spuse Hugh ridicându-i cu blândeţe bărbia, în dorinţa de a-i citi adevărul în ochi şi de-a o lăsa pe ea să vadă într-ai lui furia faţă de laşul bleg care o părăsise în cele mai grele momente din existenţa ei. Dacă te-ar fi iubit, ar fi rămas. Indiferent de situaţie.

— Atunci, e clar că nu m-a iubit destul, nu? răspunse ea pe un ton frivol, dar în care el remarcă o aproape imperceptibilă tentă de amărăciune. În ciuda declaraţiilor lui contrare, repetate şi convingătoare!

— Dacă ţi-a făcut promisiuni, ar fi trebuit să se ţină de cuvânt.

— Pentru ce? Ca amândoi să fim nefericiţi?

Acea explozie de durere, precum şi resemnarea ei, îl tulburară profund. Minerva nu se aştepta la nimic bun de la viaţă, deşi el ştia că ea merita mult mai mult.

— În plus, acolo de unde vin eu, câteva săruturi furate nu sunt neapărat egale cu o promisiune solemnă. Şi, oricum, o promisiune e precum crusta de pe plăcintă… drăguţă, o vreme, dar uşor de rupt. Nimănui nu-i pasă de reputaţia unei tinere domnişoare din Clerkenwell. Din fericire, am avut bunul-simţ să nu-i permit prea multe curtezanului meu.

Hugh simţi cum dădu drumul răsuflării pe care nu realizase că şi-o ţinea. Odată cu ea, se duse şi mare parte din gelozia lui iraţională, deşi ştia că n-ar fi trebuit să-i pese. Ea îi luă uşurarea drept milă şi-şi îndreptă, mândră, umerii plăpânzi, privindu-l drept în ochi.

— Privind retrospectiv, sunt convinsă că mi-a făcut o favoare.

— Părăsirea e o favoare?

— Era nevoie să mă maturizez pentru că, în ciuda tuturor dezamăgirilor pe care le trăisem din cauza tatălui meu, încă mai aveam idei prosteşti şi romantice, deşi ar fi trebuit să ştiu că bărbaţii sunt, prin natura lor, nedemni de încredere, fiindcă le este permis să fie astfel, şi că nu merită ca o femeie să facă eforturi pentru ei vreme îndelungată.

— Iată un punct de vedere cinic. Nu toţi bărbaţii sunt nedemni de încredere.

— Adevărat, zise ea, însă fără să pară convinsă. Deşi încă n-am întâlnit unul în care să am încredere. Şi, spre meritul lor, unii gentlemeni sunt suficient de cinstiţi ca să-şi recunoască defectele de la bun început… aşa cum ai făcut-o tu, continuă ea, plasându-l pe Hugh, cu acea remarcă succintă, în aceeaşi categorie deloc strălucită în care se aflau fostul ei iubit laş şi tatăl ei bun de nimic, dispărut şi nedemn. Ceea ce-i admirabil, filosofă ea, pentru că-i oferă unei femei, încă de la început, o bună ocazie să evite orice posibile neînţelegeri. Doar o neghioabă s-ar îndrăgosti de

un ticălos despre care ştie că e ticălos.

Tonul ironic nu îi alină deloc lui Hugh înţepătura profundă pe care i-o produseseră cuvintele ei.

Minerva îşi îndreptă din nou privirea spre depărtări.

— Dar destul cu asta… Acolo e marea?

Schimbare de subiect.

Ceva la care el fusese întotdeauna maestru, atunci când oamenii atingeau o coardă sensibilă. Însă, până în acel moment, Hugh nu-şi dăduse seama cât de frustrant trebuia să fie pentru alţii, iar acum suferea el însuşi, fiindcă nu încheiase subiectul. Intenţionase să profite la maximum de emoţiile Minervei, să ajungă la rădăcina lor şi să îndrepte lucrurile. Voia să-i aducă argumente împotriva cinismului ei şi se simţi furios pentru că n-o putea face. Cum ar fi putut, când ea spusese adevărul? Nici el nu era demn de încredere, iar ea merita mai mult de-atât.

— Nu chiar. E un golf.

— Ce păcat! N-am mai văzut niciodată marea.

Lui îi stătea în puteri să îndrepte asta, cel puţin.

— Încă o absurditate uşor de remediat, spuse el, dorindu-şi ca toate absurdităţile să fi fost astfel. Ne aflăm la câţiva kilometri de coastă. Ţi-ar plăcea s-o vezi azi?

— Putem?

Frumoşii ei ochi străluceau din nou, de încântare.

— Astăzi totul e pentru tine. Dacă vrei să vezi marea, atunci dorinţa ta e poruncă pentru mine. Şi ştiu locul potrivit.

Întinse mâna ca s-o ajute să coboare şi realiză, încă o dată, că era incapabil să lase lucrurile aşa cum erau, cu toate că ştia că n-avea niciun drept să fie gelos şi mai ales că n-avea dreptul să fie iscoditor.

— Cum îl chema?

— De ce te interesează?

Simpla atingere a mâinii ei părea să-l încălzească din interior.

— Pentru că, dacă voi da vreodată de el, ştiu de pe acum că voi simţi că e de datoria mea să-i spun cât de prost a fost că te-a părăsit.

Ceea ce-l făcea şi pe el prost, în egală măsură.

Dar ce altă opţiune avea? Dacă n-ar fi fost fiul tatălui său şi, prin urmare, genul de bărbat care s-o dezamăgească în cele din urmă, deşi neintenţionat, atunci Minerva era genul de femeie cu care se imagina petrecându-şi viaţa, fericit, până la adânci bătrâneţi. Era inteligentă şi amuzantă, generoasă cu fapta şi cu gândul, pasională, ambiţioasă, minunat de imperfectă în modul ei unic şi comic şi, fără îndoială, cea mai atractivă şi mai ademenitoare femeie pe care pusese vreodată ochii. Adora totul la ea, de la înălţimea ei neobişnuită, până la incapacitatea ei de a cânta.

— A fost un prost, zise ea oprindu-se pe trepte, iar trăsăturile i se relaxară în clipa în care privi în jos, spre el. Spui cele mai frumoase lucruri, Hugh, adăugă ea zâmbind, spre bucuria lui. Nu-i de mirare că toate doamnele te iubesc.

— Cu excepţia ta.

Realitatea era dureroasă.

— Cu excepţia mea.

Profund dureroasă.

— Pentru că doar o neghioabă s-ar îndrăgosti de un ticălos.

— Exact, zise ea în timp ce punea piciorul pe ultima treaptă. Am multe defecte, dar cu siguranţă că nu sunt... of, pentru numele Domnului!

Ea trase de rochie, scoţând la iveală un mărăcine agăţat de stofă. Mai trase o dată, fără să poată să scape de el.

— Faci mai rău... Dă-mi voie, spuse Hugh, care, fără să stea pe gânduri, întinse mâna în spatele ei ca să i-l desprindă. Să nu te dai în spate...

Ea îşi sprijini mâna de umărul lui ca să-şi ţină echilibrul. Hugh încercă să ignore acea atingere, în timp ce se lupta cu ghimpii propriei dezamăgiri zdrobitoare la auzul refuzului ei, precum şi cu durerea de a-şi da seama că ea n-ar fi trebuit să-l dorească. Fiindcă *era* fiul tatălui său şi atât de asemănător cu ceilalţi, incapabil să poată fi bărbatul pe

care ea îl merita. Dar dacă el ar fi putut să fie…?

Nu era nicio îndoială că, dacă ar fi reuşit să fie acel bărbat pentru cineva, avea mai multe şanse cu acea femeie uimitoare decât cu oricare alta.

Nebunie! Locul acela romantic îl făcuse să nu mai gândească limpede.

— Aproape c-am terminat… gata.

Intenţionase să zâmbească, triumfător, iar apoi să se îndepărteze şi să se replieze. Să-i salveze pe amândoi de acele dorinţe ridicole, imposibile, însă privirea îi ajunse dintr-odată la nivelul buzelor Minervei, iar zâmbetul îi pieri, fiindcă mâna ei încă se afla pe umărul lui, iar ea mirosea a căpşuni şi a şampanie şi era tot ceea ce-şi dorise vreodată.

Ce-ar fi…

Mâna lui era la doar câţiva milimetri de şoldul ei, disperată s-o atingă. Cei câţiva centimetri de aer care separau corpul ei frumos de al lui păreau încărcaţi cu o energie care aştepta să fie descărcată.

Niciunul dintre ei nu se mişcă.

Hugh auzea respiraţia Minervei.

Auzea tăcerea intimă care îi învăluise.

Îşi auzea propria inimă bătând.

Propria nehotărâre. Propriile frici.

Propriile idei îngrozitor de romantice. Unele dintre ele, pline de dorinţă. Altele, îngrijorător de poetice. Dar nici unele, rele. De fapt, în acea clipă anume, ele erau întru totul… excelente în toate privinţele.

Excelente!

Simţi pământul mişcându-se sub picioarele lui.

În mod clar, faptul că venise acolo în acea dimineaţă, singur cu ea, fusese o greşeală uriaşă. Iar dacă acţiona conform dorinţelor lui, ar fi făcut o altă greşeală uriaşă. Atât faţă de Minerva, cât şi faţă de conştiinţa lui cea cicălitoare. L-ar fi omorât s-o facă să sufere. Pentru binele propriei conştiinţe şi ca să procedeze aşa cum era corect, păşi într-o parte, retezând, astfel, vraja hipnotizantă a vălului ciudat, invizibil, care se ţesuse în junii lor.

— Bine, atunci… să ne continuăm aventura.

Fu nevoit să se forţeze să se întoarcă la coşul de picnic, în loc s-o ia la fugă, cuprins de o panică oarbă. Se forţă să facă un pic de conversaţie în timp ce împacheta, în grabă, mâncarea. Se forţă să nu cedeze pornirii de-a uita de toate şi de-a o săruta pe Minerva, condamnându-se. Se forţă să nu-şi iasă din minţi de enervare că nu putea s-o sărute. Că nu trebuia să facă aşa ceva.

Că n-avea s-o facă.

Se forţă să nu observe că ea părea dezamăgită de faptul că el n-o sărutase.

În schimb, o ajută să se întoarcă la şaretă, iar apoi legă coşul de picnic la spatele acesteia, revenind la locul lui abia atunci când se simţi suficient de calm încât să continue ca şi cum lucrurile n-ar fi stat deloc rău, deşi chiar aşa era, din păcate.

Hugh era cuprins de durere.

O durere pe care n-o mai trăise, pentru că îl săgeta de-a dreptul în inimă, un organ care nu-i mai fusese afectat astfel, sau căruia nu-i dăduse prea multă atenţie. Durerea aceea îl forţa să se confrunte cu o realitate la care nu se aşteptase, una la care se crezuse imun şi pe care considerase că n-avea cum s-o perceapă. Una care i se strecurase în suflet fără să bage de seamă, care prinsese rădăcini şi devenise pe nesimţite tot mai puternică, într-un colţ secret, despre a cărui existenţă el nu ştiuse nimic.

Avea sentimente faţă de Minerva.

Sentimente afectuoase, posesive, pline de dorinţă şi atotcuprinzătoare. Însă Hugh n-avea nici cea mai vagă idee ce putea să facă în privinţa lor, în afară de a le ignora şi de a spera că aveau să dispară.

— M-am gândit să facem un tur al câtorva sate drăguţe şi apoi să prânzim la hanul Queen’ Head, în Titchfield. Acolo se fac cele mai minunate plăcinte, crede-mă. Sunt incredibile! Şi apoi să mergem la Hill Head, unde sunt kilometri întregi de plajă şi unde poţi să vezi, în sfârşit, marea, în toată splendoarea ei. Cum sună?

— Excelent…

În următoarele ore, Hugh făcu tot ce putu ca să fie

companionul perfect şi, spre meritul ei, Minerva continuă să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Însă, chiar şi aşa, în atmosferă plutea tensiunea creată de acel moment. Hugh îşi petrecu cea mai mare parte a prânzului întrebându-se dacă ar fi trebuit să vorbească despre asta. Odată ce se hotărî s-o facă, mai zăbovi o oră întrebându-se cum era mai bine să procedeze. Înainte de a apuca să-şi ia avânt, la orizont se întrezări oceanul. Nu că el i-ar fi dat multă atenţie, prea ocupat să privească chipul Minervei şi încercând să se bucure de privirea ei uimită la vederea întinderii imense de apă. Nu putea strica momentul aducând în discuţie ceea ce Minerva numea Marele Nespus – chiar dacă inima lui frământată îl îmboldea să vorbească.

— Aud vuietul valurilor!

Deloc surprinzător, având în vedere că luna decembrie era aproape, briza sprintenă a mării şfichiuia, cu vigoare, apa. Val după val se forma în larg, venind spre ei, prăvălindu-se pe prundişul de pe plaja din faţa lor şi trimiţând printre pietricele torenţi de spumă care apoi se retrăgeau iute.

— Este exact la fel ca sunetul pe care-l auzi atunci când îţi pui o scoică la ureche. N-am crezut niciodată asta înainte… Dar este adevărat!

Hugh opri şareta, iar Minerva nu mai aşteptă ca el s-o ajute să coboare. În schimb, sări jos şi se grăbi spre plajă.

Vântul îi lipi rochia de picioare. Îşi ţinea boneta cu o mână, dar, chiar şi aşa, mai multe şuviţe lungi şi brunete scăpară neinvitate din strânsoare în timp ce ea alerga, vrăjită de privelişte. Apoi se întoarse spre el, întruchiparea bucuriei absolute. În mod surprinzător, acea bucurie îl cuprinse şi pe el, făcându-l să-i zâmbească, la rândul lui, şi alungându-i starea ciudată.

— Haide, Hugh! Mi-ai promis o plimbare pe plajă. Iar plaja e atât de mare!

Probabil că exista undeva o potecă bătătorită, dar Minerva era prea nerăbdătoare să ajungă la plajă, aşa că Hugh o ajută să coboare pe panta abruptă şi, ţinând-o în continuare de mână, o conduse cât îndrăznea de aproape

de locul în care apa întâlnea ţărmul, fără să rişte ca un val răzleţ să le umple încălţările cu apă.

— E minunat, Hugh! Mulţumesc că m-ai adus.

— Încă un lucru splendid pe care să-l pictezi într-o bună zi.

— Mă îndoiesc că m-aş putea ridica la înălţimea peisajului… toate culorile… toate mişcările…

— Se spune că luna controlează mareea.

— Da? întrebă ea, uimită, ridicându-şi privirea spre cer, cu toate că luna nu era vizibilă. Cum face asta de la o distanţă atât de mare?

— E vorba despre ceva ce are de-a face cu gravitaţia, sau, cel puţin, aşa am citit. Nu pot să spun că înţeleg chiar totul.

— Unele lucruri nu sunt menite să fie înţelese, pur şi simplu aşa sunt. E de ajuns.

— Foarte filosofic.

Ea se aplecă şi scoase, cu unghiile, o scoică albă şi plată din nisipul umed, iar apoi se întoarse cu faţa spre el, zâmbind.

— E ziua potrivită pentru aşa ceva. Şi ce zi minunată a fost… ca să acceptăm *ce-ar fi*-urile şi ca să nu înţelegem lucrurile care pur şi simplu sunt.

Hugh se rezumă să dea din cap în semn de încuviinţare, puţin luat prin surprindere de declaraţia ei, care părea să rezume tot ceea ce simţea el. Îi întinse mâna, iar ea o apucă, totul devenind dintr-odată firesc, iar apoi se plimbară pe toată plaja. Minerva adună scoici, cercetă algele, urmări pescăruşii care zburau deasupra lor şi absorbi toate astea împărtăşindu-le cu el, cu o încântare aproape copilărească. Vântul îi fură boneta şi i-o trimise, rostogolindu-se, de-a lungul plajei. Minerva alergă după ea, râzând, stârnind în sufletul lui Hugh şi mai multă dorinţă, şi mai mult dor, precum şi mai multe regrete.

Alte *ce-ar fi*-uri…

În cele din urmă, el îi prinse boneta şi scutură nisipul de pe ea. Minerva o luă şi, de bucurie, făcu o piruetă.

— E frumos, Hugh… aşa cum ai zis. Oare toate plajele

sunt la fel de frumoase precum cele din Hampshire?

— Nu toate. Unele sunt mai frumoase, altele, mai puţin.

— Dar plaja din Italia? Cea spre care s-ar putea să fim nevoiţi să fugim mai târziu? Şi ea e la fel de frumoasă?

— E cea mai frumoasă plajă din lume.

Pentru că ea ar fi fost acolo, alături de el. Oriunde se afla şi ea, era frumos.

Ea se opri din învârtit şi se uită la el, iar Hugh văzu oglindindu-se în ochii ei tot ceea ce simţea el. Pofta. Dorinţa. Tristeţea. Milioanele de *ce-ar fi*-uri pe care niciunul dintre ei nu voia să le conştientizeze. În clipa aceea, ceva cedă în interiorul lui.

Anumitor lucruri nu le era dat să fie înţelese, ci pur şi simplu *erau.* Iar acolo, atunci, era un astfel de moment.

Unul perfect.

Poate că singurul care le rămăsese.

Se întinse spre ea şi o trase către el, petrecându-şi mâinile, posesiv, în jurul taliei ei. Niciunul nu spuse nimic. Cuvintele păreau inutile ori de câte ori el se îneca în privirea ei intensă, de smarald. Ea îl cuprinse pe după umeri şi păşi înainte, astfel încât piepturile şi şoldurile li se atinseră.

Nu-şi dădu prea bine seama dacă el îşi aplecase capul sau dacă ea i-l trăsese în jos, însă oftă în dreptul gurii ei atunci când buzele li se atinseră, în cele din urmă, şi puse în acel sărut tot ceea ce simţea, fiecare emoţie încâlcită, fiecare vis imposibil, toată pasiunea, ca şi toată afecţiunea care-i înmugurise în suflet de curând.

Sărutul suprem.

Însă unul care aducea cu el un milion de *ce-ar fi*-uri şi nici măcar un singur răspuns.

Capitolul 22

Minerva nu ştia cât timp stătuseră acolo, înlănţuiţi

unul în braţele celuilalt. Timpul se oprise în loc şi nu mai exista nimic altceva în afară de ea, de el şi de sunetul îndepărtat al mării. Dar, în timp ce valurile care se spărgeau de mal deveneau din ce în ce mai intense, încă o dată el fu acela care se retrase. Se desprinse din îmbrăţişare şi făcu un pas înapoi, iar pe urmă începu să se plimbe încolo şi-ncoace, trecându-şi mâna prin păr şi cu faţa întunecată de o expresie de totală nefericire.

Pentru Minerva, nu fusese doar o întrerupere fizică a sărutului, ci şi una emoţională. Îl simţea distanţându-se de acel sărut – de ea. Parcă regreta.

— Îmi pare rău… murmură el. N-ar fi trebuit să fac asta. A fost o greşeală. O greşeală imensă. Nu prea ştiu ce mi-a venit…

— A *fost* o greşeală.

Ea încercă să pară blazată. Neafectată, mai degrabă decât rănită de remuşcarea amară pe care o zărea în ochii lui. Ochi care erau acum prea tulburaţi ca să mai sclipească ştrengăreşte, ca de obicei. Ochi care se chinuiau să privească într-ai ei.

— Trebuie să înţelegi că e o situaţie imposibilă, spuse Hugh.

Ea ştia că era o situaţie imposibilă. O ştiuse înainte de a-l lăsa s-o sărute. O ştiuse atunci când îşi permisese să aibă sentimente pentru el, şi totuşi le avea. Asta, însă, nu făcea ca regretul lui s-o doară mai puţin.

— Nu-ţi bate capul. A fost doar un sărut.

Doar un sărut.

Unul care-i făcuse inima să cânte, înainte de-a i se preda cu totul lui Hugh. Ce neghioabă desăvârşită era! El nu-i ascunsese niciodată faptul că era un ticălos, iar ea se crezuse imună la ticăloşi, dar, chiar şi aşa, se îndrăgostise de el, sedusă de farmecul lui şi de firea lui uşuratică. Cândva, în ultima săptămână, ea uitase de unde venea, uitase că asta nu era viaţa ei. Era o născocire. Un plan.

0 Ameţitoare rupere de realitate, pe care ea, mândra realistă, o pierduse din vedere, aşa cum uitase toate lecţiile aspre pe care i le dăduse viaţa.

— Probabil că ar trebui să dăm uitării tot ce s-a întâmplat… nu-i aşa? întrebă el, părând îngreţoşat acum, ceea ce era de-a dreptul insultător.

— Probabil că da, răspunse Minerva, nu că ea ar fi uitat ultimul sărut, cel care o făcuse să se ataşeze şi mai mult de el, cel la care se gândise tot timpul. Probabil că ar trebui să ne şi întoarcem. Se va întuneca în circa o oră.

— Da… desigur… doar dacă nu vrei să discutăm despre ce s-a întâmplat.

— Ce e de discutat? A fost doar un sărut. Haide să nu ne stricăm ziua.

Cum reuşise să zâmbească, ea n-avea să ştie niciodată, când tot ce voia era să plângă şi să urle la lună ca o *banshee*[6].

— Da… o idee excelentă.

El îi întinse mâna ca s-o ajute să urce pe malul abrupt, iar ea se prefăcu că n-o văzu. Nu voia să-l atingă acum. Nu voia să fie nicăieri în preajma lui.

Proastă! *Proastă!*

— Durează mult drumul până la Standish House?

Abia aştepta să ajungă în refugiul ei din dormitorul de împrumut şi să-şi lângă rănile între patru pereţi. Oare ce o posedase şi o făcuse să-şi dea inima unui alt bărbat care n-avea nicio intenţie să rămână alături de ea?

— Dacă drumurile sunt libere, ajungem în mai puţin de o oră.

Proastă!

El o plătea. O plătea ca să-l ţină departe de ghearele căsătoriei. Un indiciu orbitor de clar cu privire la intenţiile acestui bărbat. Ce fusese în capul ei? Crezuse cumva că ea avea să fie cea care îl schimba? Ea? Un amărât de gravor în lemn din Clerkenwell, când cele mai alese frumuseţi din înalta societate nu reuşiseră să-l schimbe?

Sigur că nu!

Realitatea tristă era că nu gândise dincolo de romantismul situaţiei şi-şi permisese să fie luată de val. Ar

---

6 Personaj feminin din mitologia irlandeză, care anunţă, strigând sau bocind, moartea unui membru al familiei

fi trebuit să-i spună unde să-şi vâre banii, chiar din prima zi?

— Mă întreb cum s-au descurcat fără noi.

Tonul ei era relaxat şi conversaţional. N-avea de gând să-i permită să vadă cât de mult o rănise. Dacă el regreta acel sărut, nu merita ca ei să-i pese. Era mai bine să-l lase să creadă că pentru ea nu conta.

— Bănuiesc că vom afla în curând.

El veni în laterala şaretei ca s-o ajute să urce, iar Minerva le mulţumi în gând strămoşilor ei înalţi pentru că, datorită lor, avea picioare lungi, cu care reuşi să se urce în şaretă înainte ca el s-o poată ajuta. Apoi ea îşi înveli cu pătura groasă, ca un scut, corpul cuprins dintr-odată de răceală.

Devenit inutil, Hugh se urcă lângă ea şi începu să mânuiască hăţurile ca să întoarcă şareta, încordarea ridicându-se între ei ca o baricadă de-a latul banchetei înguste. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Minerva îşi stoarse creierul căutând ceva de zis, orice lucru lipsit de importanţă, ca să-l convingă că întreaga situaţie nu conta deloc pentru ea. Nu-i veni nimic în minte, aşa că se întoarse, depărtându-se uşor, cu privirea îndreptată spre peisaj şi nu spre Hugh, recunoscătoare pentru iuţeala cu care mergea şareta lui cea luxoasă.

Goniseră timp de douăzeci de minute bune, când el trase dintr-odată de hăţuri şi opri, brusc, vehiculul.

— Trebuie să vorbim.

— Chiar nu trebuie.

— Îmi pare incredibil de rău pentru acel sărut. Şi îmi pare rău pentru cele întâmplate mai devreme… pe scară. Şi pentru noaptea aceea, în faţa uşii dormitorului tău.

Îl simţi oftând lângă ea, încetişor. Îi observă încordarea din mâna făcută pumn în jurul hăţurilor.

— Ca să fiu sincer, Minerva, mă lupt din răsputeri să *nu* te sărut, în ciuda faptului că sunt conştient că nu poate duce nicăieri.

„Nu poate duce nicăieri!” îi striga gândul lui.

O modalitate foarte politicoasă de a-i reaminti că

gravorii din Clerkenwell n-aveau de ce să nutrească sentimente capricioase de ataşament faţă de conţi.

— Dar am vrut să alung încordarea. Să aduc în discuţie Marele Nespus şi să găsesc o cale prin care să ne împăcăm cu situaţia asta. Nu putem să ignorăm la nesfârşit ceea ce există, de bună seamă, între noi.

— Între noi? Văd că te exonerezi în mod convenabil de toată vina cu privire la cele întâmplate adineauri. Tu m-ai sărutat. De două ori. Eu nu-mi amintesc să-ţi fi cerut s-o faci în niciuna dintre ocazii şi sunt destul de mulţumită dacă n-o s-o mai facem. Nu te teme, n-am niciun plan legat de tine, *Lord Fareham.* Nu *este* nimic între noi. A fost doar un sărut. Nici primul şi, fără îndoială, nici ultimul pentru mine.

— A fost mai mult decât un sărut, la naiba! A însemnat ceva. Pentru amândoi.

El se întinse peste banchetă şi o luă de mână, în timp ce ea se gândea la vorbele lui.

— Mă înşel? Sau eu sunt singurul care e lovit de sentimente romantice ciudate, zadarnice, care refuză să dispară?

— Romantice sau *romantice?*

Inima ei frământată trebuia să ştie, în ciuda faptului că el le numise „zadarnice”

— Ambele.

Toată culoarea păru să se scurgă de pe chipul lui, ceea ce îi alungă Minervei aproape toată satisfacţia dată de faptul că-l auzise recunoscând că ea însemna ceva pentru el.

— La început, am încercat să mă conving că era vorba doar de atracţie carnală, dar e mai mult decât poftă, Minerva. Numai eu simt asta?

Îl lăsă să aştepte câteva secunde înainte de a ofta şi de a-i arunca o privire piezişă.

— Nu… nu numai tu.

Măcar era şi el afectat de tot acel tumult! Cumva, asta o făcea să se simtă mai puţin prosteşte pentru că-şi pusese inima şi sufletul într-un sărut zadarnic.

— Să dăm vina pe apropierea noastră forţată? Pe

împrejurările ciudate? Pe faptul că ne prefacem în faţa tuturor că suntem un cuplu logodit? Pe atmosfera frumoasă de la abaţie, pe plaja părăsită?…

— Poţi să dai vina pe oricare dintre lucrurile astea… Dar eu, unul, iau totul aşa cum e. Atracţie… pasiune… *afecţiune* incontestabilă. Ceva ce ar putea fi mult *mai mult* dacă amândoi ne-am încerca norocul.

Inima ei frământată crescu din nou, încurajată de o speranţă disperată.

— *Tu…* simţi afecţiune pentru… *mine?*

— Păi, asta n-ar prea trebui să fie o surpriză. Eşti nemaipomenit de drăguţă, spuse el zâmbind trist şi privind în jos, la degetele lor întrepătrunse. Dar simt prea multă afecţiune pentru tine ca să dau curs sentimentelor mele fără să mă gândesc la posibilele consecinţe. Bărbatul din familia Standish e un soţ din cale-afară de nepotrivit, iar eu m-am resemnat să nu fiu niciodată soţ. Oricât de mult îmi doresc, nu voi face promisiuni pe care e puţin probabil să le respect, Minerva. Nu în ceea ce te priveşte. Ţin la tine şi te respect prea mult ca să mă pot preface că sunt altceva decât ceea ce sunt de fapt. Încă un bărbat nedemn de încredere, care, probabil, pe termen lung, va ajunge să te dezamăgească… la fel ca tatăl tău şi ca acel Romeo bun de nimic, care te-a părăsit.

— Ce vrei să spui?

— Că nu mă aflu în situaţia de a-ţi oferi căsătoria. Doar pe mine, deocamdată…

Şi iat-o.

Oferta primită, fără îndoială, de numeroase femei nepotrivite din partea unui bărbat aristocrat – angajamentul temporar, incert şi fragil de a deveni amanta lui. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, aşa cum se aşteptase întotdeauna să fie dezamăgită de un bărbat. Cu toate astea, o durea – fiindcă dezamăgirea venea de la el.

Cavalerul ei. Dar, în mod evident, cavalerul ei, ca în orice basm, nu fusese decât rodul unei plăsmuiri.

— Şi nu îndrăznesc să-ţi cer să aştepţi ca să vezi dacă m-aş putea schimba, pe măsură ce relaţia noastră

evoluează…

Se întrerupse şi se uită la ea cu atenţie, parcă aşteptându-se să-i spună ceva, să accepte oferta lui insultătoare.

— Nu.

Minerva se forţă să rostească acel cuvânt în timp ce-şi trase mâna dintr-a lui. Îşi dorea o viaţă mai bună. Una eliberată de cătuşele financiare şi sociale care o ţineau legată. A deveni amanta unui bărbat bogat, batjocorindu-se pe sine şi tot ceea ce existase între ei, era un lucru la fel de trecător şi de nesigur precum o bucată de lemn gravată. De fapt, era mai rău. Făcând gravură ca să se întreţină, exista întotdeauna speranţă, printre toate incertitudinile. Ca amantă, nu exista speranţă, doar certitudinea că abandonul era inevitabil.

— Te rog să nu-mi mai ceri niciodată aşa ceva.

El îşi coborî privirea în poală.

— Desigur… îmi pare rău că am adus vorba despre asta… Fără îndoială, aşa e cel mai bine… Bănuiesc că trebuie să mă împac cu ideea că suntem doi oameni care, dacă eu nu m-aş fi născut aşa… spuse el în chip de nouă aducere aminte delicată a hăului dintre poziţiile lor în societate…ar fi putut să fie perfecţi unul pentru celălalt, dar care sunt condamnaţi ca fiecare dintre ei să însemne doar un scurt interludiu în viaţa celuilalt… Cu atât mai rău.

— Cred că aş fi preferat scuzele, spuse Minerva, care simţea nevoia să plece, sau ca măcar să strige la el şi să-l pălmuiască pentru că o rănise. Scuzele ar fi fost mai puţin deprimante.

Sau insensibile. Se întoarse din nou cu faţa spre marea care se zărea la orizont. Chiar şi ea îşi pierduse magia.

— Ar trebui să plecăm.

— Dar rămânem prieteni, nu? întrebă el pe un ton trist, de care ei nu-i păsa. N-am vrut niciodată să te rănesc.

— Nu m-ai rănit, răspunse ea, gândindu-se că el n-o rănise, ci tăiase în carne vie de-a dreptul. Sunt mult prea raţională ca să mă fi aşteptat vreodată la promisiuni din

partea ta sau ca să-mi pierd capul suficient de mult ca să doresc aşa ceva, continuă, gândindu-se din nou că avea prea mult respect pentru propria persoană ca să-i accepte propunerea înjositoare. Până la urmă, doar o proastă se îndrăgosteşte de un ticălos şi doar o idioată s-ar lega de el, conchise ea.

Îl crezuse altfel. Pentru că, atunci când era cu el, şi ea era altfel. Mai fericită, mai relaxată şi chiar mai tânără. Dar se terminase. Hugh stricase, transformase în ceva groaznic un lucru pe care ea îl crezuse minunat. Nesocotise tot ceea ce însemna ea, în condiţiile în care Minerva luptase atât de mult să însemne ceva.

Doar că ea nu avusese niciodată suficientă însemnătate.

Reuşi să înghită în ciuda nodului din gât şi clipi ca să-şi oprească lacrimile ce ameninţau să-i apară în ochi. Niciodată nu-i era uşor să afle că nu era suficient de bună – pe aproape, dar nu tocmai –, dar să audă asta din gura lui Hugh, un bărbat de care îşi permisese să-i pese profund, era cumva mai rău.

— Minerva…

— Nu mai e nimic de spus, Hugh. Tu ai întrebat, eu am refuzat, haide s-o lăsăm aşa.

Cel puţin, putea să-i acorde credit pentru sinceritate. Ar fi putut s-o seducă fără remuşcări, cu promisiuni deşarte şi s-o înlăture apoi, aşa cum făceau de cele mai multe ori bărbaţii de teapa lui cu femeile care le erau inferioare. Însă el îi respectase sentimentele şi fusese sincer încă de la început în legătură cu intenţiile pe care le avea. Iar asta era atât de tipic pentru Hugh!

— Dacă e vreo consolare, îmi pare cu adevărat rău că nu-ţi pot promite mai multe azi… începu Hugh, având zugrăvită pe faţă o expresie mai serioasă, mai gravă decât oricare alta văzuse ea vreodată le el…dar azi îţi *promit* un lucru. Dacă vei avea vreodată nevoie de mine, *voi fi* la dispoziţia ta. Oriunde, oricând… Poţi să contezi întotdeauna pe mine ca să-ţi sar în ajutor.

— Propriul meu cavaler în armură strălucitoare, spuse

Minerva pe un ton în care se citea amărăciunea.

— În cel mai bun caz, armura mea e pătată, dar cavalerul de dedesubt sper că nu e chiar atât de rău.

— Şi nici chiar atât de bun.

Şi mai dezamăgitor. Era prea supărată ca să se uite la el. Prea dezamăgită, prea umilită şi prea rănită.

— Îmi pasă prea mult de tine ca să te mint.

— Ştiu.

Doar că nu suficient de profund ca să dorească mai mult.

Capitolul 23

— Unde naiba ai fost? îşi întâmpină Diana sora cea mare, după ce aceasta şi Hugh opriră şareta în faţa grajdurilor. Mi-am smuls părul din cap!

— Nu era cazul să te îngrijorezi. Hugh s-a gândit că aveam nevoie de o pauză, aşa ne-am dus la plimbare. I-a dat ordin lui Payne să vă spună că ne întoarcem la timp pentru cină.

În starea lui de adâncă nefericire, Hugh nu se gândise absolut deloc la inevitabila confruntare cu surorile Minervei. Poate că ar fi trebuit s-o facă, dar era prea preocupat de gravitatea a ceea ce tocmai se întâmplase, ca să-i mai pese de orice altceva. Îşi deschisese sufletul, i se oferise Minervei cât de sincer putuse, cu toate defectele lui, iar ea îl refuzase politicos. Ar fi trebuit să se aştepte la asta, fiindcă nici măcar în momentul în care îi făcuse oferta nu ştiuse sigur ce anume îi propunea, dincolo de o încercare de a-i oferi afecţiune profundă şi monogamie, ca să vadă dacă aveau un viitor. Chiar şi aşa, refuzul ei calm, categoric, tăiase ca o sabie.

„Sunt mult prea raţională ca să mă fi aşteptat vreodată la promisiuni din partea ta sau ca să-mi pierd capul suficient de mult ca să doresc aşa ceva.”

Nu putea să dea vina pe ea. Incontestabil, el nu era

de încredere, iar acel adevăr jalnic îi făcu să clocotească sângele viciat, de Standish.

Ochii Dianei o măsurară din cap până-n picioare, insistând asupra părului ciufulit, a urmelor de nisip de pe rochie şi a buzelor umflate de sărut. Apoi Diana se încruntă.

— O, vom discuta pe larg mai târziu, dragă surioară, te asigur de asta, dar acum avem o problemă mult mai mare pe cap. Haide!

Spunând asta, plecă cu paşi mari, aşteptându-se ca ei s-o urmeze. Diana alese scara servitorilor, care se afla în spatele bucătăriei, preferând să nu intre în casă prin zona dedicată familiei. Ea se îndreptă direct spre uşa Lucretiei. Bătu uşor şi şopti, apropiindu-şi gura de ea:

— Eu sunt.

Auziră o cheie răsucindu-se în broască, iar apoi, după ce uşa se deschise, se treziră faţă în faţă cu Vee, care avea ochii mari şi o privire chinuită.

— O, slavă Domnului! Sunt la capătul puterilor! Din fericire, doarme din nou… deocamdată, cel puţin…

Mezina Merriwell făcu un pas în lateră, iar Diana îi conduse pe toţi în camera întunecată, apoi încuie din nou uşa.

După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, Hugh începu să distingă grămada de pe saltea, care avea forma butucănoasă a Lucretiei. În aer se simţea un miros ciudat, care aducea cu combinaţia dintre băutură şi un parfum ieftin.

— Ce-i cu ea? E bolnavă?

— E beată!

Diana se duse la noptieră şi aprinse lampa, ceea ce dezvălui amploarea problemei, în toate detaliile ei dezolante. Lângă lampă se afla o carafă goală. El o recunoscu: era cea din bibliotecă. O sticlă de vin, la fel de goală, era aruncată pe podea. Cea de a treia se odihnea în mâinile dolofane ale Lucretiei, care sforăia tare.

— După-amiază, înainte de a pleca la Societatea Doamnelor, a invocat o nouă durere de cap şi s-a retras în cameră. N-am venit să văd ce-i cu ea pentru că domnul

Peabody a propus să mergem să călărim, iar când ne-am întors, am văzut că ea nu arăta deloc bine. Din fericire, a reuşit să se târască până aici, sus, aşa că familia ta încă n-a dat ochii cu ea… dar a cântat cu atât entuziasm, încât e doar o chestiune de timp până să fie alertaţi şi ceilalţi. Draga noastră *mamă* îndoliată, cu aversiune faţă de alcool, are o pereche de plămâni zdraveni. Vee se ridică, frământându-şi mâinile cu nervozitate. Am încercat s-o trezesc şi chiar i-am spus lui Payne să trimită sus nişte cafea, dar asta a fost acum o oră şi nu l-am mai văzut de atunci.

— Măcar a tăcut, în sfârşit. Nu credeam să mai pot suporta şi mai mult Mozart, spuse Diana.

Ea se aplecă peste corpul culcat al actriţei şi încercă să-i ia sticla de vin din mâini. Ceea ce se păru că avu puterea de-a o trezi pe femeie din somnul ei profund. Lucretia îşi înteţi strânsoarea şi clipi, cu un ochi injectat, în lumina puternică.

— Stinge lumina! Copil rău!

Întinse mâna în căutarea cuverturilor şi, negăsind niciuna, îşi trase rochia ca să-şi acopere faţa, oferindu-le tuturor imaginea ciorapilor ei dungaţi şi ţipători, de genul celor pe care actriţele îi purtau pe scenă.

— Încerc să *dorm!*

— N-are nicio şansă să fie aptă pentru cină. Chiar dacă asta s-ar putea să-i trezească suspiciuni mamei tale, probabil că e mai bine să evite sufrageria, fiindcă mă îndoiesc că în clipa de faţă ştie cum o cheamă… darămite să ţină minte cum ar trebui s-o cheme! Dar n-am idee cum vom reuşi să-i explicăm absenţa fără să recunoaştem că e îndrăgostită de băutura tare, spuse Diana săgetând din priviri mormanul de pe pat. Pentru că pariez că au fost câţiva servitori care au văzut-o prin saloane, ameţită ca un matelot, şi care se prea poate să-i fi spus asta şi doamnei. Sau, dacă încă n-au făcut-o, o vor face în curând. Asemenea bârfe sunt nepreţuite.

— Payne se va ocupa de servitori, zise Hugh întorcându-se spre Vee. Poţi să te duci să-l cauţi şi să-l

întrebi ce naiba face de nu aduce cafeaua?

Vee nu aşteptă să i se spună a doua oară, întru totul uşurată de ocazia de a scăpa din încăpere. Hugh n-o putea învinovăţi. Ultimele minute ale drumului spre casă fuseseră o adevărată tortură, iar el îşi pusese în gând să se ascundă în dormitorul lui şi să-şi lângă rănile în intimitate. Ar fi vrut s-o facă măcar până când ar fi scăpat de pornirea copleşitoare de a-şi vărsa furia pe cerurile care-l blestemaseră cu sângele tatălui său, sau de a plânge pentru că Minerva recunoscuse că avea, la rândul ei, sentimente faţă de el, dar, chiar şi aşa, era dispusă să-l părăsească, în ciuda ramurii de măslin pe care el i-o oferise deocamdată.

— Mă voi gândi la o scuză cu care să adorm bănuielile familiei mele şi îl voi pune pe Payne să găsească o menajeră uşor de mituit, care să stea cu ea.

Fără nicio mustrare de conştiinţă, Hugh smulse sticla de vin, desprinzând cu forţă degetele Lucretiei de pe gâtul acesteia atunci când ea încercă s-o apuce cu toată puterea. El îşi spuse că, de îndată ce punea mâna pe Giles, avea să-l strângă de gât, fiindcă Giles ar fi trebuit să ştie că ceva era nelalocul lui dacă o strălucită actriţă londoneză fusese atât de curând disponibilă. Blestemata aceea de femeie era o beţivă! Una pe care nu putea să se bazeze şi pe care o avea acum pe cap.

— Probabil că e mai bine s-o lăsăm să doarmă câteva ore şi, de îndată ce devine coerentă, să am o discuţie serioasă cu ea, spuse el ducându-se la fereastră, deschizând-o şi vărsând vinul rămas în sticlă. E clar că trebuia să ţin alcoolul sub cheie! exclamă, încruntându-se la Diana. Nu trebuia s-o lăsaţi singură toată ziua!

Era o remarcă nedreaptă, dar ajunsese la capătul răbdării, furios pe destin, pe sângele rău al tatălui său, pe dorinţa lui bruscă, pe inima lui nevolnică şi pe faptul că Minerva îi acceptase atât de iute şi fără nicio opoziţie argumentele logice. Dacă i-ar fi oferit şansa de a fi un om mai bun decât strămoşii lui, atunci el chiar aşa ar fi devenit! Pentru ea! Pentru că ea merita efortul. La naiba, s-ar fi

izolat împreună cu ea în Hampshire, departe de toate tentaţiile care i-ar fi putut ademeni sângele nestatornic de Standish, dedicându-se relaţiei lor până când devenea sigur că putea continua în acelaşi mod.

Dar ea era prea raţională ca să dorească orice de la el, darămite promisiunea îndepărtată a căsătoriei, iar el era prea nedemn ca să i se garanteze o şansă. Minerva avea prea multă experienţă cu bărbaţi nevrednici ca să-şi irosească măcar un minut cu altul la fel, iar el îi ura cu atât mai mult pe tatăl ei pierde-vară şi pe acel Romeo neserios. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi avut o şansă! Dar, din cauza lor. Ea urma să plece, iar el n-avea s-o mai vadă niciodată. Pentru ea, adio însemna rămas-bun pe veci. Pur şi simplu. Punct şi de la capăt. Un nou început. Deloc ceea ce-şi dorea el. Prea definitiv. Prea dureros.

Prea tragic.

Sub coaste, inima îl durea. Dacă asta făcea afecţiunea, Hugh se cutremură imaginându-şi ce i-ar fi putut face dragostea adevărată.

— Iar dumneata n-ar fi trebuit să pleci singur cu sora mea! Ştiam eu că eşti un desfrânat! Am avertizat-o pe Minerva că nu eşti demn de încredere! Dar, imediat ce am lăsat garda jos, la prima ocazie, ai furat-o! strigă Diana împungându-l cu un deget în piept, mult prea aproape de inima lui afectată. Dacă Minerva a fost dezonorată, va trebui să-mi dai socoteală.

— N-am fost dezonorată, Diana…

— Sau aşa crezi tu! Există mai multe moduri în care o femeie poate fi dezonorată, Minerva, iar acest ticălos dezgustător probabil că le cunoaşte pe toate! Ţi-a promis acest escroc că, în schimbul *favorurilor,* te ia în căsătorie? Bănuiesc că te-a dus la vreun han mizerabil, ca să-şi facă mendrele cu tine dincolo de privirile indiscrete!

Hugh apucă degetul care îl împungea, înainte ca el să-i facă şi mai mult rău organului maltratat deja de Minerva.

— Nu ţi-am dezonorat sora! strigă el, având conştiinţa faptului că totuşi dorise s-o facă, numai Dumnezeu ştiind

cât de tare, s-o dezonoreze, s-o facă a lui şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Îmi displace profund o asemenea bănuială!

— Îţi displace, ei?

Cea mai arţăgoasă dintre surorile Merriwell îşi puse o mână în şold, iar cu cealaltă arătă spre Minerva.

— Uită-te în ce stare e! Negi că ai fi atins-o măcar cu un deget? Un bărbat ca tine? Ca tine, *Don Juanul* Londrei?

Hugh nu mai avea nevoie de încă o prelegere despre ce fel de bărbat era.

— Avem alte lucruri pentru care trebuie să ne facem griji, Diana, în afară de acuzaţiile tale obscene. Putem să ne concentrăm la problema de faţă?

— *Là ci darem la mano... Là mi dirai di si...*

Trilurile distorsionate ale Lucretiei răsunară de sub juponul care o acoperea precum un cort, la un volum şi cu un ţignal garantat să dăuneze urechilor, alegerea cântecului rezonând în mod ridicol cu suspiciunile Dianei – infama scenă de seducţie din *Don Giovanni*[7]*.* Cea în care seducătorul încerca să ademenească o tânără fată departe de valorile ei morale şi de logodnicul ei. Ca şi mama lui, Hugh începea să-l urască pe Mozart.

— Ştiam eu! Ştiam eu că nu se poate avea încredere în tine!

— *Vedi, non è lontano...*

— Nu mai cânta, Lucretia! Hugh dădu la o parte juponul de pe faţa femeii. Trebuie să taci!

— V-am zis că am jucat-o pe Zerlina la Drury Lane? A fost un triumf...

Lucretia trase juponul la loc.

„Afurisitul de Giles!” se gândi Hugh, disperat.

Degetul Dianei îl împunse din nou.

— Ce vei face ca să-ţi îndrepţi faptele grave, Lord Fareham?

— Nimic, Diana! Femeia pe care îşi dorea cu disperare s-o poată seduce îşi găsi vocea, în sfârşit, peste întreaga hărmălaie. Pentru că nu s-a întâmplat *nimic!* strigă Minerva

7 Operă de Wolfgang Amadeus Mozart

privindu-l în ochi pe Hugh cu o căutătură impenetrabilă. N-am fost dezonorată. Hugh nu mi-a făcut nimic rău şi nu m-a sedus. Am admirat priveliştile! Am văzut marea. Asta nu e o crimă.

— Menajera mi-a spus că Payne e în camera lui, spuse Vee, dând buzna pe uşă, agitată. Se pare că le-a cerut tuturor să nu-l deranjeze cu niciun preţ, nici măcar în caz de urgenţă.

— Ce Dumnezeu! exclamă Hugh îndreptându-se spre uşă cu paşi hotărâţi, simţind o nevoie disperată de a strânge pe cineva de gât şi gândindu-se că acea persoană putea la fel de bine să fie majordomul lui cel nesupus. Mai vedem noi!

Era limpede că toată lumea îşi ieşise din minţi în ziua aceea. Nimic nu părea să mai fie la locul lui după ce valsase cu Minerva. Se întoarse spre ea şi fu nevoit să admită că, datorită modului nesăbuit în care el condusese şareta, *ea* chiar arăta ca şi cum un bărbat tocmai ar fi necinstit-o.

— Mă întorc.

Minerva dădu din cap, spăsită, cu toate că n-avea niciun motiv pentru care să se căiască, dincolo de faptul că-l respinsese, ceea ce punea şi mai multe paie pe foc, în condiţiile în care el voia ca ea să fie la fel de furioasă ca şi el. Voia ca Minerva să lupte pentru el – pentru ei. Sau cel puţin să încerce s-o facă.

— Până atunci, noi rămânem pe poziţie, promise ea.

Ce altruist şi din cale-afară de enervant, tipic pentru Minerva!

— Sigur că da.

Mai bine asta, decât să lupte pentru ceva ce ar fi putut să se dovedească minunat dacă…

Ce-ar fi-uri blestemate!

Hugh trânti uşa şi urcă pe scara servitorilor, câte două trepte odată, până la etajul al treilea, unde bătu cu pumnul în uşa camerei majordomului.

— Deschide drăcia asta de uşă, Payne, altfel o dărâm!

Auzi o cheie răsucindu-se în broască, iar uşa se deschise suficient de mult ca majordomul lui să se

strecoare afară înainte de-a o închide în spatele lui.

— Slavă Domnului că sunteţi acasă, milord…

— Nu mă lua pe mine cu „slavă Domnului”, puturosule! Ce naiba a fost în capul tău să le abandonezi pe domnişoare şi să le laşi să se descurce singure cu actriţa aia beţivă? Aşa te porţi în absenţa mea? Ai promis că te duci să aduci cafea şi, în schimb, vii aici ca să lâncezeşti!

— A intervenit ceva neaşteptat şi urgent, milord.

— Ceva neaşteptat! Şi urgent, pe deasupra! Aici… în camera ta confortabilă şi *privată,* departe de nebunia care s-a petrecut cu un etaj mai jos?

Hugh îşi încrucişă mâinile pe piept şi clipi.

— Avem un vizitator, îl anunţă Payne. Sau, mai degrabă, *aveţi* un vizitator. Unul foarte insistent. Slavă Domnului că a sosit înainte ca restul oaspeţilor să se retragă, astfel încât am reuşit să-l interceptez. Ca să păstrez discreţia, l-am adus aici, sus, unde am stat cu ochii pe el de atunci încolo. Aşteptând, răbdător, sosirea dumneavoastră.

Payne împinse uşa, dând la iveală un bărbat în vârstă, care stătea lungit într-un fotoliu, lângă şemineu. Ochii aroganţi, de smarald, îl fixară, iar Hugh ştiu exact cine era, înainte ca majordomul lui să facă prezentările.

— Domnul Alfred Merriwell, milord. Tatăl domnişoarei Minerva.

Prima reacţie a lui Hugh fu aceea de a-l lua la pumni pe acel pierde-vară şi de a-l bate măr. În schimb, strânse din fălci şi intră în cameră cu paşi măsuraţi, presimţind că aveau să se işte ceva necazuri.

— Domnule Merriwell… ce surpriză neplăcută! Cărui motiv îi datorez plăcerea?

— Am venit să-mi vizitez fiicele. Bărbatul îşi trecu un picior peste celălalt şi zâmbi. Mi-am ales cumva un moment prost?

— Bănuiesc că ştiţi foarte bine că ăsta-i un moment foarte prost, altfel nu v-aţi afla aici. Să vorbim pe şleau, domnule.

— Eram ieri la biserică şi am asistat la cel mai ciudat

lucru. Fiica mea pretinde că e altcineva, conform anunţului citit cu privire la apropiata ei căsătorie. Cu dumneavoastră… un conte… un destrăbălat renumit…

Hugh se încruntă, ameninţător. Acceptase acea critică venită de la Minerva, de la sora ei, dar n-avea de gând să i-o permită şi acelui şarpe.

Alfred Merriwell ridică din umeri cu indiferenţă.

— Mai degrabă decât să dau curs acelui anunţ şi să-mi exprim împotrivirea la încheierea acestei căsătorii, am vrut să fac cum era mai bine, aşa că am venit să discutăm. De la bărbat la bărbat.

— Aţi fost prezent în biserică?

— Am închiriat o cameră la han. Ce prietenos e satul! Toată lumea a fost dornică să vorbească despre Minerva *mea.* Despre lunga ei logodnă şi despre lupta ei cu tuberculoza. Despre tragica moarte a tatălui ei tocmai la Cairngorms, dintre toate locurile de pe pământ. Se pare că şi-a găsit şi o nouă mamă…

— Ce doriţi?

— Sunteţi un om bogat.

Şantaj. Hugh nu era surprins.

— Sunt sigur că puteţi să găsiţi o soluţie.

— Cât?

— Aş fi un prost să plec de aici cu mai puţin de o sută, nu?

Hugh se aşează, imitând, calm, poziţia acelui individ, în timp ce mintea îi gonea.

— Ce primesc în schimbul celor o sută de lire, domnule Merriwell?

— Mă întorc de unde am venit şi nu mă mai vedeţi.

Hugh se îndoia de asta.

— Şi cum rămâne cu fiicele dumneavoastră?

— Ce-i cu ele?

— Vreţi să le vedeţi înainte de a pleca? Să le spuneţi că v-aţi întors din călătoria pe care v-aţi prelungit-o cine ştie pe unde? Să le împărtăşiţi norocul care a dat peste dumneavoastră şi care implică cele o sută de lire extorcate?

Era un test. Unul despre care Hugh ştia, în străfundul minţii lui, că Alfred Merriwell n-avea să-l treacă.

— Nu văd niciun motiv pentru care ele trebuie să ştie. Fetelor le e mai bine fără mine. Mai ales că şi ele vor pleca de aici cu o parte din banii dumneavoastră… destul de mulţi. Am dreptate, Lord Fareham? Pentru că amândoi ştim că, de fapt, nu sunteţi logodit cu Minerva *mea* şi că, desigur, nu vă cunoaşteţi de doi ani *lungi.*

— Sunteţi destul de sigur de asta. Cum puteţi să ştiţi că nu i-am făcut curte Minervei timp de doi ani, în condiţiile în care v-aţi abandonat fiicele în urmă cu cinci ani *lungi?*

— Le-am verificat pe fetele mele.

— Le-aţi verificat?

— Din când în când. Ca să ştiu că erau bine.

Ceea ce însemna că ticălosul nu fusese niciodată prea departe de Londra şi că trebuia să fi ştiut că se chinuiau să se descurce.

— De la o distanţă sigură, presupun, având în vedere că fetele n-au văzut nici urmă de dumneavoastră de când aţi dispărut.

Individul ridică din umeri.

— Nu v-am văzut nici măcar o dată la Clerkenwell, milord. Ciudat, nu găsiţi? Având în vedere că toată lumea de aici pretinde că sunteţi îndrăgostiţi nebuneşte şi că aşteptaţi cu nerăbdare nunta de o grămadă de vreme.

— O întrebare mai bună e de ce, dacă eraţi la Clerkenwell, aţi lăsat-o pe Minerva să vă crească celelalte două fiice fără niciun ajutor… financiar sau de alt fel?

Îi răsări în minte imaginea ei în clipa în care o văzuse pentru prima oară. Hainele ponosite, neasortate, pantofii tociţi. Disperarea ei de a i se plăti nouă mizerabili de şilingi şi trei penny.

— Minerva a fost un părinte mai bun decât am fost eu vreodată. A făcut asta imediat după ce mama ei a murit, aşa că celorlalte două le era mai bine fără mine. Unii bărbaţi nu-s făcuţi să fie taţi, Excelenţa Voastră. Eu mi-am făcut treaba. Am avut grijă de ele până când au fost suficient de mari ca să aibă singure grijă de ele.

— Ea avea nouăsprezece ani! exclamă Hugh, din a cărui voce răstită dispăru orice urmă de calm prefăcut. Avea nouăsprezece ani şi i-ai distrus viaţa!

— Am învăţat-o o meserie. Avea un venit sigur. Le-am pus un acoperiş deasupra capului. Ce le trebuia mai mult? Am făcut cât am putut pentru ele. Sunteţi un bărbat căruia îi place viaţa. Excelenţă… Noi, bărbaţii, avem nevoi, nu? Nevoi care nu pot fi satisfăcute atunci când ai încă trei guri de hrănit.

— Le-ai părăsit pentru o femeie… se dumeri Hugh, formulând o afirmaţie, nu o întrebare. Le-ai părăsit pentru o femeie mai bine situată, spuse el, revăzând în minte mai multe imagini cu Minerva tocindu-şi degetele până la os, chinuindu-se să supravieţuiască, să hrănească trei guri, în timp ce tatăl ei lua cina în altă parte, iar acele imagini îi făcură pumnii să se încleşteze. Ticălos egoist!

— Ne asemănăm. Bărbaţii ca noi fac ceea ce trebuie, ca să pună mâna pe ceea ce vor.

Alfred Merriwell ridică iarăşi din umeri, fără nicio remuşcare, în timp ce lui Hugh îi venea rău de la stomac.

— O sută de lire, Lord Fareham… sau întregul sat va afla adevărul. Se ridică şi îndepărtă o scamă imaginară de pe haina lui zdrenţăroasă. Mă aştept să primesc banii mâine. Mă găsiţi la han. Întrebaţi de domnul Smith.

Capitolul 24

În acea seară, un Hugh foarte diferit coborî la cină cu întârziere. Iar el rămase acel ins diferit în cursul întregii săptămâni care urmă. Nu că ar fi observat şi altcineva, pentru că, cel puţin la suprafaţă, era acelaşi individ ştrengar şi fermecător ca întotdeauna. Poate chiar mai mult. Plin de viaţă faţă de toţi, distrând constant pe toată lumea şi râzând mereu. Însă dispăruse legătura specială pe care o avusese întotdeauna cu Minerva. Deşi ochii lui

albaştri sclipeau, ei nu mai sclipeau pentru ea.

Printr-un acord tacit, ei doi se evitau unul pe celălalt, cu excepţia situaţiei în care aveau companie, iar ea nu se mai dusese în galeria portretelor. Era prea furioasă, prea tristă şi prea mândră ca să-i asculte din nou explicaţiile raţionale sau ca să mai sufere în urma unei alte propuneri insultătoare de a deveni întreţinuta lui.

Chiar şi atunci când sosise un frumos şi complet set de pictură, care cuprindea acuarele, pensule, planşe şi şevalet, Minerva alesese să-i mulţumească lui Hugh la micul dejun mai degrabă decât între patru ochi. În fiecare seară îşi urau unul altuia noapte bună, fără ca vreunul dintre ei să zăbovească pentru cazul în care celălalt rostea temutele cuvinte „iubirea mea” şi astfel să fie nevoiţi să rămână singuri, cuprinşi de stânjeneala sufocantă pe care le-ar fi pricinuit-o acum o astfel de întâlnire. În schimb, îşi trimiteau mesaje prin Payne. Mesaje scurte, impersonale, dureroase, care nu făceau decât să transmită orice detaliu pertinent care era necesar ca să se menţină interminabilul lor vicleşug până când lordul Bellingham se întorcea ca să-i salveze.

Mai rău de-atât, dacă într-adevăr lucrurile puteau fi mai rele de-atât, Minerva trebuia să se prefacă în faţa tuturor, inclusiv a surorilor ei, afişând constant masca unei normalităţi vesele, în timp ce înlăuntrul ei avea impresia că murea. A îngriji o inimă proaspăt frântă într-o casă plină de veselie era obositor, iar astfel se făcea că în fiecare noapte Minerva se prăbuşea pe pat, plângând acolo pierderea lui Hugh, în timp ce somnul refuza să vină. După ce acesta totuşi venea, Hugh îi ocupa visele până când ea se trezea îndurerată şi secătuită, doar ca să reînceapă acel ciclu.

— Cea verde sau cea roşie, domnişoară?

Urmări în oglindă, cu o privire letargică, reflexia Marthei. Aceasta ţinea în mâini două rochii.

— Amândouă sunt minunate.

Nu cu mult timp în urmă, Minerva ar fi ucis pentru rochii atât de bune şi de frumoase. Fusese copleşită atunci când sosiseră cele două rochii de seară şi abia aşteptase să

le poarte. Însă acum niciuna n-o mai atrăgea. Nici reuniunea la care trebuia să participe. Mai ales că n-avea să valseze. Cum ar fi putut valsa cu el în condiţiile date?

— Alege tu.

Camerista zâmbi, iar apoi le întinse pe amândouă pe pat.

— Haideţi să vă aranjez părul mai întâi şi vedem după aceea care dintre ele arată cel mai bine. Ce stil doriţi?

— Oricare crezi tu că e cel mai potrivit.

Îi dădu Marthei peria, pe care şi-o trecuse prin păr tot la insistenţele acesteia, ca să dea luciu pletelor ei, nu că ar fi avut pentru cine. Cu un zâmbet la fel de fals ca şi rolul pe care-l juca, se aşeză la loc şi se lăsă pe mâna servitoarei.

O uşoară bătaie în uşă fu urmată de vocea Oliviei.

— Pot să intru?

— Da…

Mama lui Hugh nu făcuse niciodată o vizită în dormitorul ei sau în acea aripă.

— Da, desigur.

Minerva îşi îndreptă spatele şi-şi strânse pe trup halatul subţire, ruşinată să fie văzută doar în cămaşa de noapte şi în corsetul cu croială joasă, care, după cum o asigurase Martha, mergea bine cu rochia de seară.

Mama lui Hugh intră zâmbind, deja îmbrăcată, purtând o rochie de mătase albastru-păun, presărată cu ceea ce Minerva presupunea că erau safire şi diamante reale.

— Poţi să ne laşi singure, Martha? spuse Olivia, care, evident, avea de împărtăşit ceva de mare importanţă. Te chem eu după ce termin.

Minerva încercă să ignore fiorul de nelinişte care i se scurgea pe şira spinării şi reuşi să afişeze un zâmbet cald. În ciuda rupturii cu Hugh, se înţelesese excelent cu mama lui. Întrebările incomode încetaseră şi, spre surprinderea Minervei, ea şi Olivia începuseră să devină prietene. Într-atât de mult, încât Minerva fusese nevoită să se oprească de două ori la timp, înainte de a-i mărturisi despre ruptura ei cu Hugh.

— Sper că nu te deranjează că dau buzna în timp ce-ţi faci toaleta, dar am vrut să-ţi aduc asta.

Olivia scoase de la spate o cutie învelită în catifea, pe care i-o dădu Minervei.

— Deschide-o.

Ea luă cutia, deschise capacul şi clipi, surprinsă, la vederea conţinutului.

— Rubinele mamei mele. Mi le-a dat drept cadou de nuntă şi, având în vedere că n-am avut o fiică, mi-ar face plăcere să ţi le ofer ţie.

Minerva trânti capacul la loc şi-i înapoie Oliviei cutia.

— Chiar nu pot… E prea mult.

— Prostii, draga mea!

Olivia deschise chiar ea cutia şi scoase de acolo cascada grea de nestemate care străluceau în lumina lămpii.

— Vreau să le ai tu. Pur şi simplu nu accept un refuz.

Desfăcu încuietoarea şi atârnă colierul la gâtul Minervei. Cel mai mare rubin, în formă de lacrimă, i se odihnea acesteia deasupra decolteului, iar colanul greu, cu mai multe rubine mari, întreţesute cu diamante, îi înconjura gâtul până la ceafă.

Precum ruşinea.

— Ştiam că ţi se vor potrivit! Ai coloritul ideal pentru ele. Roşul merge cu părul brunet… Şi văd că ai şi rochia potrivită, se bucură Olivia, care, ca să încheie colierul, dădu deoparte părul desfăcut al Minervei. Setul mai cuprinde o pereche de cercei, o broşă şi o brăţară… dar ţi le pun după ce eşti îmbrăcată.

Minerva stătea înmărmurită, rămasă fără cuvinte. Minciuna pe care i-o spusese acelei femei era mai grea decât nestematele pe care n-avea niciun drept să le poarte.

— Eşti entuziasmată de proba de mâine?

Ziua de temut a rochiei de mireasă!

— Da. Foarte.

Nu era nimic mai stânjenitor decât să i se ia măsurile pentru o frumoasă rochie de mireasă pe care ştia că n-avea să ajungă s-o poarte.

— Ştiu că e puţin neobişnuit să se aleagă duminica o rochie de mireasă, precum şi rochiile domnişoarelor de onoare, dar *madame* Devy e o femeie foarte ocupată şi sunt sigură că Atotputernicul ne va ierta, din moment ce dimineaţă mergem la slujbă, iar alegerea unei rochii, după-amiază, nu se prea poate numi muncă, nu?

Biserica.

Minerva uitase şi de acel chin îngrozitor. A doua zi avea să fie nevoită să-şi adune toată puterea ca să reziste în timpul citirii anunţului fraudulos, urmat de o după-amiază întreagă în care trebuia să încerce să pară entuziasmată cu privire la îmbrăcămintea ei inutilă. Cu excepţia situaţiei în care Atotputernicul decidea să-i curme suferinţa şi s-o trăsnească pentru perpetuarea minciunii.

— Va fi distractiv.

Dacă turnarea oţetului în ochi putea fi considerată distractivă.

— Îmi permiţi să-ţi aranjez eu părul? întrebă Olivia, care nu mai aşteptă răspunsul, ci luă peria şi o trecu uşor printre şuviţele Minervei. În copilărie, îmi plăcea să mă joc cu părul păpuşilor mele şi abia aşteptam să am o fiică pe care să-mi exersez cunoştinţele… dar, din păcate… destinul mi-a rezervat doar un copil şi-ţi imaginezi ce tărăboi ar fi făcut Hugh dacă aş fi încercat să fac aşa ceva!

— Ţi-ai dorit mai mulţi copii?

— Mi-ar fi plăcut o familie mare… răspunse Olivia, iar ochii ei albaştri, atât de asemănători cu cei ai lui Hugh, sclipiră pentru o clipă. Dar mă tem că am fost puţin cam în vârstă atunci când m-am măritat cu Jeremiah. E păcat, pentru că ar fi fost un tată minunat. Îl are pe Hugh, desigur, iar după ce primul meu soţ a murit, Jeremiah a adoptat rolul de tată. Ei doi se înţeleg splendid, după cum ai văzut… dar mi-aş fi dorit să-i ofer bucuria de a avea propriul copil. Nu mai contează, acum va avea nepoţi pe care să-i îngrijească şi, fără îndoială, pe care să-i răsfeţe la culme. Vă veţi sătura să ne tot vedeţi… spuse ea strângând-o uşurel pe Minerva de umăr şi zâmbindu-i larg. Pentru că eu şi Jeremiah ne-am decis să rămânem. Nu e minunat?

— Să rămâneţi în Anglia?

— Da… încă nu i-am spus lui Hugh. Dar, de o vreme, Jeremiah se tot gândeşte să-şi vândă companiile din America.

— Nu e cam în pripă?

— Dacă ultimii ani ne-au învăţat ceva, acel lucru e că adevăratul nostru cămin este Standish House. Amândurora ne e îngrozitor de dor de Hampshire şi, pentru că tu şi Hugh vă căsătoriţi, în sfârşit, iar la orizont se întrevăd acei nepoţi, se pare că toate stelele s-au aliniat. Jeremiah şi-a vândut deja compania de transport. A semnat ultimele acte în săptămâna de dinainte de a ridica pânzele spre Anglia. Va trimite avocaţilor o scrisoare prin care să-i instruiască să vândă restul, precum şi casa din Boston. Pare o prostie să păstrăm o casă de care nu mai avem nevoie.

Minerva se luptă cu panica şi cu remuşcarea ce-i strângeau măruntaiele într-o menghină de vinovăţie. Totul scăpa de sub control.

Una era să accepte să-i fie luate măsurile pentru o rochie ridicol de scumpă, pe care n-avea s-o poarte niciodată, şi cu totul altceva era să le permită acelor oameni inocenţi să-şi dea viaţa peste cap ca să fie mai aproape de nişte nepoţi ce n-aveau să vină niciodată.

— N-ar fi mai bine ca Jeremiah să păstreze restul afacerilor şi casa, şi să vă extindeţi vizita aici? Nu se ştie, poate că peste câteva luni vă va fi dor de Boston!

— Nu ne mai ţine nimic la Boston. Jeremiah a fost singurul copil la părinţi, iar ai lui sunt morţi de multă vreme. În plus, şi-a petrecut o grămadă de ani aici, ca diplomat, iar majoritatea amicilor lui sunt tot aici. La fel ca şi câteva investiţii isteţe, pe care le-a făcut de-a lungul vremii. Mereu a avut un talent deosebit la speculaţii şi poate face asta la fel de bine aici ca şi peste Atlantic. Nu… Am căzut de acord. E mai bine să ne mutăm, să punem punct şi s-o luăm de la capăt. Tu poţi să mă ajuţi să caut o casă! N-ar fi amuzant?

— Olivia, e ceva ce-ar trebui să ştii… începu Minerva, dar cuvintele îi pieriră pe buze înainte de-a le rosti, fiindcă, oricât de mult ura s-o mintă pe mama lui Hugh, nu putea

nici să-l trădeze pe el, căci îi datora măcar atât. Am prefera să rămâi la Standish House!

— O, Doamne, nu! Oricât de mult îmi place locul ăsta, o proaspătă mireasă trebuie să devină stăpâna casei sale, fără să aibă pe cap o soacră care să-şi bage nasul. Ceea ce, evident, eu voi face, pentru că nu pot să mă abţin. Sunt o femeie destul de autoritară, poate că ai băgat de seamă.

— N-am băgat…

— Nu te pricepi deloc să minţi, Minerva. E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine.

Dacă Olivia ar fi ştiut!

Dar nu era treaba ei să-i spună Oliviei adevărul… ci a lui Hugh, iar în seara aceea avea de gând să-i zică asta fără ocolişuri.

— De fapt, nu-mi displace nimic… în afară de felul în care cânţi, desigur.

— Diana compară felul în care cânt cu un sac cu mâţe care sunt strânse de gât.

Mama lui Hugh chicoti şi luă o mână de ace de păr.

— Hugh e aşa un năzdrăvan că ne-a făcut farsa asta tuturor! Dar, privind retrospectiv, a fost o seară amuzantă. Interpretarea ta… mama ta… vinul de Xeres… enumeră Olivia, ai cărei ochi albaştri o priveau ţintă pe Minerva, în oglindă. Cum se simte mama ta acum, când suntem o casă de abstinenţi?

Vee salvase situaţia la cină, în ziua aceea fatidică a sărutului de pe plajă, când se dovedise că una dintre servitoare o informase pe Olivia în legătură cu faptul că Lucretia se îmbătase şi că se afla la ea în dormitor. În timp ce Minerva, prea stoarsă emoţional, nu mai găsise resurse ca să vină cu o scuză, sora ei mezină îşi coborâse privirea în farfurie, îndurerată, şi spusese că, după moartea tatălui lor, mama lor începuse să bea prea mult în zilele în care o cuprindea depresia, însă făcea tot ce putea ca să lupte cu acel viciu. În mod miraculos, explicaţia lui Vee fusese crezută, şi atât Olivia, cât şi Jeremiah îi arătaseră compasiune Lucretiei şi făcuseră toate eforturile ca s-o sprijine. Toate carafele dispăruseră, băuturile spirtoase

fuseseră încuiate, iar la masă se serveau doar apă şi sirop de soc. Erau oameni atât de buni!

Încă un lucru pentru care Minerva se simţea vinovată. Minciunile se adunau unele peste altele. Atât de multe, încât ea se străduia din răsputeri să ţină pasul cu ele. Începuse să tânjească după întoarcerea lordului Bellingham, ca să le pună capăt. Şi ca să nu mai fie nevoită să-l vadă pe Hugh în fiecare zi şi să sufere.

*

— Ai un păr atât de frumos! Cred că rochia asta necesită o coafură lejeră, nu? Dar, bineînţeles, una cu părul adunat în vârful capului, ca să iasă în evidenţă bijuteriile. Era şi timpul să le poarte cineva. Eu am fost prea scundă ca să mă împodobesc cu ele. Dacă îmi pun colierul ăsta, rubinele şi diamantele, nu fac altceva decât să se îngrămădească în jurul gâtului meu scurt. Sunt încântată că întreaga garnitură şi-a găsit o nouă proprietară.

— Chiar nu le pot accepta… spuse Minerva, însă apoi îşi dădu seama că, în cazul în care insista să refuze bijuteriile, declaraţia ei n-ar fi făcut altceva decât să ducă la dezvăluirea adevărului…Dar sunt încântată să le împrumut astă-seară.

— Cum vrei. Vom considera că sunt împrumutate, dacă asta te ajută să le accepţi mai uşor, dar nu vreau să le iau înapoi. E cadoul meu de nuntă pentru tine.

— Dar eu şi Hugh nu suntem căsătoriţi…

— Veţi fi, ceea ce mă încântă, după cum ştii. Recunosc că am avut îndoieli. Din cauza relaţiei capricioase a lui Hugh cu adevărul şi a reticenţei lui, timp de atât de mulţi ani, de a se gândi la căsătorie, eram convinsă că logodna lui era o prefăcătorie… Chiar şi după ce te-am cunoscut, am avut suspiciuni serioase. Cred că am fost atât de convinsă că eram dusă de nas, încât am văzut metehne în orice şi probabil că ţi-am făcut zile fripte în consecinţă. Acum sunt jenată de asta, fiindcă este evident că tu şi fiul meu sunteţi profund îndrăgostiţi… şi că *tânjiţi* unul după

celălalt, spuse ea, fluturând peria. O, nu te preface atât de surprinsă, dragă! Credeai că sunteţi subtili? Observ cum se uită el la tine şi cum te uiţi tu la el atunci când credeţi că nu vă priveşte nimeni. E minunat! Afecţiunea şi pasiunea de soiul ăsta nu pot fi falsificate. Nu mă surprinde că v-aţi *anticipat jurămintele.*

— Chiar n-am făcut-o!

— Nu sunt puritană, Minerva. Astfel de lucruri sunt naturale atunci când o domnişoară îşi întâlneşte sufletul pereche. De ce crezi că n-am făcut tam-tam zilele trecute, când aţi fugit? Îmi amintesc cum era când voiam să fiu singură cu bărbatul meu, înainte să mă căsătoresc cu el. Fiorii de entuziasm… perfecţiunea desăvârşită a momentelor în care sunteţi singuri unul cu celălalt! Fără prefăcătorie. Fără aere, eleganţă sau politeţe înăbuşitoare. O degustare a căsătoriei şi a felului în care ar trebui să arate ea între doi îndrăgostiţi… Cu toate că, având în vedere mica voastră escapadă, vă cam jucaţi cu focul amânând nunta până de Ziua îndrăgostiţilor. Ai primit răspuns de la familia din Scoţia a tatălui tău?

— Nu încă.

— Atunci, poate că scrisoarea s-a pierdut cu poşta? Scriem alta mâine şi o trimitem cu un mesager special.

Olivia strecură ultimul ac în părul Minervei şi făcu un pas înapoi, ca să-şi admire opera.

— Minunat… Vei fi frumoasa balului şi va trebui să dansezi cu fiecare tânăr de acolo, ca să-l faci pe fiul meu îngrozitor gelos. Astfel de lucruri îl ţin pe jar pe un soţ îndrăgostit şi-i vor face bine lui Hugh.

— Dansez la fel de bine precum cânt, Olivia, aşa că cel mai bine ar fi să mă mulţumesc să privesc.

— Nu dansezi deloc? Dar Hugh a spus că voi doi aţi valsat… O poveste atât de frumoasă…

— Pot să valsez, zise Minerva zâmbind liniştitor în oglindă, fiindcă nu dorea să calce în picioare încă o convingere greşită a acelei femei minunate.

Minciuna despre dans fusese una pe care Hugh o spusese cu mult înainte ca el s-o ademenească pe ea, pe

Minerva, să-l ajute. Fugind cu cel mai bun prieten al fiului ei, Minerva avea să-i frângă inima suficient de tare Oliviei.

— Da, pot să valsez cât de cât.

Măcar avusese parte de o lecţie înainte să se aleagă praful de tot.

— Cu atât mai bine! Atunci, vei dansa doar cu Hugh, şi toţi vecinii vor putea fi martori ai adoraţiei pe care o aveţi unul faţă de celălalt!

— Absolut.

Nu era cazul să-i spună acelei femei atât de grav înşelate că n-ar fi trebuit să aştepte momentul cu nerăbdare. Ea şi Hugh n-aveau să mai danseze, aşa cum n-aveau să mai poarte nici conversaţii intime în galeria cu portrete. Precum mareea de pe acea plajă frumoasă, Hugh se retrăsese. Şi nici măcar luna nu putea influenţa asta.

— Dar, dacă sunt presată să dansez cu altul, te rog să găseşti scuze în numele meu.

— Las' pe mine. Sunt o mincinoasă mai convingătoare decât ai putea fi tu vreodată.

Capitolul 25

— Dar e ultimul vals!

Mama lui nu se dădu bătută.

— Niciunul dintre voi n-a dansat nici măcar un singur dans toată seara şi sunt sigură că nimeni de aici nu vă va purta pică dacă dansaţi un vals, pledă Olivia împingând-o spre el pe Minerva, ai cărei ochi verzi, în ciuda strălucirii minunatelor rubine, erau reci şi ostili, semănând cu nişte smaralde dure. În plus, sunt sigură că toţi cei de aici vor fi încântaţi să aibă motiv de bârfă atunci când veţi dansa ca doi porumbei, inevitabil de scandalos de aproape.

Dacă o simplă privire aruncată spre Minerva îi făcea lui Hugh inima să plângă, a o ţine aproape avea să fie pură tortură.

— Dacă pui problema aşa, cum aş putea refuza?

El îi întinse mâna, iar ea o apucă, fiecare dintre terminaţiile lui nervoase pierzându-şi controlul. Însă atingerea, ca şi expresia ei, erau acum la fel de distante ca şi relaţia lor îngrozitoare.

Hugh suferea îngrozitor. În timp ce o conducea pe Minerva pe ringul de dans, se simţea inundat de durere, devastat, cuprins de o agonie tulbure. N-avea nici cea mai vagă idee ce putea face în acea privinţă. După ce îndurase timp de o săptămână retractilitatea ei plină de răceală şi ostilitatea latentă, pe care nu le înţelegea întru totul, se temuse de acel moment. De faptul că ea avea să-i fie din nou aproape şi de certitudinea că, după acea ultimă oară, el n-avea s-o mai ţină niciodată în braţe.

Nu ajuta nici faptul că ea era mai frumoasă decât o văzuse vreodată, îmbrăcată într-o rochie de mătase roşie, strânsă pe talie, care, după cum remarcă el cu o gelozie iraţională, atrăgea o mulţime de priviri admirative din partea celorlalţi domni aflaţi de faţă. Sau faptul că fusese distantă cu el din ziua în care îi mărturisise sentimentele pe care le nutrea faţă de ea, cu toate că ea pretinsese că simţea acelaşi lucru pentru el. Sau faptul că afurisiţii lui de ochi fuseseră atraşi de ea în fiecare secundă din cele două ore nesfârşite de când se aflau acolo, privind-o cu invidie cum râdea şi vorbea cu toţi cei care n-aveau ghinionul să fie el.

Cu el era monosilabic de rece. Indiferentă. Distantă. Până şi degetele îi erau înţepenite într-ale lui în clipa în care îşi luară poziţia. O învârti în braţe, iar ea zâmbi. Era un zâmbet care nu i se reflecta în privire, un zâmbet pentru care el plătea şaizeci de lire.

El ura acel zâmbet. Durerea pe care o simţi îl apăsă precum o nicovală pusă pe piept.

Orchestra cântă primele acorduri, iar ea îl călcă pe picior în timp ce corpul ei lipsit de coordonare se lupta cu muzica. Hugh îi simţi sub palme frustrarea faţă de ea însăşi şi se gândi serios s-o lase să se poticnească pentru că-l respinsese, înainte să-şi aducă aminte de rolul pe care-l juca el în acea tranzacţie impersonală. Ei doi erau obligaţi

să facă spectacol, chiar dacă el nu se simţea din cale-afară de înclinat să facă asta.

— Înapoi, lateral, împreună… înainte, lateral, împreună… îi simţi corpul relaxându-i-se în braţe în clipa în care ea găsi, în sfârşit, ritmul, anticipând mişcările lui mai degrabă decât să asculte ritmul muzicii pe care urechile ei afone n-o percepeau. Hugh iubea acea imperfecţiune a ei. Aproape la fel de mult pe cât iubea s-o ţină în braţe.

Ea se mulţumea să danseze în tăcere. Probabil că era mai bine aşa, fiindcă el îşi epuizase cuvintele lipsite de semnificaţie. Făcură un tur al ringului, reuşind să danseze foarte intim pentru doi străini – asta, fiindcă ea nu putea să danseze altfel paşii. Îşi evitau privirile, iar sufletele le erau cât se poate de departe unul de celălalt.

— Trebuie să-i spui mamei tale adevărul, zise Minerva din senin, iar, la auzul tonului ei abrupt, Hugh se poticni la pasul următor. Lucrurile au mers prea departe. Ea mi-a dat garnitura asta de rubine, încă un motiv de vinovăţie!

— Poţi să le laşi aici când pleci.

— Da… exact asta ar trebui să fac. Să mă port cu dispreţ rece, în timp ce ea e atât de bună cu mine! Urăsc s-o mint.

— Giles se va întoarce cât de curând. I-am scris şi i-am cerut să revină, ca să încheiem odată farsa asta. Atunci vei putea înceta cu minciunile.

În timp ce el continua cu acestea în absenţa ei.

Cu toate că suferinţa avea să fie dureros de reală. După zile de chin, Hugh simţea că durerea persistentă din pieptul lui era la un pas de a deveni acută. Ar fi vrut s-o pună pe seama rochiei, dar ştia că de Minerva îi era dor. De ei doi împreună.

— N-ar fi trebuit să dureze atât de mult. Am acceptat să rămân câteva zile după sosirea mamei tale… cel mult o săptămână.

— N-avem ce face.

— Ea crede că suntem… iubiţi, continuă Minerva, dând glas încă unuia dintre faimoasele *ce-ar fi*-uri despre care vorbiseră în ziua sărutului de pe plajă. Şi că aş fi deja

însărcinată… E entuziasmată!

Hugh nu răspunse fiindcă, în mod ciudat, acum deplângea pierderea acelui copil imaginar, la fel ca şi Minerva. Încă un blestemat de *ce-ar fi* care n-avea să se adeverească.

Pentru ca suferinţa să fie şi mai mare, Hugh îi observă pe Sarah şi pe soţul ei intrând în sala în care avea loc reuniunea. Şi apoi, în spatele lui Sarah, pe mama ei. În mod clar, destinul sau Atotputernicul voiau ca seara aceea să fie cea mai îngrozitoare din viaţa lui şi să trimită orice blestem posibil ca să-l împungă în rănile deschise.

Cum era de aşteptat, Sarah îl observă şi îl salută făcându-i cu mâna. El se prefăcu că n-o văzuse, dar nu reuşi să-şi ascundă îndeajuns de iute tulburarea. Astfel că spre locul în care zăbovise privirea lui, se îndreptară ochii partenerei lui de dans, care se măriră.

— Doamna Peters e aici…

— Da?

— Ştii că e. De ce o ignori?

— Dansăm, spuse el, gândindu-se că era mai uşor să devieze de la subiect decât să dea cu piciorul în acel adevărat cuib de viespi. Şi sunt perfect conştient de faptul că în ultimele săptămâni ai făcut mult mai multe decât te-ai angajat să faci. Dar îţi promit că ziua în care Giles îşi mişcă îndărătul înapoi aici va fi şi ziua în care vei pleca. Între timp, las-o pe mama în seama mea.

— Pentru că totul a mers foarte bine, nu? Mâine se fac pentru a doua oară strigările la biserică, iar apoi, imediat ce mă întorc la Standish House, mi se iau măsurile pentru rochia de mireasă. După cum am zis… totul a mers mult mai departe decât aş fi anticipat eu vreodată.

— Ce vrei? Mai mulţi bani? Spune-mi nenorocitul ăla de preţ, Minerva, şi să terminăm cu asta!

Ochii ei verzi se îngustară, devenind şi mai duri.

— Banii nu vor repara nedreptăţile pe care i le facem unei femei generoase şi neştiutoare! Sau lui Jeremiah, care a fost minunat mereu. Se mută înapoi în Anglia. Ştii asta? Jeremiah vinde tot ce au în America, fiindcă el şi Olivia vor

să fie aici, împreună cu noi! Ea îşi dă toată viaţa peste cap pentru o minciună…

Hugh simţi că i se făcea rău. Toate astea n-aveau să-i frângă doar lui inima, ci aveau s-o distrugă şi pe mama lui. *Ce încurcătură oribilă, care scăpa de sub control!*

— Povestea se va termina înainte să se întâmple ceva imposibil de anulat, o asigură el, gândindu-se că, dacă era nevoit, avea să dea de urma lui Giles şi să-l târască cu forţa înapoi în Hampshire. Au mai rămas doar câteva zile din tortura asta, iar apoi repar eu toate pagubele pricinuite.

Dacă puteau fi reparate, lucru de care Hugh se îndoia. Era limpede că el n-avea să treacă peste toate astea, nu doar din cauza pierderii Minervei. Îşi trădase mama, care fusese deja trădată suficient de mult. Cu ce îl făcea asta mai bun decât fusese tatăl lui?

— Pagube *extinse,* spuse Minerva sfredelindu-l cu o privire acuzatoare, ceea ce îl făcu să deplângă şi pierderea prieteniei lor, distrusă de un singur sărut şi de o conversaţie scurtă. Foarte probabil, pagube ireparabile, preciză ea. Spune-mi, Hugh, a meritat?

— Nu… sigur că nu! Nu-s prost, Minerva. Ştiu că am făcut totul praf. Privind retrospectiv, evident că aş fi procedat altfel.

N-ar mai fi inventat o blestemată de logodnică şi n-ar fi existat nicio posibilitate ca el să sărute sirena de pe plajă şi să i se ofere. De atunci, nimic nu mai fusese la fel. Totul se năruise.

— I-aş fi spus mamei adevărul înainte ca ea să ridice pânzele spre Boston, m-aş fi confesat că n-aveam să mă însor cu nimeni şi nici să-i ofer nepoţi, fiindcă nu puteam face asta! Îndrăznesc să spun că vina de a-i fi frânt inima în urmă cu doi ani ar fi fost preferabilă suferinţei şi durerii pe care mi le-a provocat tot acest fiasco.

— Fiasco? Un cuvânt care îţi cam minimalizează rolul în toate astea. Tu eşti responsabil de tot, Hugh. De fiecare părticică. Şi totul a fost egoist.

O, cât îşi ura sângele pătat, de Standish!

— A fost autoapărare!

Agitat, o învârti cu stângăcie către zona cea mai îndepărtată a ringului de dans. Departe de ochii iscoditori, de urechile care ascultau şi de nou-veniţii sosiţi chiar la timp ca să-i reamintească de trecut şi care stăteau acum în dreptul mesei cu răcoritoare.

— Egoist ar fi fost să-i permit mamei să mă facă să cedez, reluă el. Să fiu necinstit şi ipocrit. Să mă însor cu vreo biată femeie neştiutoare şi apoi să-i distrug viaţa, aşa cum au făcut înaintea mea nenumăraţi bărbaţi din familia mea blestemată!

— Pentru că bărbatul Standish este un soţ din cale-afară de rău.

— Cel puţin eu îmi recunosc defectele.

— E aşa un hobby splendid să fii afemeiat? De-asta nu poţi să faci promisiuni?

— Ţi-am spus de ce nu pot să risc să fac promisiuni, spuse el cu gândul la jurăminte, pe care le considera menite să dureze veşnic. Bărbatul Standish e notoriu pentru faptul că-i fug ochii.

— Tot zici asta... deşi n-am decât părerea ta în această privinţă.

— Atunci, permite-mi să te luminez, ca să-mi justific acţiunile. Tatăl meu a fost un afemeiat, la fel şi tatăl lui şi tatăl de dinaintea lui.

Deşertarea sufletului ar fi trebuit să fie eliberatoare, însă tot ce simţea Hugh era furie, frustrare şi ruşinea de a recunoaşte.

— În afară de confidenţele tale, n-am auzit niciun cuvânt rău la adresa tatălui tău.

— Asta, pentru că era în stare să farmece şi păsările din copaci, aşa cum pot face şi eu, iar oamenii nu văd decât ce vor să vadă. Inclusiv eu. Şi-a folosit talentul ăsta îndoielnic spre binele lui, fără să ţină cont de sentimentele celorlalţi.

— Aşadar, n-a fost un om bun? Toată lumea se înşală?

— A fost un tată bun. Un proprietar bun. Un politician excelent. Un progresist şi un liberal. A făcut mult bine. Pentru toată lumea, a fost un om bun. Unul grozav, chiar.

Şi, cu siguranţă, mai bun decât tatăl lui, care a fost urât de toată lumea. Dar în spatele uşilor închise, în viaţa personală, a fost diferit de faţada publică pe care o cultiva, şi nu cu mult diferit faţă de propriul tată, în ciuda faptului că tot timpul amintea de numeroasele defecte ale nenorocitului ăluia insensibil, se confesă Hugh, dându-şi seama că acei cincisprezece ani ce trecuseră între timp nu fuseseră în stare să prevină amărăciunea care se ridica la suprafaţă. La fel ca şi groaznicul meu bunic, tata a fost şi el un mincinos care şi-a urmărit propriile plăceri în detrimentul tuturor şi a orice altceva. I-a fost necredincios mamei mele chiar şi înainte de a o conduce la altar şi a continuat s-o trădeze de-a lungul căsniciei lor. Ceea ce am aflat abia cu câteva săptămâni înainte de moartea lui, pentru că amândoi mi-au ascuns asta!

Da, atunci când părinţii lui îi trăseseră covorul de sub picioare şi smulseseră vălul roz care îi acoperea ochii! Iar, din clipa aceea, Hugh îşi jurase să nu mai permită niciodată defectelor lui ereditare să provoace o asemenea distrugere.

— Asta nu înseamnă automat că sunteţi de aceeaşi teapă, spuse Minerva.

— Mi-am petrecut anii copilăriei încercând să imit un bărbat care nu era cel pe care-l credeam! Am în cap vocea lui! Am în vene sângele lui! Până când am ajuns să realizez că nu trebuia să mă modelez după el, a fost prea târziu. Zarurile fuseseră aruncate. Semăn prea mult cu el... Două picături de apă. Nu aşa zice toată lumea?

— Da, dar...

Hugh nu voia să audă platitudini.

— Ai văzut toate tablourile din galeria portretelor, Minerva. Dacă dai la o parte hainele, anii şi plăcuţele cu nume, acele chipuri de Standish sunt unul şi acelaşi. Interschimbabil, intrinsec egoist şi complet incapabil să se îndrăgostească şi să rămână credincios unei singure femei.

Afecţiunea profundă nu era dragoste. Durerea constantă din pieptul lui nu era, nici ea, dragoste. Nevoia de a o face a lui pe Minerva nu garanta veşnicia sentimentelor.

— Ai încercat vreodată?

Ea nu-l asculta!

— Ştiu ce sunt, Minerva. Până să vii tu, am evitat legăturile romantice, ştiind mult prea bine că n-aveam suficient înlăuntrul meu ca să le susţin.

— Asta aduce mai degrabă a scuză convenabilă ca să te descotoroseşti de complicaţiile dezagreabile! îl certă ea ţinându-şi nasul ridicat şi binevoind să-l trateze cu superioritate. Nu eşti stăpân pe propriile acţiuni? Pe propriul destin?

Îl irita faptul că ea recursese dintr-odată la sarcasm.

— Sunt stăpân pe destinul meu.

Chiar nu vedea ea că acela era motivul pentru care el se comporta atât de nobil?

— Chiar aşa? Atunci, de ce continui să invoci sângele Standish ca să-ţi justifici comportamentul îngrozitor?

— Deşi nu încerc să justific încurcătura uriaşă pe care am creat-o, află că toată farsa asta scăpată de sub control a apărut fiindcă am refuzat cu orice preţ să calc pe urmele tatălui meu.

— Pentru că eşti incapabil să te îndrăgosteşti sau să rămâi credincios.

— Niciodată nu m-am crezut capabil de niciuna dintre astea două.

Deşi existau şanse mari ca afecţiunea lui profundă să devină dragoste, dacă era încurajată. Iar, dacă Minerva i-ar fi acceptat oferta, el ar fi făcut toate eforturile din lume ca să rămână fidel.

— Şi cu Sarah ce e?

— *Sarah!*

El se opri o clipă în timpul dansului, ca să se zgâiască la ea, uluit.

— Am ochi, Hugh. De fiecare dată când o vezi, te comporţi ciudat.

— Atunci e clar că ai nevoie de ochelari, dacă nu vezi ceea ce vede toată lumea din încăperea asta.

— Văd cum te uiţi la ea! De ce nu recunoşti, pur şi simplu? Ţi-a frânt inima, iar durerea ţi-a împietrit-o. Poate

că încă o mai iubeşti… sau poate că încă te simţi vinovat pentru că te-ai descotorosit şi de ea? Încă o complicaţie *dezagreabilă* care n-ar putea să pângărească vreodată impresionanta familie Standish! Pentru că, Doamne fereşte ca o femeie simplă să păteze acea descendenţă ilustră, nobilă şi *tarată.*

Oare Minerva îşi pierduse minţile?

— N-o iubesc pe Sarah!

— Dar ai făcut-o! spuse ea aruncându-i cuvintele în faţă. Măcar o dată în viaţa ta, spune adevărul, Hugh!

Mai multe perechi de ochi îi priveau acum cu atenţie, aşa că el o luă de cot şi o conduse spre o nişă. Poate că teribilul adevăr era bine cunoscut acolo, însă nimeni nu-l rostise vreodată cu voce tare. Mai ales el.

— Sarah e *sora* mea, Minerva!

Ea rămase cu gura căscată. Apoi îşi întinse gâtul ca să se uite la sora lui, analizând, fără îndoială, asemănările inconfundabile.

Părul blond. Înălţimea. Ochii albaştri. Aceleaşi trăsături. Cu toatele, ale tatălui lor. Două picături de apă.

— N-am ştiut că ai o soră!

— Nici eu, până când am împlinit şaptesprezece ani! Femeia de acolo, care e cu ea, a fost amanta tatălui meu.

Şi o dată în plus, deşi el n-avea să înţeleagă niciodată aşa ceva, mama lui vorbea cu acea femeie ca şi cum aceasta nu i-ar fi furat soţul şi nu i-ar fi distrus căsnicia.

— Probabil că una dintre multele lui amante, bănuiesc… dar el le-a mutat pe amândouă în casa noastră atunci când a aflat că era pe moarte…

Încă îşi amintea cum mama lui îl luase deoparte şi îi explicase că cealaltă familie a tatălui său avea şi ea dreptul să se afle acolo, pentru că ele o iubeau la fel de mult cum le iubea el. Olivia fusese cu desăvârşire calmă, ca şi când zidurile Ierihonului nu se prăbuşeau în jurul urechilor lui şi toate lucrurile pe care le crezuse despre acel om pe care îl venerase nu fuseseră doar o minciună de doi bani.

Câteva zile mai târziu, Hugh fusese nevoit să stea, alături de acele străine deloc bine-venite, la căpătâiul

tatălui său, care îşi dădea ultima suflare. Iar el murise ţinând-o de mână pe femeia ce nu-i era soţie, în timp ce nevasta lui reală nu fusese decât o simplă spectatoare. Tatăl lui plecase dintre cei vii fără să ofere o explicaţie pentru acea realitate nouă şi – se pare că doar pentru Hugh – îngrozitoare şi subită.

— Cred că asta îmi dă dreptul să mă port puţin cam ciudat în ocaziile neobişnuite şi de neevitat în care dau peste Sarah şi peste mama ei.

În spatele lor, oamenii aplaudară, fiindcă valsul tocmai se încheiase.

— Deci Sarah nu ţi-a frânt inima?

Oare acela să fi fost singurul detaliu pe care îl ţinuse minte Minerva, singurul de care ei să-i pese, după ce el tocmai îşi deschisese sufletul care fusese atât de ponegrit?

— Nu, zise Hugh, cu o expresie de dezgust. Nu înţeleg cum de ai putut să crezi aşa ceva.

— Poate că dacă ai fi fost mai deschis de la început, n-aş fi tras concluzii pripite.

— Întotdeauna am fost deschis cu tine.

— Îmi dai voie să ştiu ce gândeşti doar atunci când îţi convine ţie să-mi spui.

— Nu-i corect.

— Oare? Eşti maestru la devierea de la subiect. Mereu faci glume şi te ascunzi în spatele unei măşti fermecătoare, sau eviţi să fii cu adevărat sincer, pentru că… spuse ea ridicându-şi mâinile în aer. Serios vorbind, nu ştiu ce te face să te comporţi astfel… dar bănuiesc că eviţi să fii cu adevărat sincer cu orice preţ, fiindcă asta te sperie.

— Întotdeauna am fost sincer cu tine, Minerva.

Nu, nu fusese.

Existaseră momente de sinceritate brutală răspândite printre multele lui devieri de la subiect. Lui nu-i plăcea să fie văzut ca fiind altceva decât era în realitate – un om extrem de nedemn de încredere, despre care nimeni nu trebuia să creadă că n-avea să-i dezamăgească pe ceilalţi.

— Cunoşti mai mult din firea mea adevărată decât majoritatea, Minerva.

Acea afirmaţie a lui era mai aproape de realitate.

— Poate că da… dar am aflat mai multe despre *adevăratul* Hugh de la mama ta, de la Jeremiah şi de la Payne decât am auzit de pe buzele tale. Spune-mi… dacă n-aş fi interpretat eu greşit relaţia dintre tine şi Sarah, mi-ai fi zis vreodată ceva despre faptul că ai o soră?

— De unde să fi ştiut eu că regimentul soţului ei se întorcea acasă? Nu ţinem legătura…

— Iau asta drept un răspuns negativ. Pentru că a vorbi despre ea ar fi însemnat să vorbeşti despre emoţiile tale complicate legate de tatăl tău, şi de ce ai împărtăşi cuiva un lucru semnificativ, dacă e mai uşor să tratezi totul cu superficialitate? Şi să arunci vina pe sângele tău de Standish pentru orice, spuse Minerva oftând încet şi clătinând din cap. Asta mă face să mă întreb ce altceva nu mi-ai spus.

— Nimic important.

Spunând acea minciună, Hugh simţi amăreala fierii ridicându-i-se în gât. Încă nu-i spusese despre tatăl ei, în ciuda protestelor zilnice ale lui Payne. Dar cu ce ar fi ajutat dacă ea ar fi aflat că taică-său fusese tot timpul pe aproape, dar că le ignorase din egoism? Sau dacă îi spunea că, după ce începuse să facă cercetări, descoperise mai multe detalii despre acel pierde-vară? În plus, dacă i-ar fi mărturisit că-i dăduse bani nemerniculuI, ea ar fi presupus că el procedase astfel ca să-şi salveze pielea, iar a admite că nu era aşa ar fi implicat necesitatea de a-i spune din nou că o făcuse dintr-o profundă afecţiune faţă de ea.

Afecţiune profundă?

Poate că, într-adevăr, lui îi era frică de sinceritatea deplină fiindcă ştia în adâncul sufletului că afecţiunea nu era, de fapt, un sentiment atât de dureros şi de complex. Simţea o afecţiune profundă pentru Payne, iar asta nu semăna deloc cu sentimentele lui faţă de Minerva.

— Eşti obositor, Hugh! M-am săturat.

El simţi pământul fugindu-i de sub picioare.

— Ce vrei să spui?

— Că nu mai putem continua la nesfârşit vicleşugul

ăsta. Nu atunci când, urmându-şi cursul, ne-a făcut pe amândoi total nefericiţi.

Ea făcu o pauză şi-şi duse degetele la colierul greu, încrustat cu rubine, în timp ce privirea lui se îndreptă spre mama lui şi spre amanta preferată a tatălui său.

— Mâine se fac din nou strigările, spuse Minerva. Voi sta şi la anunţul ăsta, dar nu voi permite să fie citit duminica viitoare, pentru a treia şi ultima oară. Ceea ce ne oferă exact o săptămână… fie pentru punerea în scenă a sfârşitului poveştii tale, fie pentru a înfrunta consecinţele.

Privirea Minervei era tulburată, furioasă, iar în adâncurile ochilor verzi, impenetrabili, se putea citi doar un regret amar, ce durea profund. Dar nu la fel de profund ca vorbele ei de despărţire.

— Indiferent de ce va fi, sâmbăta viitoare pe vremea asta eu voi fi plecat, Hugh. A trecut de mult momentul în care trebuia să ne luăm rămas-bun… De fapt, regret amarnic că ne-am cunoscut.

Capitolul 26

Pentru că lacrimile ameninţau să-i curgă fără să şi le mai poată opri, Minerva se scuză şi se repezi spre toaletă. După zece minute şi după ce-şi aranjă chipul în grabă, ieşi tremurând… însă calmă la suprafaţă. Trase aer adânc în piept, cu intenţia de a reveni lângă Olivia, unde se simţea în siguranţă, însă în schimb picioarele o conduseră spre uşă, fiindcă tânjea să petreacă măcar câteva clipe la aer curat înainte de a afişa din nou aceeaşi mască.

Nu minţise. Era obositor să fie Minerva *lui.* Fiecare zi venea cu noi provocări, cărora nu era pregătită să le facă faţă. Rubine, rochii de mireasă, actriţe bete, surori secrete, propria inimă zdrobită. Oare era de mirare că ajunsese la capătul puterilor? Sau că lacrimile nu erau niciodată departe de a-i ţâşni din ochi? Fusese atrasă în acel loc de promisiunea unei cărări mai line, dar se trezise, în schimb,

pe o potecă presărată cu stânci.

Înfruntând frigul iernii, trecu pe lângă trăsurile care aşteptau şi se îndreptă către piaţa satului, care era cufundată în întuneric. Simţea nevoia să fie singură.

— Când ai învăţat să dansezi?

Vocea aceea o înfioră mai mult decât ar fi putut-o face noaptea rece de decembrie.

— Tată?!

Ea îşi roti iute capul de la stânga la dreapta, încercând să-l distingă în întuneric, până când o străfulgerare îl lumină, arătându-l rezemat de un zid şi aprinzându-şi unul dintre acele trabucuri urât mirositoare pe care Minerva le urâse întotdeauna.

— A dat norocul peste tine, ei? Logodită cu un conte şi alta nu!

Minerva simţi că i se făcea rău, ştiind că, dacă tatăl ei alesese să-şi facă apariţia după atât de mult timp, asta nu putea însemna decât un singur lucru.

Necazuri.

— Ce faci aici?

— Cum? Nu verşi lacrimi de împăcare la vederea tatălui pe care l-ai pierdut de-atâta vreme?

— Speram c-ai murit într-un şanţ pe undeva, cu ani în urmă.

El trase adânc din trabuc, iar apoi suflă fumul încet.

— Întotdeauna ai fost genul de om rece, Minerva.

— Răspunde-mi la întrebare! Ce faci aici?

El ridică din umeri, netulburat ca de obicei.

— Mi s-a părut că ţi-ai dat seama şi singură. Am venit ca să-mi salvez fetele.

— N-avem nevoie să fim salvate.

Mirosul acru al trabucului ieftin o purtă înapoi la Clerkenwell, în vremurile sumbre de dinainte de dispariţia lui. Vremurile când ea se ascundea, tăcută, în timp ce omul care colecta chiria, creditorii şi, uneori, câte un poliţist izbeau în uşă. Aceeaşi uşă lovită de pumnii oricărui mesager trimis după fiica lui cea mare în toiul nopţii, ca să-l ia pe tatăl ei îmbuibat de alcool din câte o groapă fetidă în

care se prăbuşise. Vremurile când ea îşi ascundea – sub o scândură slăbită din duşumea – banii câştigaţi cu greu, astfel încât el să nu-i găsească şi să prefere să bea până când îşi pierdea minţile, în loc să pună mâncare pe masă.

— Cum ne-ai găsit?

— Dacă mica ta escrocherie era un secret, poate că n-ar fi trebuit să-i permiţi lui Venus să lase o adresă la Dog and Duck. Am luat-o drept o invitaţie. Nu că aş fi avut nevoie de aşa ceva. Până la urmă, suntem o familie, iar eu încă sunt capul ei.

— Ceea ce ai reuşit, în mod convenabil, să uiţi timp de cinci ani! Nu mă obosesc să te întreb unde-ai fost. Ştiu deja că tot ce voi auzi vor fi obişnuitele minciuni.

— Apropo de minciuni, dragă fiică, mă întreb ce-ar zice mama contelui tău, sau sătucul ăsta pitoresc, despre minciunile pe care le spuneţi tu şi el.

Tentacule reci ca gheaţa i se încolăciră Minervei în jurul coastelor şi-i striviră pieptul.

— Ce te face să crezi că minţim?

— El? Să se însoare cu tine? se miră taică-său dându-şi capul pe spate şi râzând. Conţii nu se însoară cu haimanale.

Nu era acesta adevărul?

— Păi, nu mi-ai spus tu că sunt fiica unui gentleman? A unui gentleman care din fericire era mort!

Minerva se răsuci pe călcâie. Avea de gând să rămână fermă pe poziţii şi apoi să discute cu Hugh, anunţându-l că nu mai aveau la dispoziţie o săptămână. Ci doar câteva ore.

— Am auzit că am murit îngheţat… în Cairngorms.

Ea se opri.

— Şi eu, care am crezut tot timpul că te uitai de sus la mine pentru că te credeai superioară! Şi când colo, se pare că aşchia n-a sărit prea departe de trunchi, nu-i aşa… Minerva *Landridge?*

— Nimeni nu va crede vreodată cuvântul tău şi nu pe cel al lui Hugh.

— Hugh, ei? Drăguţ… Dar mai vedem noi! Sau putem alege calea cea uşoară şi nimeni nu află nimic…

— Ce vrei?

— Oricât îţi plăteşte el.

— Nu mă plăteşte.

— Atunci, vreau rubinele alea… Sunt rubine, nu? Un ştab ca el n-ar cumpăra niciodată pastă[8].

Instinctiv, ea îşi duse mâinile la gât, ca să protejeze darul nedorit pe care îl primise de la Olivia.

— Nu sunt ale mele. Sunt împrumutate.

— Atunci, aştept plata în bani gheaţă. Să zicem, o sută de lire… până mâine?

— Îmi dă doar şaizeci!

Ea îşi regretă pe loc izbucnirea prostească, izvorâtă din panică, dar nu mai putea retracta. Răul fusese făcut.

— Doar şaizeci?

Tatăl ei o măsură încet cu privirea din cap până-n picioare, ceea ce o făcu să se simtă de-a dreptul pângărită.

— Te vinzi prea ieftin, fato… Sau mă iei de prost? Buzunarele sclifositului tău de bărbat sunt căptuşite cu aur! exclamă el suflându-i Minervei fumul în faţă şi chicotind. Accept şaptezeci şi cinci. Sunt sigur că reuşeşti să-l convingi să-ţi dea mai mult. Amărâtul se uită la tine ca un câine la vitrina măcelarului. Foloseşte-ţi vicleşugurile, fato…

— Nu-ţi dau niciun penny!

Ea se întoarse, dar el o prinse de mână şi o trase înapoi.

— Oare te vei bucura să vezi numele amorezului tău târât prin noroi? Toţi locuitorii de aici cred despre el că merge pe apă. Şi cum rămâne cu mama lui? Ştie că băiatul ei scump şi-a tocmit o logodnică? Şi o întreagă familie de *Landridge* odată cu ea? O astfel de trădare afectează rău o mamă…

— Încetează!

El ştia prea multe – sau pusese totul cap la cap mult prea bine – şi, datorită prostiei ei, acum avea confirmarea că era plătită.

— Nu pot să-ţi dau şaptezeci şi cinci. Nici măcar

8 Termen care denumea, în secolele trecute, pietrele preţioase false

şaizeci… Avem facturi… chirie… Dacă nu plătim, rămânem fără adăpost, pledă ea analizând totul la iuţeală în minte şi întrebându-se dacă exista posibilitatea să rămână cu mai mult, însă apoi dându-şi seama că nu merita riscul. Pot să-ţi dau patruzeci. Până mâine. Dacă promiţi că pleci…

În cazul în care reuşea să-l îndepărteze pe tatăl ei pentru câteva zile, putea să găsească o modalitate de a pune iute capăt pretinsei logodne şi de a se întoarce la Londra înainte ca el să apuce să distrugă reputaţia lui Hugh sau s-o rănească pe mama lui…

Ce era în capul ei? Asta n-ar fi făcut decât să deschidă un stăvilar aflat în faţa unor ape furioase.

Tatăl ei era suficient de ticălos încât să continue extorcarea şi nu respectase niciodată o promisiune. Avea să revină precum o molimă, cerând mai mult. Unele lucruri erau la fel de inevitabile ca venirea nopţii după zi.

— Minerva! strigă Hugh, pe care niciunul dintre ei nu-l văzuse apropiindu-se pe furiş. Ce se întâmplă? vru el să ştie, oprindu-şi privirea, încruntat, la tatăl ei.

Minerva avea două variante. Ambele erau groaznice, dar numai una i se păru cea corectă.

— Tata ştie. Încearcă să mă şantajeze!

Hugh primi vestea aceea şocantă cu un calm impresionant, aproape zâmbind, şi-şi încrucişă mâinile pe piept.

— Da? se miră el, iar, în mod bizar, tăria lui o alină pe Minerva. Cele o sută de lire de la mine n-au fost de ajuns, domnule Merriwell?

În mintea Minervei, uşurarea dată de faptul că avea un aliat fu înlocuită iute de groază. Ea simţi întreaga greutate a blestematelor lui de vorbe.

Dacă Hugh nu era surprins, asta se datora faptului că deja îl întâlnise pe tatăl ei. Îl întâlnise, îl plătise şi ascunsese acest lucru faţă de ea. Încă o trădare. Încă o reamintire a faptului că Hugh nu era nici pe departe bărbatul pe care-l crezuse ea a fi.

— Nu poţi învinovăţi un om că încearcă, milord.

— Ba pot. Mai ales atunci când duplicitatea lui încalcă

târgul pe care l-am făcut.

Târguri? Şantaj? Alte secrete? Atât de multe minciuni, încât Minerva nici nu mai ştia ce era adevărat. Probabil c-o apucase tremuratul, fiindcă Hugh se întoarse spre ea, îşi dezbrăcă imediat haina şi i-o puse, blând, în jurul umerilor. Căldura care o învălui pe loc – căldura lui – ar fi trebuit s-o consoleze, dar n-o făcu.

— Du-te înăuntru, Minerva. Mă ocup eu de asta.

— Nu! strigă ea, simţind că-i venea să-l pălmuiască. Am dreptul să aud tot ce se spune!

— Valea, fato! Prefer să vorbesc cu flaşnetarul decât cu maimuţa…

Ultimul cuvânt se auzi ca un croncănit, fiindcă Hugh îl apucase pe tatăl ei de rever şi i-l răsucise. Foarte tare.

— Să nu vorbeşti aşa cu ea!

În timp ce ghetele tatălui ei se agitau şi bâjbâiau în căutarea pământului, Hugh se întoarse din nou spre ea, scrâşnind din dinţi.

— Du-te înapoi înăuntru, Minerva! *Acum!* Ceea ce îi voi spune tatălui tău nu-i pentru urechile unei domnişoare, iar asta este încurcătura mea, pe care trebuie s-o descâlcesc eu şi nimeni altcineva!

Spunând acestea, îl târî mai departe pe tatăl ei, în întuneric.

Ea rămase încremenită locului, ţeapănă precum o statuie, încercând cu disperare să priceapă tot ce se întâmpla şi ajungând la concluzia că pur şi simplu erau prea multe lacune ca să înţeleagă exact. Prea multe întrebări care aveau nevoie de răspunsuri. De ce tatăl ei apăruse brusc? Unde fusese? Cei cinci ani care trecuseră nu fuseseră prea blânzi cu el. Arăta mai bătrân. Mai bolnav. Mai rece decât fusese vreodată. Când îl abordase pe Hugh? Cât timp îi ascunsese Hugh asta? Şi cel mai important de ştiut: de ce?

În timp ce aerul îngheţat îi ardea plămânii cu fiecare respiraţie, Minerva realiză că ştia deja răspunsul la ultima întrebare. Hugh făcuse absolut tot ce fusese necesar ca să-şi salveze pielea egoistă şi superficială şi puţin îi păsase de

felul în care avea să se simtă ea! Sau surorile ei... Oare ce naiba să le spună ea acum? Suferinţa o îmboldea să fugă şi să le pună la curent chiar în clipa aceea, însă raţiunea îi spunea că momentul nu era deloc potrivit.

Hugh ieşi din întuneric. Era singur.

— Nu te va mai deranja, spuse el apropiindu-se şi oprindu-se în faţa ei. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. Credeam că rezolvasem...

Mâna Minervei se ridică fără ca ea să realizeze şi îl pălmui cu putere peste faţă. El făcu un pas în spate, cu o expresie precaută.

— Lasă-mă să-ţi explic...

— Chiar nu-i nevoie... Chiar şi o *maimuţă* ca mine poate să-şi dea seama! strigă ea proptindu-şi palmele de pieptul lui şi împingându-l cu putere. Ţi-a păsat de ale tale, aşa-i?

— Minerva, n-a fost...

Ea îl împinse din nou, cu toată forţa.

— Ai făcut orice ai crezut că era necesar ca să-ţi menţii farsa întortocheată şi egoistă! îl acuză ea dându-i încă un brânci, dar el nu făcu niciun gest ca să se apere şi nici nu încercă s-o oprească. Eşti un mincinos, Hugh Standish! Un ticălos mincinos, egoist, neserios şi cu două feţe! Şi nu mai vreau şi am de-a face cu tine niciodată!

O luă la fugă, fără să-i pese că haina lui îi căzuse de pe umeri şi că ajunsese pe jos, în noroi, sau că o vedea în starea aceea fiecare vizitiu din lungul şir de trăsuri care aşteptau. Se grăbi să intre şi să regăsească refugiul pe care i-l oferea camera de toaletă. Încuie uşa în spatele ei, pentru cazul în care el ar fi avut proasta inspiraţie s-o urmeze, iar apoi se prăbuşi grămadă pe podea.

Cel puţin n-avea alte aşteptări de la tatăl ei! Era un pierde-vară. Muribund din punct de vedere moral, un om abject în toate privinţele. Îl urâse toată viaţa, dar ştiuse întotdeauna cum era. Însă Hugh...

O manipulase cu farmecul lui şi o jucase pe degete. Ea îi crezuse gogoşile şi acceptase să mintă pentru el. Se îndrăgostise de fiecare presupusă faptă bine intenţionată.

Se îndrăgostise de fiecare minciună învăluită în miere care picurase din gura lui de seducător experimentat. Se îndrăgostise de el. Cu totul.

Se îndrăgostise.

De cel mai rău tip de ticălos.

Ce naiba avea să facă?

Capitolul 27

— Ea a spus să-i scrieţi, milord.

Hugh se uită cu gura căscată la majordom.

— În scris?

— Da, milord. Sunt sigur că sunteţi familiarizat cu el. Necesită stilou, cerneală şi hârtie. Aveţi cele necesare în debaraua de haine. Să vi le aduc? întrebă Payne în timp ce-i punea lui Hugh paharul de coniac pe noptieră. V-am zis eu să-i spuneţi despre tatăl ei!

— Mulţumesc, Payne. Chiar că în momentul ăsta îmi trebuia încă un „Ţi-am spus eu!" moralizator!

— Cu plăcere, milord. Fac tot ce pot. Mai doriţi şi altceva?

— Du-te înapoi în dormitorul femeii ăleia blestemate şi spune-i că solicit să fiu primit!

— Desigur, milord. Sunt sigur că, bătând la uşa ei pentru a treia oară la ora asta târzie, voi obţine un rezultat mai bun decât am avut după celelalte două încercări.

Servitorul cel sincer se înclină fără niciun entuziasm şi dispăru din nou pe uşă afară.

O blestemată de scrisoare! Revoltător! În condiţiile în care se străduise în repetate rânduri să-i ceară scuze Minervei şi să-şi expună argumentele! Făcuse o încercare seara trecută, când o Minerva cu chipul împietrit ieşise în cele din urmă din toaleta doamnelor, în faţa căreia o aşteptase, însă trecuse pe lângă el şi intrase în sala de bal ca şi cum Hugh Standish ar fi fost invizibil. Apoi ea rămăsese lipită de mama lui tot restul serii. Pe drumul de

întors acasă, Minerva îşi folosise surorile pe post de gărzi de corp.

În capul scărilor, el îi spusese: „Noapte bună, *iubirea mea*! Somn uşor, *iubirea mea!”*

Se asigurase că pronunţase „iubirea mea” cu emfază, în cazul în care ea uitase codul lor, dar, cu toate acestea, Minerva îl lăsase să se plimbe încolo şi-ncoace prin galeria cu portrete timp de două ore dureroase, până când el acceptase faptul că ea n-avea de gând să vină.

Minerva nu-şi făcuse apariţia nici în dimineaţa următoare. El putea spune asta cu certitudine absolută, fiindcă, după o noapte de insomnie chinuitoare, se întorsese cu promptitudine la ora cinci în galerie, de unde privise răsăritul, auzise casa revenind la viaţă şi văzuse doar chipul inexpresiv al lui Payne, care fusese trimis de mama lui ca să-i spună că, dacă nu-şi mânca micul dejun în următoarele cincisprezece minute, avea să meargă la biserică pe stomacul gol.

Biserica fusese o altă încântare. În trăsură, Minerva îl ignorase cu desăvârşire. La fel ignorase şi tentativele lui de a rămâne în urma celorlalţi la sosire, iar apoi stătuse lângă el, ţeapănă ca o statuie şi rece precum un aisberg. În timpul citirii anunţului, ea rămăsese cu privirea aţintită ferm la reverendul Cranham, iar apoi ieşise, grăbită, din biserică, la braţul lui Jeremiah.

Hugh îşi încercase din nou norocul după-amiază, doar ca să fie gonit de mama lui, fiindcă Minerva se afla împreună cu *madame* Devy, care îi lua măsurile pentru rochia de mireasă şi pentru trusou. O treabă care, se părea, dura câteva ore. Şi din cauza căreia îl prinsese apusul măsurând în lung şi-n lat biroul, în timp ce toate planurile pe care şi le făcuse ca s-o intercepteze pe Minerva înainte sau după cină fuseseră spulberate din pricină că ea nu se obosise să coboare la masă. Pe Minerva o cuprinsese o bruscă durere de cap şi, din cauza Dianei, santinela ei cu ochi de şoim, Hugh fusese nevoit să renunţe la tentativa disperată de a-i lua cu asalt dormitorul.

Se vedea bine că ea era hotărâtă să-l facă să sufere.

Iar asta funcţiona. Hugh nu se simţise niciodată mai deplorabil.

Privi cu indiferenţă pe fereastră, învârtind lichidul chihlimbariu în pahar. Poate că *ar fi trebuit* să-i scrie o blestemată de scrisoare. Ea refuza să-l asculte, însă el avea multe de zis. În mare parte, cu căinţă. Îi părea rău, practic, pentru tot. Îi părea rău fiindcă o implicase în încurcătura lui, folosindu-se fără ruşine, ca să-şi atingă propriul scop, de nevoia ei evidentă de bani. Îi părea rău că-i dăduse viaţa peste cap şi că o târâse prin ţară, punând pe umerii ei problemele lui, băgându-i-le pe gât pe Lucretia şi pe mama lui, provocând fricţiuni între ea şi surorile ei, ascunzându-i întoarcerea tatălui ei, ascunzându-i adevărurile neplăcute despre el şi…

Şi, cel mai important dintre toate, îi părea rău pentru că nu fusese suficient de bun.

Fiindcă îi înţelegea absolut toate motivele pentru care era furioasă pe el şi pentru care voia să stea în permanenţă departe de el.

Tristul adevăr era că, probabil, el putea să-i spună toate astea mult mai bine în scris, decât prin viu grai. Avea condei de scriitor. Doar talentul lui înnăscut de a scrie epistole îl băgase în acea încurcătură de la bun început! Însă o scrisoare era foarte impersonală, iar acum el avea nevoie, mai mult ca oricând, de orice era personal. Avea nevoie să se uite în ochii ei. Să vadă dacă şi ea se simţea la fel de groaznic. Să afle dacă îi păsa suficient de mult de el încât să-i ofere măcar un sâmbure de speranţă.

Payne se întoarse fără să mai bată la uşă. Chipul lui lipsit de expresie spunea totul.

— Trebuie să vă transmit că sunteţi o brută. O bestie… continuă el, începând să enumere insultele pe degete. Un mare mincinos. Un copil care trebuie să se maturizeze. Un seducător vulgar şi amăgitor, continuă majordomul, care se opri apoi încruntat. Mă scuzaţi că întrerup mesajul, milord… Să vă fie ruşine! exclamă el săgetându-l din priviri pe Hugh şi strângând din buze, dezgustat. N-aveţi pic de morală?

— N-am sedus-o… nu în totalitate. Ne-am sărutat… de două ori, spuse el, nu că asta ar fi fost treaba lui Payne! Şi, ca să ştii, în ambele dăţi ea mi-a răspuns la sărut.

— I-aţi dat de ales?

— Vrei să-ţi trag un şut în fundul ăla insubordonat şi să te zbor în jos pe scări? Sigur că i-am dat de ales! Drept cine mă iei? Întoarce-te la recitarea nenorocitului de mesaj. Am observat că-ţi face plăcere.

— Un seducător vulgar şi amăgitor…

— Am stabilit asta.

— Un laş.

— Asta-i puţin cam dur.

— Un ins care nu se poartă frumos.

Asta îl duru.

— Şi un snob.

— Un *snob?!* Eşti sigur?

— Asta am întrebat şi eu, domnule, pentru că nu e nicio îndoială că aveţi multe, *multe* defecte îngrozitoare… dar că nu ştiu să vă fi dat vreodată aere de aristocrat condescendent sau să aveţi fumuri faţă de cineva.

— Cred că asta-i cea mai exuberantă laudă pe care am primit-o vreodată de la tine, Payne.

Majordomul salută acea remarcă printr-o scurtă înclinare din cap.

— Dar ea a fost de neclintit. A zis că aţi fost… şi o citez direct aici, nu parafrazez… un snob laş, care s-a folosit fără nicio ruşine de strămoşii lui morţi ca să se descotorosească de complicaţii dezagreabile!

Sunându-i familiar în urechi, neobişnuita expresie îi trezi ceva în memorie lui Hugh. Minerva îi spusese exact acelaşi lucru seara trecută, însă el fusese prea uimit de faptul că ea crezuse că el nutrea simţăminte romantice faţă de Sarah, dintre toţi oamenii, ca să priceapă.

— Ce însemnă asta, Payne?

Fiindcă era evident că acele vorbe însemnau suficient de mult pentru Minerva ca să merite să fie repetate.

— Nu m-aş putea hazarda să ghicesc, milord, dar ea avea lacrimi în ochi atunci când a spus-o, iar cuvintele îi

ieşeau cu greutate pe gură.

— Cu greutate?

— Era foarte supărată, milord. *Foarte* supărată.

— *Foarte* supărată? Sau plângea de supărare?

— Cu siguranţă că, după ce mi-a trântit uşa în nas, am auzit-o plângând. Şi, desigur, nasul acela era de fapt al dumneavoastră, din moment ce eu doar vă ţineam locul acolo, spuse majordomul, cu o mină tulburată şi încruntat. Ea avea acel chip cu trăsături crispate, palide şi umflate pe care îl au femeile atunci când sunt cuprinse de disperare. Mi s-a părut că plânsese şi înainte să trântească uşa, spuse el arătând spre ochi. Pot să spun cu certitudine că ochii domnişoarei Minerva erau foarte injectaţi.

Hugh nu crezuse că suferinţa lui putea fi mai mare de-atât. Încă o dată, se dovedise că se înşelase amarnic. Minerva plângea – curajoasa, tenacea, ingenioasa, altruista, întru totul minunata Minerva, plângea –, iar asta se întâmpla numai vina lui.

— A, da… şi mi-a mai zis că nu sunteţi demn de încrederea, de timpul sau de efortul pe care vi le-a oferit şi că speră, cu fiecare părticică a corpului ei, că veţi putrezi în iad.

— Ei bine, poţi s-o informezi că dorinţa i s-a împlinit. Sunt deja în cele mai adânci măruntaie ale iadului.

Şi ura asta. Niciodată nu se simţise mai rău, în afara cazului în care era bolnav. Corzile lui vocale păreau strangulate, mintea îi era împrăştiată în toate direcţiile, nu putea să doarmă, nu putea să mănânce şi ceva tare, greu şi ascuţit parcă sărea fără milă pe inima lui.

— Sunt sigur că e doar o chestiune de timp înainte să şi putrezesc acolo, spuse el, scoţând, apoi, un prelung oftat de autocompătimire. Ce mă fac, Payne? Mă simt de-a dreptul îngrozitor.

— Dacă pot îndrăzni să spun astfel, milord, vă simţiţi de-a dreptul îngrozitor de cel puţin o săptămână. Din ziua în care aţi plecat amândoi, când presupun că aţi sărutat-o… şi, prosteşte, v-a sărutat la rândul ei.

— Eşti foarte perspicace, Payne. Aşa-i. Se pare că nu

pot să-mi revin.

— Poate că e vremea să acceptaţi realitatea.

— Că ea mă urăşte şi că nu vrea să aibă de-a face cu mine?

— Că v-aţi îndrăgostit de logodnica dumneavoastră şi că trebuie să i-o spuneţi.

Greaţa îşi făcu apariţia imediat, iar Hugh simţi pornirea de a nega, însă sentimentele pe care le nutrea pentru Minerva erau pur şi simplu mult prea puternice ca să le mai nege existenţa.

— Chiar o iubesc, rosti el, simţind că într-o clipă tot aerul îi părăsise plămânii, fiindcă inimaginabilul se produsese*. O iubesc* pe Minerva…

— Atunci, spuneţi-i asta.

— Am făcut-o, îl asigură el pe Payne, faptul că o iubea pe Minerva fiind, de altfel, şi cauza stării lui lamentabile, care îl mânca de viu, fără milă. Dar ea n-a vrut să ştie.

— Trebuie să recunosc că asta mă surprinde! Crezusem că era destul de îndrăgostită de dumneavoastră, Dumnezeu ştie de ce.

— Mi-a spus că şi ea nutrea afecţiune pentru mine. Apoi m-a refuzat.

— I-aţi cerut mâna?

— I-am propus să facem un experiment, ca să vedem dacă *ar fi trebuit* să-i cer mâna într-o bună zi. Cam aşa.

— Cam aşa?

— Mă rog, n-am folosit exact cuvintele astea.

— Pot să vă întreb ce cuvinte aţi folosit?

— N-a fost întocmai o cerere, ci mai degrabă un fel de declaraţie a faptului că aş fi putut să fiu dispus la o legătură serioasă, dacă şi ea ar fi simţit la fel. Deşi, evident, având în vedere trecutul meu, nu eram în măsură să întreb direct… peroră Hugh, în timp ce Payne îi urmărea cu interes mâna stângă, cu care gesticula. Pentru că sunt foarte conştient că nu se poate paria sută la sută pe mine. Îmi aduc aminte clar că i-am spus că simţeam atracţie, pasiune şi o afecţiune profundă faţă de ea. Şi, în mod clar, i-am sugerat, în cei mai convingători termeni, că, deşi nu

puteam să fac promisiuni certe, nu voiam să mai revin la vechiul meu stil de viaţă… pentru că, să recunoaştem, bărbatul Standish este un soţ notoriu de rău şi altele asemenea… dar cu siguranţă că m-aş fi străduit să fac tot posibilul ca să fiu demn de afecţiunea ei şi în cele din urmă…

Payne ridică mâna şi clătină din cap.

— Sunt o grămadă de cuvinte.

— Am aprofundat.

— Nu tocmai cuvinte clare.

— Au fost clare precum cristalul, Payne. Mi-am pus toate cărţile pe masă. Mi-am dezvelit sufletul. Cu toate defectele.

— Dar aţi rostit *cuvântul,* milord? Acel cuvânt? Cel care ar fi făcut toate celelalte cuvinte superflue?

— Dacă te referi la cuvântul acela îngrozitor care începe cu „d”, atunci nu întocmai.

— Nu întocmai?

— Am folosit cuvintele „afecţiune profundă” în locul îngrozitorului cuvânt care începe cu „d”. Totul s-a întâmplat foarte brusc, înţelegi? Am bănuit, dar atunci nu eram absolut sigur că eram pregătit pentru asta.

Oare acum era pregătit? Dragostea era un angajament imens. Unul cu mult mai mare decât afecţiunea profundă. Hugh luă o gură zdravănă de coniac şi-şi dădu drumul pe saltea cu toată greutatea, fiindcă podeaua de lemn masiv de stejar părea ciudat de instabilă.

— Dar am lăsat să se înţeleagă!

— Pricep, spuse Payne, care clătină iarăşi din cap şi se îndreptă spre uşă. E de mirare că nu m-am apucat de băut din cauza dumneavoastră.

— Vorbeşti serios?

— E miezul nopţii. Mă duc la culcare.

— Ăsta-i tot sfatul pe care-l primesc atunci când am cea mai mare nevoie? Sunt distrus, Payne!

— Sunteţi un idiot, milord. Servitorul lui, care acum era mai enervant decât de obicei, răsuci mânerul uşii şi zâmbi. Dar sunt sigur că veţi lămuri totul până la urmă.

Timp de câteva minute, Hugh bău coniac şi încercă să lămurească totul, apoi îşi dădu seama că nu putea face asta. Ce era de lămurit? După ce eliminase orice fel de complicaţii, totul se rezumase la o singură realitate deprimantă. El o voia pe ea, iar ea nu-l voia pe el.

Era atât de simplu şi atât de tragic. Şi el nu putea să schimbe absolut nimic.

Dar şi ea se simţea groaznic, din cu totul alte motive, iar el nu putea nici măcar să-şi ceară scuze pentru tot ceea ce făcuse ca să se ajungă în acel punct. Iar dacă ea refuza să-i vorbească, el putea la fel de bine să-i scrie, fiindcă, în lipsă de altceva, o scuză sinceră şi autentică avea să-i dea de înţeles Minervei că el nu era în totalitate o brută egoistă şi insensibilă, aşa cum îl acuzase ea. Dacă ea nu îi accepta scuzele, asta era, dar măcar avea să le citească.

Hugh se îndreptă cu paşi mari spre debaraua de haine, îşi luă instrumentele de scris, se aşeză la măsuţa de toaletă şi privi cu tristeţe la foaia goală. Avea nevoie de o propoziţie bună de început. Ceva puternic.

Draga mea Minerva,

Sunt cuprins *de chinuri. Mi-aş dori să vorbeşti cu mine, dar, în absenţa conversaţiei, sunt obligat să-mi justific acţiunile referitoare la tatăl tău...*

Şterse cuvintele, apoi mototoli foaia într-un cocoloş tare, pe care îl aruncă, furios.

Draga mea Minerva,

Sunt un măgar.

Cred că mereu am fost un măgar, dar, de când te-am întâlnit, mă tot privesc în oglindă şi-mi doresc să nu fi fost un măgar. Îmi dau seama că uneori purtarea mea pare bizară, probabil copilărească şi, cu siguranţă, egoistă. Ai descris corect toate astea, dragostea mea.

Dragostea mea.

Nu era un cod sau o convocare conspirativă. Era o

realitate. O realitate irefutabilă, incontestabilă şi irepresibilă. Unele lucruri pur şi simplu *erau.*

Dar adevărul e că te iubesc, iar asta mă înspăimântă.

Şi, dintr-un motiv inexplicabil, nu mai simţi greaţă. De ce? Oare ajunsese să accepte? Era, în sfârşit, pregătit să-şi asume riscul?

Ca să-şi dea un test, Hugh închise ochii şi şi-o imagină pe Minerva în rochie de mireasă, păşind spre el pe culoarul ce ducea către altar. Zâmbi acelei imagini, pentru că nu era absolut deloc atât de respingătoare cum şi-o imaginase întotdeauna. În închipuirea lui, o luă de mână pe Minerva şi ascultă vocea fantomatică a reverendului Cranham citind jurămintele…

„O iei pe această femeie să-ţi fie soţie? O vei iubi, o vei alina, o vei respecta şi vei avea grijă de ea, la bine şi la rău; şi, uitând de oricine altcineva…”

Greaţa îi reveni, mai pregnantă.

„… îi vei fi credincios până când moartea vă va despărţi?”

Gustul de fiere era însoţit de palpitaţii atât de haotice, încât Hugh fu nevoit să inspire profund de câteva ori, ca să se liniştească. Ştia exact ce provocase acea reacţie extremă. Era sângele lui de Standish, care se răzvrătea.

Sângele acela era al naibii de puternic.

Capitolul 28

Bătaia din uşă o trezi. Probabil că plânsese până când adormise.

— Cine e?

— Eu…

Uşa se deschise, iar Minerva se blestemă pentru că nu se gândise s-o încuie.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Hugh îi distingea conturul în camera întunecată.

— Pleacă imediat! Cum îndrăzneşti să intri... Nu te *aşeza!*

Dar el o făcuse. Direct pe saltea, lângă ea. Instinctiv, ea se îndepărtă cât de mult putu, strângându-şi cuvertura în jurul corpului, foarte conştientă de prezenţa lui în sanctuarul ei.

— Dă-te jos din patul meu!

— Ţi-am scris o scrisoare, aşa cum ai cerut.

Vocea lui era lipsită de inflexiuni şi părea cu adevărat îndurerată. Ea clipi în întuneric, adunându-şi puterile contra fărâmei de milă pe care o simţea pentru el.

— Şi te aştepţi s-o citesc acum?

— Nu...

Ea auzi foşnetul hârtiei pe care el o aşeză pe noptieră.

— Dar ceea ce trebuie să-ţi spun nu poate să aştepte.

Ochii ei se obişnuiau treptat cu întunericul, îndeajuns de mult încât să observe că umerii lui largi nu erau acoperiţi de haină şi că erau, categoric, căzuţi. Ca şi cum pe ei se sprijinea toată greutatea lumii.

— Cea ce vreau să-ţi spun e legat de tatăl tău şi ai dreptul să auzi asta.

Ea n-avea de gând să-i plângă de milă.

— Atunci, spune, iar după aceea, du-te.

— Tatăl tău a apărut aici neanunţat săptămâna trecută, în timp ce noi ne plimbam pe plajă. Din fericire, Payne l-a interceptat şi am fost avertizat referitor la prezenţa lui mai târziu în seara aceea. Imediat ce m-a văzut, el mi-a cerut bani şi i-am făcut jocul, ştiind foarte bine că era puţin probabil să se ţină departe. I-am dat cincizeci de lire şi l-am informat că avea să primească restul de cincizeci după ce se încheia totul. El a acceptat condiţiile târgului. I-am oferit şi ocazia de a se întâlni cu voi trei în noaptea aceea... a refuzat, afirmând că vă e mai bine fără el. Faptul că ţi-am ascuns toate astea a fost soluţia mea prostească de a încerca să micşorez durerea pe care ţi-ar fi provocat-o refuzul lui categoric de a vă vedea pe voi, fiicele lui.

— Asta nu era decizia ta.

— Ştiu şi îmi pare rău… îmi pare sincer rău, dar am fost bine intenţionat, chiar dacă am făcut o prostie. Tatăl tău a recunoscut că a trăit la Londra după ce v-a abandonat, cu o femeie care nu l-a acceptat cu trei fiice, ca şi cum asta ar fi fost o scuză suficientă. De fapt, n-a avut nicio remuşcare. Însă ceva nu părea complet adevărat în povestea aceea, pentru că mi-am amintit de suspiciunile tale în legătură cu el şi de faptul că un poliţist bătuse cândva la uşa voastră, în căutarea lui. L-am însoţit până la han, am stat cu el până când şi-a făcut bagajele şi mi-am trimis trăsura să-l ducă la Southampton, ca să prindă poştalionul de dimineaţă către Londra. Omul meu l-a văzut urcându-se în diligenţă şi plecând. În dimineaţa aceea, i-am trimis avocatului meu o scrisoare prin care l-am instruit să contacteze un detectiv care să facă o investigaţie cu privire la tatăl tău, spuse el oftând şi rezemându-şi capul de tăblia patului.

— Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ţi spun totul atunci… dar lucrurile erau tensionate între noi şi, în apărarea mea, n-am vrut să-ţi provoc motive de îngrijorare până când intram în posesia faptelor. Acum două zile, am primit constatările preliminare de la detectiv şi acestea n-arată bine deloc.

— Ce-a făcut?

— Destul de multe, din câte se pare. Tatăl tău n-a folosit numele de „Merriwell” în ultimii cinci ani. Acum se prezintă „Smith”… sau, uneori, „Jones”. La mijloc a fost şi o femeie. De fapt, au fost mai multe, dar niciuna nu a fost cu el mai mult de câteva luni. Le schimbă la fel de des ca şi slujbele.

— Munceşte? O, Doamne… O schimbare demnă de consemnat.

— Cred că asta depinde de definiţia pe care o dai cuvântului „Muncă”, fiindcă se pare că tatăl tău şi-a folosit talentul de gravor în alt scop… Falsifică bani, Minerva… Iar, în cazul în care nu ştii, află că asta-i o infracţiune pentru care se dă pedeapsa capitală.

— O, Doamne…

Ea lăsă să-i scape o răsuflare sugrumată. În mod ciudat, nu era nici măcar puţin surprinsă.

— Înseamnă că nu-i foarte priceput, altfel n-ar recurge la şantaj.

— Cei pentru care lucrează nu sunt deosebit de exigenţi sau de sârguincioşi în privinţa calităţii falsurilor. Detectivul a spus că există dovezi că tatăl tău e implicat în activitatea asta de peste opt ani şi chiar mai mult de-atât… ceea ce înseamnă că o făcea şi pe vremea când încă locuia împreună cu voi în Clerkenwell.

Unele lucruri aveau acum sens. Orele neregulate la care el venea acasă, personajele dubioase care băteau la uşă, dorinţa lui arzătoare ca ea să-şi dezvolte talentul pentru acea meserie, cu toate că înainte nu se interesase niciodată în privinţa desenelor ei.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare că a plecat atunci când a făcut-o. Sunt sigură că era doar o chestiune de timp până să încerce să mă bage în asta. El n-a avut o aplecare deosebită pentru detalii şi nici jumătate din talentul meu la desen.

— Ieri l-am ameninţat că-l dau pe mâna autorităţilor dacă nu respectă termenii târgului pe care l-am încheiat.

— A fost, fără îndoială, foarte înţelept. Acum nu îndrăzneşte să te dea în vileag.

— N-am făcut-o pentru mine. Nu te condamn dacă nu mă crezi, dar am făcut-o pentru voi. Nu puteam să suport gândul ca, în viitor, să dea buzna peste voi şi să vă strice noua viaţă. Pentru că a avut dreptate într-o privinţă: vă e mai bine fără el.

Minerva nu spuse nimic. Latura ei slabă voia să-l creadă. Bunul-simţ îi spunea că el îi vindea gogoşi.

— Cavalerul meu în armură strălucitoare… Sigur că da, curajul tău dezinteresat în numele meu m-ar face să mă simt îndatorată faţă de tine.

— Am ştiut că nu mă vei crede.

— Ce vrei? Mulţumiri? Pentru că te-ai descotorosit de un om care e posibil să nu fi revenit în viaţa mea dacă nu te

întâlneam?

— N-am venit aici pentru recunoştinţa ta. Am venit aici fiindcă voiam să te întreb ce vrei să fac cu el.

— Să faci?

— Tatăl tău e un ticălos şi un escroc, Minerva. Şi ai dreptate, s-a întors şi din cauza mea şi, într-o măsură mult mai mare, din cauza banilor mei. În plus, nu-mi fac iluzii că nu va apărea iarăşi pe nepusă masă… ori aici, ori mai târziu, după ce vei pleca, şi că nu va cere mai mulţi bani. Am puterea să împiedic asta, dacă tu vrei. Tot ce trebuie să fac e să transmit autorităţilor informaţiile pe care le am, iar el nu vă va mai deranja niciodată, nici pe tine, nici pe surorile tale.

— Va fi spânzurat.

— Dacă-l prind. Dar dacă-i dau şi lui pontul, şarpele îşi va lua tălpăşiţa în altă direcţie, în alt oraş, sub un alt nume şi putem lăsa apoi viitorul lui în voia sorţii. N-am fost atât de prost încât să-l las să plece şi a doua oară fără să-l pun sub supraveghere. Un om care e în stare să-şi lase fiicele pe străzi pentru patruzeci de amărâte de lire, s-o şantajeze pe una dintre ele şi să-i sugereze să-şi folosească farmecele ca să facă rost de şaptezeci şi cinci nu-i un om în care se poate avea încredere.

— Ai tras cu urechea la conversaţia noastră?

— Din întâmplare. Voiam să vorbesc cu tine… N-am vrut niciodată să te fac să plângi. Mă simt groaznic.

— Te rog, pleacă.

— Ţin la tine, Minerva…

— Ieşi! strigă ea, descoperind că greşise atunci când crezuse că nu-i mai rămăseseră lacrimi. Lasă-mă în pace, Hugh!

— Nu putem să vorbim despre asta? Despre noi…

— Noi? Despre care „noi”, Hugh? Acel „noi” în care eu ajung să fiu folosită, în timp ce tu îţi păstrezi preţioasa libertate?

— Nu înţeleg…

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutorul tău în privinţa tatei, dar tot n-am de gând să-ţi fiu amantă!

— Amantă?

Emoţia o îneca.

— Poate că n-oi fi eu fiica unui gentleman, însă am fost crescută să cred că asta sunt. Am aceleaşi valori ca orice fiică de gentleman, aceleaşi principii şi n-am de gând să mă înjosesc…

— Amantă! El o apucă de braţe şi îngenunche pe saltea, atingând-o acum cu genunchii. Ce naiba spui? Nu vreau o amantă! N-am avut niciodată o nenorocită de amantă! De unde Dumnezeu ţi-a răsărit ideea asta?

— Tu m-ai întrebat direct… săptămâna trecută… pe plajă!

Ea îi putea vedea gura rămasă deschisă, în timp ce o privea în tăcere. Atunci când vorbi, în sfârşit, o făcu ezitant, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele lui cu grijă:

— Poate că nu m-am exprimat coerent săptămâna trecută, pentru că eram încă în stare de şoc din cauza puterii sentimentelor mele, dar ştiu că niciodată nu ţi-am cerut să te înjoseşti. Cu siguranţă că n-am folosit cuvântul „amantă”!

— Era subînţeles.

— În mod cert, nu era. Mi-am deschis sufletul în faţa ta. M-am oferit ţie. Cu toate defectele mele!

— Te-ai oferit? Ai zis că nu te afli în poziţia de a oferi o căsătorie… ci doar pe tine!

— Cât timp îmi ia să fiu sigur că pot să mă descurc! Nu-ţi pot cere să te legi de mine până când nu sunt sigur că nu mă voi purta precum tatăl meu şi precum tatăl lui. *Asta* am zis. Ştiu foarte bine că asta am zis!

— În mod clar, n-ai zis asta!

El rămase din nou tăcut, aparent buimac.

— Atunci, înseamnă că Payne a avut dreptate şi chiar am stricat totul.

El se ridică din nou în picioare, iar ea îi simţi respiraţia caldă pe faţă, fiindcă oftase.

— Să mă descotorosesc de încă o complicaţie dezagreabilă… niciodată n-am înţeles. Ai spus-o de două ori şi niciodată n-am înţeles. Ce prost sunt… Crezi că tu eşti o

complicaţie dezagreabilă!

Minerva începea să creadă că înţelesese greşit lucrurile.

— Tu eşti conte…

— Sunt un idiot, spuse el lipindu-şi palma de obrazul ei. Complet idiot! Pentru un om care se presupune că se pricepe la cuvinte, chiar am făcut ca o situaţie complicată să devină fără sens, dacă tu crezi că eu te vreau doar ca amantă a mea.

— Nu mă vrei?

— Eu te vreau doar pe *tine,* Minerva, spuse el, iar degetul lui mare îi găsi în întuneric una dintre lacrimi, pe care i-o şterse. Pe tine, cu totul şi cu tot ce presupune asta. Pentru totdeauna… Te iubesc.

— Tu… mă iubeşti?

— Nu fi atât de surprinsă… Eşti extrem de drăguţă, declară el, lăsând să-i scape un sunet ciudat, pe jumătate de veselie şi pe jumătate de uşurare. Iar atunci când m-am oferit ţie… într-un mod foarte greşit, după cum s-a dovedit… a fost doar pentru că aveam nevoie de timp ca să aranjez lucrurile, să depun un efort susţinut ca să fiu bărbatul care vreau să fiu pentru tine, bărbatul credincios şi demn de încredere pe care-l meriţi. Înainte ca tu să te alegi, pentru toată viaţa, cu *mine,* iar *copiii noştri,* cu sângele de Standish.

Ea îşi simţi inima topindu-i-se în piept.

— E chiar frumos… şi nobil… şi drăguţ.

— Asta am crezut şi eu la acel moment, dar… Nu-i de mirare că ai fost atât de supărată pe mine. Niciodată, absolut niciodată, nu ţi-aş fi sugerat să te iau în patul meu fără un angajament aşa cum se cuvine. Eu am vrut să-ţi propun o perioadă mai lungă în care să te curtez. Astfel încât, atunci când te-aş fi cerut în căsătorie… dacă *aş fi* putut să te cer în căsătorie… să fac asta ştiind că-mi puteam respecta jurămintele. Odată ce aş fi ajuns să fiu sigur, complet sigur, ţi-aş fi cerut mâna, dar nu înainte, fiindcă eu cred că jurămintele trebuie să fie veşnice. Nu vreau să fiu tatăl meu. N-aş suporta să te rănesc astfel.

— Mă tem că eu n-am auzit nimic din toate astea.

— Şi de-asta ai refuzat atât de abrupt. Acum eşti dispusă să-ţi asumi riscul cu mine?

Ea dădu din cap în semn că da. Nu simţea nicio urmă de nehotărâre, nicio nevoie de a cântări totul în minte. Bărbatul chinuit din faţa ei nu era plămădit din acelaşi aluat ca tatăl ei sau ca iubitul care o abandonase. Era cavalerul ei în armură strălucitoare. Un gentleman adevărat, în toate sensurile. Poate că nu se vedea pe sine aşa, dar era onorabil, decent şi nobil până în adâncul sufletului. Unui bărbat cu sângele întinat nu i-ar păsa atât de mult de ceilalţi, astfel încât să se sacrifice ca să evite rănirea sentimentelor altora. Da, procedase complet greşit, dar inima lui era atât de mare, încât o făcea pe a ei să bată nebuneşte şi să plângă pentru el în acelaşi timp. Dacă exista un bărbat care avea nevoie de o femeie cu capul pe umeri, care să-l ghideze prin viaţă, Hugh era acela. Iar dacă exista un bărbat care avea nevoie de iubire şi de salvare faţă de propria persoană, acela era tot Hugh.

— Voi avea nevoie de cuvinte, Minerva. De cuvinte reale…

— Da.

— Şi nu mă vei mai părăsi după ce se va întoarce Giles? Pentru că mai am puţin şi înnebunesc de la atâta tensiune. N-am mai fost îndrăgostit niciodată. Totul e nou şi înspăimântător. Nu m-am imaginat niciodată capabil de aşa ceva, iar faptul că mi s-a întâmplat fără să-mi dau seama m-a dat peste cap total. Am încercat să mă opun, dar nu pot. Am încercat s-o numesc poftă şi afecţiune şi să găsesc scuze, când adevărul e că n-am mai fost eu însumi din ziua în care te-am întâlnit la Londra. E ca şi cum o piesă care lipsea s-a aranjat la locul ei în puzzle şi m-am gândit cu teamă la ziua în care aveai să mă părăseşti. Am crezut că ţi-am spus toate astea şi că, pur şi simplu, nu mă vrei. Am încercat să mă împac cu ideea, dar asta s-a dovedit a fi ceva mai rău decât moartea, se confesă el, iar apoi se frecă pe piept. Am durerea asta constantă aici. Nu pot să mănânc. Nu pot să dorm. M-am simţit absolut îngrozitor şi…

Ea îl sărută. Nu se putu abţine. Sărmanul Hugh cât de sublim de minunat era felul în care se frământa!

— Şi eu te iubesc.

El îi răspunse cu un sărut atât de perfect, atât de sincer şi atât de profund, încă ea şi-ar fi dorit să nu se mai sfârşească niciodată. Însă se sfârşi. Nu pentru că vreunul dintre ei s-ar 6 retras, ci pentru că sărutul căpătă o altă formă pe măsură ce amândoi îşi puneau tot sufletul în el.

Braţele lui o cuprinseră, trăgând-o aproape de el, iar ea descoperi că după o săptămână groaznică, în care stătuseră la distanţă unul de celălalt, asta era exact ceea ce voia să facă împreună cu el. Pasiunea se aprinse instantaneu, ca şi în cazul săruturilor precedente, însă intimitatea încăperii întunecate, patul şi lucrurile pe care tocmai le descoperiseră unul la celălalt îi conferiseră o altă dimensiune.

După ce el o lăsă, cu blândeţe, pe saltea, ea se supuse de bunăvoie, bucurându-se de senzaţia dată de corpul lui mare peste al ei, simţindu-se în siguranţă, adorată şi bizar de puternică, toate în acelaşi timp.

El o iubea.

Voia să i se dedice. Să rostească jurăminte. Să aibă copii. Şi era înspăimântat să nu care cumva să strice totul. Deşi ea ştia în adâncul sufletului că el n-ar fi putut niciodată să strice aşa ceva. Indiferent de ceea ce credea el în mod eronat, pur şi simplu nu era în stare de asta.

Sinceritatea lui, agitaţia şi întunericul o făcură mai îndrăzneaţă şi le permise mâinilor ei să-i exploreze corpul, peste acoperământul subţire al cămăşii, minunându-se de muşchii pe care îi simţea sub piele, de modul în care aceştia tresăreau la atingerea ei. În timp ce limba şi buzele lui dansau împreună cu ale ei, ea îşi strecură mâinile pe sub pânza netedă ca să-l exploreze, simţindu-i căldura trupului sub palme, senzaţia aspră a părului de pe piept, abdomenul plat şi umerii largi şi împovăraţi, înainte de a-l cuprinde pe după gât.

În timp ce ea se arcui lângă el în semn de invitaţie, el oftă în dreptul gurii ei, îşi coborî mâna pe şoldul şi apoi pe

coapsa ei, până ce găsi marginea cămăşii de noapte şi reluă traseul în sus, pe pielea dezgolită, zăbovind o clipă în dreptul şoldului şi urcând după aceea ca să-i cuprindă sânul dornic de mângâieri.

Ea îi simţi zâmbetul în dreptul buzelor atunci când sfârcul i se întări sub palma lui şi un geamăt gutural îi scăpă printre buze. Însă, cu toate că îşi împinse fără jenă carnea sensibilă spre palma lui, el o lăsă să aştepte, trasându-i forma, apoi, cu degetul arătător. Senzaţia aceea ciudată şi nouă era atât de intensă, încât Minerva tremură, apoi gemu atunci când el înlocui degetul cu gura, deasupra ţesăturii diafane. El supse vârful sensibil şi-şi trecu limba peste el.

Acel gest al lui însemnă momentul ei de pierzanie, cămaşa de noapte devenind, brusc, o barieră nedorită, în timp ce sânul celălalt cerea atenţie.

Ea apucă ţesătura şi dădu s-o tragă în sus. Iar el o opri şi preluă controlul, dezvelind-o cu răbdare, întocmai ca pe un dar delicat, până când ea rămase complet dezbrăcată, goliciunea ei nemaifiind ascunsă de nimic altceva decât de noapte.

Minerva îi putea zări ochii în întuneric, intenşi şi concentraţi, în timp ce se uita la ea cu o veneraţie care ei îi stârni şi mai mult pasiunea.

— Eşti frumoasă… atât de frumoasă…

Cuvinte simple, cuvinte sincere. Eruditul şi ştrengarul Hugh fusese înlocuit de un bărbat care părea să existe doar pentru ea. Doar în acea clipă.

— Am visat la asta… am vrut asta atât de multă vreme!

Hugh îşi trecu mâinile peste corpul ei, respirând mai superficial şi mai agitat decât îi auzise vreodată.

— Dacă supravieţuiesc următoarelor luni fără să mor de dorinţă, asta va fi un miracol.

Următoarea dată când o sărută, ea îi simţi dorinţa şi reţinerea, dându-şi seama că el se abţinea pentru ea şi îl iubi şi mai mult din pricina asta.

El *chiar* intenţiona să aştepte. Nu dorise niciodată s-o

dezonoreze, cu toate că acum Minervei nu i se mai părea că ar fi putut să fie dezonorată, ci mai degrabă simţea totul ca pe o confirmare a iubirii pe care o împărtăşeau.

— Mă vrei? îl întrebă ea.

— Bineînţeles. Din prima clipă în care te-am văzut.

— Atunci, ia-mă, Hugh!

El se retrase şi se uită în jos, la chipul ei. Ea îi observă trăsăturile schimbându-se în timp ce purta un război cu sine însuşi.

— Pot să te iubesc şi fără asta.

— Dar vreau asta. Vreau totul. Te vreau cu totul.

— Chiar dacă tot nu pot să-ţi fac nicio promisiune fermă? Nu, nu te pot face a mea! Nu până când n-am siguranţa că nu te voi răni!

Hugh nu era capabil s-o rănească. El simţea totul cu prea multă pasiune. Îi păsa prea mult. De ce, oare, nu era în stare să vadă asta?

— Pentru că eşti prea nobil ca să faci promisiuni deşarte. Şi pentru că mă iubeşti şi eu te iubesc, iar uneori lucrurile pur şi simplu *sunt.*

— Şi e suficient?

— Deocamdată e suficient.

Ştia, în adâncul inimii ei, că reţinerea lui venea din nobleţe şi că, având-o alături, n-avea să-i mai ia mult timp până să-şi dea seama că nu era ca tatăl lui.

— Fă dragoste cu mine, Hugh!

El păru ciudat de neîndemânatic atunci când îşi scoase cămaşa, trăgând-o peste cap. Înjură, nerăbdător, luptându-se cu nasturii pantalonilor.

— Pot să fac eu asta.

Minerva prelua controlul, iar el o lăsă şi se întinse pe spate.

— Sunt emoţionat.

— De ce? Eu sunt novice. Tu ai mai făcut asta înainte.

— Nu aşa. N-a fost decât fizic şi niciodată n-a fost implicată inima. N-am mai *făcut dragoste* înainte, Minerva. Şi, cu siguranţă, nu cu o virgină. E o responsabilitate mare.

El îşi ridică şoldurile atunci când ea îi trase pantalonii

în jos, apoi îi urmări expresia, fiindcă ea tocmai văzuse ce anume se profila sub aceştia, printre umbre. Era mare, tare şi din cale-afară de masculin. El îi ridică bărbia cu vârful degetului, ca s-o privească în ochi.

— Nu fi speriată, dragostea mea, nu-ţi voi face niciun rău… cel puţin, nu intenţionat.

— Nu sunt speriată. Ştiu cum funcţionează mecanismul.

„Speriată” era cuvântul greşit. Era temătoare. Curioasă. Puţin copleşită. Dar disperată după el.

— „Mecanismul”? o întrebă el, cu ochii dansându-i din nou. Mecanica nici măcar nu încearcă să explice ceea ce e pe cale să se întâmple. Dar, dacă o fac aşa cum trebuie, atunci în curând te vei simţi ca o piftie în aşternuturile astea, iar eu voi fi cel mai fericit şi mai fudul bărbat din lume.

— O afirmaţie îndrăzneaţă, domnule…

O apucă şi o răsuci sub el, în timp ce ea chicoti.

— Nu-i o afirmaţie. E o certitudine.

Hugh o sărută din nou, îşi coborî cu uşurinţă mâinile mari în jurul taliei ei şi apoi îi cuprinse fundul.

— Dar s-ar putea să dureze ore, o avertiză el.

Ea îi simţi membrul tare în dreptul abdomenului, insistent şi fierbinte.

Minerva se pierdu în sărutul lui, dorind mai mult, însă mulţumită să continue astfel, până când Hugh îşi lipi buzele de gâtul ei şi lăsă în urmă săruturi fierbinţi pe umerii ei şi apoi mai jos, venerându-i din nou sânii.

El îi arătă cum să-l atingă, încurajând-o să-i înveţe forma şi mărimea în timp ce suspina în semn de apreciere faţă de mâinile ei neşcolite. Ea se zvârcolea pe cearşaf ca o destrăbălată, însă împietri atunci când buzele lui o atinseră în partea de sus coapselor, ceea ce-l făcu să se oprească şi să-şi ridice privirea mirată spre ea, zâmbind.

— Ce faci? întrebă Minerva.

— M-am gândit să te sărut peste tot… din principiu… dacă eşti de acord.

— Da… se învoi ea, fiindcă asta suna păcătos de

delicios şi, dintr-odată, i se părea incredibil de necesar. E important să ai principii!

— Chiar aşa…

Ea îi simţi respiraţia caldă deasupra pielii sensibile, înainte ca limba lui s-o atingă, iar plăcerea deveni atât de splendidă, încât o lăsă fără aer. Apoi, întregul el univers se micşoră şi nimic altceva nu mai există în afara lui, a ei şi a gurii lui pricepute.

Hugh îi promisese că avea să se simtă ca o piftie după ce termina cu ea. Şi părea hotărât să se ţină de promisiune. Nu din aroganţă sau ca să-şi hrănească orgoliul, ci pentru că ea merita. Deşi beneficia de dragostea surorilor ei, Minerva era cea care avea grijă de toată lumea. Era altruistă, de încredere şi nu cerea niciodată nimic în schimb. El era hotărât să umple acel gol şi să devină cel care s-o pună mereu pe ea pe primul loc şi pe care ea să se poată baza întotdeauna. Iar asta avea să înceapă chiar din acel moment. În noaptea aceea nevoile lui deveneau neimportante, fiindcă ea era cea care îşi asuma toate riscurile, iar încredea pe care o avea în el îl onora.

Îi simţi apropierea orgasmului în timp ce-i atingea miezul cu limba – nimeni altcineva n-avea s-o mai vadă astfel, s-o mai sărute sau să mai facă dragoste cu ea. Minerva era a lui.

El avea să fie primul şi ultimul pentru ea. Aşa cum ea era prima şi ultima pentru el. Pentru că Hugh avea să se asigure în privinţa asta. Unele lucruri pur şi simplu erau.

Îi simţi încordarea în membrele ei cele lungi, precum şi frustrarea. Ştia că ea era aproape. Îşi dorea atât de mult s-o pătrundă adânc, dar nu încă. Nu încă.

— Relaxează-te, draga mea…

Mâinile ei erau răsucite în cearşaf, iar capul i se mişca dintr-o parte în alta. Geamătul carnal pe care îl scoase atunci când el îşi vârî degetele ca să-i mângâie pereţii interiori ai trupului fu cel mai erotic lucru pe care el îl auzise vreodată. În acel moment îi simţi corpul strângându-se, în timp ce plăcerea magnifică o purta pe culmi, cu şoldurile ridicate şi cu fiecare muşchi încordat înainte de a

se elibera cu un oftat gutural, iar apoi fiecare muşchi i se relaxă.

— Ce-a fost asta?

— Primul dintre multele, sper.

Pleoapele ei se zbăteau, părul îi era o încurcătură sălbatică, iar membrele – aruncate peste cearşafurile şifonate, în semn de abandon.

— Dar poate ar trebui să ne oprim aici în seara asta, spuse el sărutând-o cu tandreţe.

— Dar n-am…

— Pot să aştept.

Ar fi aşteptat-o şi o viaţă dacă era nevoie.

— Dar eu nu vreau să mai aştept, spuse ea, iar degetele i se înfipseră în părul lui, trăgându-l din nou spre gura ei. Vreau totul!

Îl sărută cu o pasiune nestăpânită, ceea ce îl surprinse, fiindcă fusese convins că ardoarea ei se domolise. Îşi trecu unul dintre picioarele lungi în jurul lui, răsucindu-se până când erecţia lui îi atinse feminitatea, iar apoi îşi împinse trupul spre el, invitându-l. Mâinile ei lacome îi coborâră pe spate, până la fese.

— Te vreau… înăuntrul meu!

O nervozitate proaspăt trezită îl chinui din nou şi se întrebă, uimit, ce avea acea femeie de îl făcea să se simtă precum un virgin neliniştit.

— Dacă eşti sigură…

Dinţii ei îi găsiră urechea.

— Sunt sigură.

Ea îşi desfăcu picioarele în semn de invitaţie, iar corpul lui îi trădă efortul pe care îl făcea ca să reziste, mădularul lui întărindu-se şi mai mult şi găsindu-şi drumul spre intrarea ei.

— Niciodată n-am fost mai sigură de ceva în viaţa mea, adăugă ea.

Pe cât de încet şi de blând putu, Hugh o pătrunse, cu intenţia de a-i oferi timp să se acomodeze cu mărimea şi cu forma lui, dar Minerva avea alte gânduri.

Simpla atingerea a pielii ei, fierbinţeala moale, caldă

şi umedă, îl făceau să-şi piardă minţile şi strânse din dinţi, reţinându-se, continuând în acelaşi mod dureros de lent în care începuse, până când atinse bariera virginităţii ei. Ea păru să-i înţeleagă ezitarea şi zâmbi, sărutându-l profund în timp ce el se împinse în ea. Ea se încordă pentru o clipă, apoi oftă atunci când el o umplu, iar Hugh ştiu că tot ce fusese mai greu se terminase.

Începu să se mişte din nou, într-un ritm blând, prea blând, însă, pentru Minerva, iar orice şansă de a se mai reţine îi dispăru în clipa în care plonjă în trupul ei, tânjind după eliberare. Ea se mişcă odată cu el, strigându-l pe nume şi anunţându-şi plăcerea, până când Hugh îi simţi corpul contractându-se şi pulsând dedesubt, în timp ce el nu mai se mai putu reţine, iar ea îl transportă într-un loc în care nu mai fusese niciodată. Un loc cu stele, cu dreptate şi cu extaz, din care nu mai voia să plece vreodată. Un loc care pur şi simplu *era* şi care n-avea să se sfârşească, un loc în care nu existau *ce-ar fi*-uri.

Doar dragoste.

Capitolul 29

— M-am asigurat că servitorii nu-s pe aproape, domnişoară Minerva, spuse Payne în timp ce aşeza tava cu ceai pe masa din salonul în care se lua micul dejun. Mai doriţi şi altceva?

— S-ar putea să fie prudent să îndepărtezi orice e casant.

Ea zâmbi fără umor, temându-se de cele două conversaţii care aveau să fie dificile, dar din cu totul alte motive. Se hotărâse să discute mai întâi cu Diana, ştiind că ea urma să reacţioneze mult mai bine decât Vee la primirea veştilor despre tatăl lor, dar la fel de conştientă că urma să primească mai râu veştile despre Hugh. De obicei, ele erau foarte apropiate, unite printr-o legătură indestructibilă în lupta lor comună ca să ţină piept lumii, însă lucrurile

deveniseră mai tensionate după ziua în care ea fusese pe plajă. Acum, Minerva era nevoită să recunoască faptul că minţise în legătură cu relaţia ei cu Hugh şi, în acelaşi timp, trebuia să încerce s-o convingă pe Diana că era necesar să găsească în ea bunăvoinţa de-a accepta noua situaţie.

— Iar dacă auzi ţipete, încearcă să le ignori, Payne… iar dacă ţip eu, atunci trimite cavaleria!

— Am deja armata pregătită. Muşchetarii sunt la un strigăt distanţă, zise el bătând-o uşurel pe umăr atunci când sora ei îşi făcu apariţia. Voi fi pe coridor, dacă aveţi nevoie de mine.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Diana, care nu era persoana ce ar fi apelat la un preambul inutil. Pentru că e clar că s-a întâmplat ceva. Din moment ce trebuie să ne întâlnim în secret.

— Tata s-a întors.

— Pentru bani, presupun.

Minerva dădu din cap în semn că da. Cu Diana, nu era nevoie de ocolişuri.

— A încercat să ne şantajeze atât pe mine, cât şi pe Hugh, separat.

— Separat?

Minerva făcu o grimasă, ştiind că ceea ce urma n-avea să fie uşor.

— Tata m-a abordat la serata aceea şi mi-a cerut şaptezeci şi cinci de lire în schimbul tăcerii lui.

— Şi nu ţi-a dat prin cap să-mi spui asta sâmbătă noaptea? întrebă Diana sărind de pe scaun şi începând să se plimbe încolo şi-ncoace. Mi-aş dori s-o fi făcut! Ce tupeu are ticălosul! I-aş fi spus să plimbe ursu şi s-ar fi ales şi cu ochii vineţi pentru c-a îndrăznit! exclamă ea, iar apoi furia i se transformă cât ai clipi în suspiciune. De ce mi-ai ascuns asta atâta vreme?

— Pentru că lucrurile au devenit… oftă Minerva… complicate.

Sora ei se opri locului, iar ochii i se îngustară, bănuitori.

— Din cauza lui Hugh?

— Da… nu… nu doar din cauza lui Hugh. Mai sunt şi Olivia, Jeremiah şi o mulţime de alte lucruri de luat în considerare, dar… vezi tu… Eu şi Hugh… se bâlbâi ea, observând că pumnii Dianei se încleştaseră, ceea ce însemna că, dacă nu proceda aşa cum trebuia, lucrurile erau pe cale să-i explodeze în faţă. Poţi să iei loc? Te rog. Am atât de multe lucruri serioase despre care trebuie să discut cu tine! Aş prefera să le abordez în ordine, pentru că trebuie să iau unele decizii importante şi presante. Iar apoi, după ce termin, îţi promit că poţi să ţipi la mine.

Pentru că era mai uşor, îi spuse Dianei mai întâi totul despre tatăl lor, din ziua în care Payne îl ascunsese şi până la ceea ce descoperise detectivul în legătură cu falsificarea. Vorbi şi despre intervenţia salutară a lui Hugh, din urmă cu două nopţi, precum şi de descoperirea pe care o făcuse – anume, că şi ei îi fuseseră ascunse faptele. Pentru că, spre deosebire de Minerva, Diana era mai cinică în privinţa tatălui lor, ea acceptă totul cu uşurinţă. Cu Hugh avea ea o problemă mai mare.

— De ce nu ţi-a spus el în urmă cu o săptămână că s-a întors oribilul nostru tată?

— Hugh a crezut că ne proteja dacă ţinea totul numai pentru el.

— Tâmpenii! Se proteja pe el!

— Aşa am crezut şi eu atunci când am aflat, la reuniune… Dar ne-am certat îngrozitor în ziua în care ne-am plimbat pe plajă, iar eu am refuzat să mai vorbesc cu el şi…

Pesemne că expresia o trădă, fiindcă Diana rămase cu gura căscată.

— O, Doamne… Am avut dreptate, aşa-i? Chiar ţi-a sucit capul… Era ceva între voi!

— Nu atunci… sau nu chiar. Până atunci ne sărutaserăm de două ori…

La expresia oripilată a Dianei, cuvintele Minervei se rostogoliseră repede, pentru că trebuia să-l apere pe Hugh, iar, dacă nu-şi asuma de la început partea ei de vină, sora ei cea atât de protectoare ar fi presupus ce era mai rău

referitor la el.

— Întotdeauna a fost o atracţie între noi şi amândoi am încercat s-o negăm, dar ultimele săptămâni… mă rog, mi s-au părut destul de frumoase, dacă vrei să ştii. Minerva se întinse peste masă şi-i strânse mâna Dianei. Îl iubesc, Diana, iar el mă iubeşte pe mine.

— E un ticălos, Minerva! Unul fermecător, recunosc asta… dar tot un ticălos, care nu va face decât să-ţi frângă din nou inima, profeţi Diana, care fusese reazemul surorii ei mai mari şi singura confidentă în zilele negre, după ce tatăl lor şi apoi iubitul cel nestatornic o abandonaseră la scurt timp, unul după altul. Nu vezi asta?

— Nu este. El doar se crede astfel. Dacă l-ai cunoaşte aşa cum îl cunosc eu…

— Cum, clandestin? Pe la spatele tuturor… inclusiv al familiei tale? se stropşi Diana, retrăgându-şi mâna. Nu mai fi atât de naivă, Minerva! Dacă afecţiunea lui e reală, n-ar avea de ce s-o ţină secretă. În schimb, te-a pus să te furişezi, să fugi în excursii de-o zi ca să-şi poată face mendrele cu tine, te-a convins să păstrezi secrete…

— Nu-i aşa.

— Nu-i aşa?! întrebă Diana încrucişându-şi braţele pe piept. Ţi-a cerut mâna?

Explicarea celor mai întunecate temeri ale lui Hugh i se părea prea neloială acum Minervei, după ce ea le înţelesese.

— Nu încă. Dar o va face, spuse ea, care văzuse dragostea din ochii lui, care o văzuse şi o simţise peste tot. După ce va vedea înlăuntrul lui ceea ce eu văd deja…

— Nu-l vei schimba! Lupul nu-şi schimbă năravul.

— Ştiu, răspunse Minerva, care înţelesese în cele din urmă că năravul lui Hugh era perfect. Aşa cum ştiu că e loial şi blând, generos, cu suflet bun, enumeră ea acele însuşiri perfecte, despre care ştia că nici măcar Diana cea cinică nu le putea nega, iar, în plus, el n-o dezamăgise niciodată *şi* ea era sigură, în adâncul inimii, că n-avea s-o facă în veci. Mă iubeşte, Diana!

— Şi asta e suficient?

Minerva zâmbi şi dădu din cap în semn că da.

— E suficient, deocamdată.

— Dar…

— Şi eu îl iubesc, Diana. Atât de mult! Şi am încredere că va face ca totul să fie bine pentru mine, ceea ce e uimitor, având în vedere toate împrejurările de-acum, dar ăsta-i adevărul. Hugh mă face fericită.

Diana o luă de mână şi oftă.

— Atunci, voi fi şi eu fericită pentru tine, fiindcă meriţi toată fericirea din lume, Minerva, şi îi voi oferi lui Hugh prezumţia de nevinovăţie, deocamdată, întrucât am încredere în tine, spuse ea zâmbind, iar apoi se încruntă şi-şi luă din nou expresia îngrijorată şi precaută, încă atât de cinică, mimând afrontul. Dar, ia aminte, dacă nu-ţi cere mâna în curând, va trebui să-mi dea socoteală mie!

*

— Hugh minte! Tata nu-i un şantaj ist!

Lacrimi de supărare curgeau pe faţa lui Vee. Spre deosebire de Diana, ea primise cu uşurinţă vestea despre relaţia Minervei cu Hugh, dar fusese devastată de cea referitoare la tatăl lor.

Minerva încercase să fie cât putuse de delicată, dar nici toată delicateţea din lume n-ar fi diminuat acel adevăr îngrozitor.

— Există un mandat pentru arestarea lui, dragă. Tata e, oficial, un om căutat.

— „Căutat” nu-i *acelaşi* lucru cu „vinovat”, nu? Trebuie să existe un proces în justiţie care să-i dovedească vinovăţia tatei. Poate că detectivul a minţit. Poate că Hugh l-a plătit ca să mintă… spuse Vee, pământie la faţă şi răscolindu-şi mintea în căutare de scuze pentru ceva care nu putea fi scuzat. De unde ştii că scumpul tău Hugh spune adevărul? Cine l-a numit pe el atât judecător, cât şi jurat?

Minerva opri izbucnirea lui Vee printr-o ridicare de mână.

— Hugh vrea să facă orice decidem noi. După cum

văd eu lucrurile, avem două opţiuni. Dacă tata se întoarce, alertăm autorităţile... spuse ea încercând să ignore icnetul ascuţit al surorii ei mai mici la auzul acestei implicaţii...Sau îl ameninţăm cu autorităţile şi îl punem pe fugă, dându-i clar de înţeles că nu se mai poate întoarce niciodată la Londra, ca să ne tulbure vieţile. Oricât de mult ştiu că o merită pe prima, nu-l pot trimite de bunăvoie la spânzurătoare. Dar *vreau* să dispară din vieţile noastre, aşa că eu votez pentru cea de a doua opţiune.

Răspunsul pragmatic al Dianei fu hotărât şi îi oglindi Minervei propriile gânduri:

— Sunt de acord.

Minerva avusese un timp mult mai lung de gândire şi nici pe ea n-o lăsa inima să-l predea pe tatăl lor autorităţilor.

— Într-un fel ciudat, mă bucur că ştiu în sfârşit unde a fost şi ce-a pus la cale, pentru că asta îmi alungă orice fărâmă de îndoială.

Diana ridică din umeri fără tragere de inimă.

— Adică îţi justifică ura faţă de el, punct în care, mărturisesc, eu am ajuns cu mult înainte ca el să plece de acasă. Am fost chiar bucuroasă că n-aveam să-l mai văd sau să-l mai aud vreodată.

— Nu-mi vine să cred ce aud... E tatăl nostru! Nu merită niciun pic de milă? se văită Vee, căreia îi curgeau lacrimi de frustrare şi care se agăţă de mâna Minervei. Niciun pic de înţelegere?

— Ce-i de înţeles? E un pungaş... un falsificator. Un om care e capabil să-şi vândă fiica pentru propriul interes. Ne-a părăsit fiindcă era lipsit de principii morale şi n-a privit niciodată înapoi, rosti Diana exact cuvintele pe care Minerva le gândea în timp ce încerca s-o aline pe Vee. Tu erai o copilă. Pe tine te-am protejat de ce era mai rău, dar el *nu* a fost un om bun. A fost un beţiv, un pierde-vară şi... enumeră ea cu o expresie ciudată pe faţă, din care se înţelegea că ar fi putut să spună mai multe, dar se reţinea. Iar eu m-am bucurat când a plecat!

— Dacă-l alungaţi astfel pe tata, atunci mă duc cu el!

— Nu te va lua.

— Ba da! Şi nu mă puteţi opri!

N-avea niciun rost să încerce să contrazică ideile greşite ale surorii lor mai mici. Vee trebuia să înveţe singură cât de rece şi de calculat era tatăl lor şi, fără îndoială, ea era cea care avea să sufere. Dar Minerva era dispusă să facă acel pas la momentul potrivit. Pentru că momentul avea să vină.

— Deci, ne-am înţeles? întrebă Minerva luându-şi ambele surori de mâini, dornică să le facă să nu se mai învârtă în jurul cozii. Îi voi spune lui Hugh că nu-l predăm pe tata autorităţilor, dar îl voi face pe acesta din urmă să înţeleagă foarte clar că prezenţa lui aici e nedorită.

Diana încuviinţă imediat. Confirmarea din partea lui Vee dură mai mult şi fu exprimată cu reticenţă, dar, cel puţin, aveau aprobarea ei. Minerva scăpă, astfel, de una dintre problemele pe care o avea cap.

— Între timp, în cazul în care tata vă abordează, fiţi stăpâne pe voi. Dacă o face, îmi spuneţi imediat mie sau îi spuneţi lui Hugh.

Acum, tot ce trebuia să facă împreună cu Hugh era să găsească o cale ca să-i spună adevărul mamei lui. Căzuseră de acord s-o facă în după-amiaza acelei zile, însă tot nu ştiau cum să procedeze. Urma ca Minerva să discute despre toate astea imediat ce Hugh se întorcea de la partida lui de călărie – dacă Vee avea să se oprească vreodată din bocit.

În timp ce Minerva cuprinse umerii scuturaţi de suspine ai surorii ei care plângea, majordomul băgă capul pe uşă, cu o expresie îngrijorată.

— Îmi pare foarte rău că vă întrerup într-un moment dificil, spuse el aruncându-i Minervei o privire îndurerată şi copleşită. Dar voi avea nevoie de puţin ajutor cu actriţa…

Capitolul 30

Imediat ce cotiră, enervanta de Sarah, soţul şi mama

ei se întoarseră ca să le facă, veseli, cu mâna, fiindcă tocmai veneau pe alee. Aleea *lui.* Care ducea la casa *lui.*

— Ce caută aici?!

Familia Peters era ultimul lucru de care avea nevoie în acea zi. Îi luase pe ai lui la un drum lung, călare, în scopul de a-i oferi Minervei intimitate şi răgaz ca să discute cu surorile ei. Însă, în tot acel timp, stătuse ca pe ghimpi întrebându-se cum primiseră Diana şi Vee vestea despre tatăl lor şi, mai important, ce părere aveau despre faptul că el o curta acum pe sora lor mai mare.

— I-am invitat eu la ceai, dragă, răspunse mama lui, care le făcea de zor cu mâna oaspeţilor, iar Hugh înţelese atunci de ce fusese atât de dornică să se întoarcă acasă înainte de ora două. M-am gândit că era timpul să le cunoască aşa cum se cuvine pe Minerva, pe mama şi pe surorile ei. Sarah mi-a spus că nu te-a prea văzut în ultimii ani. Minerva ştie că ai o soră?

— Desigur că ştie! Eu şi Minerva n-avem secrete, spuse el, gândindu-se că, într-adevăr, nu mai aveau, cu excepţia marelui secret pe care îl tăinuiau faţă de Olivia. Dar n-am pomenit nimic despre asta de faţă cu familia Minervei, aşa că invitaţia ta la ceai e lipsită de delicateţe. Destăinuirile de felul ăsta chiar nu sunt genul de conversaţie pe care s-o porţi la ceai.

— Prostii… Surorile Landridge nu sunt deloc critice. De ce-ar fi, dacă au avut partea lor de scandaluri? Nu e ca şi cum existenţa lui Sarah ar fi cine ştie ce mare secret întunecat, spuse ea, făcându-şi fiul să-i pară rău că mama lui avea dreptate. Tot comitatul ştie că Sarah e fiica lui Hugh. Voi doi semănaţi ca două picături de apă, îi dădu ea înainte, nepăsându-i că Hugh ura *acea* expresie. Şi, în plus… acum e mult prea târziu pentru o schimbare de planuri. Nu-i mai putem întoarce din drum de la uşa din faţă. Nu după ce au fost atât de încântaţi atunci când au primit invitaţia.

Ea dădu pinteni calului ca să-l facă să meargă la trap şi o luă înainte, ca să-i salute pe oaspeţi.

— Tu ştiai despre asta? îşi întrebă Hugh tatăl vitreg.

— Ţi se pare că ştiam ceva? răspunse Jeremiah, care arăta, într-adevăr, puţin cam derutat. Mama ta face totul de capul ei. Ferească Sfântul să-mi spună mie ce-are de gând! Ştiu că părţile implicate au pălăvrăgit la reuniune, acum două nopţi, iar mama ta s-a înţeles întotdeauna bine cu Charlotte şi cu Sarah… dar mă întrebi dacă ştiam că Olivia a pus la cale un ceai englezesc ieşit din comun, la care să se adune atât surorile Landridge, cât şi particularităţile neortodoxe ale familiei Standish? Nu! declară el, ridicând din umeri cu un aer resemnat. Te asigur, însă, că totul va fi bine. În familia Minervei sunt oameni buni… sau, cel puţin, surorile ei sunt. Juriul deliberează încă în ceea ce o priveşte pe mamă… deşi, între noi doi fie vorba, o prefer mai mult beată decât trează… Haide să facem ce se mai poate!

Hugh nu putu decât să rânjească şi să suporte. După ce îngrijitorul îi luă calul, făcu un gest de salut către amanta preferată a tatălui său, minunându-se de faptul că mama lui trăncănea împreună cu ea ca şi cum ar fi fost prietene vechi, nu rivale. Îi salută, ţeapăn, pe Sarah şi pe căpitanul Peters, apoi păşi spre casă, în urma lor.

Din fericire, înăuntru era surprinzător de linişte, ceea ce îi trezi lui Hugh speranţa că dezvăluirile Minervei nu fuseseră traumatizante pentru surorile mai mici. O servitoare – şi nu Payne – se grăbi să le ia hainele, iar apoi aceasta fu trimisă repede de mama lui ca să le aducă ceaiul.

— Să-l aduc în *salonul de dimineaţă,* milady?

Ceva din expresia insinuantă a servitoarei, precum şi felul în care privirea ei pendula iute între el şi mama lui îl făcu pe Hugh să devină puţin neliniştit. Rareori obişnuiau să stea iarna în acel salon.

— O, nu… E prea răcoare acolo tot timpul, chiar dacă e focul aprins. Vom lua ceaiul în salon. Poţi să le trimiţi vorbă domnişoarelor că avem musafiri?

Servitoarea făcu o reverenţă şi se grăbi să plece, iar gazda perfectă care era întotdeauna mama lui îi conduse pe oaspeţi spre salon şi-i invită înăuntru.

Hugh observă prea târziu silueta inconfundabilă a

Lucretiei DeVere, care dormea dusă pe un fotoliu, lângă focul ce duduia, cu gura larg deschisă şi cu pălăria caraghioasă de călărie aşezată într-un unghi ciudat. Parcă simţind că avea public, ea clipi, iar privirea începu să i se limpezească treptat. Apoi se mişcă, încercând să se ridice şi eşuând lamentabil.

— Ne pare foarte rău că vă deranjăm, doamnă Landridge!

Ca şi el, mama lui căuta din priviri o dovadă incriminatoare care ar fi putut sugera că invitata lor rotofeie şi teatrală luase o duşcă de tărie de îndată ce rămăsese nesupravegheată.

— Îmi cer mii de scuze! Cred c-am adormit… spuse ea, părând suficient de lucidă. Fotoliul şi focul sunt mult prea confortabile!

— Mă bucur că vă simţiţi ca acasă, spuse Olivia, râzând netulburată. Doamnă Landridge, permiteţi-mi să vi-i prezint pe doamna Edgerton, pe fiica ei, doamna Peters, şi pe căpitanul Peters, fermecătorul ei soţ. Sunt prieteni *aparte* ai familiei noastre.

Aruncă o privire spre Hugh, dându-i de înţeles că era subtilă, lăsându-l pe el să prezinte adevărul aşa cum dorea.

— Doamnă Edgerton… doamnă Peters, căpitane… Ce plăcere să vă cunosc! exclamă actriţa, care, cu gesturi regale, demne de o ducesă, îi salută pe nou-veniţi din confortul fotoliului ei. Le-a chemat cineva pe fiicele mele? Eu am trei fete, doamnă Edgerton. Cea mai mare, Minerva, este logodită cu dragul de Hugh, aici de faţă.

Hugh o simţi pe mama lui relaxându-se, la rândul ei, chiar în clipa în care Minerva îşi făcu apariţia în încăpere, surescitată şi grăbită, împreună cu Diana.

— V-aţi întors… cu oaspeţi! exclamă Minerva, zâmbind forţat, ca şi sora ei. Ce drăguţ… *iubirea mea.*

Minerva rosti ultimele două cuvinte printre dinţii impresionant de încleştaţi, sfredelindu-l pe Hugh cu privirea ei de smarald. El prinse imediat indiciul, însă nu putea să acţioneze în timp ce se făceau prezentările. Zâmbi fără tragere de inimă.

— Minerva… Diana… v-o prezint pe doamna Edgerton, li se adresă el surorilor, care făcură o reverenţă politicoasă. Şi, cum tu, Minerva, ai avut deja plăcerea de a-i cunoaşte pe Sarah şi pe soţul ei, căpitanul Peters, doar Diana mai are nevoie de prezentare. Şi Vee, desigur, spuse el privindu-şi logodnica. Domnişoara Vee e pe drum?

— Tocmai termina capitolul din cartea pe care o citeşte şi, fără îndoială, ni se va alătura cât de curând. De fapt, mă duc chiar acum să văd ce face.

Minerva se răsuci pe călcâie şi dispăru pe uşă. Hugh lăsă să treacă douăzeci de secunde înainte de a găsi o scuză ca s-o urmeze, în timp ce toţi ceilalţi se aşezară.

— Eu mă duc după tava cu ceai. Călăria e o treabă care te face să-ţi fie sete…

Din fericire, Minerva îl aştepta şi-şi făcu apariţia de după o armură, pe când el tocmai dădea să urce, în grabă, pe scară. Ea îl apucă de mână şi îl trase în încăperea cea mai apropiată.

— Lucretia e beată! Ce te-a făcut s-o laşi să se înapoieze acasă de una singură?

— A zis că nu se simţea bine şi că trebuia să se întoarcă în pat.

Cu toate că nu păruse deosebit de bolnavă, Hugh o lăsase să plece pentru că i se păruse ocazia ideală să discute cu mama lui şi să-i spună adevărul. Să termine cu farsa aceea complicată şi să se întoarcă acasă eliberat de toate minciunile, pregătit să înceapă un nou capitol alături de îngerul care îi furase inima şi care nu merita să suporte vina pentru ceva ce era în întregime prostia lui.

Doar că n-o făcuse. Amânase ca un laş, nu-şi găsise cuvintele potrivite şi, drept urmare, se simţea total nefericit, convins că-i era sortit să fie o dezamăgire pentru totdeauna dacă era doborât de primul obstacol. Apoi, apariţia Sarei şi a mama ei îi provocase o dispoziţie şi mai proastă.

— Ei bine, a reuşit să evite dormitorul ei şi a ajuns într-al tău, unde a găsit coniac şi l-a băut pe tot. N-am reuşit s-o clintim din salon şi am lăsat-o să doarmă până-i

trece beţia.

— Acum cât timp?

— Două ore… sau trei. Nu suficient de mult ca să fie complet trează! Asta-i sigur. A dat gata o carafă întreagă de coniac într-un timp foarte scurt.

— O, Doamne!

— Iar Vee s-a încuiat în camera ei şi refuză să iasă.

— Să înţeleg că n-a primit bine vestea?

— Niciuna dintre ele n-a fost înţelegătoare. Vee e aşa pentru că-i convinsă că vrem cu toţii să pătăm pe nedrept numele tatei şi şi-a exprimat intenţia de a pleca cu el imediat ce vine s-o ia. Pe mine mă urăşte pentru că l-am trădat, iar pe Diana pentru că mă susţine. Dar, în timp ce draga mea surioară Diana nu şi-a făcut niciodată iluzii în privinţa tatălui nostru, mi-a fost incredibil de greu s-o conving că nu eşti un seducător nemernic, aşa cum a bănuit ea mereu. A fost o dimineaţă *foarte* dificilă şi, în mod clar, chinul nu s-a încheiat.

El îi privi chipul încordat şi îmbujorat şi o trase în braţe, neputând să reziste fără să-i sărute creştetul şi părul brunet, pe care îl adora.

— Din păcate, nu. Se pare că mama i-a invitat la ceai pe Sarah şi pe ceilalţi doi fără să spună nimănui, după ce a aflat că n-am ţinut legătura cu Sarah… şi s-a decis să remedieze asta. Sunt foarte supărat pe mama şi am încercat să te scap pe tine şi să mă scap şi pe mine de vizita asta… dar o ştii pe mama.

— Mi se pare frumos că ea încearcă să încurajeze relaţia pe care o ai cu sora ta. Nu cred că-i e uşor să ştie că soţul ei a avut o familie împreună cu altă femeie.

— Se pare că ei îi e mai uşor decât îmi e mie. Niciodată nu voi înţelege de ce le tolerează pe Sarah şi pe maică-sa.

— Ai întrebat-o?

— Nu chiar…

N-o făcuse.

În trecut, ea încercase de multe ori să discute despre acea trădare, dar el refuzase să audă aşa ceva, darămite să

ierte. Însă Minerva pusese bine problema. De ce o tolera mama lui pe amanta tatălui său? De ce n-o afecta pe ea existenţa lui Sarah – o femeie care avea exact aceeaşi vârstă ca şi fiul ei – aşa cum îl afecta pe el?

— Atunci, poate că ar trebui s-o întrebi, spuse Minerva punându-şi capul pe pieptul lui, gest care lui Hugh îi plăcea la nebunie, întreab-o atunci când îi spunem adevărul despre noi. Mi se pare cel mai potrivit moment. Aşa, putem să scăpăm dintr-un foc de o problemă oribilă, greu de digerat.

— Am încercat să-i spun în dimineaţa asta… zise el oftând şi strângând-o mai aproape. Dar n-am încercat destul. Mă simţeam atât de bine încât, în mod egoist, n-am vrut să-mi stric starea.

— Mă întreb de ce.

După tonul vocii ei, Hugh îşi dădu seama că Minerva zâmbea, îi ridică bărbia cu vârful degetului, astfel încât să-i poată vedea zâmbetul cu ochii lui. Iubea zâmbetul ei, care avea puterea de a transforma o situaţie oribilă, precum cea care-i aştepta în sufragerie, în ceva care nu era chiar atât de teribil.

— Te întrebi?

Pentru că nu mai era nevoit să-şi reprime dorinţa de a o săruta, o făcu. La fel ca şi în cazul zâmbetului ei, salonul şi cuibul zumzăitor de viespi din el dispărură ca prin minune de pe faţa pământului.

— Hugh, ce faci… Ooo!… Oo…

Se îndepărtară, vinovaţi, şi o văzură pe mama lui, care apăruse dintr-odată şi care zâmbea cu gura până la urechi.

— Nu vă faceţi probleme! Credeam că aţi ieşit din salon ca să evitaţi familiar Peters. Prostuţa de mine! Ar fi trebuit să ştiu că porumbeii de voi aveaţi nevoie să vă daţi bună ziua aşa cum se cuvine, după ce v-am răpit pe unul celuilalt toată dimineaţa, spuse Olivia, iar apoi închise uşa la loc. Să nu staţi mult!

Roşeaţa intensă a Minervei era fermecătoare, aşa că Hugh o sărută din nou, repede.

— Priveşte partea bună: cel puţin acum mama ştie că afecţiunea noastră e autentică, spuse el luând-o de mână, petrecându-şi degetele printre ale ei şi constatând că acum se simţea absolut perfect. Din nou în tranşe? o întrebă.

— Nu sunt sigură că nervii mei mai rezistă mult. Aş vrea să se termine toată povestea asta!

— Se va termina foarte repede… dar acum nu e momentul potrivit.

Ţinându-se de mână, se întoarseră în salon, unde Hugh fu întâmpinat de încruntătura fioroasă a Dianei. El îşi spuse însă că nu putea s-o învinovăţească, fiindcă se purta astfel de dragul surorii ei. Hugh era solidar cu oricine o iubea pe Minerva, iar în acel moment se decise să facă un efort susţinut ca s-o câştige de partea lui pe cea mai iritabilă dintre surorile Merriwell.

— De unde sunteţi?

Îngrozitoarea doamnă Edgerton, despre care aproape toată lumea din încăpere ştia că nu fusese deloc o „doamnă”, îi zâmbi Lucretiei, care încă părea coerentă, în ciuda faptului că se legăna uşor în fotoliu.

— Din Oxfordshire. E un comitat atât de frumos! Aş putea spune că, în privinţa frumuseţii, rivalizează cu Hampshire.

— Aşa este, spuse căpitanul Peters zâmbind şi sorbind din ceai. Rivalizează şi îl depăşeşte!

— Dar el e îngrozitor de părtinitor, adăugă soţia lui, având aceeaşi expresie pe care tatăl lor o afişa atunci când ceva îl amuza. Şi Teddy e din Oxfordshire. Familia lui încă locuieşte acolo.

— Adevărat? întrebă Olivia servindu-se de pe farfuria cu biscuiţi pe care Payne o ţinea îndreptată spre ea. Ce mică e lumea, nu-i aşa? Mă întreb dacă aţi mai dat unul peste altul înainte.

În ciuda faptului că o ţinea de mână pe Minerva, Hugh începu să se simtă nesigur de turnura pe care o lua conversaţia.

— Cum ţi se pare viaţa la Aldershot? îşi întrebă el sora vitregă.

Sarah se întoarse spre el, uimită, de parcă o astfel de întrebare prietenoasă n-ar fi ieşit de pe buzele lui. Ceea ce, îşi spuse Hugh, probabil că nici nu se întâmplase în trecut.

— E o aşezare minunată. Una foarte obişnuită şi tolerantă cu armata.

— Cred că e foarte probabil să fi dat unul peste altul, spuse căpitanul Peters, care, evident, era în continuare dornic să se lase pradă amintirilor. Din ce zonă din Oxfordshire sunteţi?

— Din Chipping Norton, spuse Lucretia, vărsând ceai peste buza ceştii în timp ce vorbea.

Căpitanul Peters zâmbi cu gura până la urechi.

— Pe Jupiter, lumea chiar *este* mică! De unde din Chipping Norton? Tatăl meu lucrează în Goddards Lane, chiar lângă piaţă. E medicul local.

O pală imensă de vânt trecu dintr-odată mult prea aproape de fragilul castel de cărţi de joc al lui Hugh.

— Cum vi se pare să vă aveţi nepoţii atât de aproape, doamnă Edgerton? riscă el o întrebare către mama lui Sarah.

Din experienţa lui, femeile mai în vârstă erau obsedate de nepoţi – sau de nevoia lor de a avea nepoţi –, aşa că era posibil ca ea să nu bage de seamă că vocea lui devenise subit nesigură.

— O, îmi place la nebunie, Hugh! Priscilla e o bucurie absolută, iar acum, că micul Hugh merge, e un neastâmpărat. Cu câte jolituri se alege copilul ăla…

— Micul Hugh?

Diana încetă să se mai încrunte la el şi rămase cu gura căscată, iar gura doamnei Edgerton se închise precum o scoică speriată, în timp ce femeia îi aruncă Dianei o privire plină de jenă.

— L-au botezat după bunicul lui, sări în ajutor Olivia. Şi el a fost tot „Hugh”

— Dintr-odată, sunt atât de mulţi de „Hugh”, încât e greu de ţinut pasul, spuse Diana, încruntându-se din nou spre logodnicul surorii ei. „Hugh” e un nume din Hampshire?

El simţi degetele Minervei încordându-se într-ale lui, dar, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, mama lui o făcu:

— E un nume Standish, dragă Diana. Micul Hugh este nepotul lui Hugh.

— Hugh are nepoţi?!

— Nu Hugh *al meu,* dragă. *El* poartă numele tatălui. Micul Hugh este nepotul *lui* vitreg.

Olivia vorbise fără jenă, direct, ca şi cum o astfel de bombă n-avea absolut nicio consecinţă. Ceaşca Dianei se opri la jumătatea drumului către gură, în timp ce ea îşi muta privirea de la el la Sarah şi înapoi.

— Şi e absolut în regulă, dragă… Sarah este, într-adevăr, sora vitregă a lui Hugh.

— Înţeleg.

— Vezi tu, Diana, faptul că tatăl tău s-a însurat cu o actriţă nu e nici pe departe un lucru atât de scandalos precum e *această* familie, declară mama lui Hugh, iar apoi, ca şi cum n-ar fi făcut destul rău, se întoarse spre căpitanul Peters. Bănuiesc că ştii totul despre scandaloasa familie Landridge, nu-i aşa, căpitane Peters? Presupun că bârfele suculente zboară prin Chipping Norton la fel de repede precum zboară şi aici, în Hampshire. Îmi imaginez că povestea despre un moşier de la ţară care s-a însurat cu o actriţă de pe scena Drury Lane a făcut destul de multă vâlvă în adormitul Chipping Norton.

— Mărturisesc că, până astăzi, n-am auzit niciodată despre familia Landridge din Chipping Norton.

— Noi locuim într-un sat mărginaş, vorbi Minerva pentru prima dată, iar Hugh o iubi şi mai mult fiindcă se străduia cu loialitate, însă izul fetid al sfârşitului începea să-şi facă simţită prezenţa, iar el ştia că, în acel stadiu, numai un miracol l-ar fi putut opri. Este… ăăă… destul de îndepărtat, se bâlbâi Minerva.

— Care dintre ele? Dacă tata e singurul medic pe kilometri întregi, le cunoaşte bine pe toate. Pe când eram copil, obişnuiam să-l însoţesc în drumurile lui. Heythrop? Swerford? Nu… nu-mi spuneţi…

Subit, *Ghiceşte satul îndepărtat* se transformă într-un joc amuzant.

— Adlestrop? Churchill? Enstone? Unul dintre cele numite „Tew”?

— O, Doamne! strigă Diana, alunecând de pe canapea şi căzând pe podea, cu o fluturare de mână care, în mod normal, era specialitatea Lucretiei. Mă ia cu leşin... sunt atât de ameţită...

— Adu sărurile, Payne!

Jeremiah interveni şi-i sări imediat în ajutor Dianei. Amânarea momentului îl însufleţi pe Hugh.

— Deschide ferestrele! Să intre aer!

Fu dureros de tentat să se arunce afară, dincolo de ele. Dar, vai, soarta capricioasă nu sfârşise cu surprizele, fiindcă Giles alese tocmai acel moment ca să-şi facă apariţia în prag.

Capitolul 31

— Ce naiba se întâmplă? întrebă lordul Bellingham, clipind.

— Diana a leşinat!

Cu toate că, din punctul de vedere al Minervei, spectacolul fusese unul şocant de slab. Se vedea cu ochiul liber că Jeremiah bănuia ceva necurat în toată povestea aceea, pentru că, ori de câte ori se uita la Hugh, care îngenunchease lângă Diana, se încrunta.

— E nevoie să-i desfac corsetul? Sunt expert la desfacerea corsetelor, se oferi nou-venitul.

— Giles! Ce mă bucur să te văd! exclamă mama lui Hugh, care îl strânse într-o îmbrăţişare entuziastă, cu un zâmbet mult prea larg pe faţă şi cu o vioiciune excesivă în întreaga ei fiinţă.

— Dar dacă trebuie desfăcut vreun corset, cu siguranţă că n-o vei face tu. Dă-mi voie să te prezint tuturor.

Într-un spectacol de-a dreptul ireal, necrezându-şi ochilor, Minerva se uită la Hugh şi la Jeremiah, care o ridicau pe sora ei şi o puneau înapoi pe canapea, în timp ce Lucretia începea din nou să sforăie, iar Olivia îl plimba prin încăpere, ca la paradă, pe lordul Bellingham, prezentându-l, cu voioşie, tuturor.

— Doamna Edgerton… Căpitanul Peters… Doamna Sarah Peters, zise Olivia aruncându-i pe loc o căutătură încruntată fiului ei. Sarah e sora vitregă a lui Hugh.

— Poftim?! Lipsesc câteva săptămâni şi, dintr-odată, el se alege cu o soră?

— O, Sarah are treizeci şi doi de ani, dragă, spuse ea bătându-l uşurel pe mână pe lordul Bellingham şi privind cu ferocitate reînnoită spre fiul ei. Am crezut că, poate, ţi-a spus. Dar, vai, el are o înclinaţie către secrete… şi, ocazional, către *minciună.*

Ochii albaştri ai Oliviei, atât de asemănători cu cei ai lui Hugh, se îndreptară spre Minerva, iar în acea clipă aceasta din urmă îşi dădu seama că mama logodnicului ei începea să miroasă că ceva era putred.

— Aşa e… Acolo sunt cumva biscuiţi? Sunt lihnit…

Ca să menţină pe linia de plutire barca lamentabil de găurită, Olivia şi Jeremiah conduseră conversaţia, ţinând-o departe de drumul desfundat care ducea la Chipping Norton şi menţinând-o în zona unor subiecte mai sigure, timp în care Hugh îi făcu vânt Dianei, mai mult decât era necesar, cu un evantai de dantelă. Nemaiavând ce face, Minerva le turnă tuturor şi mai mult ceai, în timp ce inima ameninţa să-i iasă din piept, iar apoi se aşeză şi încercă să se confunde cu tapiţeria.

Câteva secunde mai târziu, cel mai bun prieten al lui Hugh se gândi să se aşeze lângă ea, acţionând, evident, sub imperiul convingerii eronate că urma ca ei doi să fugă împreună.

— Arăţi încântător, domnişoară Minerva! spuse el sărutându-i mâna, zăbovind asupra respectivei mâini, iar apoi făcându-i cu ochiul Minervei. Mi-a fost dor de tine.

— Frumos, spuse ea încercând să-şi tragă mâna.

— Ce-ai mai făcut? se interesă el.

— Bine… *ocupată…* se bâlbâi Minerva, care n-avea cum să-l ia de acolo pentru o conversaţie urgentă.

— Ţi-a fost *dor* de mine?

Ea îşi dădu ochii peste cap, sperând ca, astfel, mesajul să-i fie înţeles.

— Nu mai flirta cu viitoarea mea noră, golanule! Nu vezi că avansurile tale n-au niciun efect?

— Încercarea moarte n-are, Olivia. Încă mai nutresc speranţa deşartă că dragii de Minerva îi va veni mintea la cap şi va fugi cu mine, declară el privind-o adânc în ochi pe Minerva şi apelând la toate grimasele din arsenalul lui Casanova. Imaginează-ţi numai cât de bună va fi viaţa alături de mine!

— Rochia de mireasă e în lucru, iar strigările au fost făcute la biserică, Giles. *De două ori.*

Lordul Bellingham îi aruncă o privire lui Hugh, care părea să se încrunte, gelos, la ei doi, sau mai degrabă la mâna Minervei, captivă în continuare în cea a prietenului său.

— Atunci, slavă Domnului că m-am întors la ţanc! Toată lumea ştie că până la a treia strigare nu-i nimic oficial, spuse el sărutându-i din nou mâna Minervei. Ţi-am spus vreodată că într-o bună zi voi fi duce?

— V-am spus că am jucat-o pe Cleopatra la Drury Lane? spuse Lucretia, care se trezise.

— Şi nu cumva criticii au spus că a fost un triumf? o ironiză Hugh, care, devenit neobişnuit de agresiv şi de sarcastic, o abandonase pe Diana şi se decisese să-şi strecoare fundul pe canapeaua micuţă, între Minerva şi Giles. Şi bine ai revenit, prietene! Ce de lucruri *interesante* am să-ţi zic…

Fără să bage de seamă, aparent, atmosfera stranie, Sarah şi familia ei rămaseră pentru încă o jumătate de oră, timp în care toţi, cu excepţia Oliviei, a lui Giles şi a actriţei – care, oricum, nu era luată în calcul – epuizaseră toate lucrurile politicoase ce puteau fi spuse şi încercau să-i determine pe oaspeţi să plece. Atunci când acest lucru se

întâmplă, le făcură cu mâna din prag, zâmbind încordat. Nici nu se închise bine uşa, când zâmbetul lui Jeremiah dispăru de pe chipul lui, iar omul îşi duse la buze mâinile făcute pumn.

— Ce naiba se întâmplă aici?!

— Mi-ai luat vorba din gură, dragul meu... dar haide să mergem înapoi în salon, ca să nu facem o scenă în faţa servitorilor, spuse Olivia încruntându-se la Payne, care se străduia să se facă una cu lambriurile de stejar. Bănuiesc că ne va trebui mai mult ceai.

— Şi o farfurie mare cu biscuiţi, spuse Giles, ridicând din umeri fără nicio remuşcare atunci când observă privirea uimită a lui Hugh. Doar nu te aştepţi să asist la spectacol pe stomacul gol!

— Adu şi nişte coniac, dacă tot te duci! zise Jeremiah, vizibil nervos. Şi, martor mi-e Dumnezeu, dacă măcar o picătură ajunge aproape de doamna Landridge, *vor cădea* capete!

Unul în spatele celuilalt, se întoarseră, cu picioare ca de plumb, înapoi în salon. Olivia se aşeză, relaxată şi purtându-se în toate privinţele ca o doamnă din lumea mare. Le făcu semn tuturor să ia loc, de parcă se adunaseră ca să bea ceai, nu ca să asiste la venirea sfârşitului lumii.

— Ei bine, a fost jenant, spuse ea uitându-se la chipurile tuturor. Sunt nerăbdătoare să aud ce aveţi de spus, continuă, aţintindu-şi privirea la fiul ei. Experienţa îmi spune că ar trebui să încep cu tine, Hugh... din moment ce tot acest fiasco ridicol poartă pecetea ta.

Minerva îl auzi expirând şi-şi strecură mâna într-a lui, ca să-l susţină.

— De unde să încep? Vedeţi voi, treaba e că...

Sunetul unor voci înfundate, care se auzeau din vestibul, îl distrase pentru moment.

— Acum doi ani, acţionând din cauza unei disperări totale, am...

— Lăsaţi-mă să intru! Părea că cineva lovea cu pumnii în uşa din faţă. E o afacere oficială!

Sunetul vocilor ciudate şi ridicate ce răzbăteau din vestibul îi făcu pe toţi să-şi întoarcă, uimiţi, capetele.

— Familia nu-i acasă, domnule. Dacă puteţi, reveniţi mai târziu!

Vocea lui Payne era agitată şi încordată, dând de înţeles că majordomul se lupta cu un vizitator.

— Cer s-o văd pe domnişoara Merriwell! Acest bărbat e tatăl ei!

În acea clipă, Minerva nu mai avu putere decât să înghită în sec, pe când Hugh gemu şi-şi luă capul în mâini.

— Cred că în Italia mai există plaja aia… mormăi el.

*

Încătuşat, Alfred Merriwell fu adus de îndată înăuntru. Îl flancau doi bărbaţi robuşti, în timp ce poliţistul care stătea lângă ei îşi răsucea chipiul în mâini.

— L-am arestat beat, la Winchester, milord, după ce hangiul l-a acuzat că a plătit cu bani falşi. Pe astea le-am găsit asupra lui, spuse poliţistul în timp ce punea pe masă două teancuri de bancnote. Ca să fim sinceri, majoritatea sunt reale, continuă el, neştiind că acea parte de bancnote licite provenea din buzunarele lui Hugh. Dar astea de aici sunt falsuri care bat la ochi. Domnul Smith, aici de faţă, susţine că dumneavoastră i le-aţi dat pe toate şi spune că îi veţi confirma nevinovăţia, fiindcă sunteţi logodit cu fiica lui. Şi altele asemenea.

Vee catadicsi să-şi facă apariţia, atrasă fiind, fără îndoială, de zarva care se iscase. În spatele ochelarilor, faţa ei deveni lividă după ce observă acea scenă condamnabilă. Dar, din fericire, nu spuse nimic. Totuşi, privirile sincer îndurerate pe care le arunca spre tatăl ei ofereau un spectacol tragic.

Hugh se uită la Minerva, în căutarea unui indiciu referitor la modalitatea cea mai bună în care trebuia să acţioneze, iar ea îl strânse de mână.

— Aşa este, domnule. Hugh i-a dat banii ca să… ăăă… cumpere unele lucruri pentru nuntă.

— Eraţi conştient că i-aţi dat bani falşi, milord?

— Sigur că nu! Omul care se ocupă de afacerile mele mi-a dat bancnotele atunci când ne-am întâlnit ultima oară, iar omul respectiv le-a procurat direct de la banca mea din Londra, aşa cum procedează întotdeauna.

Uneori, statutul de aristocrat avea avantajele lui. Unul dintre ele era faptul că legea pentru bogaţi şi legea pentru săraci erau nedrept de diferite. Alfred Merriwell trebuia să-şi dovedească nevinovăţia. Autorităţile trebuiau să dovedească vina lui Hugh. Oamenii puternici îi puneau pe alţii să retragă bani pentru ei, în timp ce se ocupau de lucruri mai importante. Cum ar fi fost să stea în fotoliu la White’s şi să se plângă de mersul lucrurilor pe lumea asta.

— Cineva de acolo, de la bancă, probabil că n-a observat că erau falsuri.

— Atunci, oricine o fi fost, milord, ar cam trebui să se gândească să investească în ochelari, pentru că sunt nişte falsuri *foarte* slabe, spuse poliţistul, însă apoi el zâmbi şi pocni din degete către acoliţii lui cei solizi. Daţi-i drumul! Şi vă mulţumesc pentru timpul acordat, milord, adăugă el aplecându-se şi luând teancul cel mai mic de bancnote. Mă tem că le voi lua pe astea. Toate falsurile trebuie distruse. Aşa e legea.

— E de înţeles.

— Poate că banca de la Londra vă va compensa pierderea.

Hugh respinse sfatul cu un gest al mâinii.

— Nu sunt decât bani. Am destui.

După o prelegere condescendentă şi interminabilă cu privire la ce anume trebuia să fie atent Hugh în cazul unui fals, dacă avea să fie păcălit din nou, poliţistul şi oamenii lui refuzară, din fericire, oferta mamei lui de a fi serviţi cu răcoritoare şi plecară. În timp ce Payne îi conduse la uşă, cei rămaşi în salon stăteau încremeniţi precum statuile. În cele din urmă, tăcerea fragilă, stânjenitoare, fu spartă de Vee:

— Tată! strigă ea aruncându-se în braţele tatălui ei. Mi-a fost dor de tine!

Diana, pe de altă parte, nu-şi putu ascunde dezgustul.

— Ia te uită ce-a prins pisica!

Majordomul se întoarse, se uită urât la Hugh, iar apoi se duse la carafa proaspătă cu coniac, pe care o pusese pe bufet cu doar câteva minute în urmă. O apucă de gât, trase dopul şi bău direct din ea.

— Payne! exclamă Olivia, sorbind, cu un aer regal, din ceaiul ei care se răcea iute, ca şi când toate astea ar fi fost ceva obişnuit. După ce termini, te rog să-i spui bucătăresei să pregătească viţelul cel îngrăşat[9]. Parcă un asemenea festin e tradiţional atunci când are loc un miracol şi un părinte care a murit îngheţat – se dezgheaţă în Cairngorms, nu? zise ea zâmbindu-i fără pic de veselie Minervei. Ar trebui s-o trezeşti pe mama voastră, dragă. Va fi încântată de întoarcerea lui!

Cu coada ochiului, Hugh îl văzu pe tatăl vagabond al Minervei întinzând pe furiş mâna după bancnotele care rămăseseră pe masă.

— Să nu îndrăzneşti! Fără să-i mai pese, fiindcă nu mai era nimic de salvat, se duse cu paşi hotărâţi într-acolo şi le înşfăcă. Astea-s ale mele. Tu nu mai vezi niciun gologan şi te invit să-mi arăţi ce poţi!

— Să nu ne zorim, milord, spuse ticălosul, având îndrăzneala să zâmbească.

— Să ne zorim?! se răsti Hugh apucându-l de rever şi ridicându-l în aer. *Să ne zorim!* Graţie generozităţii fiicelor tale şi înaltului respect pe care-l am faţă de ele, nu i-am dat poliţistului dosarul meu extins despre activităţile tale ilegale şi nici nu i-am adus la cunoştinţă numele tău real, *domnule Merriwell...* dar îţi promit! Dacă în viitor îndrăzneşti să te apropii la mai puţin de o sută cincizeci de kilometri de una dintre aceste fete, dau totul pe faţă şi pun să fii pedepsit! strigă Hugh, lăsându-l jos şi apoi împingându-l. Ieşi din casa mea, înainte să te dau afară!

În pofida faptului că lui Jeremiah îi venea să-i frângă gâtul lui Hugh, veni lângă el ca să-l susţină, cu o expresie ameninţătoare. Dar, fiind şarpele care era, tatăl Minervei se

9 Expresie din Biblie, din *Pilda fiului risipitor*

îndreptă spre uşă ca să-şi salveze pielea, fără să-i pese de măcelul pe care îl lăsa în urmă. Se opri doar atunci când socoti că avea suficientă distanţă între el şi Hugh ca să evite pumnul acestuia din urmă.

— Vei regreta asta, Fareham! Ia aminte!

— Tată! strigă mezina Merriwell, care alergă după el şi îl apucă de mânecă. Stai… Vin cu tine!

Fără pic de milă, el îşi trase mâna.

— Poate că altă dată, Venus.

— Dar vreau să fim împreună… să fim iar o familie…

El se duse spre uşă, neimpresionat. Cu ochii înlăcrimaţi, ea privi înapoi, spre surorile ei.

— Spuneţi-i că vrem să fim iar o familie. *Spuneţi-i!*

Minerva fu cea care ajunse prima la ea, în vestibul, urmată îndeaproape de Diana.

— Dragă Vee… familia noastră a fost alcătuită întotdeauna doar din noi trei.

Uşa din faţă se închise cu o bufnitură, iar surorile mai mari o luară pe Vee de acolo, pentru ca ea să-şi poată plânge amarul în linişte.

Capitolul 32

Hugh nu observase că mama lui îşi părăsise locul în care stătea, până când mâna ei îl pocni peste ceafă.

— *Merriwell?!*

El dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Nu există nicio familie Landridge. Nici aici, nici la Chipping Norton.

— Şi dacă n-au fost decât ele trei, atunci cine, mă rog, e cea de acolo? întrebă Olivia arătând, cu un deget tremurător, spre Lucretia, care nu fusese trezită nici de larmă, nici de vizita îndelungată a poliţistului.

— O actriţă pe care am angajat-o ca să joace rolul mamei lor.

— O, *ce mă bucur* c-am ajuns la timp pentru toate

astea! se felicită Giles, care vorbea pe un ton înăbuşit, din cauza gurii pline de biscuiţi. Nu ţi-am spus eu, Hugh, că toată impostura asta era sortită eşecului încă de la început? spuse el, iar apoi îi dădu un ghiont lui Jeremiah, rânjind. Aşa-mi place să am dreptate! Nimic nu-i mai bun decât clasicul „Ţi-am spus eu!”

— Şi Minerva? vru să ştie mama lui.

— Atunci când am întâlnit, accidental, o femeie pe care se întâmpla s-o cheme Minerva, i-am oferit patruzeci de lire ca să se dea drept logodnica mea cât timp era nevoie, iar apoi să pună capăt logodnei. Trebuia să fugă cu Giles în cea de-a doua noapte… dar el a fost chemat pe neaşteptate în altă parte, aşa că a trebuit să mergem mai departe cu şiretlicul până la întoarcerea lui.

— Totul a fost o născocire?!

Mâhnit, Hugh adeveri cu o înclinare din cap.

— Dar abia ce v-am prins sărutându-vă!

— Totul făcea parte din farsa lor, Olivia, spuse Jeremiah cu o voce inexpresivă. Iată modul întortocheat al lui Hugh de a rămâne un burlac fericit!

— Dar acel sărut a fost real, Jeremiah! Am văzut cu ochii mei!

— Aşa a fost, spuse Hugh, ignorând privirea brusc mirată a prietenului său. Împotriva voinţei mele, m-am îndrăgostit de ea fără să vreau.

El o văzu pe maică-sa răsuflând uşurată.

— Cel puţin, va fi totuşi o nuntă…

— Nu, nu va fi, răspunse Hugh, dându-şi seama că nu putea să poarte conversaţia pe care o evitase timp de cincisprezece ani în faţa altcuiva în afara mamei lui. Putem să discutăm între patru ochi?

O conduse în sufragerie, unde se aşezară de-o parte şi de cealaltă a mesei – mama lui, cu faţa împietrită, iar Hugh, marcat de vină, şi totuşi ciudat de uşurat că putea, în sfârşit, să spună adevărul.

— Presupun că vei da vina pe mine pentru toate astea, nu? Vei spune că ai făcut totul dintr-o răzvrătire prostească împotriva tentativelor mele subtile de peţire.

— N-au fost niciodată subtile, mamă, răspunse el, dar, dându-şi seama că vorbele îi sunaseră ca o acuzaţie, suspină: Nu dau vina pe tine… pentru că sunt sigur că intervenţiile tale au fost bine intenţionate. Mă învinovăţesc doar pe mine. Am făcut un lucru prostesc, necugetat şi dureros, dar niciodată n-am vrut să dureze atât de mult sau să devină atât de complicat. Dar am fost sedus de libertate şi… se poticni el, oftând şi clătinând din cap, mai mult pentru el decât pentru ea, ştiind că trebuia ca toate minciunile să se oprească atunci. Nu există nicio scuză în afară de faptul că n-am fost în stare să te rănesc cu adevărul. Totuşi, încercând să nu te rănesc, am ajuns să te rănesc şi mai mult. Ceva ce cu siguranţă n-am intenţionat să fac – după toate chinurile la care te-a supus tata. Ceea ce reprezintă o mare ironie a sorţii, într-adevăr.

— Pentru numele Domnului, vorbeşte clar, Hugh! M-am săturat de toate prostiile tale. Dacă o iubeşti pe Minerva aşa cum susţii, nu înţeleg de ce nu poţi să te căsătoreşti cu ea.

— Minerva îmi înţelege şi îmi acceptă situaţia delicată şi a fost de acord să aştepte până când voi fi sigur că nu voi repeta greşelile tatei.

— Nu înţeleg.

— Desfrânarea? Amantele? Bastarzii? Am văzut cât de devastată ai fost când a murit tata. Nici nu pot să-mi imaginez cât timp ai suferit în tăcere, singură, înainte ca eu să aflu secretul lui murdar.

— Hugh n-a fost un desfrânat.

— Totuşi, fructul trupului său tocmai a luat ceaiul în salonul nostru! Eram la curent cu existenţa amantelor bunicului meu, desigur… pentru că tata îmi povestea deseori despre ele… dar nici măcar o dată n-a lăsat să se înţeleagă că era făcut din acelaşi aluat. Acelaşi aluat din care sunt făcut şi eu. Două picături de apă… niciodată n-am vrut să-i supun la toate astea pe o soţie sau pe copii. Niciodată n-am vrut să devin acel bărbat. N-aş fi putut suporta.

— Despre asta-i vorba?

— N-am înţeles niciodată de ce erai atât de hotărâtă să mă căsătoresc din dragoste, când tu te-ai măritat cu un bărbat care n-avea prea multă consideraţie pentru asta. Nici n-am înţeles de ce ai tolerat dovezile infidelităţilor lui.

— Crezi că eşti destinat să-i calci pe urme? întrebă ea lăsându-se pe spătarul scaunului şi clătinând din cap. O, Hugh…! Ce încurcătură inutilă şi care putea fi cu totul evitată! exclamă ea în timp ce lacrimile îi inundau ochii, lacrimi de compătimire în locul celor de tristeţe la care se aşteptase Hugh atunci când redeschisese răni atât de vechi. Când am încercat să vorbesc cu tine despre asta, cu atâţia în urmă, credeam că ai înţeles, continuă ea întinzându-se spre el şi prinzându-l de mână peste masa de mahon lustruit. Dar pe atunci erai încă mic şi poate că mă fac vinovată de cenzurarea acelor conversaţii şi de faptul că am acceptat prea uşor spusele tale, din care reieşea că ai înţeles situaţia şi erai împăcat cu ea. Tatăl tău n-a fost un afemeiat. De fapt, a fost exact opusul. S-a îndrăgostit de Charlotte pe când era tânăr. Şi tot profund îndrăgostit de ea a fost şi în clipa în care şi-a dat ultima suflare. Ea a fost întotdeauna singura femeie pe care a iubit-o şi, cu excepţia primelor săptămâni ale căsniciei noastre, el i-a fost mereu credincios.

— Acum eu sunt cel care nu înţelege!

— Ea era fiica unui fermier. Au crescut în acelaşi sat. S-au jucat împreună pe când erau copii. Odată cu trecerea timpului, prietenia lor s-a transformat în dragoste şi au vrut să se căsătorească. Dar tatăl lui Hugh nici n-a vrut să audă. Viitorii conţi nu se însoară cu cineva mai prejos decât ei şi tu ştii deja ce tiran a fost bunicul tău. Ca să nu mai lungesc povestea, el s-a dus, pe la spatele lui Hugh, la tatăl ei, l-a ameninţat că dă familia lor afară de pe pământul lui şi c-o ruinează dacă Charlotte nu punea punct logodnei şi nu promitea să nu se mai vadă niciodată cu tatăl tău. Tot bunicul tău a fost cel care aranjat o căsătorie cu mine. Tatăl meu era duce, astfel încât am fost considerată o pereche infinit mai potrivită. Aşa mergeau lucrurile pe vremea aceea… Eu eram tânără, abia împlinisem şaptesprezece

ani, şi eram mult prea răsfăţată ca să mă opun planului, astfel încât m-am măritat cu un străin nu cu mult mai mare de vârstă decât mine. Cu inima frântă la doar douăzeci de ani şi întotdeauna gata să-şi facă datoria, Hugh a făcut ceea ce i s-a cerut... dar asta, doar pentru că a eşuat în încercările lui de a o recâştiga pe Charlotte.

— Dar ea l-a refuzat.

Dintr-odată, totul avea sens.

— Nu putea să-şi vadă familia aruncată în stradă, iar bunicul tău a fost un om crud şi răzbunător, exact aşa cum ţi s-a spus mereu. Charlotte nu i-a dezvăluit lui Hugh toate astea, ci l-a minţit că nu-l iubea îndeajuns de mult, ceea ce trebuie să-i fi distrus pe amândoi. Dar, la ultima lui încercare de a o face să se răzgândească, cu o seară înainte de nunta cu mine, pe când îşi luau ultimul rămas-bun, au conceput-o pe Sarah. Ca să fiu corectă faţă de tatăl tău, pot să-ţi spun că el nu s-ar fi căsătorit niciodată cu mine dacă ar fi ştiut, iar el şi Charlotte erau mult prea tineri şi prea necopţi ca să înţeleagă cu adevărat consecinţele acţiunilor lor, povesti Olivia, care dintr-odată păru cuprinsă de melancolie. Tatăl tău şi-a rostit în biserică jurămintele faţă de mine, a crezut în ele şi a încercat să fie un soţ bun. În aceeaşi săptămână în care am aflat că urma să te avem pe tine, el a descoperit că Charlotte era însărcinată, iar apoi toată povestea a ieşit la suprafaţă. Am tunat şi am fulgerat împotriva străinului cu care m-am măritat şi am fost amândoi nefericiţi mare parte din timp... până când mi-am dat seama că nu era vina lui. Aşa cum nu era nici vina mea. Pur şi simplu, aşa a fost să fie.

— Pentru că unele lucruri pur şi simplu sunt, spuse Hugh.

Oare el ar fi înţeles toate astea la şaptesprezece ani? Desigur că nu. Era prea ocupat să fie furios şi cu inima frântă din cauza aşa-zisei trădări a tatălui său, ca să se mai gândească la motivele din spatele ei. Povara care apăsase mereu pe umerii lui Hugh păru, dintr-odată, mai uşoară.

— Pentru că Hugh era Hugh, nu putea să le abandoneze pe Charlotte şi pe Sarah şi, sincer vorbind, n-aş

fi putut niciodată să-l iubesc şi să-l respect atât de mult dacă ar fi făcut-o.

— L-ai iubit?

— Ca pe un prieten, dragule. Ne aleseserăm unul cu celălalt pentru o eternitate, n-avea rost să ne petrecem tot timpul nefericiţi. Dar a fost o căsnicie numai după nume. Hugh şi-a respectat jurămintele şi le-a întreţinut în secret pe Charlotte şi pe Sarah, astfel încât bunicul tău să nu afle. Am făcut faţă situaţiei cât de bine am putut, de dragul aparenţelor, timp de zece ani, până când bunicul tău a murit. Apoi i-am dat lui Hugh permisiunea de a fi cu Charlotte şi, în schimb, el mi-a făcut cunoştinţă cu Jeremiah… Şi amândoi am ajuns să ne bucurăm, în sfârşit, de faptul că puteam să fim, fără să ne prefacem, alături de persoana pe care o iubeam. Doar că, în cazul lui Hugh, asta nu s-a întâmplat pentru foarte mult timp.

Gândindu-se la tatăl lui, Hugh simţi un val de emoţie, unul aproape la fel de dureros precum cel din momentul în care el murise, doar că acum în acea durere se regăsea şi o undă de regret.

— Înainte de a muri, Hugh m-a pus să-i promit că aveam să iau toate măsurile ca tu să te însori din dragoste. Cred că am luat acea promisiune cam prea în serios şi puţin cam la modul propriu. Pe tatăl tău îl exaspera obiceiul meu de a-mi băga nasul acolo unde nu-mi fierbea oala. El te-ar fi lăsat să-ţi găseşti singur dragostea… ceea ce ironia sorţii a făcut să se întâmple în realitate, deşi cu puţin ajutor din partea mea. Dacă nu mi-aş fi băgat eu nasul, tu n-ai fi minţit. Şi n-ai fi întâlnit-o niciodată pe Minerva. Să ştii că tatăl tău ar fi fost de acord cu alegerea pe care ai făcut-o.

Timp de cincisprezece ani, Hugh fusese furios pe un om care îl zămislise şi formase, iar acum descoperea că fusese furios pe nedrept. Tatăl lui nu meritase aşa ceva.

Oare pe patul de moarte îşi dăduse seama de sentimentele ostile ale fiului său?

În expresia lui Hugh trebuie să se fi reflectat îngrijorarea, pentru că Olivia clătină din cap, veni în spatele lui, îl cuprinse într-o îmbrăţişare maternă şi îl mângâie pe

păr.

— Ai fost un fiu bun, Hugh. Cel mai bun. Aşa cum şi el a fost un om minunat. Un tată grozav, atât pentru tine, cât şi pentru Sarah… dar întotdeauna mi s-a părut că a avut o legătură specială cu tine. Îi semeni atât de mult! În toate modurile imaginabile… în afară de latura ta obraznică şi de remarcabilul simţ al umorului, despre care îmi place să cred că le ai de la mine, desigur. Şi pentru că eşti atât de asemănător cu el, tot ce a văzut el la sfârşitul vieţii a fost dragostea ta, la fel cum am văzut-o şi eu. Niciodată n-am ştiut că încercai cu disperare să nu cumva să fii copia lui leită.

— Păi, cred că asta explică de ce m-am săturat de viaţa de burlac.

— Şi, în timp ce tu încercai cu disperare să faci ceea ce era bine, în cele din urmă ai făcut cel mai rău lucru. Nici tatăl tău nu suporta să rănească sentimentele cuiva, spuse ea, iar mâna care tocmai îl mângâiase, iubitoare, îl trase de ureche. Ai de rectificat unele greşeli grave!

— Ştiu.

— Faţă de mine, faţă de Jeremiah, faţă de domnişoara aceea minunată care, în mod miraculos, e pregătită să te aştepte, în ciuda idioţeniei tale…

Era un idiot. Pentru că ea nu trebuia să-l aştepte!

Şi nici el nu trebuia s-o facă! Sângele Standish care îi curgea prin vene nu era contaminat. Era sângele tatălui său, nu al bunicului. Prin urmare, era loial, cinstit şi capabil de dragoste pe viaţă, profundă şi trainică!

Ce revelaţie minunată!

— Faţă de reverendul Cranham, de întreaga congregaţie de la Saint Mary, de *madame* Devy…

În graba lui de a se ridica, Hugh trânti pe spate scaunul greu, de lemn de stejar.

— Unde crezi că te duci? Nu i-am enumerat nici măcar pe jumătate dintre ei…

Dar el nu mai asculta. Se repezi în vestibul şi se înapoie în salon, unde se opri brusc. Jeremiah încă fierbea de supărare. Lucretia sforăia în continuare. Vee şedea pe

canapea, cu ochii roşii, umflaţi, trişti şi plini de remuşcări în spatele ochelarilor. Diana era lângă ea şi se încruntă instantaneu la vederea lui, în apărarea surorii ei. Giles ronţăia un biscuit, aşteptând să înceapă următorul episod captivant din farsa epopeică a lui Hugh. Payne făcea tot posibilul să devină una cu lambriurile de pe pereţi. Iar Minerva se grăbi să vină la el, îngrijorată. Minunata, altruista, pasionala, stângacea, sincera şi perfecta Minerva, care îşi făcea griji doar pentru el. Fiindcă îl iubea.

— E totul în regulă?

— E mai bine decât în regulă. E…

Înfricoşător, incitant, neaşteptat, uluitor. Podeaua se înclina, iar capul se i se învârtea – dar era liber.

— E cu adevărat… *excelent,* conchise Hugh apucând-o de mână şi lăsându-se în genunchi. Mai ţii minte când ţi-am spus că eu consider că jurămintele sunt pentru totdeauna?

Ea încuviinţă dând din cap, derutată.

— Ei bine, încă mai cred asta. Mărită-te cu mine, Minerva! Nu anul viitor, sau luna viitoare, sau chiar săptămâna viitoare. Căsătoreşte-te cu mine *acum,* fiindcă nu mai pot să aştept nicio zi ca să-mi petrec restul vieţii alături de tine.

— Dar ai spus că vrei să aştept…

— Un motiv în plus ca să ignori asta! Uită-te la încurcătura pe care am creat-o. Am fost un idiot desăvârşit! Sunt o ameninţare pentru mine însumi şi pentru cei din jurul meu. Nu se poate avea încredere în mine cum că aş fi în stare să iau decizii importante de unul singur.

— Aşa este, adeveri Olivia, care intră în încăpere zâmbind. Chiar aşa, „Căsătoreşte-te cu mine acum!”, când mai trebuie făcută a treia strigare duminică, iar *madame* Devy n-are cum să aducă aici la timp rochia de mireasă a Minervei? Chiar nu se poate!

— Dar nu înţeleg… aseară… spuse Minerva.

— Aseară credeam că eram exact ca tata şi presupuneam că asta era un lucru rău, dar acum ştiu că nu era. Nu este, spuse Hugh, găsind că descoperirea pe care o

făcuse era minunată, cu adevărat *excelentă* din toate punctele de vedere. Vezi tu, se pare că, până la urmă, tatăl meu n-a fost deloc un afemeiat… doar bunicul a fost, îi destăinui el Minervei, observând că ea făcea eforturi să ţină pasul, ceea ce nu era de mirare, dat fiind că vorbele lui păreau să nu aibă sens. Ceea ce vreau să spun este că m-am înşelat, Minerva. În legătură cu el. În legătură cu mine. În legătură cu noi. În legătură cu tot. Nu te voi dezamăgi niciodată, fiindcă ştii deja că aş prefera să mor decât să te rănesc. Aşadar, căsătoreşte-te cu mine şi primeşte jurământul meu solemn că voi petrece o veşnicie dovedindu-ţi asta.

Minerva zâmbi, iar chipul ei frumos fu inundat de dragoste, dar, înainte să apuce să răspundă, mama lui, care se amesteca în toate, decise că aranjamentele nupţiale erau un fapt împlinit.

— O nuntă de Crăciun e mai potrivită, după părerea mea. Nu crezi, Minerva? Mai e atât timp până la Sfântul Valentin… în plus, deja am tocmit muzicanţii şi am trimis invitaţiile, deşi sunt puţin supărată că va trebui să refac aranjamentele pentru masă, dat fiind că nu mai sosesc rudele tale inexistente din Cairngorms, spuse ea, dându-şi ochii peste cap atunci când Lucretia începu să sforăie din nou. Cel puţin, voi fi scutită de Mozart… deci tot răul… Tu ce muzică ai dori, dragă Minerva?

— N-are nicio importanţă… răspunse viitoarea ei noră râzând şi mângâind cu tandreţe faţa lui Hugh. Eu nu sunt în stare să aud muzica.

— Deci răspunsul e da, Minerva? vru să ştie Hugh.

— Şi, din nou, mi se dovedeşte că am avut dreptate, spuse Giles, plin de el, fără să se adreseze cuiva anume. L-am avertizat. I-am zis că, dacă se îndrăgostea *cu adevărat* de falsa lui logodnică, nu făcea decât să încheie totul în chip catastrofal. Şi iată-l, cu capul înainte să-şi pună pirostriile, de parcă-i posedat! Cea mai mare catastrofă dintre toate. Dacă n-aş fi atât de încântat că am profeţit totul, aş fi devastat pentru el.

Olivia spuse, oftând:

— E un bărbat îndrăgostit, dragă Giles. Ar trebui să încerci şi tu. De fapt… Diana este extrem de drăguţă. Te-am văzut uitându-te la ea atunci când credeai că nu te vede nimeni…

Diana se revoltă.

— Nu l-aş lua pe el nici dac-ar rămâne ultimul bărbat de pe pământ!

— N-aş atinge-o pe scorpia aia nici cu o vâslă!

Sărmanul Giles părea absolut înspăimântat.

— Tăceţi odată, ca domnişoara să poată răspunde! răcni Jeremiah, aducând liniştea în încăpere. Doar dacă nu cumva vrei să fugi de toată nebunia asta, Minerva. Caz în care pun să fie înşeuaţi caii.

— Nici să călărească nu poate, spuse Vee, iar Jeremiah se încruntă la ea, însă fata îşi încleştă maxilarul cu încăpăţânare. Dacă tot spunem, brusc, adevărul cu toţii, m-am gândit că ar trebui să menţionez…

Hugh zâmbi, înveselit de ridicolul întregii situaţii, şi observă că Minerva făcea la fel. Din ce medii bizare veneau amândoi! Într-atât de bizare, încât viaţa lor n-avea să fie plictisitoare nicicând. Copiii lor aveau să fie interesanţi. Nu se gândise la ei în viaţa lui, dar, dintr-odată, abia aştepta să-i cunoască pe toţi. Un cămin plin de ştrengari adorabili, cu ochi verzi, care să le facă fericirea deplină.

— Aşadar, cum rămâne, dragostea mea? O nuntă urmată de o viaţă de bizarerii, în compania acestor nebuni încă aflaţi în libertate, sau liniştea încântătoare adusă de o viaţă în exil perpetuu pe o plajă din Italia?

— M-am cam obişnuit cu haosul din ultimele săptămâni… Iar modelul creat de *madame* Devy e de-a dreptul minunat!

— Am nevoie de cuvinte, Minerva. De cuvintele propriu-zise.

— Atunci, da. Mă mărit cu tine.

Hugh o sărută, iar tot haosul dispăru, temporar, în fundal. Asta era ceva ce el se decisese să facă ori de câte ori viaţa scăpa de sub control. Îşi săruta minunata soţie, iar ea făcea ca totul să fie mai bine, la fel cum făcuse acum.

— Atunci, totul e bine când se termină cu bine! Şi promit că e absolut ultima referire teatrală pe care o mai folosesc, *iubirea mea.*

Două cuvinte care se simţeau perfect pe buze şi pe care el avea să le rostească oriunde era posibil.

Iubirea mea.

A lui. Pentru veşnicie.

— V-am zis vreodată că am jucat-o pe Helena la Drury Lane?…

Oftatul zgomotos, unanim şi sincer, spuse totul.

SFÂRŞIT

Mulţumiri

După cum spune o veche zicală, e nevoie de un sat ca să creşti un copil. Iar, fiindcă eu consider că fiecare poveste e ca şi copilul meu, pot să spun că e nevoie de un sat şi ca să scrii o carte.

Cartea aceasta e una pe care mi-am dorit s-o scriu de

multă vreme, fiindcă ani în şir a clocotit undeva în adâncurile minţii mele. Şi acum ar fi acolo, aşteptând, răbdătoare, să-i vină rândul după restul angajamentelor mele scriitoriceşti, dacă minunatul meu soţ nu m-ar fi cicălit săptămânal să las totul deoparte şi s-o scriu. În plus, am fost binecuvântată cu doi copii care sunt cei mai buni din lume, foarte îngăduitori cu faptul că mama lor ciudată îşi trăieşte cea mai mare parte din viaţă în lumea ei imaginară. Aşa că vă mulţumesc vouă, Katie şi Alex, pentru că sunteţi minunaţi, pentru încurajarea primită de la voi, pentru că aţi crescut şi aţi devenit adulţi extraordinari şi pentru că mă faceţi să râd. Cuvintele nu pot descrie cât de mândră sunt de voi.

De asemenea, aş dori să adresez mulţumiri comunităţii scriitorilor, în special cele două mici „triburi" ale mele, care mi-au fost alături la fiecare pas din această călătorie. Mulţumesc grupului de suport Harpies şi, totodată, camaradelor mele care scriu literatură romantică istorică: Nicole Locke, Laurie Benson, Lara Temple, Janice Preston, Jenni Fletcher, Harper St. George, Catherine Tinley şi Elisabeth Hobbes. Sunteţi nemaipomenite, doamnelor! De asemenea, mulţumesc micului şi elevatului meu grup local de scriitori, Essex Writers United, care îmi critică cu sârguinţă capitolele şi mă conduce pe căi greşite: Liam Livings, Alison Rutland, Lucy Flatman, Kelly Stock, Sophie Rogers, Karen Osborne, Zeba Shah, Andrew Willmer şi Sarah Dorrian – camarazii şi prietenii mei pe viaţă. Totodată, mulţumiri pentru Linda Fildew şi Mills & Boon, de la care am învăţat atât de multe. În cele din urmă, mulţumiri speciale agentei mele tenace şi înţelepte, Kevan Lyon, fiindcă a crezut în mine, precum şi editorului meu, Jennie Conway, pentru entuziasmul ei neobosit faţă de această poveste. E o bucurie să lucrăm împreună, doamnelor, şi vă rog să mă credeţi că nu m-aş fi putut descurca fără voi!